

Giới thiệu Xin Chào Tông Chủ, Tạm Biệt Tông Chủ

Truyện Xin Chào Tông Chủ, Tạm Biệt Tông Chủ của tác giả Kim Đại thuộc thể loại truyện ngôn tình hiện đại. Văn phong nhẹ nhàng, một mối tình lãng mạn nhưng cũng đầy sóng gió, tiểu bạch thủ gặp phải sói xám lớn dạn dĩ về nhà để được yêu thương. Hứa hẹn gửi đến bạn đọc một bức tranh đẹp và để lại một ấn tượng sâu sắc.

Đỗ Tiểu Nhiễm một con người tính cách khó hiểu nhưng lại rất hòa đồng. Vì đâu mà cô đã gặp được anh, một con sói xám điều ngoa. Giữa họ sẽ có những chuyện gì xảy ra. Mời các bạn cùng theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tông Chủ, Tạm Biệt Tông Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Đỗ Tiểu Nhiễm vừa đi về phía trước vừa lấy điện thoại di động ra nhanh chóng bấm một dãy số.

Điện thoại vừa thông máy liền vô cùng xin lỗi, nói: “Kỳ Kỳ, xin lỗi nhé mình không đi siêu thị được rồi.”

“Hả? Đồ xấu xa! Người ta chờ rất lâu rồi!” Bạn cùng phòng Trương Kỳ Kỳ buồn rầu nói: “Vẫn còn muốn cậu giúp mình cùng chuyển đồ, hôm nay mình dọn nhà!”

“Vây cũng không còn cách nào rồi!” Đỗ Tiểu Nhiễm bất đắc dĩ nói: “Mình phải đi gặp người ta! Nếu không mẹ sẽ quản chặt cuộc sống của mình mất.”

“Người nào vậy? Không phải là xem mắt đấy chứ!” Trương Kỳ Kỳ cảnh giác hỏi tới: “Không phải mẹ cậu cảm thấy nuôi con gái quá lỗ vốn, thấy cậu gần tốt nghiệp thì vội vàng tìm cơ hội bán đi đấy chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tông Chủ, Tạm Biệt Tông Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 1

Edit: Ngọc Hân

Đỗ Tiểu Nhiễm vừa đi về phía trước vừa lấy điện thoại di động ra nhanh chóng bấm một dãy số.

Điện thoại vừa thông máy liền vô cùng xin lỗi, nói: “Kỳ Kỳ, xin lỗi nhé mình không đi siêu thị được rồi.”

“Hả? Đồ xấu xa! Người ta chờ rất lâu rồi!” Bạn cùng phòng Trương Kỳ Kỳ buồn rầu nói: “Vẫn còn muốn cậu giúp mình cùng chuyển đồ, hôm nay mình dọn nhà!”

“Vây cũng không còn cách nào rồi!” Đỗ Tiểu Nhiễm bất đắc dĩ nói: “Mình phải đi gặp người ta! Nếu không mẹ sẽ quản chặt cuộc sống của mình mất.”

“Người nào vậy? Không phải là xem mắt đấy chứ!” Trương Kỳ Kỳ cảnh giác hỏi tới: “Không phải mẹ cậu cảm thấy nuôi con gái quá lỗ vốn, thấy cậu gần tốt nghiệp thì vội vàng tìm cơ hội bán đi đấy chứ?”

Đỗ Tiểu Nhiễm ngẩng đầu nhìn cửa nhà hàng, thuận miệng đáp lại: “Cậu nghĩ nhiều rồi, không phải xem mắt, người nợ tớ quen từ khi còn nhỏ, hình như lần này vào thành phố muốn làm gì đó, dù sao chính là rất muốn gặp mình.”

“Cậu còn có cả thanh mai trúc mã cơ đấy, sao chưa từng nghe cậu nói nhỉ?”

Đỗ Tiểu Nhiễm nghe xong liền cười: “Sao cậu biết đối phương là một người đàn ông?”

“Thôi đi, nếu là gặp phụ nữ mà cậu nói chuyện như vậy mới là lạ đó, nhưng cậu phải cẩn thận một chút, nếu thật sự có tình huống bất ngờ nhớ gọi điện thoại!” truyện của lẹquydoon

“Mình biết rồi.” Đỗ Tiểu Nhiễm cười cúp máy, ngẩng đầu nhìn tám biển nhà hàng, hít sâu một hơi.

Cô có chút lo lắng, dù sao người nọ đã nhiều năm không gặp bỗng nhiên chạy tới đây nói muốn gặp cô.

Đi vào trong nhà hàng, vì tránh để đối phương nghi ngờ cô cố ý chọn nơi rất đông người này, ở đây thích hợp cho đồng nghiệp liên hoan.

Bên trong ngoại trừ ghế dựa thì chính là ghế dài, phong cách bài trí sắp xếp chẳng dính chút gì tới lãng mạn.

Cũng may có món ăn từ tôm có sắc thái riêng cay đến tê dại, nhìn chung không đến nỗi khiến người ta cảm thấy thiếu sự đón tiếp.

Song rất kỳ quái, mỗi lần tới Lữ Ký đều đầy ắp người, lần này tới thì bên trong trống vắng, chỉ có cửa hàng trưởng mập mập đứng ở quầy thu tiền, nhìn thấy cô thì cười với cô một cái.

Trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm buồn bực, không nhận được suy nghĩ, cô tới đây quá sớm sao?

Đang nghĩ tới đây cửa hàng trưởng đã đi tới khách khí gọi cô: “Là cô Đỗ đúng không ạ, bạn cô đang chờ trong phòng riêng.”

Đỗ Tiểu Nhiễm sững sờ, ở đây cũng có phòng riêng sao?

Rõ ràng lần trước tới là phòng rộng thông nhau, khách ngồi đầy ra đấy!

Dưới ánh mắt kinh ngạc của cô, cửa hàng trưởng ân cần dẫn cô đi vào bên trong.

Đỗ Tiểu Nhiễm buồn bực nhìn thoáng qua hai bên, quả nhiên toàn bộ phong cách của nhà hàng cũng không giống nhau, mặc dù nhìn tổng thể thì không có gì thay đổi nhiều lắm, nhưng chi tiết nhỏ thay đổi rất tinh tế, trên mặt đất đặt mấy chậu hoa màu xanh rất lịch sự tao nhã.

Một nơi kín đáo không có núi không có nước nhưng vẫn đậm chất văn chương, còn có mấy chiếc đèn cung đình giả cổ tinh xảo xinh đẹp được trang trí trên trần nhà.

Đỗ Tiểu Nhiễm không nhận được nhìn ông chủ mập mập với cặp mắt khác xưa: “Ông chủ, mới một tuần lễ không tới mà ông sửa chữa chỗ này tốc độ cực nhanh nhỉ, hơn nữa những chậu hoa này rất xinh đẹp, là giống từ phương Nam hả?”

Ông chủ cửa tiệm vẫn luôn đi đầu dẫn đường, nghe vậy cũng chỉ cười không nói không rằng, bộ dạng cúi đầu khom lưng có phần hơi a dua nịnh nọt.

Phòng riêng quả thực xứng với tên phòng riêng, Đỗ Tiểu Nhiễm còn tưởng rằng cái gọi là phòng riêng chính là để lừa gạt người gì gì đó, tùy tiện treo chiếc rèm coi như xong, không nghĩ tới quả thực lại là một không gian không lớn không nhỏ.

Cửa khép nửa vơi.

Biết người đang ở bên trong, Đỗ Tiểu Nhiễm hít sâu một hơi, cũng không biết chàng thiếu niên môi hồng răng trắng trong trí nhớ bây giờ có bộ dạng như thế nào....

Bắt cá trong khe nước nhỏ, chơi đùa đập phá trong ruộng đất....

Chơi giỏi nhất chính là trò đi chân trần trên bãi đất trống, cỏ xanh giống như chiếc thảm màu xanh biếc....

Sợ một lát nhiều người không gọi được món đặc sản của quán là đuôi tôm hầm, Đỗ Tiểu Nhiễm xoay người nói với ông chủ: “Ông chủ, lát nữa tôi muốn gọi một đĩa đuôi tôm hầm to, phiền ông làm sớm một chút, bạn tôi từ trong núi tới chắc chưa từng được ăn!”

Bộ dạng ông chủ có chút cổ quái, sau khi nghe không đồng ý lập tức mà lại ngây ngẩn người, sau đó sắc mặt vô cùng kỳ lạ gật đầu một cái.

Chờ ông chủ rời đi Đỗ Tiểu Nhiễm hít sâu một hơi đẩy cửa ra, lễ phép và xa cách nói: “Đã lâu không gặp, tôi nghe mẹ tôi nói....”

Chữ “Anh” như bị ghim trong cổ họng, Đỗ Tiểu Nhiễm trợn trừng hai mắt không thể tưởng tượng được lùi về sau từng bước, không kiềm chế được quan sát xung quanh căn phòng, chừng như không có phòng riêng nào dựa thừa, chỉ có một phòng bao duy nhất này.

Nhưng người ngồi bên trong quá xa lạ, hoàn toàn không còn bóng dáng chàng thiếu niên năm đó.

Cô không dám chắc chắn ghé đầu vào khách sáo hỏi: “Anh.... Anh là....”

Người kia liền đứng lên kéo cái ghế bên cạnh ra.

Đối phương ăn mặc có phần nghiêm túc, kiểu áo Tôn Trung Sơn màu đen, trên sống mũi mang một chiếc kính có gọng kim loại.

Rõ ràng nhìn qua cũng chỉ tầm hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, nhưng khiến người ta có cảm giác rất từng trải, trên khuôn mặt một nụ cười cũng chẳng có.

Đây là đang tìm người ôn chuyện, hay là đang tham gia tang lễ hả?

Người nọ chỉ vào chiếc ghế đã kéo ra: “Không cần khách khí, đi vào ngồi đi.” Lequido,n

Lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm mới đi vào, cũng may khoảng cách giữa hai chiếc ghế không gần nhau lắm.

Nhưng phòng riêng này quá riêng tư, bên ngoài lại không có người khách nào, vốn cô muốn náo nhiệt tung bùng ngồi ăn với anh một lát rồi rút lui, ngược lại giờ cảm thấy hơi lúng túng.

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 2

Edit: Ngọc Hân

Đỗ Tiểu Nhiễm ngồi xuống, có phần hơi căng thẳng liếc mắt nhìn về hướng kia.

Không biết tại sao mặt đỏ lên.

Thiếu niên trong trí nhớ lùn hơn mình một chút, không nghĩ tới bây giờ lại cao vọt như vậy, làm gì còn bộ dạng mảnh khảnh điềm đằm năm đó.

Cúi đầu nhìn thực đơn đặt trên bàn, vẫn là thực đơn bình thường như ngày trước nhưng giờ xem có chút không giống, cầm thực đơn trong tay cảm xúc tốt hơn nhiều, song có chút kỳ quái, trên thực đơn chỉ có món ăn mà không ghi chú giá cả.

Cũng may là biết nhà hàng này mở lâu rồi, không phải là loại ‘quán trọ giết người cướp của,’ cô gọi ít đồ ăn không tệ lắm theo trong trí nhớ, sau đó lễ phép đẩy thực đơn tới trước mặt anh.

Hơi có phần lúng túng: “Hôm nay vắng quá, trước kia lúc tôi tới đây rất đông khách...”

Sau khi anh mở thực đơn ra, cô không nhịn được len lén quan sát gò má của anh.

Cũng chẳng phải là nhầm người, loáng thoáng vẫn có thể nhìn ra bộ dạng năm đó.

Trong lòng có phần yên tâm hơn, mới vừa rồi thật sự muốn hù chết cô, còn tưởng rằng đi nhầm chỗ rồi.

Xem ra không chỉ riêng phụ nữ mới thay đổi 18 lần, đàn ông cũng càng thay đổi càng dễ nhìn hơn.

Không nghĩ tới khi trưởng thành sẽ thành bộ dạng bây giờ, khuôn mặt vô cùng cân đối chừng chạc, không có cảm giác như thiếu niên lỗ mãng, cũng không có cảm giác sần đồi.

Trong lúc nhất thời không nghĩ ra từ gì thích hợp để hình dung anh.

Đang cẩn thận đánh giá anh.

Thì sau khi gọi món ăn xong anh ngẩng đầu lên hỏi ý kiến cô.

Vừa rồi Đỗ Tiểu Nhiễm quá chăm chú bị anh đột ngột hỏi không phản ứng kịp, vội túm lông gật đầu: “Được, món gì tôi cũng có thể ăn, tôi không ăn kiêng!”

Anh cười cười, nụ cười này làm dịu đường cong trên khuôn mặt anh.

Cũng không biết là cửa hàng trưởng vẫn chú ý bên phía bọn họ, hay là vừa đúng lúc.

Bọn họ mới vừa gọi món ăn xong cửa hàng trưởng đã đi tới.

Đỗ Tiểu Nhiễm có chút buồn bực, phục vụ trước kia đâu, sửa chữa như thế nào mà khách gọi thức ăn lại cần cửa hàng trưởng đích thân ra tay?

Cô nói tên thức ăn cho cửa hàng trưởng.

Thời gian chờ món ăn lên bàn, không khí có chút im lìm.

Anh cũng không chủ động nói gì. lèquydoon

Đỗ Tiểu Nhiễm cảm thấy là lạ, rõ ràng anh ta chủ động muốn gặp mình, sao gặp được thì lại không nói tiếng nào thế chứ hả?

Cô không thích cứ mãi ngọt ngào như vậy, nếu kéo dài nữa ăn cơm có thể bị nghẹn.

Cô định tìm đề tài nói chuyện: “Thật ra thì tôi rất bất ngờ, hôm nay lúc nhận được điện thoại của mẹ tôi, tôi chẳng kịp chuẩn bị gì. ... Sau khi tôi đi anh tốt không.”

Nói xong Đỗ Tiểu Nhiễm liền hỏi hân, trực tiếp hỏi anh ta gần đây thế nào không phải hay hơn sao!

Còn cái gì mà sau khi mình đi anh ta có tốt hay không, giống như kiểu anh ta có tốt hay không liên quan chặt chẽ với cô không bằng!

Rõ ràng không có quan hệ gì, được hay không vậy!

Thật may là anh không nói gì khiến người khác lúng túng: “Sau khi cô đi tôi vẫn ở trong núi.”

“Vẫn ở đó sao?” Trong trí nhớ ngọn núi kia rất cao, mặc dù có điện nhưng ở nơi xung quanh trầm mặc ngay cả trường học cũng không có, “Vậy anh đi học bằng cách nào?”

“Có người dạy tôi.” Nói xong anh nhìn về phía cô: “Còn cô?”

Con người trong trẻo lạnh lùng, ngược lại lúc nhìn cô khóe mắt mang theo chút ấm áp.

Không biết thế nào Đỗ Tiểu Nhiễm liền nhớ tới chuyện rất trẻ con, đó là lần đầu tiên rất mất mặt khóc nhè trước mặt anh.

Vốn còn vẻ mặt cười khách sáo, không tự chủ lộ ra nụ cười khổ, mang theo chút tự giễu: “Còn thế nào chứ, cứ như vậy thôi. ...”

Ánh mắt nhìn vào chiếc bàn trước mặt, trên bàn có mấy đĩa hoa quả.

Cô nhớ tới gì đó, đẩy đĩa dưa hấu đã cắt sẵn tới trước mặt anh: “Tôi nhớ anh thích ăn dưa hấu, ném thử xem, đây là dưa hấu trong vùng tôi.”

Lúc nghiêng đầu nhìn về phía anh, phát hiện anh đang nhìn mình không chớp mắt.

Trong lòng mềm nhũn, cô nói rất tự nhiên: “Chờ lúc tôi trở lại, thủ tục nuôi dưỡng đứa bé kia đã làm xong, theo như bọn họ nói, thế nào cũng phải có con trai để dưỡng già, con gái sẽ là con nhà người khác, hơn nữa đứa bé kia cũng là họ Đỗ, là đứa bé bà con xa của ba tôi. ...”

Haizzz, không muốn để những chuyện cũ năm xưa phá hư tâm tình hôm nay, Đỗ Tiểu Nhiễm nhanh chóng hỏi: “Còn anh? Ban đầu anh nói muốn ra khỏi núi nhìn thế giới bên ngoài? Hiện giờ đã có thể đi ra, còn muốn đi giải sầu hay không, năm nào tôi cũng đi Hàng Châu, chỗ đó rất đẹp. À đúng rồi, nếu anh muốn đi biển, mùa này đoán chừng Tam Á rất thích hợp, dĩ nhiên có thể làm hộ chiếu đi tới Thái Lan là thích nhất!”

Nói xong cô lấy điện thoại ra, tìm mấy tấm hình du lịch ngày trước, ba mẹ cô rất kiểm soát chi tiêu của cô, thỉnh thoảng có thể ra ngoài một chuyến cùng bạn học, cô lưu lại kỷ niệm như bảo bối.

Chọn mấy tấm xinh đẹp nhất đưa anh nhìn: “Ồ đây là Tây Hồ, đây là đi mua trà Long Tỉnh. ...Chúng tôi còn thuận đường đi tới Ô Trấn. ... Anh xem những chỗ này nè, đúng rồi, anh cần thì tôi giới thiệu cho mấy chỗ dừng chân. Chỗ kia là đường biên giới nối liền các tỉnh trong cả nước, quang cảnh coi như không tệ, một ngày có khoảng 200 đoàn khách tham quan, còn về vào cửa thì có mấy nơi có thể mua đi với đoàn. Bước ra bên ngoài là tỉnh liền tỉnh, tiết kiệm được tiền thì có thể đi chơi mấy chỗ nữa. ...”

Nhìn ra anh xem rất cẩn thận, chỉ là mãi không lên tiếng.

Vì điện thoại di động trong tay anh, cô thấy anh dùng tay chỉ mấy cái, còn tưởng rằng anh đang mở hình ra xem.

Nhưng rất nhanh cô nghe thấy âm thanh nhắc nhở.

Đang tò mò anh đã cảm đi động của anh lên xem.

Lần này trông mắt trong trẻo lạnh lùng mang chút vui vẻ, anh cầm điện thoại ra hiệu nói cho cô biết: “Tấm này rất đẹp, tôi nhận.”

“À? Đây. ...” Đỗ Tiểu Nhiễm có cảm giác mắc kẹt trong cổ họng, đó là tấm mình chụp ở Ô Trấn.

Bởi vì dựa vào tường, lại bị bạn học trêu đùa vui vẻ, cho nên cười vô cùng rục rờ.

Tấm này được anh ta nhận?

Cũng không thể cướp điện thoại di động của anh rồi xóa hình.

Trong lúc nhất thời không có gì muốn nói, cô vội vã thu hồi điện thoại của mình về.

Thật may là món ăn nhanh chóng mang lên, lần này cuối cùng cũng nhìn thấy ngoài ông chủ còn cả nhân viên phục vụ.

Đồ ăn đã sớm mang lên.

Mới vừa tiến vào cô không nhìn, lúc này cúi đầu dùng cơm mới phát hiện những bộ đồ ăn này rất tinh tế, men sứ nhẵn nhụi bóng loáng, không có chút tỳ vết nào.

Tôm hùm là món đặc sản của nhà hàng này, để tiện cho thực khách ăn tôm đặc biệt được cắt miếng, như vậy nhẹ tay một chút là có thể bóc nõn tôm ra ăn được.

Món này vốn là món trong lòng cô, sau khi không nhìn được ăn ba bốn con, ngừng đầu thì lại phát hiện người kia chỉ ném chút rau xanh, hoàn toàn không động vào tôm hùm.

Cho rằng anh không biết ăn, cô vội nhặt một con lớn nhất làm mẫu cho anh nhìn: “Rất dễ lột, anh xem chỗ này nè, dùng lực tách hai bên tôm liền tróc hết ra, rất nhiều kẻ bán hàng sẽ trộn tôm chết vào, nhà hàng này rất có lương tâm, tôm luôn là tươi mới nhất, anh ném thử xem, ăn rất ngon đó.”

“15 tháng 8 là ngày tốt, ba tháng cũng đủ chuẩn bị hôn lễ.”

“Hà?”

Không để ý cô đang ngạc nhiên, anh lấy con tôm cô bóc ra rồi, sau khi ăn hết cũng không thèm lộ ra dáng vẻ khen ngon, chỉ nhàn nhạt nói: “Nếu cô thích, trong tiệc cưới có thể mời đầu bếp tới làm món này.”

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 3

Edít: Ngọc Hân

Đỗ Tiểu Nhiễm rất rõ ràng mình không nghe nhầm!

Hai mắt chớp chớp, vẻ mặt anh quá mức nghiêm túc, hoàn toàn không nhìn ra có chút xiu đùa giỡn nào.

“Anh đang nói tới chuyện kết hôn?” Cô buồn cười nhìn anh: “Ánh mắt nào của anh nhìn ra tôi nhất định sẽ gả cho anh?”

Cô thả vỏ tôm trong tay xuống, cố gắng dịch chiếc ghế ra một khoảng cách an toàn.

Vô cùng nghiêm túc nghiêm chỉnh nói cho anh biết: “Có phải anh sống trong núi lâu, người cũng ngốc rồi không! Chúng ta không gặp nhau bao lâu rồi!”

Cảm giác tốt đẹp bởi những niềm vui trong trí nhớ, trong nháy mắt cũng biến mất.

Người này cũng quá mức tự nhiên, trước kia anh ta không như thế này đâu!

Nếu không phải tình cảm trước kia không tệ, cô thật sự rất muốn thương cho anh ta mấy cái liếc mắt xem thường.

Cầm đĩa lên gấp ít rau, cố ý không nhìn tới anh.

Người bình thường gặp phải tình huống như thế này, cuối cùng nên làm thế nào nhỉ?

Sau khi ăn hết hai gấp thức ăn, vì vẫn không được anh đáp lại, cô không nhìn được lạng lẽ quay đầu.

Chỉ liếc mắt nhìn một cái người liền luống cuống theo.

Anh đang nhìn cô, lúc đầu vẻ mặt còn hơi lạnh lùng, giờ ngược lại mang theo chút vui vẻ.

Bị anh nhìn da đầu có chút tê dại, Đỗ Tiểu Nhiễm ho nhẹ một tiếng, cố gắng làm ra vẻ mình rất nghiêm túc: “Anh, anh...”

Không biết làm sao lại nhớ tới chuyện khi xưa mình đồng ý làm vợ của anh.

Cổ họng như bị nghẹn, cô vội cầm ly nước bên cạnh lên uống một ngụm to.

Sau đó mới nặng nề đặt chiếc ly xuống.

“.... Là vì chuyện lúc còn bé sao?” Ánh mắt cẩn thận quét qua gương mặt anh, rất nhanh liền rời sang chỗ khác. lequydoon

“Những chuyện đó không thể xem là thật được, hơn nữa sau khi trở về thành phố tôi từng gửi thư cho anh, không phải anh chẳng trả lời lại tôi sao....”

“Khoảng thời gian đó nhà tôi xảy ra chút chuyện, tôi không đi được.”

Ngược lại giọng anh ôn hòa.

Rõ ràng mình lúng túng muốn chết, sao anh ta lại có thể nói như kiểu ‘sóng yên biển lặng’ thế nhỉ!

Đỗ Tiểu Nhiễm tức giận nhìn chòng chọc vào mặt anh.

Lúc này nhìn anh còn chút bóng dáng của năm đó, trông mắt như có sóng xao động.

Lòng bàn tay căng thẳng đến độ toát cả mồ hôi, Đỗ Tiểu Nhiễm cố gắng giữ mình bình tĩnh.

Vốn những chuyện cũ khó chịu kia cô không muốn nhắc tới, nếu như giờ đã gọi ra, cô dứt khoát nói thẳng ra luôn.

“Đúng vậy, lúc ấy tôi vì chuyện trong nhà mà ‘tâm phiền ý loạn’ muốn tìm một chỗ không người ở ẩn, Còn anh, tôi không biết anh vì nguyên nhân gì, nhưng nếu anh đã đồng ý với tôi thì lúc đó không nên thả chim bồ câu của tôi? Ngày đó tôi đợi anh rất lâu, anh biết trời tôi ở trong núi là thế nào rồi chứ hả?”

Hít sâu một hơi, lần này nói tiếp cô đã cố gắng kiềm chế.

“Còn hi vọng anh đừng hiểu lầm.” Ánh mắt nhìn anh, “Lúc ấy muốn nói với anh là muốn đi tới chân trời xa thăm, thật ra không phải là ý muốn bỏ trốn.”

Giọng nói cố gắng chậm lại, hi vọng anh có thể hiểu.

Mặc dù không biết giờ đây anh đột nhiên chạy tới làm gì, nhưng thái độ lúc ấy của anh không phải đã rất rõ ràng sao?

Đến thời gian hẹn không tới, sau khi cô trở về thành phố gửi thư qua bưu điện cho anh, anh cũng không hồi âm, không phải đã nói lên những chuyện kia chỉ là con nít nói bậy nói bạ sao?

“Thật sự mà nói thì khi đó cô chính là một bé gái, tôi đã hẹn với cô cùng nhau rời nhà ra đi, không phải nói muốn thế nào mà thật sự là khi đó quá buồn bực, không muốn trở về nhìn một người hoàn toàn xa lạ gọi ba mẹ tôi là ba mẹ gì đó, quan trọng hơn là tôi cảm thấy mình đã không có nhà, cho nên đi đâu cũng không quan trọng....”

Cười tự giễu, Đỗ Tiểu Nhiễm bình tĩnh nói: “Thật may lúc ấy anh không tới, nếu không bề mặt cỡ nào, lúc ấy chúng ta mới bao lớn, hoàn toàn không có cách nào sống ở bên ngoài....”

“Có thể.” Lúc anh nói lời này, lại còn mang theo chút ý cười.

Đỗ Tiểu Nhiễm nghe câu nói kia nhịp tim như muốn ngừng đập.

Những chuyện cũ lúc nhỏ nghĩ lại không có gì đáng kiêu ngạo tự hào, không phải là con nít nói xằng nói bậy, mà chính là tự cho mình là đúng.

“Có thể cái gì chứ hả....” Nhỏ giọng phản bác, mặt lại không kiềm chế được đỏ cả lên.

“Nếu như chỉ ở ẩn trong núi mà nói, thì có thể.” Anh nói rất thông thả nhưng có thể nhìn ra anh thật sự nghĩ như vậy.

Không nghĩ tới anh đã lớn như thế lại còn giống y như khi còn bé.

Cô muốn nói với anh mấy câu, quên đi, dù sao cũng sẽ không gặp lại lần thứ hai. Cô dứt khoát không nói gì cả, chỉ bảo anh: “Đừng nhắc tới chuyện trước kia nữa, đến đây, khó có được anh vào thành phố một lần, không ăn cho đã ghiền sao được.”

Nói xong đặc biệt gấp thức ăn cho anh, “Cá nướng sẵn còn nóng, ăn rất ngon.”

Cô lại nhớ tới gì đó, “Anh ăn thịt dê nướng không? Thịt dê nướng ở nhà hàng này ăn cũng rất ngon!”

Đang chuẩn bị gọi nhân viên phục vụ tới, anh lại dè tay cô xuống: “Những thứ này cũng rất ngon.”

Đỗ Tiểu Nhiễm như bị bỏng, vội vàng rút tay về.

Ánh mắt đối diện ánh mắt anh, biết phải cho một liều thuốc mạnh thì anh mới có thể hiểu được.

“Anh ở trong núi không thể nào đi học được, thi tốt nghiệp trung học cũng không tham gia chứ, càng đừng nói tới cuộc thi cấp 46 (Thi tiếng Anh cấp

quốc gia) ?”

Anh im lặng không lên tiếng.

Cô nói thật cho anh biết: “Còn tôi, mặc dù ở nhà kia rất không vui nhưng cũng chịu đựng được đến bây giờ, lên đại học mặc dù không xuất sắc bao nhiêu, nhưng hàng năm đều lấy được học bổng. Thành tích thực tập ngoại khóa cũng rất tốt, mặc dù gửi hồ sơ rồi công ty còn chưa trả lời nhưng tôi rất tự tin, tôi nhất định có thể tìm được một công việc tốt, sau đó thì sao!”

Giọng cô tràn đầy mong đợi nói cho anh biết giấc mộng của mình: “Sau khi có công việc, dựa vào sự cố gắng của mình tôi sẽ kiếm được mức lương tốt, sau đó hoàn toàn thoát khỏi quan hệ với nhà kia! Nếu gặp may mắn, tôi muốn tích góp tiền trong hai năm, vay thêm mua một căn phòng cho mình. Còn về những thứ như kết hôn hẹn hò, tôi cũng từng nghĩ qua, nhưng một năm nay tôi nhất định còn phải lấy sự nghiệp làm trọng!”

Nói xong cầm ly nước lên lần nữa, cũng không biết là quá kích động hay căng thẳng, cô không nhớ nước trong ly đã bị mình uống cạn sạch từ hồi nãy.

Nhưng anh nhanh chóng cầm ấm trà tới giờ lên rót nước giúp cô.

Về mặt bình tĩnh, cũng chẳng biết anh đào đâu ra bộ dạng tự tin này.

“Cô không nghĩ tới một cuộc sống khác, cùng người mình thích ở ẩn trong núi sao?”

“Anh còn chưa tỉnh mộng à? Anh tiếp tục ăn đi, tôi còn có việc, đi trước!” Đỗ Tiểu Nhiễm lúng túng đặt ly xuống, cầm túi xách bên cạnh lên.

Vì buổi phỏng vấn nên đặc biệt mua bộ đồ có vẻ hơi thành thực, làm như vậy là khiến mình thoát nhìn có vẻ chừng chặc trưởng thành, mặc vậy cũng là muốn để khi gặp mặt thì anh thấy mình xuất sắc!

Thật ra rất kỳ cục, rõ ràng người luôn ở trong núi, sao có thể chín chắn và bình tĩnh hơn cả cô.

Cô lúng túng đẩy cửa phòng riêng đi ra bên ngoài, mở túi xách móc bóp, hỏi ông chủ bên quầy thu ngân: “Ông chủ, phiền ông tính tiền.”

Ông chủ vừa thấy bọn họ đi ra sớm đã tới đứng đón, nghe hai chữ tính tiền, vội vàng cười nói: “Không cần cô Đỗ, bạn của cô đã trả tiền rồi.”

Đỗ Tiểu Nhiễm lúng túng cất ví tiền, anh cũng theo đi ra ngoài.

Cô vốn muốn làm ra vẻ tức giận vì bị vũ nhục, lần này ngược lại thật sự rất ngại. ...

Cô cúi đầu buồn rầu nói một câu: “Đã nói tôi mời mà.”

Dù sao cũng là người tính tình ôn hòa, làm việc này đã rất khó, lúc đi ra nhà hàng không nhận được giải thích một câu: “Tôi không muốn anh nói những chuyện, cũng qua lâu như vậy ... Làm bạn bè là được rồi. ...”

Bước nhanh về phía trước mấy bước, rõ ràng đi rất nhanh, thế nhưng người anh cao, mình bước nhanh hai bước đối phương không nhanh không chậm cũng không cảm thấy gì.

Bộ dạng rất điềm tĩnh, giống như bọn họ đang tản bộ sau khi ăn xong.

Ngược lại cô bước đi thờ hờn hờn, cuối cùng không thể không đi chậm lại.

Không nhận được liếc mắt nhìn anh, tuy nói người này không tham gia thi tốt nghiệp trung học, trái lại thể lực rất tốt, cũng đã đi cả một con phố, chút cảm giác cũng không có!

Rất sợ anh sẽ đi theo đoạn đường mình đi về, cô vội vàng đứng lại: “Anh ở đâu? Giao thông thành phố bốn phương thông suốt, anh đi bậy bạ cẩn thận bị lạc.”

“Không sao, tôi ở trên cao nên dễ tìm”

Lời này giống như anh đang ở Kim Các, tiêu chí chính của kiến trúc đó chính là cao, đứng ở xa cũng có thể nhìn thấy.

Cô cong khoe môi, lúc cúi đầu nhìn thấy chân thon dài của anh.

Rõ ràng khi còn bé người này không cao hơn cô!

Cũng không thể nói là căng thẳng hay lúng túng, đang chần chừ xem đuổi anh đi thế nào đâu.

Ngược lại anh hỏi cô một câu: “Cô mệt rồi, ngồi xe về đi?”

Cho là anh muốn đón taxi ven đường, cô vội vã khoát tay nói: “Đừng phiền thế, thời gian này đang rất kẹt xe, vẫn nên đi tàu điện ngầm”

Hơn nữa lúc tới cửa tàu điện ngầm, cô vội móc ra một thẻ vé tháng cười quơ quơ, bộ dạng tạm biệt: “Cảm ơn anh đưa tôi tới đây, lúc trở về anh nhớ chú

ý an toàn! Tạm biệt!”

Nói xong nghiêng đầu đi vào bên trong.

Thời gian này chính lúc là xe điện ngầm đông người nhất, theo dòng người đi vào bên trong, khi đang đợi xe điện ngầm chạy đến cô nhớ tới bạn cùng phòng, đang muốn gọi điện qua cho bạn.

Nhưng còn chưa ấn dây số đã thấy một tin nhắn, buồn bực mở ra, nội dung vô cùng đơn giản: “Bên trái.”

Đỗ Tiểu Nhiễm bực bội ngẩng đầu lên quét về phía bên trái một vòng.

Trong nháy mắt, thấy được vị kia trong đám người bình thường.

Vóc dáng anh cao, không biết là tâm tính tốt hay là thể nào mà không giống với vẻ nghiêm túc lạnh lùng khi vừa gặp mặt, lúc này anh đang hơi nghiêng đầu nhìn cô.

Tiếng xe điện ngầm sắp tới nhanh chóng vang lên, âm thanh nhắc nhở trong thoáng chốc tràn ngập đại sảnh.truyện bên diễn đàn lequyydon

Đám người chờ xe tới phóng nhanh vào cửa như thủy triều dâng.

Vì mất hồn nên Đỗ Tiểu Nhiễm bị đám người lướt qua, cô vội xoay người, đang muốn theo đám người đi vào lại có người đi tới phía đằng sau cô, vươn tay lên cản trở những đồ vật túi xách xệt qua người vì cô.

Bên trong hầm xe điện ngầm vào mùa hè mùi mồ hôi bản không dễ dàng tan đi, còn có đủ loại nước hoa, tất cả đều bị loại bỏ, trong lòng ngực chỉ có thể ngửi được một mùi.

Khi đó mình cho rằng đây là mùi đồng cỏ...

Không nhận được ngoảnh đầu nhìn ra sau lưng.

Người nọ cũng đang cúi người nhìn về phía cô, thời gian không xoay chuyển, kí ức động lòng người có thể bị thức tỉnh...

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 4

Edit: Ngọc Hân

Ngày trước vào thời gian này trong đường hầm ngầm lúc nào cũng bị chen tới chen lui, giờ này bởi vì anh đang ở đây trái lại không giống như ngày trước.

Bên cạnh có tấm màn che thiên nhiên, có thể gạt bỏ hết tất cả những những âm thanh ồn ào huyền ảo quấy rầy.

Cảnh vật ngoài cửa kính xe không ngừng thay đổi, biển quảng cáo lùi nhanh về phía sau xe.

Sau khi đứng ba trạm xe, Đỗ Tiểu Nhiễm theo đám người đi ra khỏi đường xe điện ngầm.

Chen chúc ra ngoài hành lang, sắc trời đã dần tối.

Nhà mới của Trương Kỳ Kỳ nằm bên trong khu dân cư mới xây dựng chưa bao lâu, hai bên đã lấp đặt các cơ sở vật chất đầy đủ, thời gian này là cảnh tượng không ít người vội vã về nhà.

Đỗ Tiểu Nhiễm cúi đầu đi một đoạn đường, biết anh vẫn đi phía đằng sau, cuối cùng cô dừng bước.

Dưới ánh đèn đường mờ tối, ánh mắt cô như được che phủ, lúc nhìn về phía anh, ánh mắt đen tối không nhìn rõ nét.

“Cảm ơn anh đã đưa tôi về, tôi tới nơi rồi.” Nhìn về phía cửa tòa nhà mới xây không lâu, lại quay đầu ngược về, ánh mắt Đỗ Tiểu Nhiễm mang theo vẻ kiên quyết: “Cho dù là anh nghiêm túc hay đùa giỡn, bây giờ tôi không giống tôi khi đó, tôi đã cho anh cơ hội nhưng chính anh không nắm lấy.”

Anh im lặng một lát, không biết tại sao nhìn qua dường như có chút cô đơn.

Cuối cùng anh hơi nhếch miệng, có phần châm chọc: “Nếu như vậy coi như chưa nói.”

Anh không nói gì thêm nữa, vốn cho rằng anh lại quần quít đây đưa, ngược lại lúc này anh nhanh chóng xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng anh đi xa.

Đỗ Tiểu Nhiễm hít sâu một hơi, không thể nói ra được bây giờ trong lòng có cảm giác gì.

Lần tạm biệt này chắc không bao giờ... Gặp lại nữa chứ? Sắp xếp tâm tình, cô nhanh chóng lấy di động ra làm ra về đây sức sống bám gọi cho Trương Kỳ Kỳ: “Kỳ Kỳ hả, mình sắp tới dưới lầu, lập tức lên giúp cậu thu dọn đồ đạc đây.”

“Oa, tốt quá, tớ sắp bị đồ đạc vui rồi!”

Trương Kỳ Kỳ vui vẻ quá mức, đang rầu vì một mình dọn dẹp một lữ, nghe lời này cũng không thêm để ý tới việc tiếp tục dọn dẹp, nhanh chóng xỏ giày đi xuống dưới lầu chờ Đỗ Tiểu Nhiễm.

Không tới một phút sau hai người gặp nhau, Trương Kỳ Kỳ rất tự nhiên hỏi cô: “Bạn của cậu thế nào? Nói chuyện vui về chứ, đúng rồi, anh ta đẹp trai không?”

Nói xong câu mới phát hiện tâm tình Đỗ Tiểu Nhiễm hơi suy sút, Trương Kỳ Kỳ vội dừng lại, quan tâm hỏi: “Cậu, cậu không sao chứ?”

“Thay đổi rất nhiều.” Đỗ Tiểu Nhiễm chờ Trương Kỳ Kỳ mở cửa, ngược lại không muốn đối gạt Trương Kỳ Kỳ: “Cậu nói đi, sao con người phải lớn lên chứ, trước kia là một người vô cùng tốt... Bây giờ gặp chỉ biết tự cho mình là đúng...”

Trương Kỳ Kỳ cũng không ngắt lời cô, chỉ quan tâm nhìn cô đợi cô nói tiếp.

Đi vào bên trong phòng, Đỗ Tiểu Nhiễm đặt túi xách xuống, nhà mới Trương Kỳ Kỳ là kiểu một căn có hai phòng.

Cô nhìn những thùng đồ chưa mở ra, đi tới vừa mở vừa nói: “Gặp mặt liền hỏi tớ có muốn sống ẩn ở trong núi với anh ta hay không, bộ dạng như tình thánh, nhưng trước kia anh ta như thế này...”

Cô nghiêm túc suy nghĩ một lát: “Trước kia anh ta chính là bộ dạng lúc lạnh lúc nóng, mình còn nhớ rõ lúc ở trong núi chơi cùng với anh ta, rõ ràng ngày đầu tiên chơi rất vui vẻ. Ngày hôm sau mình nói muốn đi thăm dòng suối nhỏ, hoặc là đi vườn trái cây chơi, về mặt của anh ta...”

Sợ ngôn ngữ không hình dung ra được, Đỗ Tiểu Nhiễm làm động tác: “Lúc đó ánh mắt anh ta quả thật có thể khiến người ta chết lạnh, còn có, lúc đầu hẹn với mình muốn đi đâu, thường thì đến ngày hôm sau đã không còn nhớ rõ! Có đôi khi mình hoài nghi có phải anh ta có hai tính cách hay không.”

Trương Kỳ Kỳ khuyên cô: “Dù sao cũng sẽ không gặp nữa, đừng quá đặt vào trong lòng, có muốn ăn kem không, mình mua vị hương thảo.”

Đỗ Tiểu Nhiễm gật đầu, sau đó trò chuyện mấy câu với Trương Kỳ Kỳ, giúp cô ấy dọn dẹp hai phòng hành lý, lúc xong thời gian không còn sớm.

Mặc dù Trương Kỳ Kỳ khuyên cô ở lại nhưng Đỗ Tiểu Nhiễm không ở, vừa cầm túi xách lên vừa nói: “Cậu chưa dọn sạch sẽ, nhìn một đồng lõa xộn mình không ngủ được, lại nói hiêm khi ký túc xá không có ai, vừa đúng lúc mình được ở riêng một phòng, thật tốt quá!”

“Được rồi, nhưng cậu đi về chú ý an toàn đó!” Trương Kỳ Kỳ đi theo đưa tới tận dưới lầu, trong miệng dặn dò: “Về tới ký túc xá nhớ điện thoại cho mình.”

Đỗ Tiểu Nhiễm đồng ý, mặc dù thời gian hơi muộn nhưng trên đường vẫn còn người tản bộ, cô nghĩ đường đi về chắc cũng không vắng vẻ, thậm chí có một khu vẫn còn buôn bán.

Song chuyện ăn cơm tối dù sao cũng ảnh hưởng tới tâm tình, trên đường đi về cô có chút không yên lòng.

Lúc chuẩn bị đi vào đường hầm ngầm, có thang máy tự động, cô đi lên theo quán tính.

Lúc đứng chờ, không biết làm sao phía trước có một bác gái cao tuổi, hình như bị kẹt tại chỗ bỗng nhiên đứng im, Đỗ Tiểu Nhiễm bị bất ngờ, may là nhanh chóng phản ứng kịp, cô vội leo lên hai bậc thang, mới không đụng vào bác gái kia.

Nhưng lại không nghĩ rằng lúc mình tránh ra, bác gái kia đột nhiên ngã xuống đất, bộ dạng đau đớn kinh khủng.

Dù sao có người già ngã trước mặt, nên không chen chân vượt qua được, hơn nữa trong mỗi cửa đường hầm ngầm đều có camera, xung quanh nhiều người như vậy nên cô liền bước vào cầu thang đi tới bên cạnh bác gái, đưa tay nắm chặt bác gái mở miệng nói: “Bác không sao chứ, ở đây rất nguy hiểm....”

Nói xong liền dịu bác gái đứng dậy.

Chắc mấy người xung quanh nhìn thấy, có ba bốn người vây quanh bên cạnh bác gái.

Đỗ Tiểu Nhiễm vốn muốn đi, nhưng bác gái đưa tay kéo cô lại nhờ giúp đỡ: “Cô gái, hình như tôi bị trật chân rồi, trên người không có điện thoại, phiền

cô gọi điện cho con tôi với.”

Xung quanh nhiều người như vậy, Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không nghĩ nhiều thò tay lấy điện thoại ra hỏi số, thông qua điện thoại nói rõ ràng tình hình bên này.

Chờ xong việc, thấy bộ dạng bác gái cũng không nghiêm trọng, lúc này cô mới rời khỏi đó.

Trở lại ký túc xá, vì gần tới tốt nghiệp mấy chị em trong ký túc xá không phải chạy ra ngoài ở cùng bạn trai thì quay về nhà tìm việc làm, còn những người thi đậu nghiên cứu sinh, thì càng phải đi làm quen với hoàn cảnh mới.

Thật ra một mình trong ký túc xá vắng vẻ thấy là lạ.

Trước kia cảm thấy ký túc xá nhiều người, đi lấy chậu nước cũng dễ dàng chạm mặt người khác, lại còn phải cẩn thận.

Ngược lại lúc này trống trải quá.

Đỗ Tiểu Nhiễm dọn dẹp sơ qua đồ đạc, kiểm tra lại sơ yếu lý lịch mà sáng mai cần dùng lần nữa, cảm thấy chắc chắn lúc này mới lên giường nghỉ ngơi.

Hôm sau trời vừa hừng sáng, cô chợt nghe thấy bên ngoài có nhiều tiếng gõ cửa dồn dập.

Còn tưởng bạn cùng phòng ký túc xá trở lại, cô mặc đồ ngủ miệng thì ngáp đi ra mở cửa.

Nhưng lại bị người bên ngoài khiến kinh ngạc, không biết từ đâu có ba người phụ nữ trung niên, sắc mặt người nào cũng chẳng tốt lành gì, phụ đạo viên đi theo phía sau.

“Chính là cô hả? Cô để chúng tôi tìm được, cô nói làm sao bây giờ đây?”

“Cái gì làm sao bây giờ?” Đỗ Tiểu Nhiễm kinh ngạc, “Các cô đang nói cái gì, tôi biết các cô sao?”

“Cái gì mà biết với không biết! Ngày hôm qua cô đụng mẹ tôi ngã như vậy, bây giờ bà cụ đang ở bệnh viện, nói cho cô biết bằng thu hình nhân chứng chúng tôi đều có, cô mau theo chúng tôi tới bệnh viện nhận lỗi đi!”

Đỗ Tiểu Nhiễm ngẩn ra, nhanh chóng kịp phản ứng: “Các cô đừng vu cáo hãm hại người lung tung, ngày hôm qua tôi chỉ có lòng tốt giúp đỡ mà thôi!”

Nói xong nhìn về phụ đạo viên đứng đằng sau: “Thầy Lý, thầy đừng nghe bọn họ nói, em có thể chứng minh mình trong sạch!”

Thật là tức muốn chết, có nghe thấy chuyện người bị vu cáo hãm hại, không nghĩ tới mình cũng có thể vấp vào loại chuyện này!

Cô nhanh chóng trở vào phòng lấy điện thoại ra, trước tiên là gọi cho Trương Kỳ Kỳ, khu Trương Kỳ Kỳ đang ở gần bên cạnh đường hầm ngầm, lúc này nhanh chóng chạy tới mới có thể tìm được người hôm qua vây quanh chứng kiến.

Chờ điện thoại được kết nối, cô nói sơ qua: “Phải làm phiền cậu rồi, mình tức muốn chết, cậu in giúp mình tờ thông báo muốn tìm nhân chứng tận mắt chứng kiến, hi vọng những người đó có thể đứng ra chứng minh mình trong sạch!”

Sau khi nói chuyện với Trương Kỳ Kỳ xong, cô lại gọi 110, nói rõ ràng đầu đuôi gốc ngọn với cảnh sát.

Thái độ đón nhận của cảnh sát rất tốt, đồng ý lập tức tới đây.

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Edit: Ngọc Hân

Cũng chẳng biết anh đứng bên cạnh cô nhìn cô bao lâu rồi.

Chỗ ngồi bên cạnh cô là chỗ trống, anh tùy ý ngồi xuống, hỏi cô: “Đã trễ thế này còn lang thang bên ngoài?”

“Sao anh còn ở đây, tôi còn tưởng anh trở về rồi!” Bây giờ cô chẳng có tâm tình quan chuyện của người khác, Đỗ Tiểu Nhiễm buồn rầu nói: “Tôi ra ngoài giải sầu.”

Rồi kể tóm tắt câu chuyện: “Mặc dù trước kia cũng gặp những tin tức như vậy, thật sự không nghĩ tới lòng người hiểm ác như thế, bây giờ cảm giác quả thực như giẫm phải phân chó thối ấy.”

“Làm gì không vào núi ở với tôi.” Anh thế mà lại có thể nói tới chuyện này.

Đỗ Tiểu Nhiễm liếc anh một cái: “Anh nói bây bạ gì đó? Trong núi có cái gì, ngày hè muỗi rất nhiều, muốn đi ra ngoài xem phim cũng không xem được, chứ đừng nói tới muốn hẹn bạn bè uống cà phê, lại nói tôi có lý do đi theo anh vào trong núi sao?”

Đỗ Tiểu Nhiễm phát hiện, chỉ cần hai người gặp mặt anh ta sẽ nhìn chằm chằm mình không chớp mắt, hơn nữa nhìn vô cùng không có lễ phép, quả thực như sói đói nhìn chăm chú vào miếng thịt béo bở.

Cô vội vờn tay đẩy đầu anh sang một bên, phỉ nhổ anh: “Anh có thể đừng nhìn tôi như vậy được không! Tôi đang rất phiền lòng.”

Thanh mai trúc mã chính là có chỗ tốt như vậy, mặc dù rất nhiều năm không gặp, nhưng chỉ ở chung một lát liền giống như bạn bè lâu năm.

Cô dứt khoát xem anh là nơi trút bầu tâm sự, giao sự buồn bực trong trái tim ra ngoài, nói với anh: “Chuyện như vậy thật sự là vừa oan uổng lại vừa kỳ cục, bạn cùng phòng hỏi một người bạn làm nhiếp ảnh gia hộ tôi, còn sao chép từ camera rồi dùng di động gửi qua cho người ta xem. Kết quả người kia nói, mặc dù độ phân giải của camera không cao, nhưng có thể cắt nối biên tập thành cao thủ như thế tuyệt đối sẽ không vì lừa gạt mười mấy vạn tiền nhỏ như thế. Quan trọng hơn chính là làm chuyện như vậy còn cần phía đường hầm ngầm phối hợp, dính dáng quá nhiều người, số tiền lại ít ỏi thế....”

Trong lòng cô cũng dấy lên tầng tầng lớp lớp nghi ngờ, hoàn toàn không hiểu chuyện như vậy làm sao lại xảy ra trên người mình.

Đang buồn bực điện thoại di động vang lên, cô vội nghe máy, rất nhanh nghe thấy giọng ba cô ở đầu dây bên kia nói: “Tiểu Nhiễm, con xem con đã chọn phiên toái gì tới người ta rồi vậy! Ba cũng biết con là khắc tinh của nhà họ Đỗ, gặp phải con sẽ chẳng có chuyện gì tốt! Hôm nay ba đã tới bệnh viện!”

Đỗ Tiểu Nhiễm ngẩn ra, nhanh chóng nói thẳng: “Không phải con đã nói con bị oan rồi hả, ba lại tới bệnh viện làm gì! Ba tới rồi con càng không giải thích rõ ràng được!”

“Ba không dám đi ư, con không cần mặt mũi chứ ba còn cần! Đối phương chạy tới chỗ làm việc của ba, hơn nữa con đã làm gì trong lòng con rõ ràng nhất! Ba đã thỏa thuận với đối phương xong cả rồi, ba xuất ra tám vạn chuyện này coi như qua! Còn con, sau này nhớ để ý một chút! Còn trường học của con cũng sợ dư luận không hay, dù sao xã hội bây giờ rất nhạy cảm đối với chuyện như vậy. Lúc chiều hỏi ba ủng hộ chuyện con đi dạy tình nguyện hay

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Edit: Ngọc Hân

Đỗ Tiểu Nhiễm vừa chuẩn bị tắm thì nghe thấy có tiếng gõ cửa bên ngoài.

Cô cảnh giác móc sợi dây xích trên khóa cửa rồi mới hé ra một khe nhỏ.

Tiếp đó thấy nhân viên phục vụ vẻ mặt khách khí đứng trước cửa, nói: “Thưa cô, ngại quá, đường điện nước của khách sạn có vấn đề, chỉ sợ sẽ rò rỉ nguy hiểm, vì an toàn của quý khách chúng tôi phải mời cô sang khách sạn Tinh Thần. Vì bồi thường cô chúng tôi có thể kéo dài thời gian nghỉ lại đến ba ngày, cơm cô dùng ở khách sạn Tinh Thần cũng sẽ được giảm giá ạ.”

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không biết còn có chuyện tốt như thế, trong lòng đang do dự thì có khách ở phòng không xa đã đi ra, trong miệng oán trách: “Không thể đợi tới ngày mai hãy chuyển à, đây đang ngủ thiếp đi đây....”

“Ngại quá thưa quý khách, cũng vì an toàn của ông ạ.”

Hơn nữa nhìn tình hình có vẻ không ít người, trong thoáng chốc trong hành lang có chút rối loạn, Đỗ Tiểu Nhiễm thầm thấy may mắn vì mình chưa tắm, nếu không nước và điện đập vào nhau thì không biết nguy hiểm cỡ nào. Cô vội vã lên tiếng: “Vậy tôi lập tức thu dọn đồ đạc, lát nữa dưới lầu có xe đón đúng không?”

“Đúng ạ...” Nhân viên phục vụ còn chưa nói hết chữ “Chị”, thì từ cầu thang có người nhanh chóng chạy tới.

Nhân viên ở quầy lễ tân bị hù hoảng, mới vừa rồi quá gấp và khẩn trương, lúc cô ta đưa ra thông báo quên không dặn đừng quấy rầy vị khách ở phòng 303!

Vừa nhìn thấy nhân viên phục vụ đang đứng trước cửa phòng 303, nhân viên lễ tân bị dọa mặt không còn chút máu, vội chạy tới gượng cười nói: “Ngại quá thưa cô, làm phiền cô nghỉ ngơi rồi, phòng của cô rất an toàn, cô không cần phải lo lắng, cô yên tâm ở lại ạ!”

Nói xong dường như sợ Đỗ Tiểu Nhiễm sẽ đi ra ngoài, cô nhân viên lễ tân còn đặc biệt đóng cửa phòng lại giúp Đỗ Tiểu Nhiễm.

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng nửa tin nửa ngờ, không lý nào các phòng xung quanh đều bị rò điện nguy hiểm mà chỉ có phòng mình là an toàn?

Dù sao cũng liên quan đến tính mạng, cô không nhận được mở cửa, hỏi nhân viên phục vụ còn đứng bên ngoài: “Anh xác định phòng tôi không bị rò điện?”

“Không có, thưa cô.” Nhân viên phục vụ cũng biết mình sai rồi, hoảng sợ dứt khoát nói: “Cô mau về phòng nghỉ ngơi đi, phòng của cô tuyệt đối an toàn nhất trong cả khách sạn này.”

Đỗ Tiểu Nhiễm cảm thấy là lạ, nhưng trong lúc nhất thời lại không biết lạ ở chỗ nào.

Trở lại phòng, cuối cùng sợ bị rò điện nên cô dứt khoát không đi tắm, rửa mặt qua loa rồi nằm ngủ.

Mãi đến sáng hôm sau Đỗ Tiểu Nhiễm mới mở mắt.

Rèm cửa sổ là dạng rèm kéo, có thể cảm giác được sắc trời sáng sớm ở bên ngoài, cô từ trên giường giùng giàng dậy đi tới kéo rèm cửa sổ ra.

Kiểu khách sạn này mặc dù cảnh

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Edit: Ngọc Hân

Lần này thông báo xuống rất gấp gáp, gần như không cho cô có thời gian chuẩn bị, vội vã thu thập ít đồ dùng hàng ngày.

Chỗ tới thì bạn cùng phòng đã sớm tò mò tìm hiểu qua Baidu, ngược lại quanh cảnh vô cùng xinh đẹp.

Bạn bè đứng bên cạnh rồi rít nói: “Tiểu Nhiễm, chỗ cậu đi không tệ đâu, quả thực cũng đủ cấp danh lam thắng cảnh trong vùng rồi.”

“Stop.” Đỗ Tiểu Nhiễm rất nghiêm túc nói: “Đó chỉ là giống như khu danh lam thắng cảnh thôi, người ở thừa thớt không nói, tất cả mọi thứ đều như thời nguyên sinh, hơn nữa không giống với những chỗ khác vô cùng phát triển, chỗ đó không thể tùy tiện đi vào!”

“Ôi, sao cậu biết rõ ràng như vậy?”

“Quê mình ở đó mà.” Đỗ Tiểu Nhiễm vừa sửa sang lại hành lý vừa nói: “Trên núi thật sự có dòng suối rất đẹp, nhưng người quá ít, mặc dù TV và máy tính đều có nhưng nếu đi vào trong núi mà nói, thì không giống nhau, quả thực như hai thế giới.”

Nói xong cô dùng sức nhét chiếc đèn pin cứu hộ vào trong va ly hành lý, sau đó không yên lòng kiểm tra thêm thuốc dự phòng lần nữa.

Chừng như bạn cùng phòng cũng bị cô khơi lên lòng hiếu kỳ: “Chỗ đó, sao giống như rừng cây nguyên sinh hả.”

“Không kém bao nhiêu đâu.” Đỗ Tiểu Nhiễm nhớ lại: “Rất nhiều cây có mấy trăm năm lịch sử, nhà cửa trong núi có rất nhiều căn xây từ đá, hơn nữa rất kỳ lạ, những căn nhà đó đông thì âm hạ thì mát.”

“Nhà bằng đá?” Mọi người đều sợ ngây người. “Sao nghe thấy thần bí như vậy nhỉ.” leuquydon

“Ai biết, dù sao người ở đó cũng rất ít ỏi.” Lúc ấy cô chỉ là đùa bé chuyện của người lớn cô cũng không hỏi qua, ngược lại bà nội nghe nói cô chạy vào trong núi thì hoảng sợ, chỉ sợ cô đắc tội với người không nên đắc tội.

Chờ thu thập hành lý xong, Đỗ Tiểu Nhiễm nhìn thời gian, phải đi rồi.

Cô lưu luyến quay người lần lượt ôm lấy từng bạn cùng phòng.

Những bạn cùng phòng cũng không rời xa cô, đứng bên cạnh rồi rít nói: “Đến nơi nhớ gọi điện đó, gặp cảnh đẹp món ăn ngon nhớ gửi qua tin nhắn.”

“Minh biết rồi.” Đỗ Tiểu Nhiễm bị bạn cùng phòng vây quanh tiễn ra ngoài, còn có người xách hành lý giúp cô.

Đưa cô ra tới tận trạm chờ xe buýt, rất nhanh đã có xe chạy tới.

Trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm nặng trĩu, vốn cho là ở lại thành phố thỉnh thoảng có thể tụ tập với mấy bạn học ở đó, hôm nay đi tới chỗ kia đừng nói là uống cà phê, chỉ sợ muốn ăn miếng bánh ngọt cũng không tìm ra chỗ mà mua.

Mặc dù xã Bạch Lộc rất vắng vẻ, nhưng hiện giờ đường xá cũng tu sửa bốn phương thông suốt, trái lại đi trên đường không có cảm giác bị trùng trùng.

Nhưng lúc đi được nửa thời gian cô chợt nhớ tới việc đã đồng ý mời Vu Kỳ ăn cơm, giờ cô lại chạy trước muốn gọi điện thoại giải thích với anh, song lại sợ anh suy nghĩ nhiều, cuối cùng dứt khoát không điện qua cho anh nữa.

Từ ban ngày ngồi xe ngồi đến tối, đến thị trấn Hợp Dịch có người của Bộ giáo dục tới đón cô.

Vốn cho rằng giờ này nhiều lắm chỉ có một người đợi cô, không nghĩ tới từ trên xe gió bụi mệt mỏi đi xuống, thì thấy phía dưới có ba bốn người đang đứng, ba phụ nữ một đàn ông ở đó chờ cô.

Vừa thấy cô những người đó liền nhiệt tình vẫy tay nói: “Bạn học Đỗ đúng không, chúng tôi còn sợ xe của cô tới muộn, trên đường chắc chưa ăn cơm, đói bụng không?”

Đỗ Tiểu Nhiễm có chút xấu hổ, dù sao mình không phải tình nguyện tới đây, không nghĩ tới người ở chỗ này lại nhiệt tình như vậy, vội trả lời: “Bình thường ạ, trên đường rất thuận lợi.”

“Tới chỗ này cũng đừng khách khí!” Một bác gái cao tuổi nhiệt tình nhận hành lý trong tay cô, mấy người khác lôi kéo cô đi vào nơi dùng cơm.

Chỗ dùng cơm rất giản dị, không phải nơi lộng lẫy đẹp đẽ nhưng vệ sinh rất sạch, nhân viên phục vụ trong đó rất hiểu lòng người, thấy cô bụi bặm mệt mỏi đích thân dẫn cô đi rửa mặt.

Đợi lúc cô quay lại thức ăn đã bung lên, những người đó vẫn chưa đụng đũa, dễ nhận thấy là đang chờ cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm thật không ngờ tới mọi người lại tốt như vậy, vội vàng nói lời xin lỗi: “Các cô khách khí quá.”

Tầm mắt nhìn lên trên bàn, thức ăn cũng đặc biệt phong phú.

“Giờ mà phong phú với không phong phú, đều là đặc sản địa phương, cô nếm thử một chút thử xem.”

Mặc dù những món ăn này không phải rất tinh xảo, nhưng ăn vào miệng ngược lại thấy rất đặc biệt.

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng đang đói bụng, ăn vào trong miệng cảm thấy mùi vị thật không tệ.

Chờ dùng xong cơm tối, mấy nhân viên công tác lại dẫn cô tới nơi để ở.

Những người đó sắp xếp cô ở trong nhà khách của địa phương, nhìn kiến trúc dường như đã lâu rồi, nhưng vừa đi vào bên trong thì có cả TV tinh thể lớn, trong phòng tắm có cả bồn tắm sạch sẽ rộng lớn, tất cả những thứ này có chút ngoài dự kiến của cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm không nhận được lên mạng bằng internet được lắp đặt trong phòng, không bao lâu trong group liền nổ tung.

Trương Kỳ Kỳ hô lên trong group: “Trời ạ, cậu ở nơi đó sao? Trên nền còn có thảm trải à?”

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng trả lời lại: “Chính là nhà khách đó, mình phát hiện bây giờ không nên xem thường các thị trấn nhỏ, giờ ở những chỗ này phát triển khá tốt. Mới vừa rồi mình dùng cơm ở chỗ nhìn rất bình thường nhưng mùi vị thức ăn đặc biệt ngon miệng.”

“Mọi thứ đều vừa lòng đẹp ý, chắc không phải năm sau trở lại người trở nên mập ú...”

Cùng tám chuyện với mọi người trong group một lát Đỗ Tiểu Nhiễm ngáp ngủ, dù sao đi trên đường rất mệt mỏi, cô phải nghỉ ngơi sớm một chút.

Ngày hôm sau bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cô thực hiện từng bước tắm rửa sạch sẽ xong, biết hôm nay mình phải xuống làng.

Cô dọn dẹp lại hành lý lần nữa, lúc đi ra bên ngoài những nhân viên công tác nhiệt tình kia ngược lại tới rất sớm, đều đang dưới lầu nhà khách chờ cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm rất xấu hổ, vừa xuống lầu vừa rồi: “Thật xin lỗi, tôi xuống muộn quá.”

“Không muộn chút nào, là chúng tôi tới quá sớm, tối hôm qua cô nghỉ ngơi có tốt không?”

“Tốt vô cùng” Đỗ Tiểu Nhiễm vừa nói vừa đi ngồi vào trong xe, lúc vừa muốn ngồi xuống cô chợt ngẩn người.

Trong xe tài màu trắng nhìn như bình thường, sớm có người ngồi ở phía trên rồi.

Cô mở trừng hai mắt, hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

Ngược lại người ở bên trong đưa tay nhận lấy hành lý trên tay cô, cười khê: “Lên xe đi, lần này tôi là người dẫn đường.” Lê quyđ đồn

“Sao anh ở chỗ này?” Phía sau còn có người đang chờ để lên xe, Đỗ Tiểu Nhiễm không thể không vào trong xe, ngồi xuống bên cạnh anh.

Mấy ngày gần đây trời nóng nực, anh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng.

Gọng kính trên mắt không biết tháo xuống lúc nào.

“Nghe nói quê nhà có giáo viên tới, tôi đến xem một chút.” Nói xong anh còn lên tiếng chào hỏi với mấy nhân viên công tác phía ghế sau xe.

Nhìn điệu bộ trái lại vô cùng thân quen.

Nhưng không biết có phải cô đã nghi rồi không, cảm thấy lúc những người kia đối mặt với anh, có chút ý tứ cung kính.

Đỗ Tiểu Nhiễm thở dài, thầm nói quanh đi quẩn lại, sao lại trở về địa phương này...

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Edit: Ngọc Hân

Đường đi tới thôn quê là đường quốc lộ, trên đường dầu xe cộ rất ít, dần dần có cả những cánh đồng.

Ra ngoài sớm, không ít nông dân thừa dịp thời tiết chưa nóng nực đã bắt đầu cuốc đất.

Cửa sổ xe mở ra, trong không khí mang theo mùi vị bùn đất mà thành phố hiếm khi ngửi thấy.

Vu Kỳ ngồi phía bên trái cô, cửa kính mở một nửa, anh không nhìn ra bên ngoài mà chỉ nhìn chăm chăm cô không chớp mắt.

Đỗ Tiểu Nhiễm bị nhìn phát bực, thừa dịp nghỉ ngơi dọc đường, đang muốn tìm mấy nhân viên công tác kia đổi vị trí, thì mấy người kia rồi rít nói: “Ngại quá Tiểu Nhiễm, ở đây chúng tôi còn có việc phải xử lý, dù sao cũng cách không xa, cô đi qua trước với anh Vu đi.”

“Các cô không cùng đi qua sao?” Đỗ Tiểu Nhiễm buồn bực hỏi.

Mấy người kia khách khí nói: “Cô không cần phải lo lắng, chúng tôi đi theo hay không cũng giống nhau, chỗ đều đã sắp xếp xong, bảo đảm rất thoải mái!”

Đỗ Tiểu Nhiễm có phần không biết nên làm gì bây giờ.

Song cũng chẳng thể ngăn những người này làm việc chính được, lúc nghỉ ngơi đủ rồi trở lại xe lần nữa, quả nhiên bên trong xe trống trải vô cùng.

Cô cố ý ngồi ở đây ghế sau, dù sao cách nhau ba hàng ghế, Vu Kỳ ngồi trước mặt cũng không vấn đề gì.

Không nghĩ tới mình vừa ngồi xong, anh đã từ phía trước chuyển tới bên cạnh cô.

Trên mặt mang theo nụ cười nhẹ ngồi bên cạnh cô. Truyện bên diễn đàn leqydon

Vóc người anh vốn cao, lần này dễ lộ ra cảm giác bị áp bức.

“Cô chưa quen cuộc sống ở đây, có gì cần giúp một tay nhớ mở miệng tìm tôi.” Anh nói lời này trái lại rất vui vẻ.

Nhưng ánh mắt kia thì quả thực khiến người ta không chịu nổi.

Cuối cùng Đỗ Tiểu Nhiễm không nhịn được đưa tay đẩy mặt anh ra, giúp đầu anh giữ vững tư thế chuẩn, nhỏ giọng nói với anh: “Trên mặt tôi không có kim cương, anh đừng mãi nhìn như vậy làm gì!”

Lần này anh rất biết điều, không quay đầu về phía cô nữa mà ngồi thẳng người dựa sát vào ghế xe.

“Kim cương nào có dễ nhìn như cô.”

Lời này lỗ mãng không phải bàn, mặt Đỗ Tiểu đồ lên, lúc nhìn về phía anh lại phát hiện anh nói rất nghiêm túc.

Haizzz, Đỗ Tiểu Nhiễm vội hạ cửa kính xuống, đến lúc tài xế khởi động xe lên đường cô vẫn không lên tiếng, nhìn chăm chăm ra phía ngoài cửa sổ.

Đi qua một cánh đồng lại một cánh đồng lớn, lúc rẽ vào chỗ ngoặt ruộng đồng dần ít đi, xe từ từ chạy vào vùng núi.

Theo đường đi vào khu miền núi này, trước sau không thấy chiếc xe nào.

Không khí càng thêm trong lành, mỗi lần hít thở đều có thể ngửi được mùi thuốc về cây cối đất rừng.

Đi một đường như vậy, gần tới trưa cuối cùng cũng thấy một nơi giống như thôn miền núi ở phía trước.

Quê nhà Đỗ Tiểu Nhiễm cũng là vùng núi như vậy, nhưng cách thị trấn gần hơn chút xíu, thôn xóm cũng lớn hơn so với ở đây.

Nơi này nhìn từ xa cũng chỉ có tầm mười mấy căn nhà.

Rất nhanh xe chạy tới trước một tòa nhà màu trắng, Đỗ Tiểu Nhiễm rất bất ngờ phát hiện trường tiểu học này lại là căn nhà lầu hai tầng.

Sớm đã có một ông già đứng phía ngoài trường học chờ, thấy bọn họ đến ông nhanh chóng đi qua, từ mình giúp họ mở cửa xe.

Đỗ Tiểu Nhiễm vội từ trong xe đi xuống, chợt nghe ông nói: “Bạn học Đỗ không bị say xe chứ, núi này của chúng tôi phải đi vòng quanh, cũng chỉ có tài xế có kinh nghiệm mới dám lái.”

“Không say ạ, làm phiền thầy tôi đón em.” Đỗ Tiểu Nhiễm biết rõ chờ mình chính là hiệu trưởng trường tiểu học ở xã Bạch Lộc, rất lễ phép nói: “Ở đây nóng như vậy, bắt thầy chờ lâu không ạ?”

“Không việc gì, qua đây tôi dẫn cô đi thăm ký túc xá.”

Nói xong hiệu trưởng liền đi về phía xe.

Đỗ Tiểu Nhiễm lấy làm ngạc nhiên, không nhận được nói: “Không phải ở gần trường học sao, còn phải lái xe sao?”

“Chỗ chúng tôi đây là địa phương nhỏ, tất cả mọi người đều ở chật chội, xin lỗi, lại bắt cô phải đi chỗ khác...”

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không tiện nói gì khác, dù sao trong lòng cũng có chuẩn bị rồi, chỉ là hơi tò mò nhìn về phía trường học, chợt phát hiện trong trường học yên tĩnh giống như vốn không có ai đi học ấy.

Đỗ Tiểu Nhiễm không nhận được hoài nghi, “Hôm nay không đi học sao, hay là tan học rồi?”

“À, đây không phải là do nghỉ hè sao, gần đây trời nóng tôi cho mấy đứa trẻ thi học kỳ trước, rồi cho nghỉ hè luôn.”

“Đã nghỉ?” Đỗ Tiểu Nhiễm kinh ngạc, lần này có chút buồn bực: “Vậy tôi... Không phải là sẽ rảnh rỗi cả một mùa hè ư?”

Nếu là bình thường thì có thể trở về thành phố, nhưng cô vừa mới tới, bất kể là theo quy định hay là theo tình người mà nói, đều không thích hợp tới rồi liền đi.

Ngược lại sau khi lên xe, Đỗ Tiểu Nhiễm chợt phát hiện ra một chuyện kỳ lạ, lúc này Vu Kỳ vốn không đi xuống xe theo cô.

Chẳng lẽ anh ta đã sớm biết mình không phải ở chỗ này?

Nghĩ tới đây trong lòng nghi ngờ càng lớn hơn, nhưng lại cảm thấy tự mình suy nghĩ lung tung có chút khoa trương.

Ai lại đi mưu tính làm ra chuyện tày trời như vậy, quanh quẩn nửa vòng trái đất chỉ vì lừa gạt cô tới chỗ này.

Hơn nữa dù sao cũng là quan hệ thanh mai trúc mã, cho dù muốn cô cũng không đáng khiến người ta liên tiếp lừa gạt hãm hại giày vò cô như vậy?

Lúc này xe lái vào đường núi còn dốc hơn cả lúc này, mà không chỉ có một sườn dốc, lúc xe chạy tới mấy chỗ khúc quanh Đỗ Tiểu Nhiễm đều có cảm giác như đang ngồi xe leo núi.

Hơn nữa càng chạy càng lên cao.

Ngược lại hiệu trưởng như đã quen, chẳng sợ hãi chút nào, còn nghiêng đầu giới thiệu hoàn cảnh xung quanh với cô: “Chỗ chúng tôi nhìn dốc núi quanh co thế nhưng không khí rất trong lành, những năm gần đây người trong thôn trồng trà xung quanh, cũng kiếm tiền được, lần lượt mua nhà ở trong thành phố...”

Đỗ Tiểu Nhiễm vốn dự định chỉ nghe thôi, sau khi nghe thấy nói như thế không nhận được hỏi thăm: “Rất nhiều người mua nhà trong thành phố ư, vậy

trường học chúng ta có học sinh sao?”

“À, việc này....” Hiệu trưởng chợt lúng túng, cười gượng hai tiếng: “Có, cuối cùng sẽ có học sinh... Bây giờ cô nghỉ ngơi cho tốt, trước tiên đừng nghĩ tới chuyện đi dạy làm gì...”

Đỗ Tiểu Nhiễm nghe lời này có cảm giác là điềm xấu, không nhìn được nhìn ra ngoài cửa kính xe.

Xe chạy qua vài ngọn núi, vốn tưởng rằng sẽ ở trên một ngọn núi.

Không kiểm chế được nhìn về phía chân núi, núi rất cao nhìn xuống như vách núi dựng đứng.

Lúc này chợt nhớ tới gì đó, Đỗ Tiểu Nhiễm không nhìn được quay đầu nói với Vu Kỳ: “Chỗ này cách nhà anh rất gần đúng không?”

Nhớ tới khi đó đi tìm anh để chơi, anh đã từng nói anh ở một nơi rất cao rất sâu trong núi, vì anh phải dưỡng bệnh nên mới đi ra ngoài.

“Ừ, rất gần.” Tay anh chống đầu, chắc là ngồi xe lâu có chút không kiên nhẫn, một tay khác gõ nhẹ lên cửa kính xe.

Tiếng động này khiến người ta có chút phiền não, Đỗ Tiểu Nhiễm sốt ruột đưa tay kéo tay anh lại nói: “Anh đừng phiền nữa, tiếng động này như gõ vào trái tim ốm yếu của tôi.”

“Không thích?” Anh chợt tiến tới trước mặt cô, trêu chọc cô: “Vậy hát cho cô nghe thì sao?”

Đỗ Tiểu Nhiễm bĩu môi, cũng không biết anh lấy hăng hái ở đâu ra thế không biết, thờ ơ trả lời anh: “Đừng làm rộn, ngồi im được không?”

Chờ nói xong câu này, lúc Đỗ Tiểu Nhiễm xoay người lại thì thấy hiệu trưởng Luru ngồi bên cạnh mình cũng đang ngây người.

Đôi con ngươi cũng có dáng như muốn trợn trừng ra ngoài.

Đỗ Tiểu Nhiễm vội vàng hỏi: “Thầy không sao chứ ạ?”

“À, không sao không sao.....” Hiệu trưởng Luru nói xong móc khăn tay ra lau mồ hôi trên trán, bộ dạng vô cùng khổ trương, dường như trong lòng vẫn còn sợ hãi nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Thật không nghĩ tới tâm tình Vu tiên sinh cũng có thể tốt như vậy....”

“Anh ta sao?” Đỗ Tiểu Nhiễm không nhìn được quay đầu lại liếc Vu Kỳ ngồi ở đây ghế phía sau xe, chợt nhớ tới gì đó hỏi hiệu trưởng Luru: “Nhưng cũng rất kỳ lạ, tôi phát hiện không riêng gì thầy mà ngay cả những người trên thị trấn đó cũng gọi anh ta là tiên sinh....”

“Phải, cần phải vậy.” Nói thì nói như thế nhưng từ lúc đó về sau hiệu trưởng Luru liền ngậm miệng không nói gì nữa.

Đỗ Tiểu Nhiễm thi thoảng nhìn thoáng qua ngoài cửa kính xe, từ lúc này tràn đầy cỏ cây, đến giờ này cô đã có cảm giác mình đang ở trong một khu danh lam thắng cảnh nào đó.

Cảnh sắc xung quanh xinh đẹp, tùy tiện dùng di động chụp cũng có thể chụp được những bức ảnh cảnh đẹp ý vui.

Nếu mình ở chỗ này quá cô đơn, không bằng tìm cơ hội kéo mấy chị em trong ký túc xá tới, ở đây cảnh vật đẹp như vậy, ở vài ngày cũng không tồi.

Nghĩ tới như vậy, cuối cùng xe cũng đến đích, Đỗ Tiểu Nhiễm nằm mơ cũng không nghĩ tới ở cái nơi như giữa sườn núi này, thế mà có một bãi đậu xe lớn như vậy.

Lúc từ xa nhìn tới còn tưởng rằng đó là cửa vào khu danh lam thắng cảnh.

Chờ xe vừa dừng lại, cô kinh ngạc từ bên trong xe bước xuống, vì ngạc nhiên cô quên cả lấy hành lý.

Không ngờ tài xế đi phía sau hiệu trưởng Luru giúp cô lấy hành lý từ cốp ra ngoài.

Đỗ Tiểu Nhiễm đã sợ không nói ra lời, phía sau bãi đậu xe là một tòa nhà giả cổ, dường như còn có cả tòa lầu nhỏ.

Hiệu trưởng Luru cười đi tới giới thiệu: “Chính là chỗ này, ở đây điều kiện rất tốt, đừng thấy chỗ này cao nhưng điện nước đều có, chỉ là tín hiệu Internet gián đoạn, nhưng cô có thể thương lượng với Vu tiên sinh, chỗ của cậu ấy có máy tính.”

Đỗ Tiểu Nhiễm đang ngăn người lúc này mới phục hồi lại tinh thần, không nhìn được liếc nhìn về phía Vu Kỳ, trong nháy mắt đầu óc hiểu ra điều gì đó, kinh ngạc chỉ vào tòa nhà khoa trương bất chước theo kiến trúc cổ hỏi anh: “Đây, đây không phải là?”

“Là nhà tôi.” Sau khi từ trên xe bước xuống Vu Kỳ dẫn dò tài xế đôi câu, sau đó nhận lấy hành lý của Đỗ Tiểu Nhiễm trong tay tài xế, bước thẳng về phía tòa kiến trúc giả cổ.

Đỗ Tiểu Nhiễm người cũng muốn ngắt đi rồi.

Cố tình lúc này, hiệu trưởng Luru và tài xế đã ngồi vào trong xe chuẩn bị về.

Vừa nghe tiếng xe khởi động, cả người Đỗ Tiểu Nhiễm mờ mịt, vội vàng chạy tới, nói với hiệu trưởng Lưu ở trong xe: “Hiệu trưởng hiệu trưởng, chỗ này... Không thể ở... Hơn nữa xa như vậy lại...”

“Bạn học Đỗ, không vấn đề gì, chỗ này rất thoải mái, nếu không như vậy đi, cô thử ở chỗ này một tháng, không thích hợp thì tôi tìm người sắp xếp cho cô lần nữa thì thế nào...” lequydoon

Nói xong tài xế đã giảm mạnh chân ga, xe chạy như bay xông ra ngoài.

Nhìn xe dần biến mất, Đỗ Tiểu Nhiễm buồn bực lấy di động ra, xoay người về phía tòa kiến trúc giả cỏ chụp mấy cái, sau đó gửi vào group trong ký túc xá, phì nhò: “Đây chính là chỗ tổ phải ở! Sao có cảm giác đi nhầm vào studio!”

Kết quả gửi hình và đoạn tin nhắn cả nửa ngày cũng không cách nào gửi đi được, Đỗ Tiểu Nhiễm vội cầm di động lên dùng sức quơ quơ, lúc này mới phát hiện tín hiệu đã bị gián đoạn, chính xác là hoàn toàn không có sóng!

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Edit: Ngọc Hân

Haizzz, Đỗ Tiểu Nhiễm buộc lòng phải đi lên toàn nhà kiến trúc giả cỏ kia.

Ở đây xây dựng theo phong cách cổ xưa, nhưng tầng lầu lại có chút không giống.

Có lẽ vì xây dựng trên chân núi, nhìn từ xa có vẻ giống phong cách thần tiên.

Cửa chính màu đen đang mở rộng, cánh cửa còn có cả bậc cửa, Đỗ Tiểu Nhiễm bước qua đi vào.

Ngược lại bên trong không gian rất rộng rãi, nhưng phía trước có hòn giả sơn rất lớn che chắn tầm nhìn.

Đỗ Tiểu Nhiễm vốn nghĩ rằng ở chỗ này mặc dù không được 100 người thì cũng có mười mấy người, có thể ở phía sau hòn giả sơn, nhưng lại phát hiện chỗ này vắng vẻ, không nghe động tĩnh gì cả.

Cô còn đang kinh ngạc thì Vu Kỳ vốn đang đi đằng trước chợt xoay người lại, đi tới trước mặt cô nói: “Tôi dẫn em tới chỗ ở.”

Lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm mới hỏi anh: “Ở đây có những ai? Đúng rồi, ba mẹ anh ở đây?”

Nếu là ba mẹ anh ở đây thì vì lý do lễ phép, mình phải đi tới hỏi thăm.

“Đã qua đời, em muốn đi thăm thì tôi dẫn em tới Từ đường.”

“... Xin lỗi...” Đỗ Tiểu Nhiễm ngượng ngùng nói: “Tôi không biết.”

Không nhịn được liếc nhìn về phía anh, lờ mờ nhớ tới khi còn bé anh đã từng đề cập tới thân thể ba mẹ anh không khỏe lắm, cô cũng không biết ba mẹ anh đã sớm qua đời, có chút buồn rầu: “Lúc ấy anh rất khó vượt qua đúng không?”

“Cũng tạm, trong nhà rối loạn một thời gian.” Dường như anh không muốn nhắc tới đề tài này.

Chỗ này rất rộng, phòng trống càng rất nhiều, Đỗ Tiểu Nhiễm phát hiện đi một vòng như vậy thế nhưng chẳng gặp được một người nào.

Không gian bên trong quá lớn, còn có cả vườn hoa hồ nước nhân tạo, trong hồ còn có cả cá chép này nọ.

Thậm chí bên trong vườn hoa giả cỏ còn có cả hành lang, đi dọc theo hành lang, cuối cùng có một sân nhỏ.

Đỗ Tiểu Nhiễm tò mò nhìn vào bên trong, biết đây là chỗ ở của mình, không nhịn được quét một vòng đằng sau lưng, lúc này đang là mùa hè, cây nho bên trong sân nhỏ đang có vẻ tươi tốt.

Có mấy chùm nho từ bên trên thong xuống, phía dưới còn có hai ghế làm từ cây trúc, nhìn rất sạch sẽ mát mẻ. lequydon

Anh đẩy cửa ra dẫn cô đi vào bên trong phòng.

Vốn thấy những kiến trúc này đều mang màu sắc cổ xưa, còn tưởng rằng bên trong cũng sẽ được trang trí theo phong cách giả cổ, không nghĩ tới bên trong phòng ngược lại được hiện đại hóa hết sức.

Tổng cộng có ba gian phòng, phòng ở giữa có thể làm phòng khách, bên trái là thư phòng, bên trong đặt một chiếc bàn đọc sách, bên phải là phòng ngủ có đặt một tủ treo quần áo và chiếc giường cỡ lớn.

Anh đặt hành lý trong tay xuống, sau đó hỏi cô: “Buổi trưa muốn ăn gì tôi đi chuẩn bị.”

“À, anh chuẩn bị sao?” Đỗ Tiểu Nhiễm kinh ngạc nói: “Ở đây không có những người khác ư?”

“Có mấy người, mấy hôm trước đi chơi bên Hongkong rồi.” Anh cười cười, “Muốn ăn cá không, cá ở đây mùi vị rất ngon, hấp hay là thịt kho tàu?”

“Cá hả, hấp đi.” Đỗ Tiểu Nhiễm rất xấu hổ, “Phải bắt anh bận rộn rồi, nhưng ở đây không phải chỉ có mình chúng ta chứ?”

Chỗ ở rộng như vậy, chỉ có hai người bọn họ thì có khoa trương quá hay không.

“Hơn nữa chỉ mình anh ở lại, sao anh có thể quét dọn chứ?” Không nhận được nói tiếp: “Cho dù muốn ăn cơm cũng gặp khó khăn nhĩ, món ăn từ đâu mà có, còn có cá hả, cũng phải chạy ra ngoài đi mua sao?”

“Thịt có tủ chuyên ướp đồ lạnh, ao hồ hàng năm đều có cá để bắt, rau thì có ở vườn hiện giờ có thể hái vào ăn, nếu muốn ăn trứng gà thì có chuồng nuôi gà ở bên ngoài kia.”

“Giống như nhà nông vui vẻ hả...” Trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm cảm thấy không được tự nhiên, tám lòng hiệu trưởng Lưu quá rộng rãi, thế mà đưa mình thả vào cái nơi như thế này.

Cô lấy điện thoại ra, nhìn qua màn hình, thấy hoàn toàn không có tín hiệu, không nhận được nói: “Ở đây ngay cả tín hiệu di động cũng không có, nếu muốn đi ra ngoài thì làm sao bây giờ? Có xe không?”

“Thỉnh thoảng cũng sẽ có.” Anh cười đưa tay xoa nhẹ mái tóc cô, ánh mắt này có cảm giác như đang nhìn vào miếng thịt kho.

Chờ sau khi anh đi, Đỗ Tiểu Nhiễm buồn rầu ngồi trên giường, ngắm hành lý trên đất ngây ngốc trong chốc lát.

Trong lòng thấy kỳ quái không nói ra được, kiểu kiến trúc giả cổ này đúng ra là từ đời trước để lại, nhưng dọc đường đi cô phát hiện kiến trúc ở đây rất nhiều thứ đều là sau này mới xây.

Nói cách khác, người ở đây phải có thực lực kinh tế rất tốt, ít nhất là người có tiền, mới có thể xây công trình lớn trong vùng núi hoang vu như thế này.

Hồ nước nhân tạo vừa mới đi qua kia cũng đủ không rẻ tiền, chứ đừng nói tới những chất liệu kia vừa nhìn cũng đã biết rất quý giá.

Nghĩ tới đây cô đi tới phòng khách, bên trong có ghế salon và TV, ôm ý nghĩ thử một lần nhấn nút mở TV, không nghĩ tới chỗ này tín hiệu di động không thu được, nhưng ngược lại TV rất rõ nét, hơn nữa có rất nhiều kênh, còn có mấy kênh nói tiếng Tây Ban Nha và tiếng Anh.

Bật mở mấy kênh, cũng không phải muốn xem lắm nên cô tắt TV.

Sau đó ngáp một cái, nhìn ghế dựa dưới cây nho bên ngoài, không nhận được đi ra ngồi trên đó.

Đừng xem ghế làm từ cây trúc, nhưng nằm lên trên đó rất thoải mái, có lẽ gió thổi người rất dễ chịu, bất tri bất giác cô lại ngủ thiếp đi.

Mơ mơ màng màng không biết ngủ bao lâu rồi, trên người nhưng không cảm thấy có cảm giác lạnh, chờ tỉnh lại lần nữa, cô mới phát hiện thể mà mình đã ngủ một lúc lâu rồi, hơn nữa trên người không biết từ khi nào thì đắp một chiếc chăn nhỏ. Còn đang kinh ngạc thì thấy người từ bên trong phòng mình đi ra, cười nói: “Tỉnh hả, món ăn đã làm xong, đứng lên đi ăn thôi.”

“À.” Cô từ trên ghế ngồi dậy ôm chần vào người nói, “Anh đắp chăn cho tôi?”

Cô ngủ say cỡ nào, thế mà anh tới đây cũng không phát hiện.

May là quen biết từ nhỏ, nếu không cô phải cẩn thận không bị quấy nhiễu tình dục.

Anh gạt đầu một cái, người lại quay vào.

Lúc này bàn ăn đơn giản trong phòng khách, trên bàn ăn bày bốn món ăn, món ăn không phải quá cầu kỳ, nhưng tươi mát ngon miệng.

Đỗ Tiểu Nhiễm không ngồi tới anh còn có tay nghề như vậy, nhìn thoáng qua sau đó nói: “Những thứ này đều là anh làm? Không nghĩ tới anh rất biết nấu ăn nhé.”

“Em ném thử xem.” Anh gấp một miếng cá cho cô.

Vốn tưởng rằng cá ở đây rất nhiều xương, chẳng nghĩ tới xương cực kỳ ít, cá ăn vào trong miệng mềm nhuyễn vô cùng, thịt rất tươi non, mang theo mùi vị thiên nhiên.

“Đây là cá gì, ăn ngon như vậy?” Cô không nhận được lấy di động ra chữa về con cá chụp vài tấm, cười híp mắt nói: “Ăn ngon quá, tôi muốn lưu lại làm kỷ niệm!”

“Không tính là hiếm đâu, em thích ăn, mỗi ngày đổi món làm cho em ăn.”

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không ngốc, len lén ngược mắt quan sát anh.

Bất kể là anh chợt xuất hiện trước mặt mình, hay là bây giờ ân cần nấu cơm cho mình, cũng có thể cảm giác được tình cảm của anh đối với mình rất tốt.

Nói thật mình cũng chẳng ghét anh, chỉ là năm đó anh lừa hẹn, sau đó cũng không viết thư trả lời cô, những năm này dường như mất liên lạc bây giờ chợt xuất hiện nói muốn kết hôn với cô, nghĩ như thế nào thì cô cũng không có cách nào đồng ý được.

Đây xem như là cơ hội và duyên phận? Không nghĩ tới giờ này ngược lại bị đẩy tới bên cạnh anh.

Song rất kỳ quái, rõ ràng là thức ăn bình thường ăn vào trong miệng lại như uống rượu, đều khiến người ta có cảm giác mê man.

Ngay cả tâm tình dường như cũng bị phóng đại lên vô số lần.

“Anh, những năm này anh có kết giao với bạn gái không?” Cô hỏi vấn đề này căng thẳng đến đầu lưỡi cũng bị cứng lại, nếu là trước kia thì nhiều lắm cô chỉ tò mò trong lòng, tuyệt đối sẽ không hỏi ra miệng. Nhưng lúc này không biết thế nào, kể từ khi ăn bữa cơm này, cô thay đổi có chút khác lạ, mạch máu như bị thứ gì đó rót vào, xao động không kiềm chế được.

“Không có.” Anh nhìn đồng hồ, ánh mắt chuyển chú trọng trước sau như một. truyện bên lquydon

Cô đỏ mặt, “Không phải anh luôn ở trong này....”

Cô chỉ vào cách trang trí hai bên: “Tôi thấy đồ đạc xung quanh rất mới, là mới sửa chữa sao?”

“Là mới lắp đặt, muốn lúc cưới em nhìn có vẻ đẹp để một chút.”

Đỗ Tiểu Nhiễm suýt nữa bị sặc cơm trong miệng, “Anh, anh còn nói hồ đồ như vậy.”

Lần này thật sự cảm giác được đầu lưỡi tê dại, cũng không biết có phải ăn nóng quá nhiều khiến đầu lưỡi không phản ứng được nhanh.

“Tôi, lần này tôi chạy tới đây cũng là không còn cách nào....” Cô cúi đầu nhìn mặt bàn: “Đợi, đợi đủ một năm có lẽ sẽ tôi đi về....”

Ngược lại anh cười rất vui vẻ, cũng không biết có nghe thấy lời cô nói hay không.

Chờ ăn xong cơm, thời gian còn sớm, vì trưa có nghỉ ngơi, lại vừa mới ăn xong, thân thể Đỗ Tiểu Nhiễm có chút khô khan.

Quả thật muốn chạy đi thăm thú mọi nơi, nhưng còn chút lý trí tự nói với mình, nơi này núi non hoang vu chỉ sợ không an toàn, nhưng thân thể không biết thế nào mà vô cùng muốn chạy loạn quanh.

Đang lúc ở tình thế khó xử, sau khi anh dọn dẹp đồ ăn xong, Vu Kỳ không đầy một lát sau trở lại tìm cô, lần này anh còn đặc biệt mang theo một chiếc đèn pin.

“Ồ đây cảnh đêm rất đẹp, muốn đi xem không?” Anh cười nhìn thoáng qua khuôn mặt cô.

“Muốn! Muốn!” Đỗ Tiểu Nhiễm như bị kích thích, vừa nghe thấy lời này vội chạy tới bên cạnh anh.

Chờ sau khi đi ra ngoài, bên ngoài phần lớn đều đen tối, chỉ có trăng trên bầu trời rất sáng.

Nhìn ra xa, những dãy núi liên tiếp ban ngày, giờ chỉ còn bóng dáng màu đen mờ ảo.

Đỗ Tiểu Nhiễm có chút mất mát, đôi bàn chân không nhận được nhảy lên: “Chính là cảnh sắc như ở đây hả? Có muốn cùng chạy mấy bước không hả?”

Nói xong cánh tay còn vung vẩy theo, “Không biết làm sao, tôi cảm thấy cơ thể rất nóng, rất muốn chạy mấy bước!”

Dễ nhận thấy anh chân chừ một lát, sau đó đưa tay kéo tay cô nói: “Nếu như vậy, em theo tôi tới chỗ này.”

Lần này anh không đi đường cái, mà là xuyên qua rừng cây bên cạnh.

Nửa đêm đen tối chạy vào trong rừng rậm rạp, Đỗ Tiểu Nhiễm có chút run rẩy, vừa khua tay chân vừa nói: “Chỗ này có thể đi vào không, tôi, tôi cảm thấy sợ!”

“Suyt.” Anh đặt tay lên môi cô.

Miệng Đỗ Tiểu Nhiễm như không dừng lại được, vẫn còn nói: “Rất nhiều cây quá, khắp nơi đều là cây, anh xem trăng sáng chưa, trăng to tròn sáng tỏ.”

Trong lòng cũng có chút tự trách mình không bình thường, trước kia cô không phải là người như vậy? Sao lại giống như người có đa tính cách, hoàn toàn không giữ được mình.

Đang đi chợt nghe thấy tiếng ếch kêu.

Lúc này anh mới dừng lại, ghé sát vào bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Em nghe đi.”

Không cần nín thở cũng có thể nghe thấy tiếng ếch kêu từng đợt từng đợt liên miên không ngớt.

Đỗ Tiểu Nhiễm không hiểu: “Anh nói đây là?”

Đang nói chuyện anh tắt đèn pin, trong bóng tối chỉ có thể nhìn thấy bóng cây mờ ảo.

Thật ra trong rừng cây rất nhiều âm thanh, tiếng con ếch kêu, chim hót còn cả mấy loại côn trùng kêu vang, hết đợt này đến đợt khác.

Ban đầu cô nghe một lúc lâu, trong suy nghĩ chắc anh muốn cho mình cảm thụ thiên nhiên, chợt trên bả vai nặng xuống, anh đã cởi áo khoác khoác lên cho cô.

Cô vội vàng nói: “Tôi không lạnh.”

“Ngăn muỗi.” Anh nói xong cúi người, trong bóng tối cài nút áo lại cho cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm vội lùi về sau mấy bước, cúi đầu nói: “Tự tôi cài, nhưng anh gọi tôi tới chính là nghe cái này?”

Mới vừa hỏi xong, chợt nghe thấy một âm thanh lạnh lạnh từ bên kia truyền tới, hình như anh thổi bằng lá cây.

Cánh rừng nhanh chóng yên tĩnh lại.

Đỗ Tiểu Nhiễm tưởng lỗ tai mình xảy ra vấn đề, trong nháy mắt những tiếng ếch kêu chim hót lúc này biến mất.

Trong không khí chỉ có âm thanh sắc bén này lay động.

Chờ sau khi âm thanh kia dừng lại, vừa mới không có tiếng vang nào ngoài âm thanh lạnh lạnh kia, vậy mà đợi mấy giây dần dần bắt đầu có tiếng chim hót yếu ớt đang thử thăm dò vang lên.

Đỗ Tiểu Nhiễm chơi rất thích thú, không nhận được nhìn về phía bên kia.

“Tôi nhớ ra rồi, trước kia anh cũng từng trêu chọc tôi như vậy!”

Cô cao hứng học kêu một tiếng, kết quả âm thanh thật không dễ nghe, cô hoảng sợ vội che kín lỗ tai, nói thầm: “Hôm nay tôi rất lạ, anh không phát hiện tôi kỳ lạ lắm sao? Là vì lâu lắm không lên núi ư?”

Cô cau mày, còn chưa kịp ngẫm nghĩ nữa thì thấy ánh trăng xuyên thấu qua khe hở của cây cối, dịu dàng rơi bốn phía xung quanh. ...

Cảnh sắc này thật sự quá đẹp mắt.

Cô đưa tay đón những ánh trăng kia, ánh mắt vẫn luôn đuổi theo những bóng cây bước đi.

“Cẩn thận.” Anh chợt đưa tay ngăn cô lại.

Lúc này cô mới phát hiện có một cành cây rất dài chắn trước mặt cô, nếu vừa rồi mình cứ bước qua thì bị đụng vào trán rồi.

Cô cười hi hi, “Tôi, vừa rồi tôi rất vui... Giống như uống rượu... Trong thức ăn anh làm hình như có bỏ rượu vào....”

Ánh mắt dường như có chút rời rạc, cô chợt ôm cổ anh, dán vào ngực anh nói: “Hình như vừa về thành phố tôi liền quên mất tháng ngày sống với anh, khi đó nửa đêm chạy vào trong rừng cũng không cảm thấy có việc gì, nhớ có lần tôi bị muỗi đốt hơn mười phát, nếu hiện giờ bị đốt hai phát ở thư viện thì tôi đã cảm thấy ngứa không chịu được....”

Giọng dần dần thấp xuống, tựa như sợ hãi, lại nhỏ giọng hỏi tiếp: “Mấy năm nay anh thật sự không quen bạn gái, không thích người khác sao?”

Lúc ngẩng đầu thì đối diện với tầm mắt của anh.

Từ động tác của anh có thể cảm giác được, có lẽ anh muốn cúi xuống hôn mình, cô do dự, tựa như bị hấp dẫn không tránh né....

Đôi môi chạm nhẹ, ở chung một chỗ như đang thử dò xét.

Cô quên nhắm mắt lại, lúc ánh mắt đã thích ứng với đêm tối, có thể thấy anh đã nhắm chặt hai mắt.

Trong lòng không thể nói là cảm giác gì, rất hỗn loạn, hoàn toàn không biết nên làm thế nào, trong đầu cô càng thêm trống rỗng, cũng biết rất nhiều chỗ có cái gì đó không đúng, nhưng hết lần này tới lần khác đều không kịp phản ứng. ...

Bị anh hôn có chút thờ không ra hơi, cánh tay vẫn đang buông lơi cổ gồng đẩy anh ra một chút, nhưng tại thời khắc đó, anh thế mà dùng sức ấn cô lên trên thân cây.

Hoàn toàn không chống đỡ được, đầu choáng váng, người càng giống như uống say. ... Thân thể phản ứng nhanh nhạy, đầu óc làm thế nào cũng không đuổi theo kịp. ... Bị đánh toi bời. ... Quân lính tan rã. ...

Hết chương 10

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Edit: Ngọc Hân

Cơ thể có chút đau đớn mơ hồ, rất giống như ngày hôm sau của cuộc thi chạy 800 mét.

Đỗ Tiểu Nhiễm mơ mơ màng màng lật người, trong lúc vô tình ngón tay chạm phải gì đó, cảm giác kỳ quái, thân thể cũng rất kỳ quái, giống như bị người nào đó ôm. ...

Có chút nghi hoặc mở to mắt, vừa nhìn rõ người trước mặt cả người cô như bị sét đánh!

Dường như không thể tin được, cô chợt mở trừng hai mắt!

Cùng lúc đó tay của đối phương siết chặt lại, thân mật tiến tới trước mặt cô, trong khi vẻ mặt cô tròn to hai mắt như muốn nổi điên thì anh lại bình tĩnh cho cô một nụ hôn buổi sáng. Nụ hôn này rất dịu dàng, mang theo nóng bỏng sau một đêm, mập mờ khiến người ta đỏ mặt.

Sau đó chặn mỏng trên người bị anh lật lên.

Đỗ Tiểu Nhiễm đã không dám nhìn tình cảnh dưới chân nữa rồi.

Thật may là sau anh đỡ chặn lên nhanh chóng đắp lại cho cô, hỏi cô: “Bảo bối, em muốn ăn gì tôi đi làm cho em”

Đỗ Tiểu Nhiễm suýt chút nữa bị hai chữ bảo bối dọa ngất.

Trong đầu suy nghĩ ‘Dời sông lấp biển,’ rốt cuộc đây là làm sao vậy, cô chỉ nhớ rõ ăn với anh một bữa cơm, sau đó hình như đi ra bên ngoài. ...

Tiếp theo trí nhớ bị gián đoạn, cô hoàn toàn không nhớ rõ mình có làm chuyện như vậy. ...

Nhưng sự thật lại quá rõ ràng, cô không chỉ làm. ...

Nhìn quần áo quăng đầy đất, nhìn dấu vết lộn xộn, còn có cảm giác của cơ thể mình, tất cả đều đang nói với cô, tối hôm qua tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt.

“Tôi, anh.” Cô sợ hãi khoa chân múa tay với anh, lại khoa chân múa tay chỉ về phía mình, không cách nào tưởng tượng nói: “Chúng ta. Tôi không muốn.”

“Không muốn cũng không sao, tiếp tục ngủ đi.” Anh quan tâm xoa tóc cô, cười nói: “Em yên tâm, tôi là người đàn ông rất bảo thủ, tôi sẽ chịu trách nhiệm, chúng ta tìm thời gian đi lấy giấy chứng nhận kết hôn đi, hay là em muốn tôi đi tới nhà em cầu hôn hơn?”

Lúc xoay người lại nhìn về phía cô, ánh mắt anh lấp lánh.

Đỗ Tiểu Nhiễm thực sự rất muốn nói mình cũng là một người bảo thủ, mình cũng có ước mơ muốn giao lần đầu tiên cho chồng của mình!

Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là sau khi hò hẹn cùng người ta, lại hò hẹn kết hôn.

Cô buồn rầu núp trong chăn, rầu rĩ nói: “Có thể phiền anh đi ra ngoài trước được không?”

Thật may là anh nhanh chóng mặc quần áo tử tế rồi đi ra ngoài, chờ anh ra ngoài cô mới từ trong chăn ngồi dậy, không để ý nhiều cô vội vã xuống giường lần lượt mặc quần áo mình vào.

Cuối cùng đầu óc cũng không thể nghĩ ra vài ba lý do, duy nhất cô chỉ biết, cô không thể cứ dằn độn u mê gả chồng như vậy được!

Chờ lúc đi ra bên ngoài mặt trời đã dâng lên cao.

Anh làm việc cũng khá nhanh chóng, sau khi cô rửa mặt xong chạy về phòng ngủ, bữa sáng cũng đã làm xong.

Không bao lâu anh liền bùng tới, gõ cửa phòng cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm đỏ mặt đi tới, cẩn thận mở khe hở nhỏ ở cửa, ánh mắt quét một vòng trên mâm anh đang bưng, cuối cùng lúng túng nói: “Tôi không muốn ăn sáng cùng với anh, có thể đưa cháo trong tay anh cho tôi không?”

“Không thoải mái?” Anh đẩy cửa phòng, mặc dù không dùng lực nhưng dường như cô có chút không chống đỡ được.

Tóc mới vừa tắm xong còn chưa kịp sấy, anh thấy thì nhú mày: “Phòng tắm có máy sấy, không thấy hả?”

“Thấy, còn chưa kịp sấy...” Cô thấp giọng nói xong, dường như khó mở miệng, “Anh, anh có thể tạm thời quên chuyện tối hôm qua được không... Tôi, tôi hoàn toàn không biết tối hôm qua xảy ra chuyện gì... Tôi thật sự không phải là người như vậy...”

“Vậy em là hạng người gì?” Anh đứng ở cửa, trong nụ cười hàm chứa sự lạnh lẽo: “Tôi đây ngay cả tay con gái cũng chưa từng cầm qua, bây giờ ngủ cũng đã bị em ngủ, em muốn thế nào, quay đầu quýt nợ?”

Đỗ Tiểu Nhiễm rất có tinh thần tự giác nhận sai lầm, nhưng chuyện bị ép đến nước này, cũng chỉ có thể cẩn thận giải thích: “Vừa rồi lúc đi tắm tôi cẩn thận suy nghĩ lại, hình như khi trong rừng tôi dựa vào người anh, nhưng tuyệt đối ý của tôi không phải như vậy, tôi nhớ rõ hình như là anh bắt đầu... Hơn nữa chuyện như vậy đối với đàn ông các anh mà nói cũng không tính là thiệt thòi... Tôi cũng có thể xem chuyện như chuyện chưa xảy ra... Anh không thể nghĩ thoáng chút sao...”

“Cho nên em là người tùy tiện, tôi cũng phải là người tùy tiện?”

Lần này anh dùng lực đẩy cửa ra, Đỗ Tiểu Nhiễm bị anh đẩy nghiêng cả người, sau khi anh đi vào không thèm để ý tới cô, trực tiếp đặt đồ ăn sáng lên trên bàn, sau đó chỉ vào thức ăn nóng hổi, “Thừa dịp ăn khi còn nóng, em chớ đập thân thể tôi nhưng không thể lại chà đạp thức ăn tôi làm chứ?”

Đỗ Tiểu Nhiễm bị lời nói lạnh lùng của anh dọa sợ không dám lên tiếng.

Chờ anh đi ra ngoài, cô mới hoảng hốt cảm thấy chuyện này sao anh lại bị thua thiệt chứ?

Ăn tạm món điểm tâm, trong lòng không thể nói rõ có cảm giác gì, hồi tiếc đau khổ đều có, nhưng cũng có chút ngỡ ngàng.

Ngồi trong phòng nghỉ ngơi một lát, cô nhanh chóng nghĩ tới chuyện quan trọng, chỗ này không có người khác để có thể nhờ giúp đỡ, cổ tình lúc này điện thoại di động chẳng có chút tín hiệu nào.

Cô cần phải lấy quyết tâm, chuẩn bị đi ra bên ngoài tìm Vu Lâm.

Nếu đã xảy ra chuyện như vậy, hối hận cũng vô dụng, việc khẩn cấp trước mắt bây giờ là nhanh chóng tìm thuốc ngừa thai.

Nếu không ngộ nhớ không cẩn thận trúng thưởng, không phải là ồn ào xảy ra án mạng sao?

Nhưng chỗ này quá rộng, lúc vào đây tâm tình không tốt chỉ biết trong lòng buồn bực bước đi, lúc này mới phát hiện chỗ này đúng là rộng thật.

Hơn nữa giữa chỗ ở của hai người còn cách nhau một vườn hoa.

Kỳ lạ hơn chính là, phía trước lúc này còn trống không, không biết lúc nào lại có mấy con hươu sao nhỏ, ngoại trừ hươu sao bên ngoài còn có hai con lạc đà Alpaca ở trong vườn hoa.

Nhưng những động vật này rất nhỏ, nhìn giống như chưa trưởng thành, hươu sao nhỏ nhỏ, lạc đà Alpaca cũng đang có lông mao, nhìn lớn hơn mấy con thú nhồi bông một chút.

Hơn nữa những động vật này nhìn như rất hiền, thấy cô đi tới cũng không biết tránh, vẫn dạo bước trong vườn hoa như cũ, thỉnh thoảng cúi đầu gặm cỏ trên mặt đất.

Đỗ Tiểu Nhiễm kinh ngạc đi ra ngoài, đi được vài bước, có lẽ là tiếng bước chân của cô làm kinh động đến những con thú kia.

Rất nhanh có một con lạc đà Alpaca bu lại, còn dùng đỉnh đầu cọ vào tay cô.

Mới đầu Đỗ Tiểu Nhiễm có chút căng thẳng, sau khi bị cọ vài lần mới nhớ tới gì đó, cô vội ngắt lá ở cây bên cạnh ném trên mặt đất, không nghĩ tới tên tiểu tử này rất thích ăn lá ở cây này.

Hon nữa một con khác cũng nhanh chóng xông tới.

Đỗ Tiểu Nhiễm lớn như vậy, chỉ thấy hươu sao và lạc đà Alpaca qua rào chắn ở vườn bách thú, lần này tiếp xúc thân mật, theo đó tâm tình cũng khá hơn một chút.

Tên tiểu tử này vô cùng đáng yêu, còn biết dùng đầu cọ vào tay cô.

Trong lòng chất chứa hồi tiếc không yên lúc trước, cũng không tự chủ được giải tỏa bớt, cô vừa đứng những tiểu tử kia ăn vừa nói: “Ngày hôm qua chị phạm sai lầm, hon nữa phạm sai lầm không giải thích được, cả người như uống say hoàn toàn không biết mình đang làm gì... Rõ ràng thân thể rất không thoải mái, bây giờ còn trở thành phụ nữ lưu manh đùa bốn người khác...”

Đang thấp giọng nói, thì nghe thấy sau lưng truyền tới tiếng bước chân.

Cô sợ hết hồn vội vàng xoay người lại nhìn thì thấy Vu Lâm không biết tới từ lúc nào.

Cô vội vàng ngậm miệng lại, cúi đầu như đang nhận sai, chờ anh nổi giận.

Kết quả anh không nổi giận mà là đưa tay dắt cô vào chòi nghỉ mát bên cạnh.

Trong lòng cô loạn cào cào, đi vào trong chòi đang nghỉ nên nói với anh như thế nào đây, thì anh tay chống cằm nhìn qua, ánh mắt cố chấp trước sau như một.

“Em không thích tôi?” Anh hỏi cô.

“Hả?” Cô kinh ngạc nhìn vào mặt anh vội lắc đầu: “Anh là người rất tốt, sao tôi lại không thích anh chứ.”

“Vóc dáng tôi không phù hợp với thẩm mỹ của em?”

“Anh ư?” Lần này cô dùng sức lắc đầu mạnh hơn: “Anh rất đẹp trai, thật đấy.”

Điều này đúng là không phải lời nói khách sáo, chỉ bằng bộ dạng này của anh thật sự có thể dùng mặt cả thế rồi.

“Vậy thì cảm thấy tôi không có nhà không có xe, không cho em được cuộc sống hạnh phúc?”

Trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm nặng nề, “Anh đừng nói công danh lợi lộc như vậy...” Cô cũng không phải người ngu, kể từ khi đi vào chỗ này, ngu nữa cũng biết gia sản nhà anh tuyệt đối không tệ.

Nếu không để một người bình thường tu sử xây dựng trong núi như thế này thử xem?

“Hon nữa anh cũng không giống như người không nhà không xe...”

Lần này anh cười, ghé sát vào trước mặt cô, gần như muốn tiến sát vào mặt cô.

“Vậy vì sao không thích tôi, tôi có tiền còn đẹp trai, xử nam cũng trao cho em, em còn muốn cái gì nữa?”

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không biết nên trả lời thế nào, thật ra thì cô cũng đã tự hỏi mình một vấn đề, theo lý thuyết cô rất thích anh, nếu không khi còn bé sẽ chẳng muốn trốn đi cùng với anh, nhưng cũng không phải là vẫn rất thích anh từ đó đến giờ...

Im lặng một lúc lâu cô mới cẩn thận trả lời: “Thật ra thì tôi từng thích anh...”

Dường như có chút không biết nên diễn đạt thế nào, trầm ngâm một lát mới cẩn thận nói tiếp: “Ít nhất lúc còn nhỏ tôi thật sự rất thích anh, ánh mặt trời rực rỡ, mặc dù trong nhà của anh có rất nhiều chuyện phiền lòng, nhưng anh chẳng bị ảnh hưởng chút nào. Lần nào cũng cười híp mắt, hon nữa tính tình rất dịu dàng, quả thực như ánh mặt trời, ở cùng với anh tôi cảm thấy rất thoải mái vui vẻ, cũng không cần chú ý tới tâm tình của anh, cũng không cần phải dụ dỗ anh...”

Cô dùng một lát, dường như không dám ngừng đầu nhìn anh.

“Nhưng không biết từ khi nào, dường như là bắt đầu từ lần anh chợt không nhận ra tôi, tôi nhớ rõ giống như anh đã đổi thành một người khác. Tính tình kỳ cục không nói, làm việc cũng lúc lạnh lúc nóng, khi đó tôi rất cố gắng trừu chọc anh, đổi lại anh mất hứng còn tôi phải cẩn thận dụ dỗ anh. Tôi cảm thấy với anh ở cùng nhau quá mệt mỏi, nhưng chính là khi không để ý tới anh thì anh lại chạy tới tìm tôi, giống như rất cần tôi...”

Cũng không biết lời nói của mình có tác dụng gì, người kia im lặng lúc lâu, Đỗ Tiểu Nhiễm cảm thấy trái tim mình như ngừng đập, cô không nhịn được len lén liếc nhìn anh.

Về mặt anh có gì đó không bình thường, cũng không biết là do cô nói quá nặng, hay là thế nào.

Sắc mặt anh có thể vừa liếc mắt đã nhìn ra được rất khó coi, ánh mắt lại càng phức tạp hơn, giống như tức giận vừa giống như có cái gì khác....

Trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm có chút sợ hãi, dù sao đường như mình cũng hơi bội tình bạc nghĩa. leqiyudon

Ở đây không có người khác, hơn nữa thật sự ồn ào thì khiến mọi người đều khó coi....

Thấy anh vẫn không lên tiếng, cuối cùng cô không kiềm chế được vội chủ động nói: “Tôi cũng không có ý trách móc anh, thật ra thì tôi rất thích anh, nếu không sau khi anh thay đổi tôi cũng sẽ không hẹn cùng đi với anh... Hơn nữa tất cả những chuyện này đều là chuyện khi còn bé, tính tình con người ta cũng có thể thay đổi, tôi thấy anh bây giờ chín chắn chừng chạc hơn nhiều... Không còn vui buồn thất thường giống như khi còn bé...”

Anh vẫn không nói một lời, lòng cô chìm xuống đáy cốc.

“Này, này, lui tới với anh cũng không phải không thể được... Anh là người tốt như vậy, nhưng chuyện anh nói muốn kết hôn thì có chút quá nhanh, dù sao bây giờ tôi cũng có thời gian, có muốn chúng ta từ từ tìm hiểu không, dù sao cũng rất nhiều năm chưa từng gặp lại, có đúng không?”

Cố gắng chớp chớp mắt, hi vọng bầu không khí có thể dễ chịu hơn chút, hơn nữa cô đã nói lời để mọi việc được giải quyết, anh cũng không thể trở mặt chứ?

Nhưng không biết vì sao về mặt của anh từ đầu đến cuối không tốt chút nào, thân nhiên dựa vào chiếc cột ở phía sau.

Anh nghiêng đầu nhìn ra phía bên ngoài chòi nghỉ mát.

Bên ngoài chòi nghỉ mát lạc đà Alpaca đang tiêu sái đi dạo, lông cổ xù xì rất dài, giống như thú nhồi bông rất khổng lồ, cho dù ai thấy cũng sẽ thích. lequydoon

Dường như anh bất chợt nổi giận, bề cảnh cây bên cạnh ném tới.

Anh ném vô cùng chính xác, cành cây kia bay thẳng vào mặt lạc đà Alpaca, tiểu tử hoảng sợ chạy loạn một hồi, trong nháy mắt hươu sao cũng nhảy như bay, trong vườn hoa loạn thành một nù.

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng bị một màn này hù sợ, tự nhủ lần này con giận không tên cũng tới quá nhanh.

Bên kia nháo thành một đoàn, trái ngược với con giận vừa trút xuống, anh nhanh chóng xoay đầu lại, chậm chậm đứng lên, sau đó đưa tay nắm tay cô, cười nói: “Ồ đây hơi lạnh, đừng ngồi mãi ở đây, tôi và em trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Hết chương 11

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Edit: Ngọc Hân

Ngược lại Đỗ Tiểu Nhiễm nhớ tới một chuyện rất quan trọng, nhỏ giọng nói: “Thật ra thì tôi có chuyện làm phiền anh.”

Mặt đã đỏ đến không thể đỏ hơn nữa, dù sao cũng là chuyện liên quan tới sinh mạng người mà, là một người trưởng thành, nếu xảy ra sai lầm sẽ phải nghĩ tới chuyện chữa cháy, không thể chờ tình hình phát triển không thể cứu vãn được....

Thấy bộ dạng khó xử của cô anh lại cười, lần nữa ngồi xuống, chờ cô mở miệng.

Đỗ Tiểu Nhiễm lấy dũng khí mới nhỏ giọng nói ra: “Thuốc tránh thai.... Tôi muốn phiền anh đi mua giúp tôi thuốc tránh thai mang về....”

Đầu hoàn toàn không dám ngẩng lên, chỉ sợ đối diện với tầm mắt anh, mặt càng nóng lợi hại, không riêng gì mặt, chỉ sợ cả cổ cũng đã nóng lên rồi.

Hồi lâu sau anh vẫn không lên tiếng, Đỗ Tiểu Nhiễm cũng biết yêu cầu của mình hơi quá đáng, tất cả mọi người còn trẻ như vậy, không thể nào xảy ra quan hệ một lần mà đã muốn có em bé đấy chứ? lequydion

“Thật ra thì tôi cũng tính toán rồi, không tính là nguy hiểm thế nhưng loại chuyện này vốn rất sợ ngộ nhờ...” Sợ anh không để tâm, cô nhỏ giọng nói: “Ngộ nhờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn... Thì rất phiền phức.....”

“Tôi hiểu.” Giọng anh nghe không thể nói là có cảm giác gì, “Tôi đi xuống núi để mua, mình em ở trên núi không sao chứ?”

“Không sao!” Đỗ Tiểu Nhiễm vừa nghe anh nói sẽ đi mua thuốc, vội ngẩng đầu lên cười nói: “Yên tâm đi, tôi ở yên đây không chạy loạn, hơn nữa nơi này cũng không có nguy hiểm gì đâu.”

“Tôi sẽ nhanh chóng quay về, em đừng đi lung tung.” Về mặt anh không thể nói bất đắc dĩ hay là thế nào, mơ hồ cảm thấy dường như anh có chút bức mình.

Đỗ Tiểu Nhiễm vội vàng gạt đầu đồng ý, thậm chí khi anh chuẩn bị xuống núi, còn đưa mắt nhìn anh đi lấy xe.

Mặc dù sớm biết anh ở chỗ này thì hẳn là có khả năng kinh tế, nhưng lúc nhìn thấy nhà để xe phía sau ngôi nhà, Đỗ Tiểu Nhiễm vẫn kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ tới trong núi ẩn khuất này lại đỗ nhiều siêu xe như vậy.

Mà chìa khóa của những siêu xe kia lại tùy tiện móc trên tường, anh gần như không nhìn nhanh chóng lấy một chiếc mở cửa xe ngồi vào phía trước, dường như nhớ tới gì đó dặn dò cô một câu: “Đừng có chạy lung tung đó, ngoan ngoãn chờ tôi trở lại.”

Đỗ Tiểu Nhiễm nghe thấy lời này không khỏi nhớ tới truyện nhi đồng Thổ phi rừng xanh, thầm nói chẳng lẽ có thứ gì mà người ta thấy phải sợ sao.

Nhưng vẫn ngoan ngoãn gạt đầu một cái, dặn dò: “Nhớ mua loại có hiệu quả nhất ấy, xin nhờ xin nhờ đó.”

Lần này anh không để ý tới cô, trực tiếp đạp chân ga xông ra ngoài, xe thể thao xinh đẹp lao ra với tốc độ rất nhanh, nhanh chóng biến mất ở cuối con đường.

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không chạy lung tung, cô ngoan ngoãn trở lại vườn hoa, lạc đà Alpaca mới lúc này bị hoảng sợ chạy loạn khắp nơi, giờ thấy cô trở lại hiển nhiên vô cùng cao hứng, thoảng chốc liền đánh liều chạy tới, với cổ nhìn về phía cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm hiểu đây là tiểu tử này lại muốn ăn lá xây, cô đứng dậy hái được một ít cho những tiểu tử này ăn.

Lại đợi trong chốc lát, đang chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi chợt nghe tiếng hươu sao đang gọi gì đó, nghe âm thanh giống như hươu sao vừa chạy ra thì bị kẹt vào đâu đấy.

Đỗ Tiểu Nhiễm vội tìm phía phát ra tiếng kêu đi tới, quả nhiên tìm thấy hươu sao ở bờ tường rào bằng tre.

Loại bờ rào này chỉ dùng để trang trí, nhưng không biết tiểu tử nghĩ thế nào mà lại muốn với cổ vào ăn phía bên trong hàng rào.

Đỗ Tiểu Nhiễm nhìn thấy đau lòng, vội trấn an nói: “Em đừng giãy dụa.”

Nói xong hai tay khê chống lên nhảy qua bên kia tường rào, phần trước bờ rào rộng hơn một chút, cô thử nâng đầu con nai con lên, vừa dùng lực vừa nói: “Từ từ nào, đừng nóng, nếu không sẽ đau...”

Tiểu tử nhanh chóng được cứu ra, trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm vui sướng, đang chuẩn bị quay về thì nhìn thấy gì đó.

Trong lòng cô kinh ngạc, thật ra trong vườn hoa này rất vắng vẻ, nếu không phải con nai con này bị kẹt lại ở đây thì cô vốn sẽ không tới chỗ này.

Sao trong phòng bên cạnh tường rào lại bày biện giống như phòng ngủ của Vu Kỳ?

Phòng ngủ của anh không phải ở chỗ khác sao?

Cô cho là mình hoa mắt, không nhìn được tò mò xuyên qua lùm cây rậm rạp đi vào, phòng không rộng như phòng giả cổ kia. Trong này xây dựng không giống Trung Quốc cũng không giống phương Tây, nhìn đáng vẻ giống như giả cổ nhưng cửa sổ rất lớn, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh có thể thấy bên trong trang trí rất hiện đại hóa.

Mình thật đúng là không bị hoa mắt, trên chiếc bàn bình thường có đặt một tấm hình.

Đỗ Tiểu Nhiễm buồn bực nhón chân lên nhìn vào bên trong, không nghĩ tới cánh tay vừa chạm vào thì cửa sổ đã mở ra.

Mọi người ở đây không đóng chặt cửa sổ sao?

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không biết tại sao, giống như ma xui quỷ khiến leo lên cửa sổ, từ cửa sổ bò vào bên trong.

Cô giẫm lên trên bàn rồi nhanh chóng nhảy vào trong phòng, sau đó nhìn khắp bốn phía xung quanh.

Nơi này giống như đã rất lâu rồi không có người ở, chỗ ở trống trơn, trên giường càng không có đồ đạc gì, hình trên bàn bị che một lớp bụi mờ.

Nhưng không biết tại sao, cảm thấy người trong tấm hình là lạ.

Cô không nhìn được cầm hình lên nhìn thoáng qua, mặc dù vẫn là bộ dạng Vu Kỳ, nhưng cảm thấy người trong hình cười rất rực rỡ.

Kiểu tóc cũng không chín chu như bây giờ, quần áo đầu tóc đều thiên về sự thoải mái.

Bối cảnh mặc dù chụp không phải quá rõ ràng nhưng nhìn thoáng qua có thể nhận ra đây là tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông (Hay còn gọi là tháp Truyền hình Thượng Hải).

Đây là Thượng Hải?

“Thì ra anh từng đi Thượng Hải?” Đỗ Tiểu Nhiễm lăm bầm rồi đặt khung hình xuống, buồn rầu nói: “Vây lúc trước khi tôi nói đi Ô Trấn, anh cũng không nói gì...”

Đang chuẩn bị nhảy ra bên ngoài trở về, thì thấy thứ đồ gì đó.

Đỗ Tiểu Nhiễm vội dừng bước, có chút ngoài ý muốn phát hiện quyển từ điển trước kia mình đưa cho anh, thế mà lại để trên chiếc ghế sofa bên cạnh.

“Cũng lâu lắm rồi.” Cô vui mừng đi tới cầm cuốn từ điển đã ố vàng, lúc đưa quyển từ điển này cho anh vẫn còn hơi mới, không biết bị anh lật bao nhiêu lần, bây giờ nhìn không ngờ cũ quá.

Cô vội phui bụi bặm bám vào, cẩn thận mở ra, cô còn nhớ bên trong viết một câu đưa cho anh.

Quả nhiên mở ra đã nhìn thấy dòng chữ “Học tập tốt ngày ngày hướng về phía trước.”

Đỗ Tiểu Nhiễm cong khóe môi cười khế, đang chuẩn bị trả từ điển về chỗ cũ chợt thấy hình như trong quyển từ điển có kẹp thứ gì đó, cô kinh ngạc vội vàng mở ra, rất nhanh thấy bên trong đúng là kẹp một tấm hình.

Thấy tấm hình kia cô cũng không kịp phản ứng mà là theo bản năng nghĩ, khi anh còn bé cũng chụp hình hồ nháo như vậy ư?

Có đoạn thời gian mấy tiệm chụp hình rất phổ biến kiểu chụp hình như vậy, trên tấm hình khuôn mặt một người có thể tạo ra nhiều vẻ mặt.

Chẳng qua khi đó kỹ thuật không tốt lắm, phần lớn hình chụp sẽ không được tự nhiên.

Nhưng rất nhanh cô phát hiện không được bình thường, trong hình hai người thiếu niên mặc quần áo hoàn toàn khác nhau, ngay cả đầu tóc cũng không giống nhau.

Không có lý nào vì chụp theo loại hình này, còn phải thay quần áo đổi đầu tóc?

Quan trọng hơn chính là vẻ mặt phong cách hai người chênh lệch rất lớn, nếu như không phải đứng chung một chỗ rất khó tưởng tượng ra cách xa nhau như vậy, nhưng bây giờ cả hai người đều trong một tấm hình, Đỗ Tiểu Nhiễm chợt ý thức được điều gì đó.

Cô vội nghiêng đầu nhìn tấm hình trên bàn bên kia, đã không còn là đứa trẻ ngốc nghếch tùy tiện cả tin hồ đồ như năm đó nữa.

Cô lập tức hiểu bên trong có mờ ám.

Cô khiếp sợ đứng không yên, vội ngồi xuống ghế sofa, đầu óc có chút hỗn loạn, cô tự trấn định mình nhớ lại....

Thiếu niên thích cười tốt tính, thiếu niên vui buồn thất thường tính khí cũng không tốt...

Còn những chỗ sơ hở kia, lúc ấy mình vẫn cảm thấy rất kỳ quái...

“Không thể nào? Lúc ấy tôi nhìn thấy...” Cô đã không thể tìm được bất cứ từ gì để hình dung cảm giác của mình, “Bọn họ là hai người? Sinh đôi?”

Mặc dù biết mình có vẻ chậm chạp, thế nhưng chuyện như vậy tại sao có thể xảy ra?

Vây bây giờ người ở cùng với mình chính là người nào? Tên Vu Lâm hay là ai?

Nghĩ tiếp những chuyện kể từ sau khi mình gặp lại Vu Lâm, chuyện nào cũng kỳ cục!

Đỗ Tiểu Nhiễm vội lấy điện thoại di động ra, cố tình điện thoại di động chẳng có tín hiệu nào.

“Không thể ở lại chỗ này.” Cô lăm bầm, nghĩ muốn trở lại phòng ngủ tìm ít quần áo, thời gian này còn sớm, không biết trên đường có thể gặp được người khác hay không. Cô phải thử đi ra ngoài xem, có lẽ lúc đi được nửa đường thì di động có sóng cũng nên.

Tóm lại không thể ở lại nơi xấu xa này nữa!

Hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Edit: Ngọc Hân

Nghĩ như vậy Đỗ Tiểu Nhiễm chạy về phòng ngủ, nhanh chóng thu thập đồ vào túi.

Chỗ này rất rộng, chỉ từ trong sân đi ra ngoài mà phải đi rất lâu, chờ đến khi ra ngoài đường cũng rộng rãi không kém, vấn đề duy nhất chính là quá vắng vẻ, cô buồn bực cúi đầu đi cả nửa giờ mà hoàn toàn không thấy được chiếc xe nào chạy qua đường.

Vốn nghĩ rằng có lẽ trên đường sẽ gặp được nửa người du khách hoặc xe đồ, nhưng bây giờ cô cũng có chút khẩn trương. Quan trọng hơn chính là, vốn tưởng rằng đi ra bên ngoài di động sẽ có tín hiệu, nhưng phát hiện đi lâu như vậy điện thoại di động vẫn hoàn toàn chẳng có vạch sóng nào.

Cô lo lắng cầm điện thoại lên quơ quơ, phát hiện cột sóng vẫn trống rỗng.

Cô buồn bực quá muốn hồng hét rồi, ở chỗ này cái di động ghê trên đường cái được tu sửa bằng phẳng như vậy mà sao cũng chẳng có vạch sóng nào cả!

Đang cúi đầu nhìn di động chợt nghe thấy dường như từ nơi không xa có tiếng xe hơi gầm rú chạy như bay tới đây.

Tiếng động cơ kia có chút quen thuộc, từ chỗ đường quẹo cua kia là đuổi kịp tới trong nháy mắt, Đỗ Tiểu Nhiễm hoàn toàn phản ứng theo bản năng, vọt bước chui vào trong rừng cây bên cạnh.

Cây ở đây cũng rậm rạp như rừng nguyên sinh, người chui vào bên trong là có thể được thân cây che chở.

Quả nhiên chờ xe lái tới, cô đã nhìn thấy Vu Kỳ đang lái xe nhanh như bay về phía trước.

Anh lái với tốc độ rất nhanh.

Mãi đến khi xe của anh chạy đằng xa, cô mới thở phào một hơi vội từ trong rừng chui ra ngoài.

Nhưng vừa ra ngoài cô lập tức biết không ổn, anh đã trở lại, chắc chắn anh về sẽ đi tìm mình, đến lúc đó không tìm được cô, anh nhất định sẽ theo đường lớn tìm về phía bên này.

Nghĩ đến đây cô vội vàng chạy xuống núi.

Nhưng đường núi nhìn như không dài song lại quanh co khúc khuỷu, thẳng đường đi xuống thật ra bước rất chậm, hơn nữa cô lại chưa quen đường, càng cảm thấy đường núi quá khó đi.

Chỉ mới bước nhanh mấy bước đã cảm thấy thở hổn hển rồi.

Trong lòng cô đang rất run sợ bước đi, động cơ xe quen thuộc lại vang lên phía đằng sau.

Cô vốn đang để ý tình hình phía sau, lúc này vừa nghe thấy tiếng động cơ cô lại sợ chui vào trong rừng.

Vội lại không biết là do cô quá sợ hãi hay là như thế nào mà cảm thấy lần này anh lái xe với tốc độ còn nhanh hơn.

Nhịp tim đập rất lợi hại.

Trong đầu càng thêm mờ mịt, cô hoàn toàn không biết mình đang sợ điều gì.

Theo lý thuyết, thấy tám hình như vậy, phản ứng bình thường nhất chính là chờ anh trở lại rồi chất vấn anh. lequydonn

Cũng không biết tại sao, vừa nghĩ tới phải đối mặt với anh nói chuyện này, lại liên tưởng tới chuyện điên rồ tới hôm qua mình làm, thì cô không rét mà run.

Giống như động vật nhỏ rơi vào trong bẫy, theo bản năng muốn cầu xin một con đường sống.

Cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này!

“Nhưng anh ta là kẻ ngốc sao?” Cô nhớ tới gì đó, không nhìn được ruron cổ nhìn về hướng anh đang lao nhanh tới, “Anh ta cho rằng mình là Lưu Tường (Vận động viên điền kinh TQ) sao, thời gian ngắn thế mà có thể đi xa như vậy sao?”

Sau đó nhìn về phía đằng sau cánh rừng, biết rõ nếu đi về phía xa chân núi nhất định sẽ gặp phải anh.

Thay vì như vậy không bằng thử đi xuyên qua trong rừng xem sao.

Mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng ban ngày chắc không có việc gì đâu?

Nghĩ như vậy cô đeo túi trên lưng đi vào trong rừng.

Bắt gặp thời gian trôi qua vô cùng mau lẹ, cô đi một đoạn thì dừng lại, mệt mỏi ngồi xuống nghỉ ngơi một lát. Mới đầu còn có thể thấy đường núi quanh co khúc khuỷu, dần dần không biết đi vào quá sâu hay là thế nào, thế mà chẳng thấy đường núi đâu nữa.

“Hay chính là ngọn núi?” Cô biết có lẽ mình bị lạc đường, nhưng vì trấn an mình cô lẩm bẩm: “Đi theo một hướng, nhất định có thể đi ra bên ngoài, hơn nữa ngọn núi này có thể có bao nhiêu...”

Song thời gian không còn kịp nữa, vốn thời gian có chút gấp gáp, chờ lúc cô tìm ra đường sắc trời càng lúc càng tối, rừng cây vốn rậm rạp ánh sáng dần yếu đi.

Trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm gấp gáp, cũng may là sao trong rừng rất sáng, cô vội ngẩng đầu lên tìm sao Bắc Đẩu.

“Lần này thì tốt rồi!” Cô nhìn về phía sao Bắc Đẩu vái lạy, “Xin nhờ xin nhờ cho con nhanh chóng tìm thấy đường lớn, chỗ này ngay cả tín hiệu điện thoại cũng không có...”

Nói đến đây mặc dù cũng có chút sợ, mặc dù có đèn pin cứu hộ nhưng dù sao ánh sáng cũng có hạn.

Dọc theo đường đi thỉnh thoảng có cành cây thò ra, bị cọ vào không ngờ rất đau.

Cứ như vậy bước đi, cô thế mà thật sự tìm được đường đi ra ngoài từ trong rừng rậm.

Vừa thấy bãi đất trống rộng rãi trước mặt, cô không nhịn được thở dài, mặc dù thân thể đã mệt mỏi tới cực điểm, nhưng trong lòng lại vui sướng, cô nhảy cẫng lên từ trong rừng nhảy ra ngoài.

Bên ngoài tầm nhìn tốt hơn trong rừng cây rất nhiều, có lẽ là do cuối tháng vàng trăng sáng khuyết, bầu trời đầy những vì sao.

Loại cảnh sắc này ở thành phố rất khó chứng kiến, cô đang ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, chợt nghe thấy sau lưng như có tiếng vỗ tay.

Ban đêm ở chỗ này yên tĩnh đến mức tiếng côn trùng kêu cũng có thể nghe thấy, đột nhiên có tiếng vang lên cô hoảng sợ cả người chấn động.

Chờ lúc quay đầu lại thì thấy sau lưng có người đứng không biết từ lúc nào.

Đáng sợ hơn chính là người nọ theo chân mình từ trong rừng đi ra ngoài, hiển nhiên người đó đi theo mình lâu rồi, còn cô thế mà chẳng chút nào phát hiện ra!

Cô kinh ngạc nhìn anh.

Dưới ánh trăng, có lẽ vì cổ duy trì nụ cười nên người kia có vẻ lạnh lùng.

Trong ánh mắt không có một chút độ ấm, đứng dưới bóng cây phía xa xa nhìn về cô.

Đôi tay lúc này vỗ khen cô gờ vòng trước ngực, anh rất thoải mái dựa lưng vào trên thân cây.

Đỗ Tiểu Nhiễm cảm thấy trái tim mình đã ngừng đập, đứng im nhìn anh.

Máu trong cơ thể cũng như đông cứng lại.

“Từ nãy giờ vẫn luôn nghĩ chừng nào thì em dừng lại, không nghĩ tới em vẫn có thể bước đi.” Anh thường thức về mặt cô đủ rồi, đứng thẳng người đi tới trước mặt cô, tháo túi trên lưng cô xuống rồi đưa tay ra.

Cô mang chiếc túi này dọc đường đi đã sớm mệt mỏi không chịu nổi.

Lúc này sau lưng được thả lỏng, cô cảm thấy lưng thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng chẳng thể buông lỏng cảnh giác được, cô nuốt một ngụm nước miếng, hốt hoảng giải thích: “Tôi đi ra ngoài một lát...”

Biết lời này không lừa được anh, làm gì có người nào mang theo đèn pin và đeo túi xách tùy tiện đi ra ngoài một lát.

Nhưng anh thế mà thật sự không hỏi tới, chỉ giúp cô xách theo túi nói: “Xe tôi ở phía trước, cần tôi cõng em không?”

“Không, không cần, tôi vẫn có thể đi.” lêquydoon

“Em quả thật có thể đi.” Lời này của anh không biết là chế nhạo hay là châm chọc.

Cô đi theo anh tới bên xe.

Ngồi vào chỗ ghế lái phụ, cô ừ ừ cúi đầu thất đại an toàn.

“Trở về tắm rồi ngủ một giấc đi.” Anh nói xong, dường như nhớ tới điều gì đó, chỉ vào chiếc túi ở chỗ ngồi phía sau: “Lúc mua thuốc, tiện thể mua cho em mấy thứ, một lát nhớ cầm lấy.”

Hết chương 13

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Edit: Ngọc Hân

Chờ đi được một lát Đỗ Tiểu Nhiễm mới thử hỏi anh: “Anh xem tôi ra khỏi nhà lâu như vậy, trong nhà cũng chẳng điện thoại tôi, em trai trong nhà không tính, anh xem ba mẹ tôi cũng không quan tâm tôi, đúng rồi...”

Tay cô khăn trương đến toát cả mồ hôi: “Thời gian trước kia cũng từng hỏi anh, trong nhà anh còn có người nào khác không?”

“Không có.” Anh dừng xe vào gara, từ bên trong xe bước xuống, sau đó mở cửa lấy túi ra.

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng xuống xe theo, trong núi nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch rất nhiều, mặc dù cô có mặc áo khoác nhưng vẫn cảm thấy trong núi lạnh lẽo.

Đang muốn ôm cánh tay suối ấm thì trên người chợt ấm áp, không biết anh cởi áo khoác trên người khoác lên cho cô từ lúc nào.

Vẫn xách đồ giúp cô như cũ, Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không nói gì khác, dọc đường đều im lặng, bị anh đưa về nơi ở.

Đừng xem chỗ nào bao la rộng lớn như vậy, đến buổi tối thì có không ít đèn đường.

Thỉnh thoảng còn có chim không biết ở đâu bay ra, đậu vào trên cành cây kêu mấy tiếng.

Giúp cô mở cửa để đồ xuống, anh chỉ nói một câu: “Tôi đi lấy đồ ăn cho em.” Rồi nghiêng đầu quay đi.

Đỗ Tiểu Nhiễm thì vừa mệt vừa đói, anh vừa đi cô vội chạy tới sofa nằm xuống, chân cũng đã run lên, cô lớn như thế này mà chưa từng đi đường lâu như vậy.

Nghỉ ngơi năm sáu phút, cuối cùng tò mò anh mua cái gì.

Cô lại từ trên ghế sofa ngồi dậy cầm chiếc túi sang, đồ bên trong rất nhiều, hộp đóng gói thì có năm sáu cái.

Cũng không biết anh muốn tặng thứ gì, cô phát hiện bên trong thật sự là vật gì cũng có, ví dụ như khăn lụa, bao tay...

Còn có chiếc kẹp cài tóc!

Cô không nhận được sờ lên tóc mình, tóc hơi dài, chiếc cài tóc này trái lại rất thích hợp.

Cô lấy chiếc kẹp cài lên tóc, sau đó tiếp tục xem những hộp khác.

Mặt nạ?

Mỹ phẩm dưỡng da?

Đây mà là mấy thứ đồ linh tinh sao?

Hộp cuối cùng không ngờ là một chai nước hoa.

“Muốn làm gì vậy chứ?” Cô cầm thuốc tránh thai mà mình cần nhất ra, vừa tìm nước vừa oán trách: “Đưa tôi những thứ này làm gì?”

Chờ uống thuốc xong mới phát hiện còn bỏ sót một hộp phía dưới.

Cái hộp kia rất nhỏ, màu đen, nếu không phải cầm hết đồ ra ngoài thì hoàn toàn không nhìn thấy được.

Cho là đưa cô thứ đồ vật nhỏ con con, rất tùy ý mở ra, ngay sau đó Đỗ Tiểu Nhiễm liền kinh ngạc.

Đồ vật bên trong nhìn cũng không giống như rất quý báu, nhưng mà... Cũng không biết là anh cố ý đưa hay là tùy tiện mua giống như những thứ đồ kia.

Đây là một chiếc nhẫn rất đơn giản tao nhã.

Quan trọng nhất là cô lấy chiếc nhẫn ra thử, không ngờ phát hiện ra kích thước chiếc nhẫn này vô cùng thích hợp!

Nói như vậy, xem ra đặc biệt đi mua nhẫn cũng rất khó mua được chiếc vừa vặn thế này!

Trong lòng cô sự nghi ngờ càng lúc càng nhiều, sau lưng nhanh chóng lại truyền tới tiếng bước chân.

Cô hoảng sợ vội vàng tháo chiếc nhẫn ra nhét trở về trong hộp, rồi đẩy những thứ đồ kia qua một bên.

Sau khi xoay người lại thì thấy anh đã bùng thức ăn đi vào.

Cô vội đứng dậy đón lấy: “Lại làm phiền anh, để tôi đi.”

Anh không để ý đến cô, trực tiếp đi tới bàn ăn dọn từng món điểm tâm ra.

Đỗ Tiểu Nhiễm phát hiện anh bày hai bộ đồ ăn.

“Ăn nhanh đi, lát phải nghỉ ngơi sớm một chút.”

Lời này khiến Đỗ Tiểu Nhiễm căng thẳng.

Thật may là sợ hết hồn hết vía ăn xong bữa cơm anh cũng không dây dưa với cô, mà nhanh chóng dọn dẹp đồ ăn chuẩn bị rời đi.

Đỗ Tiểu Nhiễm vốn cả người mệt mỏi, mắt thấy anh muốn rời khỏi trong lòng vui sướng quá thực như muốn bay lên, ba bước biến thành hai bước tiến anh đi ra ngoài.

Lúc đi tới cửa anh chợt nhớ tới gì đó, “Thấy chiếc nhẫn không?”

“À, cái đó...” Đỗ Tiểu Nhiễm bị hỏi bất ngờ không kịp phòng ngự.

Anh cong khóe miệng không hài lòng: “Ừ, em thử xem vừa không, nếu không vừa thì cần phải làm lại lần nữa.”

“Không cần đâu...” Đỗ Tiểu Nhiễm hoảng sợ vội giơ hai tay lên, giống như đầu hàng: “Anh xem trên tay tôi không đeo thứ gì cả, anh đưa vật kia cho tôi cũng không dùng, anh, anh vẫn nên lấy về đi.”

“Không thích đeo thì cất đi, em nghỉ sớm một chút.” Anh hoàn toàn không để ý đến lời cô, cứ thế rời đi như trước đây.

Chờ Đỗ Tiểu Nhiễm tìm được chiếc hộp đựng nhẫn ra, người kia đã sớm không thấy bóng dáng.

Đỗ Tiểu Nhiễm lập tức gặm chân, cô mới không cần nhận chiếc nhẫn không giải thích được này.

Suy nghĩ xong cô dứt khoát đuổi theo.

Nhưng rất kỳ quái, anh bùng mâm đi về phía xa xa giống như không phải chỗ anh ở, chẳng lẽ là tới phòng bếp sao?

Bởi vì cách quá xa, cô có ý định gọi anh một tiếng nhưng ngẫm lại người này thích nhất là tự quyết định, đến lúc đó mình chắc anh sẽ không để ý, còn không bằng đuổi theo nhét chiếc nhẫn cho anh!

Nghĩ như vậy, cô dứt khoát bước nhanh hơn, bất giác cô đã đi theo ra khỏi vườn hoa.

Không biết làm sao chỗ anh tới có chút kỳ quái, một dãy nhà đơn giản đứng sừng sững ở đó, Đỗ Tiểu Nhiễm mới vừa đi qua nhanh chóng thấy một người từ trong phòng bên kia hàng rào đi ra.

Người này đi tới nhận lấy mâm trong tay anh, sau đó hình như nói gì đấy.

Cô cách khá xa nên nhìn không rõ lắm, nhưng ngay lúc đó cô đã nhanh chóng lách mình vào bụi cỏ bên cạnh, từ trong bụi cỏ chú ý quan sát qua bên kia.

“Thì ra ở chỗ này còn có người khác?” Cô vẫn cho chỉ là hai người bọn họ!

Nhưng mà đó là người tốt hay người xấu chứ, cô cũng không dám tùy tiện xông tới.

Chờ Vu Kỳ để đồ xuống quay về, cô mới không kiềm chế được sự tò mò tiếp tục nhìn về dãy nhà kia.

Hoàn toàn không biết ở chỗ này còn có người, trong ngôi nhà này rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu bí mật?

Rốt cuộc có bao nhiêu chuyện mà mình không biết!

Cô đã hoàn toàn bị làm cho hồ đồ, hơn nữa hoàn toàn có cảm giác chính là đang đi vào mê cung, những u mê cái này nối tiếp cái kia đập vào mặt.

Rất muốn biết rốt cuộc bên kia là tình huống thế nào, cô cẩn thận nương theo bụi cây che chắn đi qua bên đó.

Cuối cùng khoảng cách gần hơn, có thể nhìn ra người đứng trên mảnh đất trống đang sốt ruột chờ gì đó, thỉnh thoảng còn giơ cổ tay lên nhìn thời gian.

“Chẳng lẽ còn có những người khác?”

Trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm suy nghĩ, cũng không biết do ù tai hay là thế nào mà cảm thấy trên đỉnh đầu có âm thanh vang lên.

Sao có thể nghe thấy giống như tiếng cánh quạt của trực thăng nhỉ?

Cô không nhịn được liếc nhìn lên bầu trời, vốn bầu trời đang tối đen không biết từ lúc nào thì có một chiếc trực thăng to ùng bay tới.

Ánh đèn trực thăng rất sáng, ánh sáng đèn chiếu vào người bên dưới, theo đó tiếng gầm rú càng lúc càng lớn, cuối cùng trực thăng hạ xuống trên bãi đất trống kia.

Giữa lúc trợn mắt há hốc mồm, Đỗ Tiểu Nhiễm nghe thấy đoạn đối thoại dứt quãng của bên kia.

Có lẽ sợ tiếng nói bị âm thanh cánh quạt át đi, người bên trong máy bay trực thăng không ngừng hét lên: “Trợ lý Mạnh chờ lâu hà, hôm nay chúng tôi chờ thuyền đánh cá nên muộn một chút, đây là Vu tiên sinh muốn cá mới chờ bằng máy bay từ phương Nam tới đây, đây là đồ ăn mới bắt lên, không biết Vu tiên sinh còn dằn dò gì nữa không?”

“Không.” Người được gọi là trợ lý Mạnh cúi đầu đặt giỏ thức ăn xuống mặt đất, lại nghĩ tới gì đó, ngẩng đầu hỏi: “Đúng rồi, quả anh đào đâu?”

“Cái đó phải ngày mai mới mang tới, Vu tiên sinh đặc biệt dặn phải mới vừa hái xuống.”

“Hiểu rồi, trời tối núi cao, các người chú ý an toàn.”

Người trên máy bay trực thăng đáp một tiếng rồi nhanh chóng trở vào trong trực thăng, theo động cơ trực thăng vang lên, rất nhanh trực thăng lại bay lên trời, dần dần giống như một vệt sáng chuyển động, bay qua núi cao bay vào bầu trời đêm mờ mịt. lequydion

Giờ đây Đỗ Tiểu Nhiễm đã không tìm được bất kỳ từ ngữ nào để hình dung cảm giác của mình nữa rồi!

Cô trợn mắt há hốc mồm ngồi bệt xuống mặt đất,

Bên kia trợ lý Mạnh đang muốn gọi điện thoại, anh ta cầm di động ra, không hiểu tại sao rõ ràng điện thoại của cô vừa vạch tín hiệu cũng không có, thế nhưng anh ta lại có thể gọi điện thoại thông suốt.

“Chào anh tôi là Mạnh Thức Lễ, chưa tới một tháng nữa chính là đám cưới của Vu tiên sinh, không biết bên anh lúc này đã chuẩn bị ra sao rồi... Được, tôi tin anh, lần này chuyện liên quan đến việc trọng đại, tính khí Vu tiên sinh chắc anh cũng biết, mọi người làm tốt chuyện trong tay thì có thể trôi qua thuận lợi cả năm. Nếu xảy ra chuyện rắc rối gì, bất kể chuyện nhỏ đến đâu chỉ cần đề Vu tiên sinh phát hiện ra, không thoải mái, chỉ sợ không cần tôi nói anh cũng hiểu, đến lúc đó đám người chúng ta chỉ có thể trôi qua trong...”

Nói chuyện điện thoại xong Mạnh Thức Lễ mới thờ phào nhẹ nhõm, đang chuẩn bị tìm người mang giỏ thức ăn vào phòng chợt thấy lùm cây bên cạnh dường như có bóng người, anh ta giật mình, vội đi về phía lùm cây.

Thật may là tới bên cạnh lùm cây đó cũng không phát hiện được gì, chỉ là bụi cây này phát triển hơi rậm rạp hơn.

Lúc này anh ta mới xoay người lại, kêu người mang đồ vào.

Ngược lại Đỗ Tiểu Nhiễm núp ở bên kia lùm cây, sợ thiếu chút nữa phát bệnh tim.

Cô lau mồ hôi trên trán, chân mềm hoàn toàn không đứng lên nổi, chỉ có thể bò lồm ngồm đi ra ngoài, trong lúc nhất thời mất hết sạch chủ ý.

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Edit: Ngọc Hân

Đến ngày hôm sau trời còn chưa sáng đã nghe thấy tiếng gõ cửa.

Đỗ Tiểu Nhiễm giật mình một cái, tối hôm qua cô căng thẳng đến quần áo cũng không thay, mở mắt ra biết rõ là ai gõ cửa.

Trong lòng gấp gấp những vắn giả vờ ra vẻ bình tĩnh tự nhiên, đứng đó đáp lại: “Anh chờ chút, tôi vừa mới dậy.”

Nói xong chạy vào phòng tắm chỉnh đốn qua loa, lúc đi ra sửa sang lại quần áo rồi mới đi tới mở cửa phòng.

Trong tay anh bùng mầm đi vào, có thể thấy bên trong mầm đặt một đĩa quả anh đào.

Màu sắc anh đào nhìn rất tươi.

Nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, Đỗ Tiểu Nhiễm nổi cả da gà.

Ngược lại Vu Kỳ chính tề gọn gàng, có thể thấy tâm tình của anh không tồi.

Ăn qua loa bữa sáng, Đỗ Tiểu Nhiễm quả thực không dám nhìn anh, vừa suy nghĩ vừa nói: “Ngày hôm qua thấy anh lái xe đi ra ngoài đường như rất thú vị, giờ mà lái xe đi dạo khắp nơi một vòng thì cũng không tệ nhỉ.”

Nói xong thì nhìn vào mặt anh tràn đầy mong đợi.

Tâm tình của anh cũng không tồi, nghe thấy lời này của cô nhanh chóng gật đầu nói: “Được, em mang áo khoác đi.”

Đỗ Tiểu Nhiễm vội cầm theo chiếc áo khoác theo anh đi ra ngoài, chờ khi tới gara cô vội theo vào, thấy anh muốn lái chiếc xe ở cửa cô cười nói: “Xe này đẹp quá, tôi có thể ngồi vào chụp tấm hình làm kỷ niệm không?”

Nói xong người liền chui vào trong.

Đầu tiên là giả vờ lấy điện thoại di động ra hướng vào mình một lúc, khéo mắt thì vẫn luôn len lén quan sát anh.

Chắc là anh cảm thấy thú vị, cả người dựa vào bên trên thân xe, cách hơi xa nhìn cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm hít sâu một hơi, giả vờ như đang vịn vào tay lái, biết khởi động xe thế nào cũng cần chút thời gian, hơn nữa cô chỉ từng thi bằng lái mà thôi, với các tính năng của xe cũng không phải là rất am hiểu.

Nhưng lúc này chỉ có thể liều mạng với số phận!

Không chút do dự nào cô khép cửa xe lại, ấn khóa sau đó khởi động xe.

Xe nhanh chóng khởi động.

“Không việc gì!” Cô tự khích lệ mình: “Có thể phanh tự động thì cũng có thể lái tự động, không sao cả!”

Nói xong đạp chân ga xông ra ngoài, rất không may xe đụng vào thứ gì phía đằng sau, từ kính chiếu hậu có thể lờ mờ nhìn thấy mình đụng vào chiếc xe có ký hiệu hình bò, nhưng không quản được nữa rồi!

Lúc này chạy trốn quan trọng hơn!

Trực tiếp xông ra ngoài, ra đến bên ngoài Đỗ Tiểu Nhiễm lái với tốc độ nhanh hơn cả lúc đi thi bằng lái, cho dù đi theo huấn luyện viên dạy lái xe cũng tuyệt đối không nhanh như vậy.

Không ngừng hít sâu nắm chặt tay lái, may mắn là mình đã từng thi bằng lái xe, thật may là chỗ này cũng không có người, nhưng đường núi ngoằn ngoèo như vậy vẫn hù chết người ta.

Cô chỉ chạy hai vòng mà căng thẳng đến lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Người phía sau lưng đã sớm bị bỏ rơi không thấy bóng dáng, di động để bên cạnh cũng không biết có tín hiệu hay không, cô không để ý tới. Lúc này cần phải lái thẳng đến chân núi rồi lái về thị trấn, nếu làm được mà nói thì dứt khoát chạy tới trường học!

Máu toàn thân như đang xông lên đầu!

Lái thời gian cũng chưa phải quá lâu, nhưng đường đi nhìn rất dài, thật sự không dám tiếp tục mạo hiểm, Đỗ Tiểu Nhiễm vội ngừng xe ở khúc đường khúc khuỷu, sau đó cả người mệt là vật ra xe.

Lúc cô chạy hoàn toàn không dám nhìn bộ dạng của Vu Kỳ, cũng không biết anh có lái xe đuổi theo không.

Nếu thật sự chơi đùa xe ở chỗ này, vậy chính là muốn đùa giỡn với mạng sống!

Thật may là nghỉ ngơi mấy phút cũng không nghe thấy tiếng động cơ xe nào cả.

Lần này rút cuộc cô bình tĩnh lại, lần nữa khởi động xe thì cẩn thận hơn rất nhiều, tốc độ xe cũng không dám quá nhanh.

Trước mặt dần dần biến thành trống trải, chừng như cũng không có vách đá nào, cũng không cần phải lo lắng lái xe tốc độ quá nhanh sẽ bị lật xe.

Đang lúc cao hứng, cô nhanh chóng phát hiện ra có gì đó không bình thường, giữa đường rất rộng rãi không biết từ lúc nào có ba bốn chiếc xe, những chiếc xe kia đều đang đi về phía cô, tất nhiên là mới từ chân núi lái tới.

Hơn nữa bên cạnh chiếc xe kia còn có mười mấy người đang đứng, kinh hoàng nhất chính là những người đó còn dắt theo cả chó!

Những con chó săn cao cao to to vừa nhìn thấy cô liền kích động kêu lên.

Đỗ Tiểu Nhiễm sợ thiếu chút nữa thả tay lái, cả đầu cũng đã mờ mịt, phản ứng theo bản năng chính là vội quay đầu xe chạy.

Nhưng còn chưa kịp quay xe, phía sau xe không biết đã bị người ta thả chướng ngại vật từ lúc nào.

Có mấy người từ bên trái rừng cây phía sau cô đi ra, cầm mấy chướng ngại vật bỏ ra.

Bên trái là núi, bên phải là mảnh đất bỏ hoang rộng rãi, nhìn đều là cỏ.

Trái tim cô loạn nhịp vội mở cửa xe xông ra phía bãi đất hoang, nhưng mới vừa mở cửa xe thì nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc tiến tới gần.

Đỗ Tiểu Nhiễm sợ mất hết cả hồn, vội vàng lúng ta lúng túng lùi vào trong xe, nhưng tốc độ người kia quá nhanh, người cô mới vừa vào xe còn chưa kịp đóng kín cửa, người này đã đưa tay chặn ngay khe hở cửa xe, trực tiếp kéo mở cửa xe ra.

Sau đó Đỗ Tiểu Nhiễm cảm thấy có sức lực khủng khiếp kéo mình từ trong xe ra phía ngoài.

Cô hít thở dồn dập, còn chưa kịp phản ứng người này đã tiến tới trước mặt.

Cô sợ muốn kêu người tới, nhưng chưa kịp mở miệng môi nhanh chóng bị người kia chặn lại.

Đỗ Tiểu Nhiễm ngân ngán trong phút chốc, vừa phản ứng kịp liền phản kháng như điên, lấy tay đánh phía sau lưng anh, nhưng anh chẳng thèm để ý tới, vẫn cường hèn cô dưới con mắt của mọi người như cũ.

Vừa xấu hổ vừa giận dữ, Đỗ Tiểu Nhiễm đẩy một cái, đánh một cái nhưng đối phương lại chẳng quan tâm.

Không khí trong khoang bụng đều bị anh cướp đi, Đỗ Tiểu Nhiễm tức giận nhón chân lên đưa tay túm tóc anh, liều mạng túm tóc kéo xuống.

Lúc này anh mới buông môi cô ra, híp mắt nhìn cô.

Đôi môi Đỗ Tiểu Nhiễm đỏ au, trong mắt đều là nước.

Đã đến tình trạng này, cô trực tiếp hỏi: “Anh, rốt cuộc anh là ai? Đến tột cùng là anh muốn làm cái gì?”

Hai chữ cuối cùng còn chưa nói hết đã cảm thấy trên đỉnh đầu có tiếng gì đó vang lên, Đỗ Tiểu Nhiễm ngẩng đầu nhìn thì thấy một chiếc trực thăng đang chậm chậm bay xuống, chỗ đất này rất trống trải, phía sau mấy chướng ngại vật cản xe mình, có một chỗ rất thích hợp để hạ trực thăng xuống.

Trực thăng từ từ hạ xuống, bụi đất xung quanh bị cánh quạt khuấy động, vốn là trời nắng nóng sau giữa trưa cũng không vì chiếc trực thăng này mà mát mẻ được bao nhiêu.

Nhưng khi thấy cửa khoang máy bay mở ra, lúc thấy người đi xuống Đỗ Tiểu Nhiễm lại cảm thấy máu trên người đều đông lại.

Tay chân đều lạnh như băng, cô ngơ ngác nhìn người kia từ trong buồng lái trực thăng đi ra.

Người nọ hiển nhiên là mới vừa tới đây, trong tay còn cầm một rương hành lý nhỏ, trên mặt mang một cặp kính mát. lequydoon

Sau khi thấy cô người nọ chậm rãi tháo mất kính xuống.

Nụ cười rất nhanh động lại trên mặt anh, anh chậm chậm từ trong buồng lái trực thăng đi ra, từng bước từng bước đi tới trước mặt cô.

Đi thẳng tới trước mặt cô, anh mới khẽ cười nói: “Đã lâu không gặp.”

Dừng một lát, ánh mắt di chuyển trên khuôn mặt cô, giống như bạn bè lâu năm, cười nói: “Anh trở về tham dự lễ cưới của em và anh trai.”

Hết chương 15

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Edit: Ngọc Hân

Đỗ Tiểu Nhiễm hoàn toàn ngây ngốc đứng đó.

Người vừa tới như gió xuân phơi phới, khuôn mặt quen thuộc, ngay cả mỉm cười cũng quen thuộc.

Cô ngây ngẩn hồi lâu rồi lại thần thờ.

Ngược lại người kia như nhớ gì đó, chào hỏi Vu Kỳ đang đứng bên cạnh cô.

Cả nửa ngày Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không nói nên lời, mặc dù sớm suy đoán nhưng hai người thật đứng trước mặt, cũng khiến cô kinh sợ đến tột đỉnh.

Đó là hai người cực kỳ giống nhau, chỉ là quần áo đầu tóc không giống mà thôi.

Dù cô có chậm lụt cũng hiểu sự ảo diệu bên trong, khi người kia chuẩn bị lên xe, cô đưa tay nắm lấy tay áo người kia.

Người này mỉm cười nói chuyện với anh trai, dịu dàng cúi đầu nhìn về phía tay nắm tay áo mình, ánh mắt trong suốt lợi hại, khi ngẩng đầu nhìn về phía cô lần nữa, trong mắt là sự ấm áp cô từng ưa thích.

“Em có chuyện gì vậy?”

Nhịp tim của Đỗ Tiểu Nhiễm nhanh một nhịp, “Anh, anh ta, các người là...”

Người nọ cười áy náy: “Ngại quá, bây giờ mới nói cho em biết, khi đó thấy em và anh trai anh chơi rất vui, anh không nói thật, anh ấy là anh trai anh, Vu Kỳ.”

Hồ hập Đỗ Tiểu Nhiễm nghẹn cứng lại, cô ảm ỉ một trận với một người ngay cả tên cũng không biết, đây đưa ở chỗ này lâu như vậy?

Mệt cho cô còn cho rằng từ trước tới nay mình đều ở cùng với người tên là Vu Lâm?

Thật ra thì cô ngốc quá, ngay cả tên của đối phương cũng không biết!

Cô cười khỏ, nhanh chóng thả tay ra.

Còn người mà mình cho rằng là bạn, thế mà cái gì cũng biết nhưng giấu...

Vu Lâm cũng không ở lại lâu, có lẽ là biết không khí nơi đây không bình thường, chào hỏi một câu rồi tìm xe lên núi.

Trong lúc nhất thời những người xung quanh cũng không ai dám qua bên này.

Mọi Đỗ Tiểu Nhiễm đó au, hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

Mình không hiểu bị người kia lừa gạt vào trong núi, không hiểu chưa lấy chồng đã xảy ra quan hệ, buồn cười nhất chính là, mình thậm chí còn không biết cả tên thật của đối phương.

“Cho nên tên thật của anh là Vu Kỳ?” Ngược mắt liếc anh một cái, Đỗ Tiểu Nhiễm lạnh lùng nói: “Anh cũng thật biết giả vờ.”

Nhà này trực tiếp dùng hai chữ Kỳ Lâm đặt tên cho hai anh em.

Nhìn cũng lười nhìn người này, biết mình chạy không thoát, Đỗ Tiểu Nhiễm tùy tiện tìm một chiếc xe, mở cửa ngồi vào.

Trong đầu không ngừng suy nghĩ, lúc ban đầu mình quen biết chắc là em trai Vu Lâm, thế thì người mình vẫn rất không thích, rất nhiều tật xấu tính khí rất tồi chính là anh trai Vu Kỳ?

Lần này mình chuẩn bị lấy cũng chính là người anh trai Vu Kỳ này?

Hơn nữa vấn đề lớn nhất là nếu như anh là chàng thiếu niên cởi mở lúc trước, cô quả thật có chút động lòng, nhưng vấn đề là anh không phải!

Anh biết mình tránh còn không kịp người hay nổi nóng mà!

Không biết có phải là phá vỡ những ngày trước kia hay không mà khi Vu Kỳ ngồi vào trong xem, cảm giác cả người không được bình thường.

Trước kia cô cũng mơ hồ cảm thấy anh rất kỳ cục, chính là người này trông mắt liếc nhìn rất trong trẻo, vẻ mặt rất hòa nhã, nhưng khi làm việc thỉnh thoảng sẽ hiện lên nụ cười giễu cợt, quả thực cảm giác không hài hòa.

Bây giờ đã hiểu!

Anh vẫn luôn bắt chước một phần của em trai anh!

Hôm nay ngược lại quay về bản tính vốn có, mới vừa ngồi vào bên người cô, cô đã cảm giác được sự lạnh lẽo tỏa ra từ trên người anh.

Đỗ Tiểu Nhiễm hít sâu một hơi, không nhịn được nhích qua một bên, cố gắng cách xa anh một chút.

Chờ sau khi tài xế đăng trước khởi động xe, anh rất không không khách khí nhích sát tới bên cạnh cô.

Xe này chất lượng rất tốt, chỗ ngồi phía sau rất rộng, nhưng vóc dáng anh cao to, người đột nhiên ghé sát qua thì dẫn tới có cảm giác bị đè ép.

Còn nữa dù sao cũng là người đã từng tiếp xúc da thịt thân mật, cái kiểu mập mờ như rắn bò lên người khiến cả người cô dinh dính, ghê tởm muốn tránh ra.

Cô vội tránh né sang phía cửa sổ xe, dính sát vào cửa sổ xe nói: “Chỗ ngồi anh rộng như vậy, anh chen vào chỗ tôi làm gì!”

“Đang thất thần gì vậy?” Anh rất không vui, vẻ mặt giọng nói hoàn toàn không che giấu, ánh mắt quan sát gương mặt cô từ trên xuống dưới, “Mới vừa xa cách đã nhớ cậu ta?”

“Ai?” Đỗ Tiểu Nhiễm bị nói ngây người, chớp chớp mắt mới nhớ tới, dáng vẻ như bị buồn nôn: “Anh có xấu hổ hay không, làm như đàn ông khắp thiên hạ đều chết sạch, Đỗ Tiểu Nhiễm tôi không phải ở cùng anh thì chính là ở cùng em trai anh ư? Hơn nữa con mắt nào của anh thấy tôi nhớ anh ta?”

Cho dù từng có cảm tình tốt với Vu Lâm, thì đó cũng là chuyện rất nhiều năm về trước rồi!

Và lại với tình hình vừa rồi mình cũng không phải người ngu, người đi tới câu nói đầu tiên là chúc mừng cô!

Cho dù mình có bất kỳ cảm tình nào với người ta, bây giờ cũng chỉ còn lại chán ghét!

Đỗ Tiểu Nhiễm nói xong, trong lòng sinh ra con giận, mặt của anh đã tiến gần sát, mặc dù anh chính đốn vô cùng gọn gàng, thậm chí còn ngửi được mùi thơm mát rất dễ chịu trên người anh, nhưng vẫn không kiềm chế được chán ghét muốn đẩy anh ra.

Hết lần này tới lần khác đẩy ra không được, trong lòng giận dữ: “Anh cái người điên này! Hai anh em các anh đều không phải người tốt! Lúc đầu tôi chơi với anh ấy vô cùng vui vẻ, anh lại trà trộn vào, anh ấy không phải là một món đồ, biết đôi người mà cũng không nói với tôi!”

Rồi cảm thấy mắt mình cũng bị mù, mặc dù đôi phương sinh đôi nhưng sinh đôi cũng không phải là giống nhau toàn bộ, tính tình biểu cảm động tác đều có sự chênh lệch, khuôn mặt nhìn kỹ cũng có chút khác biệt. truyện chi đăng bên Lê(Quý)Đôn

Chẳng qua trời sinh mình mắt mờ, tính tình khi còn bé lại không để ý chuyện vật vãnh.

Bây giờ chịu thiệt thòi lớn như vậy, mới phát hiện mắt mờ lại có tác hại lớn như thế.

Đẩy hai cái, người ngược lại giống như muốn té nhào vào trong ngực anh, biết anh muốn động tay động chân với mình, Đỗ Tiểu Nhiễm tức giận nắm quá đám hung hăng nện vào ngực anh một hồi.

Đánh tay mình cũng đau, anh lại chỉ phui phui quần áo, sửa sang lại quần áo bị đánh nhăn nhúm cho chỉnh tề.

Cuối cùng cũng không làm khó cô nữa, thả cô ra để cô ngồi lại bình thường, dù sao chen ở cửa xe, nhìn đáng thương như con chuột nhỏ, anh có chút không đành lòng.

Đỗ Tiểu Nhiễm bực bội chớp mũi đều đỏ, cổ nén không rơi nước mắt.

Cho dù khóc cũng phải trốn mà khóc, tuyệt đối không để tên đáng ghét này thấy được.

Nghĩ lại mới nhớ, đêm qua mình ở cùng tên kia cũng kỳ lạ vô cùng, hoàn toàn giống như bị hạ được, lúc ấy chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhàng bay bổng.

Chỉ là không có chứng cứ, cũng không muốn nhắc lại chuyện đêm qua.

Cô rầu rĩ ngồi im, xe lái rất ổn định, không bao lâu thì về tới chỗ ở.

Lần này ngược lại Vu Kỳ không nói gì, chỉ dặn dò cô: “Đừng có chạy lung tung, có điều...”

Dường như nhớ tới chuyện thú vị nào đó, anh cong khóe miệng không khỏi ác ý nói: “Bản thân tôi thích trò chơi mèo vờn chuột, em có thể thử chạy xem, chỉ là lần này bắt được em nữa, tôi muốn có thêm phần thưởng.”

Nhớ tới nụ hôn như anh mắc bệnh thần kinh kia, Đỗ Tiểu Nhiễm cảm thấy đôi môi khê đau.

Cô vội vàng mở cửa xe đi ra ngoài.

Nơi này giờ không giống nơi như trước, lúc trước ở đây vắng vẻ không có ai.

Hiện giờ từ trong xe đi ra ngoài liền phát hiện bên trong có không ít nhân viên làm việc.

Lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm mới biết mình chậm lụt cỡ nào, ở vùng đất rộng rãi bao la này, cô cho là ít người không cần dọn dẹp, nhưng khi nhìn thấy mặt đường đã sạch bóng, nhớ tới gió thổi lá cây bay khắp nơi.

Rõ ràng chỗ này mỗi ngày đều có người len lén quét dọn.

Bây giờ những người đó không cần phải trốn cô nữa, thấy cô có một số người giật mình chủ động chào hỏi cô, cung kính gọi cô là Đỗ tiểu thư.

Đỗ Tiểu Nhiễm nhắm mắt trở lại phòng ngủ, chưa từ bỏ ý định lấy điện thoại ra nhìn thử xem.

Rõ ràng cái gì cũng tốt, duy chỉ có không có tín hiệu.

Không dám trông cậy vào người trong nhà, hiện giờ những người đó cũng đều ở đây một năm như cô hoặc lâu hơn, trước kia còn nghĩ trường học có thể tới tìm mình hay không, bây giờ chứng kiến điệu bộ của anh, chỉ sợ từ đầu tới cuối đều đã sớm có sự chuẩn bị rồi.

“Làm sao bây giờ?” Cô rầu rĩ nói: “Gặp phải tên bệnh thần kinh, nên làm gì bây giờ?”

Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Edit: Ngọc Hân

Nghỉ ngơi trong phòng một lúc, không bao lâu sau có người tới tìm cô.

Người đến là một cô gái rất đẹp, tuổi chắc cũng mới hơn 30, ăn mặc rất mát.

Sau khi gặp cô liền tự giới thiệu mình: “Xin chào cô Đỗ, tôi tới đây là để lấy số đo của cô, còn nữa, không biết cô Đỗ thích mặc lễ phục như thế nào thì có thể nói luôn cho tôi biết, tôi có thể truyền đạt lại ý tứ của cô Đỗ cho những nhà thiết kế kia.”

“Đợi một chút!” Đỗ Tiểu Nhiễm kinh ngạc hỏi: “Truyền đạt cho những nhà thiết kế?”

Hai chữ những nhà kia khiến cô giật mình.

Đối phương gật đầu, “Đúng vậy, đây là hình vẽ những bộ lễ phục, cô Đỗ có thể từ từ xem, có yêu thích phong cách nào thì có thể nói với tôi, mỗi một bản vẽ đều là tác phẩm đặc ý của các nhà thiết kế, Trung Quốc và Phương Tây đều có.”

Ngược lại Đỗ Tiểu Nhiễm như nhớ tới gì đó, “Với những bộ lễ phục tôi không có ý tưởng gì, tùy ý cô là được, nhưng cô biết...”

Đỗ Tiểu Nhiễm biết lời nói này của mình là rất ngu, “Chỗ này là ở đâu? Còn có chủ nhân của nơi này làm gì, cô có biết không?”

Người nọ mỉm cười: “Tôi cũng vừa mới biết nơi này có một tòa kiến trúc khác biệt như vậy, về phần chủ nhân nơi này làm gì tôi cũng không rõ lắm. Chỉ

biết chồng chưa cưới của cô là một người rất rất giỏi, lần này người phải tôi tới đặc biệt dặn dò phải làm cho tốt, đối với bất kỳ yêu cầu nào của cô đều phải cẩn thận ghi nhớ, đến đây cô nhìn xem...”

Đây là nói và chưa nói có khác gì nhau đâu.

Đỗ Tiểu Nhiễm chọn một mẫu thiết kế cho có lệ.

Thời gian còn lại biết mình cũng không chạy ra ngoài được, dứt khoát lấy di động ra, lật cuốn sách đã lưu trong đó ra xem.

Bắt gác xem đến một mội, người ngủ gật trên ghế sofa, không biết qua bao lâu cảm thấy trên người nặng xuống, dường như có người đắp chăn cho cô, sau đó người nọ mở tay mình ra rồi cầm điện thoại trong tay mình cất đi.

Cô vội mở mắt, nghiêng đầu nhìn thời gian thì thấy Vu... Kỳ đang cúi đầu đặt điện thoại di động của cô xuống.

Dáng vẻ trong trạng thái tĩnh của anh nếu so với dáng vẻ trong trạng thái động của anh thì tốt hơn rất nhiều, bộ dạng cúi đầu như vậy, lông mi rất dài hoàn toàn không giống tên bạo quân xấu tính.

Đỗ Tiểu Nhiễm ngẩn ra, ngay sau đó từ sofa ngồi dậy, chán ghét đẩy chăn trên người mình xuống.

“Anh thật sự muốn kết hôn với tôi sao? Anh có thể nói cho tôi biết rốt cuộc anh thích tôi chỗ nào, tôi cố gắng thay đổi được không, tôi đảm bảo thay đổi đến mức anh một chút xíu cũng không còn thích tôi nữa!”

Bàn tay anh đặt điện thoại xuống ngừng lại, Đỗ Tiểu Nhiễm cảm giác được rất rõ ràng, tay anh bóp chặt điện thoại di động của mình.

Quả nhiên ngay sau đó trên màn hình lạnh lặn xuất hiện một vết nứt.

Đỗ Tiểu Nhiễm đau lòng nhào qua đoạt lấy di động của mình, trên điện thoại này có rất nhiều tin tức của mình.

Mới vừa rồi anh bóp có bao nhiêu lực.

Có phần không dám trêu chọc anh, trong nháy mắt khi anh ngồi xuống cô sợ chạy qua một bên, trong miệng nhỏ giọng thì thầm: “Cũng không sợ gặp báo ung.”

“Thích em là đã gặp báo ung rồi.” Anh dựa lưng vào trên ghế sofa, như đang nghĩ tới gì đó: “Tôi sẽ làm đăng ký kết hôn trước, một lát nữa giấy chứng nhận sẽ đưa tới đây, em có muốn mời khách không? Nếu có thì viết danh sách đi, tôi bảo người ta chuẩn bị.”

Lời nói này khiến da đầu Đỗ Tiểu Nhiễm tê dại từng đợt: “Có chứ, tôi có rất nhiều bạn bè muốn mời!”

Cô vội chạy tới chỗ hành lý lục lấy giấy bút ra ngoài, cúi người viết tên vào danh sách.

Khó khăn lắm mới tiếp xúc được với người bên ngoài, mời thêm vài người dù sao cũng chẳng có chỗ nào xấu.

Vừa nghĩ cô vừa mở điện thoại, ngoài chị em có quan hệ tốt trong ký túc xá, kể cả bạn học cùng lớp cũng viết một đồng, mặc dù người nhà ba mẹ giống như để trang trí, nhưng cũng vội vã viết vào.

Lúc cô cúi người anh đi tới, cúi đầu xem cô viết danh sách.

Cô viết chữ rất nhanh, không bao lâu thì đầy một tờ, nhưng cô còn chưa có ý tứ dừng bút.

Biết anh đi tới cô ngẩng đầu liếc anh một cái, “Anh không chê nhiều người chứ?”

“Không chê!” Anh cười ngồi bên cạnh cô, “Tôi thích hôn lễ kiểu truyền thống Trung Quốc, tôi muốn tìm một hòn đảo, còn em có ý kiến gì không?”

Đỗ Tiểu Nhiễm bị anh kẻ sát tóc gáy cũng muốn dựng ngược lên, nắm chặt bút hỏi anh: “Anh, trước đây anh từng cầm tù bao nhiêu người?”

Anh nhú mày.

Đỗ Tiểu Nhiễm cứ thế nói: “Thấy anh làm chuyện này vô cùng thuần thực, nói vậy không phải tôi là người đầu tiên đấy chứ?”

Không biết thế nào thoáng chốc trong đầu hiện ra vô số hình ảnh trong phim kinh dị!

“Trong lòng anh có tật xấu hay là sinh lý có tật xấu?”

Cố gắng dịch người cách xa anh một chút, thế nhưng anh lại nhích lại gần hơn, “Sinh lý tôi có tật xấu hay không, chẳng phải em đã kiểm chứng qua rồi sao? Hay là quên rồi, còn muốn kiểm hàng lần nữa không?”

Đỗ Tiểu Nhiễm căng thẳng roi cả bút, mặt lúc xanh lúc đỏ.

Dáng vẻ anh dựa sát vào, lại khiến cô chợt nhớ ra cái gì đó.

“Tôi nhớ ra rồi!” Cô đột nhiên nói: “Ngày đó rõ ràng tôi không làm gì, anh lại chợt như bị bệnh thần kinh đẩy tôi xuống sông thiếu chút nữa chết đuối, sau đó thấy tôi không bơi được nên lại vớt tôi lên.”

Lúc ấy mình cảm thấy rất kỳ lạ, thời tiết hôm đó rõ ràng rất tốt, anh nhìn cũng rất vui vẻ, nhưng đột nhiên lại phát bệnh thần kinh.

“Không phải là vớt, mà là cứu.” Anh sửa lại lời cô, “Hon nữa cái gì gọi là em không làm gì?”

Anh cách cô rất gần, gần đến mức như hôn cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm buồn bực chuyển mặt qua bên kia, anh cảm thấy thú vị đưa tay giữ chặt khuôn mặt cô, quay mặt cô về phía mình.

“Em không nhớ rõ, lúc ấy em nói tính cách tôi không tốt? Tính tình quá tệ?”

Tại sao có thể nhớ, tất cả ký ức bị anh thức tỉnh, những cảm xúc không tốt kia cô hận không ném được vào túi rác, xách vút để cho xe chở rác chở đi!

Thiếu niên tốt đẹp như ánh mặt trời là người bạn đồng hành tốt nhất bầu bạn bên cạnh mình ở những ngày tháng mờ mịt đó, chợt thay đổi vui buồn thất thường, khiến cô không cách nào giải thích hợp lý được! truyện bên lequydoon

Từ cho cô âm áp như ánh mặt trời, đến chợt biến thành giống con nhím đâm cô!

Nhưng cũng nhớ ra ngay lúc đó vì mình quá thiếu tình yêu thương, bỏ ra sự kiên nhẫn và mong đợi đối với anh, rõ ràng vết thương chồng chất nhưng vẫn cố gắng mỉm cười đi theo phía sau anh.

“Sau đó em thì sao?” Cánh tay anh chống lên bàn, chống cằm hỏi cô: “Trở về trong thành phố thế nào?”

“Còn như thế nào nữa...” Đỗ Tiểu Nhiễm ngấm nhìn danh sách, chợt tức giận gạch tên ba mẹ, “Trong nhà đột nhiên không còn vị trí của tôi, không phải anh cũng biết sao, tôi bị đưa vào trong núi còn không phải là vì muốn chuyển chỗ ở! Ngược lại còn anh? Anh bị cái gì kích thích mà thành như bây giờ?”

“Rất nhiều nguyên nhân.” Anh đưa tay vuốt đuôi tóc cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm không được tự nhiên thu đuôi tóc mình, nghiêng đầu nhìn về phía anh.

Mặt trời gần hạ xuống, lúc này ánh sáng bên trong phòng không còn sáng lắm, hơn nữa ở nơi đối diện mặt trời chiều, có thể nhìn thấy ánh nắng chiếu xuống những tầng mây hồng hồng.

Giống như một mảng lửa, rất đẹp.

Trong ánh mắt anh mang theo thứ gì đó không nói ra được.

Rất ít khi gặp người nhìn cái gì mà chăm chú như thế.

Đỗ Tiểu Nhiễm không hiểu tại sao anh phải nhìn mình như vậy.

“Tôi cũng không biết sao lại thích em, mỗi lần nhìn thấy em cảm thấy em giống như con chuột nhỏ...”

Đỗ Tiểu Nhiễm kiềm chế động tác trợn trắng mắt, rốt cuộc mình giống chuột chỗ nào vậy.

Anh không chết tâm lôi đuôi tóc của cô qua, lần này hai cái tay đều cầm vào.

Không nghĩ tới tay anh rất khéo léo, mặc dù rất không vui nhưng anh nhanh chóng tết tóc thành hình cho cô, dựa vào mấy lọn tóc bện chặt cố định vào nhau.

Lúc đi học khi Đỗ Tiểu Nhiễm tham gia tiết mục văn nghệ cũng đã từng làm tóc, nhưng khi đó để giữ nếp tóc thì dùng rất nhiều keo xịt tóc, giờ anh không dùng gì cả, chỉ dựa vào tóc của mình.

Không nghĩ tới anh còn có thể làm được việc này, cô sờ lên nếp tóc được bện chặt, mặc dù chất tóc mình không tệ nhưng đầu ngon hơi chẻ, mỗi lần chải đầu có không ít tóc dính vào lược.

Anh tiến tới trước mặt cô, khi cô còn chưa kịp phản ứng đã sờ nhẹ lên môi dưới của cô, trước khi cô tức giận vội thu tay về, tay chống cằm thương thức bộ dáng của cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm bị anh nhìn vừa xấu hổ vừa lúng túng.

“Tôi không muốn nhốt em, sau khi kết hôn em muốn đi bất kỳ chỗ nào tôi cũng có thể dẫn em đi.” Nói xong, anh như bị hấp dẫn lại ghé sát vào, bộ dáng như muốn hôn cô.

Cuối cùng Đỗ Tiểu Nhiễm không nhịn được, giờ tay tát lên mặt anh.

Hết chương 17

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Edit: Ngọc Hân

Tay đau ghê gớm!

Đỗ Tiểu Nhiễm biết mình chọc vào tổ ong vò vẽ, toàn bộ tinh thần đề phòng, bày thế trận chờ quân địch nhìn chăm chăm vào anh, chuẩn bị anh có bất kỳ biến động nhỏ nào, thì mình sẽ liều mạng với anh!

Không khí như ngừng lại, anh cả nửa ngày không lên tiếng, truyện bên lequydonn

Mặt trời chiều chậm rãi buông xuống, ánh sáng bên trong phòng yếu ớt, người kia rất bình tĩnh ngồi im khiến trong lòng cô càng nặng nề.

Sau một khắc anh vừa động dậy, Đỗ Tiểu Nhiễm như bị kích thích, theo phản ứng bản năng cuộn chặt cơ bắp, hai tay nắm thành nắm đấm nện về phía anh.

Lần này anh không để cô đánh trúng, mà nâng tay cô lên, sau đó đứng dậy xoay ngang người cô rồi bế lên, sai đó vác lên vai như bao bố.

Đỗ Tiểu Nhiễm vừa cảm thấy ngực cứng lại cả người cô đã bị nâng lên trên vai anh rồi.

Một tay anh vịn eo cô, cảnh cáo nói, “Đừng lộn xộn.”

Đầu mình lao xuống, ngu ngốc nữa cũng biết lúc này không nên lộn xộn!

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng chẳng thèm đếm xỉa tới, lạnh lùng nói, “Anh muốn đánh trả thì đánh đi! Anh làm cái gì vậy, này anh mở cửa làm gì, anh muốn mang tôi đi đâu?”

Anh không để ý tới cô, mở cửa đi ra bên ngoài.

Bên chỗ cô không có ai, nhưng chờ ra khỏi sân nhỏ bên ngoài có không ít nhân viên làm việc, có người quét dọn đường, có người lau đèn đường.

Nhìn thấy Vu tiên sinh khiêng người đi tới từ đằng xa, những người đó cũng sợ ngây người, rồi rít dừng động tác trong tay lại.

Đỗ Tiểu Nhiễm mang theo nước mắt kêu: “Anh thả tôi xuống, anh thả tôi xuống!”

Cánh tay không kiềm chế được nện vào lưng anh.

Ngược lại anh mỉm cười, trên mặt như gió xuân, khi đi ngang qua một cây đèn đường, còn đứng lại dặn dò trợ lý Mạnh đang kinh ngạc một câu: “Thời gian không còn sớm, các người đi dùng cơm trước đi, lúc này đèn đường không cần vội.”

“Cảm ơn anh Vu.” Trợ lý Mạnh cũng không biết nên làm như thế nào, tay chân đều thừa thãi đứng đó, cúi người 90 độ chào đưa mắt nhìn Vu tiên sinh rời đi.

Dọc đường Đỗ Tiểu Nhiễm bị anh vác trên vai, rõ ràng nhiều người thấy như vậy thế mà chẳng có người nào hỏi han, tất cả mọi người đều rất cung kính đứng một bên.

Hơn nữa lượn vòng quanh cũng chẳng biết anh muốn mang mình đi đâu.

Cô không thể nào không sợ, nhưng cũng không vì điều này mà cảm thấy hối hận, ngược lại thấy mình còn là quá lịch sự, lúc ấy không nên đánh anh ta, mà nên đá anh ta vài cái để đoạn tử tuyệt tôn (Nghĩa là mất đường con cháu) mới thỏa mãn!

Đi như vậy trong chốc lát, anh cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Cuối cùng tới một nơi giống như góc sân nhỏ, mặc dù Đỗ Tiểu Nhiễm không biết bố cục chỗ này, nhưng cũng biết sân nhỏ này cách biệt thự khá xa.

Nhìn vào bên thì thấy cửa phòng còn treo băng gì đó.

“Từ đường?” Cô nhỏ giọng nói.

Còn đang ngạc nhiên anh đã để cô xuống, sau đó không khách khí lôi cánh tay cô đi vào trong.

Đỗ Tiểu Nhiễm bị anh túm cổ gồng bước hai bước, chỗ này hơi tối, trong sân cũng không có đèn, đi vào bên trong càng thêm quỷ dị. Bên trong hoàn toàn không có đèn điện, nửa đêm trời tối thế mà chỉ có cây nến chiếu sáng, bốn phía xung quanh không có đồ đạc hiện đại gì, ngoại trừ bàn ghế bên ngoài, bên trong là tầng tầng lớp lớp chỉ chút bài vị.

Đỗ Tiểu Nhiễm nhìn thấy trong lòng sợ hãi.

Hơn nữa không hiểu sao ở chỗ này sao lại còn có một quầy sách kể chuyện, trong tủ sách chia các thể loại ra và dường như để không ít sách vào.

Đỗ Tiểu Nhiễm thấy da đầu tê dại, không nhìn được nhanh chóng lùi về sau nhắm mắt lại, nhưng cũng không yếu thế như cũ, cố gắng nhìn chăm chú vào đăng sáu ốt của anh.

Còn anh thì lật tìm cuốn sách nào đó ở trong tủ sách, rất nhanh xoay người lại, không có sát khí trong dự đoán, cũng không có sự hung ác muốn trả thù cô.

Anh chỉ khẽ cau mày nhìn cô, ánh mắt kia giống như đang nói cô rất không ngoan, rất không hiểu chuyện.

Không biết là do anh làm anh trai đã lâu, hay là thói quen làm việc từ nhỏ chính là như vậy.

Anh như thế chợt có chút xa lạ, không phải xấu tính, cũng không phải buồn vui thất thường, mà là có dáng vẻ gia trưởng.

“Anh, anh muốn làm gì?” Hai tay Đỗ Tiểu Nhiễm nắm thành quyền chém xuống, “Có lẽ tôi không đánh lại anh, nhưng anh cũng đừng mong tùy tiện bắt nạt tôi!”

Anh lấy cuốn sách ra cuộn thành ống tròn, sau đó vỗ lên trán cô nói: “Trong lòng không muốn, có hiểu hay không?”

Thấy cô nhất thời không kịp phản ứng, anh lại vỗ nhẹ trán cô một cái nói: “Đánh người không làm mất mặt, có hiểu hay không?”

Sau đó nhét cuốn sách vào trong tay cô, “Ồ đây tình tâm chép mười lần, suy nghĩ xem lỗi của mình ở đâu.”

Đỗ Tiểu Nhiễm không phục ném sách qua một bên, tức giận nói: “Anh cho rằng anh là ai? Ở nơi tôi tàn này...”

Lời còn chưa nói hết anh đã bước nhanh đi ra tới cửa, động tác như muốn đóng cửa lại.

Đỗ Tiểu Nhiễm sợ hết hồn vội chạy vọt qua, nhưng vẫn chậm mắt, cửa nhanh chóng đóng lại trước mặt cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm chưa từ bỏ ý định kéo cửa, nhưng sao kéo dịch chuyển được chứ, cửa này lắp đặt vô cùng bền chắc, hơn nữa gió thổi cũng không lọt!

Một khi đóng, một khe hở cũng không chừa cho cô!

Trong khi gãy chết chỗ này lại còn rất nhiều bài vị nữa chứ!

Bài vị này chính là ghi nhớ người chết!

Cố tình chỗ này ngay cả đèn cũng không có, có phải hù dọa chết người không cơ chứ!

Không biết có phải cây nến đỏ xuống hay không, Đỗ Tiểu Nhiễm vừa nghe thấy tiếng động sau lưng cả người run rẩy một cái, sau đó nhặt sách trên đất lên, dùng sức đập cửa kêu: “Anh mau thả tôi ra ngoài, anh cái đồ điên này, anh mau thả tôi ra ngoài!”

Người bên kia cánh cửa hoàn toàn không để ý đến cô đang nổi nóng, ngược lại lạnh lùng dặn dò: “Ngao, chép cho xong, chép xong thì thả em ra ngoài.”

“Ngao cái đầu anh!” Đỗ Tiểu Nhiễm vừa sợ vừa tức, cầm sách trong tay hung hăng ném lên trên cánh cửa hô to: “Anh đi chết đi!”

Quả nhiên không bao lâu bên ngoài trở nên yên tĩnh, biết anh ta nhất định đi rồi, Đỗ Tiểu Nhiễm hoảng sợ co người lại, hoàn toàn không dám quay đầu lại nhìn.

Cảm thấy giống như phía sau những bài vị kia cất giấu gì đó, hơn nữa chỗ này yên tĩnh như vậy, sao còn có tiếng chim hót.

Ngày trước lúc ở trong phòng ngủ nghe được tiếng chim hót cô cũng chẳng để ý, dù sao nơi này là trong núi, nhưng bây giờ không giống vậy, cái chỗ này vốn âm u, lại còn chẳng biết tên gọi là gì.

Cô nghe đau cả đầu, không rét mà run đứng không được mà ngồi cũng chẳng xong.

Hơn nữa lúc này đi vào vội vàng, bây giờ mới phát hiện trên bàn quả thực bày một xấp giấy trắng, bên cạnh còn có rất nhiều bút viết.

Có bút máy bút lông bút chì đủ cả.

Cô xoa đôi chân ngồi bị tê, nhìn về phía tủ sách.

Còn tưởng rằng đều sách cổ ngày xưa, không nghĩ tới thể loại gì cũng có, có tọa đàm của Schrödinger, bàn về sự kiểm soát, thứ tự gene, thuyết tiến hóa và luân lý học....

Một đồng hồ đồng, Đỗ Tiểu Nhiễm rất cần xem những thứ gì không liên quan đến thi cử để phân tán sự chú ý.

Nhưng lật tới lật lui trong tủ sách cũng không có thứ muốn xem, lúc trả trở về chợt thấy cuốn ‘Đối thoại về hai hệ thống thế giới’ cầm trong tay hơi là lạ, dường như trọng lượng nặng hơn rất nhiều so với những cuốn sách khác.

Cô không kiểm chế được mở nó ra, rất nhanh liền phát hiện bên trong cuốn sách này thế mà lại giống như càn khôn, phần ruột bên trong bị người ta khoét đi lấp vào đó một quyển khác....

Cô có chút bất ngờ, lấy cuốn vở nhỏ được đút bên trong ra, lúc cầm ngón tay có chút kích động.

“Không phải là bí mật gì chứ?” Căng thẳng nhìn xung quanh mọi nơi một lát, hít sâu một hơi.

Danh sách bí mật, bản đồ? Nhật ký?

Kết quả mở ra lại phát hiện chỉ là một bức tranh đơn giản lại ngây thơ của em bé.

“Họa sĩ vẽ tranh này cũng quá tệ....” Đỗ Tiểu Nhiễm cũng cảm thấy kỳ lạ, ở chỗ này lấy đâu ra vật như vậy, “Ba mẹ.... Ông nội.... Đây là....”

Có chút kinh ngạc, trong bức tranh là hai đứa trẻ rất giống nhau.

Nội dung vẽ rất đơn giản, hình như là người một nhà vô cùng vui vẻ cùng nhau ngồi ăn chung một bữa cơm.

Vì cuốn vở rất dày, nên tưởng rằng sẽ vẽ rất nhiều tờ, nhưng lật qua thì chẳng có gì khác....

Đỗ Tiểu Nhiễm ngẩn ra, không nhận được lại đưa bức tranh tới trước mặt xem lại lần nữa.

Thật sự quá non nớt, lúc mình học tiểu học cũng vẽ đẹp hơn cái này.

“Tại sao có thể có thứ này?” Cô buồn bực trả cuốn vở về, cất y nguyên lúc đầu. Lê*quý*Đôn

Cuối cùng thực sự nhàm chán thì bắt đầu can đảm quét qua những bài vị kia, chỉ nhìn một cái Đỗ Tiểu Nhiễm liền hối hận.

Da đầu tê dại từng đợt, sau lưng lạnh lẽo bao trùm.

Cô vội trốn về phía góc tường, cuối cùng rất hoảng sợ, vừa nghĩ tới sẽ ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm, trái tim bị hù dọa muốn nhảy rớt ra ngoài!

Hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Edit: Ngọc Hân

Lúc Vu Lân tới là muộn rồi.

Lúc ấy sắc trời đã sớm tối đen, Đỗ Tiểu Nhiễm ngồi trong từ đường ánh sáng rất yếu ớt.

Lúc anh đi qua, đầu tiên là gõ cửa một cái.

Sau đó nghe thấy bên trong có tiếng động sột sọat ma sát vào nhau.

Đỗ Tiểu Nhiễm đã phát hiện ở giữa có một ô vuông, cô nhanh chóng mở ô vuông nhìn ra bên ngoài.

Lúc này người đưa com tới, chính là chuyển thức ăn từ chỗ này đưa vào.

“Anh tới làm gì? Tìm tôi tính sổ?” Đỗ Tiểu Nhiễm đang muốn nói mấy lời khó nghe, chợt ý thức được mình nhận nhầm người.

Đầu tóc người này không đúng.

“Vu, Lân?” Cô kinh ngạc tròn to hai mắt.

Nhờ ánh đèn đường bên ngoài Vu Lân liếc nhìn vào bên trong ô vuông, con mắt Đỗ Tiểu Nhiễm lóe sáng lên.

Bên trong vẫn như cũ, vị trí bàn ghế cũng không thay đổi, nhưng không biết thế nào trên bàn bỗng nhiên có thêm bài vị màu trắng.

Đỗ Tiểu Nhiễm biết anh thấy được thứ đồ kia, một chút cũng không né tránh nói, “À, đó là bài vị tôi làm cho anh trai anh!”

Nói xong còn đưa bài vị chưa làm xong cho Vu Lân nhìn.

Hoa tay cô làm ngược lại không tệ, ngay cả cái đế tứ phương cũng có.

“Không có nhựa cao su, tôi lấy bìa sách.” Cô nháy nháy mắt: “Cái trước tôi đã đưa cho người đưa com của anh trai anh mang đi, cái này đưa cho anh mang đi, một lát tôi làm thêm một cái cho anh ta đặt trên bàn lớn!”

Trên bàn lớn bài vị cũng phải to một chút.

Lúc tới còn tưởng rằng cô sẽ bị dọa sợ, hiện giờ thấy cô như vậy Vu Lân có chút dở khóc dở cười, lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt như đang đánh giá.

Đỗ Tiểu Nhiễm không phải không tức giận anh, hai anh em nhà này đều lừa gạt cô, ‘thay mặt đổi đào’ xem cô là gì chứ?

Nhưng rất kỳ lạ, trên người anh vẫn có khả năng đó, chỉ cần đến gần, bị ánh mắt anh nhìn như vậy, sẽ cảm thấy bình yên.

Nhét bài vị trong tay vào tay anh, vốn muốn đóng ô vuông không để ý tới anh.

Nhưng bị anh nhanh chóng cản lại.

Lúc anh cố ý cúi người, Đỗ Tiểu Nhiễm cảm thấy nụ cười trên mặt anh như muốn hòa tan âm u trước mắt.

“Anh làm gì thế?” Cô sa sầm mặt nói, “Là muốn thay anh trai anh dạy dỗ tôi? Hay là sang đây xem chuyện cười của tôi? Khuyến tôi theo người anh bị bệnh thần kinh của anh?”

“Sợ em bị dọa sợ ghé thăm em xem sao.” Anh vuốt bài vị trong tay, vật này chẳng những làm riêng không nói, phía trên còn viết hai chữ Vu Kỳ, nhiều năm liền cũng không rơi xuống được.

Anh cười, cách ô vuông hỏi cô: “Em dùng com tới chưa?”

Đỗ Tiểu Nhiễm tức giận: “Dùng rồi, tôi cũng không ngốc tại sao phải tuyệt thực.”

Nói xong theo bản năng rút vai lại, vừa lúc này cảm thấy trên người lạnh lạnh, giống như bị ma nhập vào.

Mặc dù không thích anh, thế nhưng đêm hôm khuya khoắt có người sống đứng bên ngoài cùng cô, cũng không tệ lắm.

“Em cũng giận tôi.” Anh ghé sát vào, động tác vẽ mặt cũng không nghiêm túc, “Dù sao em cũng phải làm chị dâu tôi, sau này gặp có thể dạy dỗ tôi cho hả giận.”

Đỗ Tiểu Nhiễm bị chọc tức phát khóc, “Ai muốn làm chị dâu anh!”

Cô chỉ vào chỗ kia: “Anh anh chính là người bị bệnh thần kinh! Tiếp tục như vậy sớm muộn gì tôi cũng sẽ điên mất! Hơn nữa anh ta ép buộc tôi sao chép thư phở phẩm cảm bá gì đó, tôi thật sự muốn cầm đồ giày nện anh ta!”

“Anh ấy ép em chép sao?” Vu Lân vừa cười, “Còn tưởng rằng anh ấy không thích nhất là việc này, không nghĩ tới bây giờ anh ấy cũng sẽ dùng chiêu này, khi còn bé anh ấy cũng không ít lần phải chép phạt.”

“Anh ta?” Đỗ Tiểu Nhiễm nghe thế lập tức nhớ tới gì đó, vội xoay người đi tới tủ sách lật tìm quyển sách kia, rất nhanh tìm thấy quyển kia, mở ra nói: “Tôi nói sao nơi này lại thần thần bí bí đứt một quyển vở nhỏ như vậy, hơn nữa còn vẽ khó coi như thế....”

Mở ra đưa tới trước mặt Vu Lân ngênh ngang chăm chọc nói: “Đây cũng vẽ bậy bạ gì đó, hơn nữa chỉ vẽ một tờ, anh xem đầu người vẽ cũng bị méo, nếu không phải trên đó viết chữ thì hoàn toàn không nhìn ra nam hay nữ... Đây chắc là ông nội... Đúng rồi, đây chắc là vẽ anh em các anh, còn cầm tay nữa chứ, nhà ai ăn com mà anh em nắm tay không?”

Nói xong mới phát hiện Vu Lâm im ắng khác thường, nụ cười trên mặt như cứng lại.

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không muốn làm mình trở nên chanh chua như vậy, ít nhiều cũng có chút hiểu, chính mình đã nói anh trai người ta rất quá đáng.

Cô không nói gì thêm nữa, đang chuẩn bị cất cuốn vở nhỏ kia đi. Ngược lại Vu Lâm nhanh tay nhanh mắt cầm lấy, xé tờ vẽ bức tranh kia xuống, vò thành một cục cất vào trong túi.

“Là vẽ quá khó coi.” Anh cười đưa sách trả lại cho cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm thờ dãi, có chút lúng túng: “Tôi, thật ra tôi không phải khác nghiệt với người khác như thế, đây tất cả đều là anh trai anh. . .”

“Tôi biết.” Anh cười vô cùng rực rỡ.

Lúc Đỗ Tiểu Nhiễm còn rất nhỏ đã thích nụ cười trên khuôn mặt anh, cảm thấy dường như anh không có chuyện gì phiền lòng.

Năm đó mình bị đưa vào trong núi, ít nhiều gì từ miệng bà con thân thích nghe được chuyện ba mẹ cô muốn làm, cái cảm giác bị ném bỏ, bị cả thế giới phản bội khiến cô mười mấy tuổi đã muốn chết đi.

Nếu không phải làm bạn với anh, đoạn thời gian đó thật rất khó chịu đựng. . .

Cô im lặng cất sách xong, lần nữa quay lại, kéo cái ghế tựa ngồi xuống cạnh cửa.

Khuôn mặt dán vừa đúng vào bên ô vuông.

Trăng tròn, còn ánh đèn đường phía bên ngoài cùng nhau chiếu rọi vào. . .

Cô nhìn ánh sáng qua ô vuông kia, tâm tình vừa vi diệu lại vừa chán nản.

“Đây là anh trai anh có ý gì? Sẽ không phải thật sự muốn ép cưới đây chứ? Còn anh, định làm đồng lõa với anh trai anh?”

“Không thể nói như vậy, em có biết có bao nhiêu phụ nữ muốn gả cho anh ấy đến điên rồi không, hơn nữa. . .”

Vu Lâm nói được phân nửa liền dừng lại.

Đỗ Tiểu Nhiễm có chút buồn bực, không nhìn được quay mặt đi, liếc nhìn ra phía ngoài ô vuông.

Chợt thấy một người đi sớm về khuya từ bên ngoài sân đi vào.

Trong tay người này còn cầm một chiếc hộp màu trắng.

Đỗ Tiểu Nhiễm vội từ trên ghế đứng lên hít sâu một hơi, biết đại chiến thế kỷ sắp bắt đầu rồi!

Mình chỉ cho anh ta cái bạt tai anh ta liền mang mình tới chỗ này để trừng phạt, phát hiện đang làm bài vị cho anh ta, ngay cả ngày tháng cũng đã sắp xếp cho anh ta xong xuôi rồi, chắc chắn anh ta sẽ không chịu để yên đâu!

Ánh mắt nhìn chăm chăm bên ngoài, điệu bộ chuẩn bị chiến đấu.

Lúc Vu Kỳ tới đầu tiên là nhìn lướt qua em trai đứng ở cạnh cửa, không đợi anh lên tiếng Vu Lâm đã mở miệng giải thích, “Anh, em tới đây khuyên nhủ cô ấy, anh đã tới vậy thì em đi trước.”

Nói xong vội làm ra vẻ như muốn đi.

Vu Kỳ lạnh lùng trả lời một câu: “Lần sau chớ có nhiều chuyện.” Nói xong người đã đi tới trước cửa rồi.

Đỗ Tiểu Nhiễm hít sâu một hơi, nắm chặt hai quả đấm!

Trong lòng không ngừng suy nghĩ, ‘bình đến tướng chán.’

Không bỏ chạy không buông tha. . .

Sai lầm rồi sai lầm rồi, thế không cúi đầu quyết không thỏa hiệp!

Cô tròn tròn mắt hận không được mỗi một cọng tóc gáy đều là vũ khí!

Im lặng trong chốc lát, cuối cùng cửa chính trước mặt mở ra, ánh hướng mặt về phía cô đưa lưng về phía ánh sáng bên ngoài cho nên hoàn toàn không nhìn rõ sắc mặt của anh được.

Ngay lúc toàn thân Đỗ Tiểu Nhiễm căng thẳng, có thứ gì đó tròn màu trắng gần như ném tới trước mặt cô.

Vu Kỳ cũng ngán ra, ngay sau đó xoay người tránh qua một bên khiến ánh sáng chiếu vào nhiều hơn, anh nhanh chóng bước tới trước mặt cô đưa cánh tay ra.

Đỗ Tiểu Nhiễm cho rằng anh trực tiếp muốn ra tay, hoảng sợ vươn cánh tay ngăn cản anh, nhưng hoàn toàn không ngăn được, sức lực anh quá mạnh, tùy tiện là có thể đẩy tay cô ra.

Lòng bàn tay lạnh lạnh rơi trên trán cô, đến lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm mới nhìn rõ vẻ mặt của anh.

Cùng với vẻ mặt không chút thay đổi, anh lạnh lùng nhìn cô, lòng bàn tay cũng lạnh lẽo, không hiểu vì sao tay của anh lại lạnh như vậy.

Lúc còn đang kinh ngạc anh đã xoay ngang bả cô lên, “Em là heo sao? Minh bị sốt mà cũng không biết?”

“Sốt?” Lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm mới nhớ tới gì đó vội sờ lên trán mình, quả nhiên rất nóng, không trách được cô vẫn cứ cảm thấy lạnh lạnh. Lê*Quý(Đôn

Cô chọc tức trả lời: “Tôi bị sốt đều là anh làm hại, ở chỗ như này hù chết người anh biết không hả, tôi còn tưởng là bị ma nhập vào người đó...”

“Em suy nghĩ nhiều rồi, coi như thật sự có ma cũng sẽ không hành hạ cháu dâu mình đâu.”

“Ai là cháu dâu...” Đỗ Tiểu Nhiễm còn muốn la mấy câu nữa, nhưng kể từ khi nghe nói mình phát sốt, thân thể mềm nhũn, mới vừa rồi liền cảm thấy mặt rất nóng, người cũng lạnh xuống.

Song mình và Vu Lâm cách ô vuông nói chuyện lâu như vậy mà Vu Lâm cũng không nhìn ra, người này chỉ từ xa liếc mắt nhìn lâm sao mà thấy được?

Mình cũng không cảm giác được cơ mà!

Hết chương 19

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Edit: Ngọc Hân

Anh ôm cô đi một mạch về phòng ngủ, không bao lâu sau thì có một bác sĩ mặc áo blue tới.

Đỗ Tiểu Nhiễm không nghĩ tới ở chỗ này cũng có đầy đủ bác sĩ y tá. Lê*Quý(Đôn

Y tá là một cô gái nhỏ rất quen mặt, lúc đưa nhiệt kế cho cô, còn giúp cô mở một nút áo.

Đỗ Tiểu Nhiễm nằm ngửa trên giường, cũng không biết sốt bao nhiêu độ, còn tưởng rằng bác sĩ tới đây thì thế nào cũng phải tiêm cho cô một mũi.

Kết quả lấy nhiệt kế ra, bác sĩ nhìn qua rồi nói: “Nhiệt độ cơ thể cô Đỗ dường như không cao mấy, tôi cho cô ít thuốc cô uống trước thử xem, không khô thì lát nữa tôi lại tới.”

Đỗ Tiểu Nhiễm ồ một tiếng, đám bác sĩ để thuốc lại rồi nhanh chóng rời đi.

Thuốc không phải là những chai lọ bình thường, mà đều là từng lọ nhỏ đặt theo số lượng hạn chế.

Chờ những bác sĩ và nhân viên y tá kia vừa đi, Vu Kỳ bắt đầu rót nước, sau đó đỡ cô ngồi dậy, “Uống thuốc trước đã.”

Đỗ Tiểu Nhiễm tức giận đẩy tay anh ra, trực tiếp nhận lấy thuốc và nước trong tay anh nói: “Để tự tôi uống, nơi này không có chuyện của anh, anh có thể đi!”

Lúc này anh thế mà không nổi giận, chỉ nhàn nhạt liếc cô một cái, thấy sắc mặt cô hồng hồng, cũng không biết cô lấy đâu ra sức mà có thể đẩy mình, hơi cúi người cầm gối đặt sau lưng cô.

Vì cả người anh chột ghé sát vào, cả người Đỗ Tiểu Nhiễm hô hấp cũng cứng lại.

Thật may là anh ta không chạm vào mình.

Nhưng tình hình hai người cùng ngồi trên giường, vẫn kích thích dây thần kinh xấu hổ của cô.

Điều này khiến cô không hợp thời nghĩ tới một đêm làm người ta hối hận muốn chết. ...

Còn có chút trí nhớ rải rác mờ nhạt, nhưng có thể khiến người ta mơ hồ nhớ tới. ... Mập mờ điên cuồng. ...

Mặt càng đỏ hơn lúc này, cô đẩy anh ngồi vào góc chần, giọng nói cũng đã không kiềm chế được gay gắt: “Anh tránh ra! Tôi không cần anh lo!”

Anh không lên tiếng nhận cái ly trong tay cô để ở bên cạnh, nhàn nhạt nói: “Tôi đi đây, lát nữa em cảm thấy không thoải mái nhớ ấn chuông.”

Nói xong chỉ cho cô thấy một sợi dây buộc thông phía đầu giường.

Lúc trước Đỗ Tiểu Nhiễm cảm thấy sợi dây thông xuống này rất kỳ quái, bây giờ mới biết đây là chuông dùng để gọi người.

Lạnh lùng ừ một tiếng, cô nhanh chóng nằm xuống.

Vốn cho rằng anh sẽ nhanh rời khỏi đây, ai ngờ tới anh thế mà trước khi đi còn ghé chần cho cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm dùng sức bịt chặt mắt, cơ thể cô luôn rất khỏe, số lần ngã bệnh có thể đếm trên đầu ngón tay.

Hơn nữa lúc còn rất nhỏ, cô thường được người ta khen hiểu chuyện, thường yên lặng tiem truyền nước biển, không gào khóc, cũng sẽ không quẩn lấy người.

Về sau lúc lên đại học, nếu ngã bệnh cũng đều cố gắng không phiền tới bạn cùng phòng.

Ngay cả bạn cùng phòng cũng buồn bực nói: “Tiểu Nhiễm, cậu làm gì khách sáo như vậy chứ, mọi người ở một phòng ký túc xá, rót nước ấm giúp cậu có là gì đâu. ...”

Thật sự không quen, lúc còn rất nhỏ đã được người trong nhà dạy, đứa bé ngoan phải hiểu chuyện, phải biết tự mình làm mọi việc, phải kiên cường phải độc lập, cho dù ngã bệnh cũng phải tự mình tới phòng khám truyền nước biển. ...

Chờ tới ý thức được là ngã bệnh, là mệt mỏi, là cần người chăm sóc thì đã trưởng thành. ...

Có lẽ do uống thuốc, không bao lâu cô liền ngủ say.

Nhưng ngủ thẳng đến nửa đêm chợt có chút khát nước, cô mơ mơ màng màng động dậy, vừa xoay người rất nhanh có một bàn tay rơi vào trán cô.

Cô kinh ngạc di chuyển mở mắt ra, phát hiện trong phòng vẫn tối đen, lơ mơ thấy có người đứng bên mép giường của mình.

“Không thoải mái?”

Anh tiến đến gần cô.

Trong nháy mắt cô bị mất hồn.

“Là khát nước hả? Mới vừa rồi em ra không ít mồ hôi.” Lúc này anh mới bật đèn đầu giường.

Anh mở ánh đèn rất dịu êm, rồi rót một ly nước ấm mang tới.

Đỗ Tiểu Nhiễm đã tự mình ngồi dậy nhận lấy cái ly trong tay anh, uống vào trong miệng cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Sao nước này hơi ngọt?”

“Cho thêm chút mật ong.”

“À.” Cô uống vài ngụm đưa ly cho anh, “Anh tới khi nào?”

“Sau khi em ngủ.” Anh nhận lấy cái ly, dường như không yên lòng lại dùng tay sờ lên trán cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm nằm xuống lại, lẩm bẩm lầu bầu: “Tôi biết anh sẽ làm gì với tôi, anh là muốn đánh một tát xoa một cái, biến tôi thành Hội chứng Stockholm” (Hội chứng Stockholm là hội chứng con tin có cảm tình với kẻ bắt cóc chính mình).

Cô nằm trên gối ngáp một cái: “Nhưng anh đừng hi vọng tôi sẽ đánh chủ ý lên người anh, trong lòng tôi chán ghét anh, tôi ngã bệnh cũng đều do anh làm hại.”

Người phía sau vẫn không lên tiếng, Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không cảm thấy cần phải đặt nặng gì trong lòng, uống xong nước không bao lâu liền ngủ say.

Lần này cô bệnh tới cũng nhanh, nhưng khỏe cũng mau, ngày hôm sau lúc rời giường thì cảm thấy cơ thể khá hơn một chút.

Nhìn xung quanh phòng, cũng không biết tên kia đi từ khi nào.

Cô thở dài một hơi tìm dép xuống giường duỗi lưng cho đỡ mỏi, lúc đang chuẩn bị vào phòng tắm rửa mặt chợt phát hiện trên bàn đặt một cuốn sổ màu đỏ.

“Đây là cái gì vậy nhỉ?” Cô tò mò cầm lên, lật ra ngay trước mặt mình, trong nháy mắt hít vào một hơi.

Tay run rẩy mở ra, người lập tức muốn ngắt đi!

Hoàn toàn không nhớ rõ mình và anh ta từng chụp ảnh chung như vậy, nhưng vừa nghĩ tới liền nhớ ra lúc ấy anh ta từng dùng điện thoại di động của mình gửi một tấm hình!

Đây là trực tiếp dùng tấm hình kia để photoshop sao?

Nhưng vì kỹ thuật quá cao tay, vừa nhìn thấy ngay cả chính cô thiếu chút nữa cũng nghĩ rằng đây là ảnh chụp!

Càng tệ hại hơn, đây rõ ràng là hình cưới!

Giờ đang chằm chằm dính trên tờ giấy đăng ký kết hôn!

Cô hít sâu một hơi, cố gắng đỡ mình ngồi lên giường, “Không thêm so đo với người bệnh thần kinh! Anh ta chính là người điên!”

Cố gắng an ủi mình đôi câu, cầm quyển sổ màu hồng ném ra xa như đồ bỏ đi.

Chờ đi rửa mặt thay quần áo đi ra lần nữa, đã hơn mười giờ.

Đang buồn bực bình thường người đưa cơm rất đúng giờ, lần này sao chưa tới, thì nhanh chóng có tiếng gõ cửa vang lên.

Đỗ Tiểu Nhiễm bước vội qua, tức giận liếc nhìn người bên ngoài một cái.

Rõ ràng ở đây có nhiều nhân viên làm việc như vậy, ngược lại anh ta không bỏ lỡ chuyển nào, lần nào cũng tự bản thân anh đưa cơm.

Cô buồn bực mở cửa phòng, như cướp đoạt lấy mâm trong tay anh, “Anh không thể đòi người đưa cơm à, lần nào cũng là anh tới!”

Về mặt anh giống như bất đắc dĩ, vừa giống như mừng rỡ, “Em khỏe hơn chút nào chưa?”

“Không phải anh theo dõi tôi cả đêm sao?” Đỗ Tiểu Nhiễm tức giận nói: “Tôi đang dưỡng bệnh đây, anh đừng như bướm đêm nữa.”

Vốn định đóng cửa, không nghĩ tới anh nhanh chóng đi theo vào.

Đỗ Tiểu Nhiễm tức giận thả mâm cơm lên bàn ăn, ăn cơm mà không thêm để ý tới anh.

Nghĩ rằng anh chờ dọn dẹp đồ ăn nhưng không nghĩ rằng vừa để đĩa xuống anh liền mở miệng nói: “Nếu thân thể khá hơn thì lát nữa đi tới tôi tới hiện trường hôn lễ diễn tập thử.”

“Có gì mà phải tập...” Đỗ Tiểu Nhiễm vốn muốn từ chối nhưng vừa nghĩ tới, nếu biết trước hiện trường hôn lễ như thế nào, có lẽ đến lúc đó “Bí mật khó giữ nếu nhiều người biết,” mình còn có một đường hi vọng có thể chạy trốn!

Nhiều người như vậy, chỉ cần có mấy người tốt bụng, là cô có thể cầu cứu!

Vậy nên cô nhanh chóng gật đầu nói: “Được.”

Sau đó liền tìm áo khoác khoác lên người, lại nghĩ tới gì đó vội cầm lấy điện thoại, ngộ nhỡ đến chỗ xa một chút điện thoại có thể sử dụng được thì sao.

Nhưng cô nghi ngờ sim di động này đã bị khóa, nếu không chẳng thể nào điện thoại người khác tha hồ gọi, chỉ có của mình vốn ngay cả tín hiệu sóng cũng không có!

Anh làm việc ngược lại nhanh gọn, đợi đến khi cô đi ra bên ngoài xe cũng đã chuẩn bị xong.

Vốn tưởng rằng lần này sẽ có một ít người đi theo, không nghĩ tới là anh tự mình lái xe đưa cô đi.

Có thể nhìn ra tâm tình anh rất tốt, thậm chí còn tự mình mở cửa phía tay lái phụ giúp cô.

Sau khi Đỗ Tiểu Nhiễm ngồi vào, nhìn về phía trước không thêm nháy mắt, nhỏ giọng cầu nguyện: “Ông trời có mắt, mau để người điên này gặp báo ứng đi!”

Chắc là anh nghe giọng nói của cô, chỉ là không để ý tới cô, cúi đầu cài dây an toàn cho cô, nhàn nhạt nói: “Sau này ngã bệnh đừng cố chống đỡ, bây giờ em có tôi, hiểu không?”

Đỗ Tiểu Nhiễm nghiêng đầu liếc anh một cái, đang muốn lên tiếng châm chọc, thì anh nhanh chóng giơ tay lên chặn môi cô lại, cười nói: “Không phải em đã hỏi tôi thích em chỗ nào sao? Thật ra thì tôi cũng chẳng biết thích em ở điểm gì, lúc mới vừa gặp em cảm thấy em rất phiền toái, còn dám dùng đá ném tôi, nhưng lại cảm thấy em rất kỳ cục, trên mặt đang cười song nhìn qua em chẳng vui vẻ chút nào.”

Đỗ Tiểu Nhiễm không lên tiếng, cô thích cười không phải bẩm sinh, là cảm thấy hay cười mới có thể khiến người ta yêu thích, khi đó còn nhỏ chẳng hiểu cái gì cả, cảm thấy nhất định là mình đã làm sai điều gì đó...

“Em còn rất biết lấy lòng người khác.”

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng có chút bất ngờ, thích lấy lòng người khác không riêng gì khi bé, bây giờ cô ở trong ký túc xá quan hệ với mọi người tốt như vậy là có nguyên nhân, cô gần như duy trì quan hệ rất tốt đẹp với tất cả mọi người quen biết.

Chuyện người khác nhờ vả cô mà nói, cô sẽ cố gắng làm, theo bản năng luôn muốn có nhiều bạn bè, nhiều người thân thiết...

Ngay cả lúc ấy cô cũng cảm giác được anh không bình thường, nhưng ngày nào cũng chạy đi tìm anh, chính là vì quá cô đơn...

“Nhưng ở cùng tôi em đừng cố làm bất cứ chuyện gì để lấy lòng tôi, ngã bệnh cũng không cần cố chống đỡ trước mặt tôi.” Lequidoon

Đỗ Tiểu Nhiễm không nghĩ anh sẽ nói như vậy, hơn nữa ánh mắt anh rất đẹp, lúc nói những lời này trong lòng anh còn có bóng dáng mình.

Đỗ Tiểu Nhiễm im lặng trong thoáng chốc, cuối cùng quay đầu xoa cánh tay nói: “Lần sau trước khi nói những lời buồn nôn này anh có thể báo trước, anh xem này!”

Cô nhấc tay áo lên kháng nghị, “Nổi hết cả da gà lên rồi nè!”

Hết chương 20

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Edit: Ngọc Hân

Biết lời mình nói sẽ khiến anh không vui vẻ, cô cố ý liếc nhìn anh.

Ngược lại anh chẳng nổi cáu, chỉ im lặng, vẻ mặt cũng bình thường đang muốn khởi động xe,

Lúc này bỗng có người vội vã chạy tới đứng ngoài cửa xe cung kính hỏi: “Tiên sinh thật sự không cần bảo vệ đi theo sao?”

“Không cần.” Vu Kỳ nói xong nhanh chóng nở máy.

Nhưng bộ dạng người trợ lý muốn nói lại thôi.

Đỗ Tiểu Nhiễm buồn bực liếc nhìn người vừa tới, còn chưa kịp suy nghĩ gì xe đã lái đi ra ngoài.

Vốn là đang buồn bực bảo vệ kia không giữ được xe, nhưng chờ xe chạy ra biệt thự, sau đó đi một đoạn Đỗ Tiểu Nhiễm mới phát hiện dọc đường đi vô cùng yên tĩnh.

Đi lâu như vậy mà vẫn cứ như còn trong lãnh thổ của tư nhân, hoàn toàn không có xe nào chạy qua

Chỉ là lần này xe chạy lên phương hướng khác, theo đường núi đi xuống, dần dần tới một chỗ như là hẻm núi.

Hai bên chỗ đó đều là núi, Đỗ Tiểu Nhiễm nhìn thấy không khỏi kinh ngạc thán phục, công trình mở núi sửa đường như vậy, năm đó cũng không biết là làm thế nào mà làm được.

Lúc chờ xe chạy cô không nhịn được quay đầu lại nhìn hai bên vách núi.

Vốn lúc đầu tốc độ xe được coi như là nhanh lúc này cũng phải đi chậm lại, Đỗ Tiểu Nhiễm biết có lẽ anh muốn mình ngắm nhìn phong cảnh ở đây lâu hơn một chút.

Bởi vì thật sự quá đặc biệt, rất có cảm giác như đường chân trời, xe đi xuyên vào bên trong phía trên là thảm thực vật rậm rạp, cỏ cây kiên cường sinh

trường kéo dài giữa vách núi.

Nhưng nhìn rất nguy hiểm, nếu như có cái gì rơi xuống, ngồi trong xe đang chạy muốn tránh cũng tránh không được.

Không biết làm sao mí mắt cô nháy nháy, dù sao lúc mới đi ra cũng đã nguyên rủa anh, rất sợ gặp phải chuyện gì xui xẻo dính líu đến mình.

Cô không nhịn được hỏi: “Chỗ này sẽ không có tảng đá rơi xuống đấy chứ?”

Hai bên đều có những tảng đá, tùy tiện rơi xuống vừa vặn khiến xe bẹp dúm.

“Qua một khoảng thời gian nhất định sẽ có người tới đây kiểm tra.”

Lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm mới yên lòng, không nhịn được nhìn xung quanh một chút, thưởng thức phong cảnh hai bên.

Cảnh sắc nơi đây rất đặc biệt, thực vật xanh biếc, thỉnh thoảng còn có mấy đóa hoa dại trên vách núi nở rộ.

Thấy cô nhìn hai bên không chớp mắt, tâm tình Vu Kỳ khá hơn một chút, vốn là mặt không biểu tình gì giờ có chút cảm xúc, còn đặc biệt nói cho cô biết: “Cảnh sắc phía trước còn đẹp hơn nữa.”

Nói xong thả chậm tốc độ xe, còn mở cửa sổ xe ra để cô nhìn rõ hơn.

Đỗ Tiểu Nhiễm nhìn mê mẩn, chỗ này quả thực như bầu trời màu xanh, người đi lại bên trong giống như đi giữa bầu trời xanh thẳm.

Cô rất muốn móc điện thoại ra chụp một tấm làm hình nền.

Gần như vừa mới cúi đầu đột nhiên cô cảm thấy hình như mũi xe bị thứ gì đó đập vào, phát ra tiếng vang rất to.

Mới đầu còn cảm thấy xe dừng phải thứ gì đó, nhưng rất nhanh tiếng vang thứ hai lại vọng tới, lần này tiếng vang càng dọa người hơn!

Cả người Đỗ Tiểu Nhiễm giật bắn lên, lòng nói không thể nào! Vội vàng ngẩng đầu thì nhìn thấy mũi xe vốn lành lặn lại bị thứ gì đó đập lồm xồm xuống.

Đây là miếng quạ đen gì vậy chứ?

Cùng lúc đó kính chắn gió cũng bị đập vào, rất may là kính chắn gió rất bền chỉ bị đập nứt ra chứ không lập tức bể nát.

“Tảng đá!” Đỗ Tiểu Nhiễm chỉ vào mũi xe kêu: “Có đá trên núi rơi xuống!”

Tất cả xảy ra quá nhanh, lời cô còn chưa dứt thì đã có mấy tảng đá từ trên núi lăn xuống, đập liên tiếp vào trên xe.

Đỗ Tiểu Nhiễm rất thông minh, lập tức rút người, vùi mặt vào người, hai tay đưa lên bảo vệ đầu.

Vậy mà Vu Kỳ vô cùng bình tĩnh, lúc này thứ đầu tiên nghĩ tới lại là đóng cửa sổ xe giúp cô, cùng lúc đó gia tăng tốc độ chuẩn bị chạy ra bên ngoài.

Nhưng tình huống chuyển biến xấu quá nhanh, mới vừa xông ra được vài mét thì nhanh chóng có một tảng đá khổng lồ rớt xuống, Đỗ Tiểu Nhiễm đang núp dưới ghế trượt mất nhìn tảng đá lớn rơi xuống chặn ngang đường lại.

Thiếu chút nữa cô khóc không ra nước mắt, đây gọi là vận số gì vậy!

Sớm biết thế lúc ra cửa không nguyên rủa anh ta!

Chẳng lẽ ông trời cũng thu một đáp một sao?

Hơn nữa đá rơi trên mũi xe càng lúc càng nhiều, cho dù xe này có chắc chắn cỡ nào đi chăng nữa, rất nhanh sẽ biến thành méo mó.

Nhìn ra phía xa đằng sau, đá không ngừng rơi xuống, rất nhanh phía sau cũng có tảng đá cản đường đi.

Đây là tảng cuối cùng sao?

Hơn nữa ở đâu ra nhiều đá rơi như vậy!

Đây hoàn toàn là tiết tấu muốn đóng băng đường núi!

Đang lúc cô không biết làm sao thì cảm thấy có người lôi cô xuống.

Cô ngạc nhiên nhìn về phía Vu Kỳ, “Anh muốn làm gì? Anh mở cửa xe làm gì?”

Cũng không biết anh lấy đâu ra sức lực, bộ dạng như muốn ôm cô từ trong xe ra ngoài.

Đỗ Tiểu Nhiễm bị dọa sợ, vội vàng nói: “Đi ra ngoài sẽ bị đè chết!”

“Ồ trong xe phải chết là không thể nghi ngờ, liệu lĩnh đi ra ngoài xem sao!” Anh nói xong liều mạng cởi áo khoác trực tiếp đắp lên trên đầu cô.

Trong nháy mắt Đỗ Tiểu Nhiễm thấy tầm nhìn trước mặt tối sầm, thầm nói cái áo này hoàn toàn không ngăn được tảng đá, ngược lại còn chắn cả tầm nhìn, cố ý gạt áo ra lại phát hiện tay chân mình nhanh chóng bị anh giữ chặt.

Hoàn toàn không biết mình bị anh ôm ở tư thế gì, chỉ biết anh ôm cô rất chặt, chân và ngực đều bị đè ép ở chung một chỗ, đầu lún sâu vào bên trong áo khoác của anh, trước mắt tối om, ngực và chân ở cùng một chỗ chèn ép đến thở cũng không thông.

Nhưng bởi vậy thính lực lại yếu hơn, cũng không còn nghe tiếng động dọa người bên ngoài kia nữa, chỉ có thể cảm giác anh hít thở nặng nề, còn cả nhịp tim đập rất dữ dội giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

Rõ ràng ghét anh, nhưng lúc này trái lại ngoài ý muốn có thể tin tưởng được!

Đỗ Tiểu Nhiễm dán chặt vào anh, đầu vùi vào trong ngực anh, không ngừng cầu nguyện.

Vội lại hoàn toàn không biết tình hình bên ngoài thế nào, nhiều đá rơi như vậy vốn đã chuẩn bị tư tưởng bị rơi trúng, nhưng hoàn toàn không có cảm giác gì!

Chẳng lẽ anh tránh được?

Một đoạn đường này lái xe cũng phải đi một lúc, anh ôm cô đi ra ngoài như vậy, hoàn toàn chẳng biết phải đi bao lâu.

Qua một lúc sau Đỗ Tiểu Nhiễm cảm thấy có thứ gì sền sệt dính dính chảy xuống cánh tay mình.

Ngay sau đó thân thể cô rơi xuống, tiếp nữa cô bị ném trên mặt đất, rất nhanh bị thứ gì đó đè lên, nhưng cô chỉ thấy nặng nề xuống chứ không cảm thấy đau đớn.

Vốn bị dọa đầu óc trống rỗng như bị điện giật, cô lập tức nghĩ tới gì đó không chú ý gì cả tháo áo khoác trên mặt ra, quả nhiên một giây sau cảnh tượng cô nhìn thấy khiến trái tim cô co rút lại.

Lúc Vu Kỳ ôm mình rời khỏi nơi đá rơi, chỗ ấy trống trải nhìn thế nào cũng thấy an toàn, nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng máu chảy đầm đìa của anh lại khiến cô càng run rẩy lợi hại hơn hồi nãy.

Cô lớn đến từng này chưa từng thấy máu như vậy, cũng chưa từng thấy người nào có thể bị thương đến mức độ này, trái tim cô bị dọa đến ngừng đập.

Hơn nữa rốt cuộc anh còn có ý thức hay không, rõ ràng là người ngã xuống lại còn ôm chặt lấy cô.

Cô vội vã gọi: “Đã tốt rồi, Vu Kỳ, anh có nghe thấy giọng tôi không? Đã khá hơn rồi, anh buông tôi ra! Anh đang bị thương!”

Nói xong hai tay cô dùng sức thoát khỏi anh, lục tìm điện thoại của anh, thật may là anh có mang theo, tay cô run rẩy ấn số, cũng không biết là có thể liên lạc với ai trong trang viên.

Thật may là mới vừa gọi một cú điện thoại, đối phương đã hiểu ý của cô.

Thời gian còn lại chính là chờ cứu viện, nhưng Đỗ Tiểu Nhiễm không dám lơ là chút nào, biết anh mất máu với tốc độ như vậy bất cứ lúc nào cũng có thể chết.

“Xin lỗi!” Sợ vết thương của anh càng nghiêm trọng hơn, mặc dù bị đè ép cô cũng không dám động đậy chút nào, ngón tay khẽ chạm vào mái tóc anh, những ngọn tóc bị máu thấm ướt.

Thật không nghĩ tới có một ngày mình sẽ chủ động chạm vào anh, nhỏ giọng nói: “Kiên cường lên, tội ác cũng chỉ xử mấy năm, anh gãy tay gãy chân bồi thường cho tôi là được rồi, chết thì coi như xong... Tội không đáng chết... Chỉ gãy tay gãy chân là đủ rồi...”

Cô muốn tìm thứ gì đó băng bó cầm máu cho anh, nhưng vết thương quá nhiều.

Cô ngay cả dùng khí nhìn sang cũng không có, cũng có phần hiểu tại sao anh phải dùng áo khoác che kín mắt cô, nếu lúc đấy dọc đường cô thấy cảnh tượng anh bị đá làm tổn thương, cô cũng bị hù dọa chết...

“Được rồi, sau này không nguyên rửa anh...” Cô cúi người nhận ra hô hấp của anh ngày càng yếu ớt, cô gấp đến nước mắt rơi xuống. “Này!” Cô nắm chặt tay anh nói: “Anh có thể kiên trì được không, một lát nữa có người tới cứu anh rồi!”

Hết chương 21

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22

Edit: Ngọc Hân

Người cứu viện tới rất nhanh, nhưng Đỗ Tiểu Nhiễm lại cảm thấy mỗi một giây một phút chờ đợi bị kéo dài vô tận.

Hiện trường hỗn loạn, tất nhiên người tới cũng hết hồn, không nghĩ tới hiện trường lộn xộn ác liệt như vậy.

Mặc dù Đỗ Tiểu Nhiễm cũng bị giật mình, nhưng so với người mới tới vẫn cảm thấy mình xem như rất bình tĩnh, bởi vì một số người trong đám người mới tới vừa nhìn thấy vết thương của Vu Kỳ thì có bộ dạng như muốn cắt cổ tạ lỗi.

Vội vàng vàng nhìn người được đưa lên xe cứu thương, Đỗ Tiểu Nhiễm mới di chuyển đôi chân đã ngồi tê dại.

Đang muốn chống thứ gì đó để đứng dậy thì thấy một bàn tay đưa ra trước mặt.

Cô kinh ngạc nhìn chủ nhân của bàn tay kia, “Anh, anh không cùng lên xe cùng anh trai anh sao?”

Cho dù mọi người ở đây có quan hệ rất tốt với Vu Kỳ, hơn nữa lại trung thành và tận tâm, nhưng bàn về thân phận tình cảm mà nói cũng không thể sánh bằng em trai ruột đúng không?

“Anh về với em.” Vu Kỳ dịu dàng hỏi: “Bị dọa sợ hả?”

“Dọa sợ chết được.” Đỗ Tiểu Nhiễm phát hiện ngón tay mình vẫn run rẩy, đưa tay cầm lấy tay anh, chống đỡ vào anh cô từ từ dưới đứng lên.

Mới vừa rồi những người kia hoàn toàn không chú ý về phía cô bên này, nhưng cô cũng không oán trách gì, so với Vu Kỳ, mình giống như một chút tổn thương cũng không bị.

Không nghĩ tới Vu Lâm lại thấy được, nhanh chóng nói: “Cánh tay em thế nào?”

Lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm mới nói: “Mới vừa rồi lúc ngồi xuống đất đập vào khuỷu tay, nhưng không có gì đáng ngại, không có cảm giác gì đâu.”

Vu Lâm không lên tiếng, trực tiếp trở lại xe lấy ít thuốc xoa bóp, cẩn thận xịt lên cho cô.

Lúc này trên đường chỉ có một số người phụ trách dọn dẹp thăm dò hiện trường, phần lớn mọi người theo xe Vu Lâm đi về.

Đỗ Tiểu Nhiễm không nhận được nhìn thoáng qua nơi đã rơi, lúc này mới phát hiện dọc theo đường đi đều có vết máu. . .

Tay lại không nhận được run lên, cô căng thẳng cuộn chặt tay mình.

Vu Lâm ngồi bên cạnh thấy thế vội an ủi cô, “Vừa nhận được điện thoại của em, nhân viên chăm sóc và chữa bệnh tốt nhất ở chỗ này cũng đã tới, chuyên gia địa chất cũng vội chạy qua bên này, chỉ bị tổn thương bên ngoài nên sẽ không sao đâu.”

Ngược lại Đỗ Tiểu Nhiễm nhớ tới gì đó, lập tức nhìn về phía Vu Lâm: “Nhưng mà máu, anh ấy chảy nhiều máu như thế anh không cần truyền máu cho anh trai anh sao?”

“Nhóm máu của anh trai anh rất thường gặp, người ở đây nhiều như vậy lúc nào cũng có người có thể truyền máu, còn em, cánh tay còn đau không?”

Đỗ Tiểu Nhiễm chậm chạp nữa cũng phát hiện chuyện gì xảy ra, xem ra tình cảm hai anh em nhà này không phải lạnh nhạt bình thường.

Mình cũng không biết nên có thái độ gì.

Quan trọng hơn hình như là mình thiếu một ân tình của Vu Kỳ. . .

Cô không dám nhìn vết máu trên đất nữa vội vàng mở cửa xe ngồi vào, hít sâu một cái: “Mệt quá, tôi muốn đi về nghỉ.”

Vu Lâm không nói gì thêm, ngồi vào xe vừa muốn nổ máy thì rất nhanh phía trước có một chiếc xe lái tới.

Trợ lý Mạnh thở hỗn hển từ trong xe lao ra chặn trước mặt xe bọn họ, nói: “Cô Đỗ, mới vừa rồi anh Vu tỉnh lại bảo cô đi qua. . .”

“Nhanh như vậy đã tỉnh?” Nói xong Đỗ Tiểu Nhiễm mới phát giác mình có chút cận kề cận kề, vội vàng bổ sung: “Tốt quá, vậy anh ấy không có nguy hiểm gì đúng không?” LqĐôn

“Khó mà nói, phiền cô Đỗ nhanh chóng qua bên đó.” Trợ lý Mạnh cũng không nhận được ân hận. Hôm nay lúc Vu tiên sinh ra cửa bất kể như thế nào

cũng phải bắt anh mang theo xe bảo vệ, hiện giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, anh ta hoàn toàn không có cách nào ăn nói.

Quan trọng hơn chính là vừa rồi vội quá nên phạm sai lầm, quên không dẫn cả cô Đỗ cùng đi.

Ngay lúc đó bên kia còn chưa biết thế nào, mình đã phải đích thân chạy tới chỗ cô Đỗ, vừa nghĩ anh ta đã cảm thấy đau đầu nhức óc rồi.

Đỗ Tiểu Nhiễm không do dự vội xuống xe, lần nữa ngồi vào xe trợ lý Mạnh.

Trợ lý Mạnh không lái xe, phía trước có tài xế, vừa lên xe trợ lý Mạnh liên tục gọi điện cho phía người bên chỗ Vu Kỳ, hỏi thăm cận kề tình hình.

Thật ra thì xe chạy rất nhanh, chỉ hơn mười phút bọn họ đã đến bên ngoài trang viên.

Lúc này ngược lại bên trong rất có trật tự, có lẽ sau khi hết hoảng, phần lớn mọi người đều bình tĩnh lại, chỉ là yên tĩnh quá mức.

Đỗ Tiểu Nhiễm phát hiện ngay cả chim hót trên cây cũng ít đi, không khí im ắng bao trùm cả trang viên, về mặt ai cũng cứng ngắt.

Trong lòng cô nặng trĩu, sắc mặt trợ lý Mạnh cũng càng lúc càng cứng đờ.

Nơi thực hiện phẫu thuật cũng không phải là phòng phẫu thuật gì, mặc dù đi vào là có thể ngửi thấy mùi thuốc khử trùng nồng nặc, nhưng ghế chờ bên cạnh rất thoải mái.

Vách tường màu trắng, sớm có bốn năm người chờ ở bên trong.

Trong đó yên lặng như tờ, chờ sau khi Đỗ Tiểu Nhiễm đi vào những người đó đồng loạt đứng dậy. Đỗ Tiểu Nhiễm cũng lấp bắp kính hắt, mờ mịt đi tới, đợi cô ngồi xuống những người kia cũng ngồi xuống theo.

Dường như một người trong đó có lời muốn nói với cô, cố ý đến gần cô, vô cùng cung kính nhẹ giọng nói: “Cô Đỗ, mới vừa rồi tiên sinh ở bên trong còn hỏi cô có tới không? Nhưng phẫu thuật không thể kéo dài, đầu Vu tiên sinh va đập bên trong có máu tụ, nếu phẫu thuật trễ mà nói thì sẽ rất nguy hiểm, tiên sinh bảo cô không cần căng thẳng, con người anh ấy phúc lớn mạng lớn chuyện gì cũng có thể gặp đỡ hóa lành. Nói cô nếu thân thể không thoải mái thì không cần ở đây, có thể đi về nghỉ ngơi, đúng rồi, còn nói không biết cô có bị thương không, nếu chỗ nào không thoải mái phải nói ra...”

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không biết nói gì cho phải, chờ người nọ nói hết lời mới nhỏ giọng nói, “Đầu anh ấy bị va chạm chảy máu, còn nhớ tới tôi sao...”

Trong lòng cũng không biết ghét hay là thế nào, chợt thấy phiền não.

Lúc này Vu Kỳ ngã lên người cô trên quần áo cô dính ít máu, giờ quần áo cô máu me nhầy nhụa, mặc không chỉ không thoải mái mà còn rất dọa người, nhưng cô cũng chẳng có tâm tình nào mà đi thay quần áo.

Những người đó cũng không mấy để ý tới quần áo cô, phần lớn lòng người ta đang ở trong phòng phẫu thuật kia.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không nghĩ tới thời gian phẫu thuật còn rất dài.

Giữa lúc đó thi thoảng có y tá đi ra ngoài, những người đó sẽ đi qua hỏi, nhưng phần lớn đều nhận được câu trả lời là một cái lắc đầu.

Thời gian còn lại không một ai lên tiếng, chỉ có tiếng tích tắc của đồng hồ treo chính giữa bức tường.

Trong đầu Đỗ Tiểu Nhiễm tràn đầy bộ dạng Vu Kỳ đầy máu, cô căng thẳng nhìn chăm chăm vào đồng hồ, cố gắng thả lỏng đầu óc.

Mãi cho đến khi ánh sáng bên ngoài tối xuống, đèn bên trong phòng bật lên, cuối cùng cửa phòng phẫu thuật mới mở ra.

Những người kia lo lắng chờ đợi đồng loạt đứng lên, vây bác sĩ mổ chính vào giữa, Đỗ Tiểu Nhiễm không biết làm sao chợt có chút khản trương, ngồi tại chỗ nhìn về mặt những người kia.

Về mặt những người đó rất kỳ quái, nhìn không ra là vui vẻ hay buồn rầu, nếu là phẫu thuật không thành công thì phải đau đớn như đưa đám, nhưng những người đó không hề đau đớn giống vậy, song cũng chẳng vui vẻ gì, chỉ đang tùm vào một chỗ như đang bàn bạc gì đó.

Đợi đến cuối cùng vẫn là trợ lý Mạnh nhớ tới cô đang ngồi bên cạnh, lúc này mới vội đi tới cúi người thông báo: “Cô Đỗ, kiểm tra cơ thể Vu tiên sinh rất bình thường, bây giờ xem ra chắc là sẽ không có gì nguy hiểm tới tính mạng... Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Đỗ Tiểu Nhiễm vờn người ra nhìn thẳng vào mắt trợ lý Mạnh.

“Những vết thương của Vu tiên sinh đều không sao, song hiện tại vết thương trên đầu cũng không biết có để lại di chứng gì về sau không...”

“Vậy hà.” Đỗ Tiểu Nhiễm trầm ngâm, hỏi anh ta: “Hiện tại xảy ra chuyện như vậy ngoại trừ Vu Lâm, Vu Kỳ không còn người người thân nào để báo tin đúng không, bây giờ anh ấy như vậy cần phải có người đứng ra làm chủ chứ?”

Thấy thế nào thì bên Vu Kỳ cũng có khối tài sản lớn nhân viên làm việc đông đảo, một khi anh xảy ra vấn đề, quả thực là như rắn mất đầu.

Nếu tình cảm anh em được tốt, còn có thể giúp đỡ một tay.

Cũng là đến bây giờ Đỗ Tiểu Nhiễm mới phát hiện thật ra thì mình chẳng biết gì về chuyện nhà họ Vu cả, ngay cả bậc cha chú thân thích của Vu Kỳ là ai cũng không biết. LêqĐôn

Trợ lý Mạnh chần chừ rồi nói: “Cô Đỗ, bất kể là về mặt luật pháp hay tình cảm, Vu tiên sinh chỉ có cô Đỗ là thân thiết nhất, nếu như Vu tiên sinh thật sự có mệnh hệ gì, vẫn hi vọng cô Đỗ có thể đứng ra chủ trì cục diện.”

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Edit: Ngọc Hân

Đỗ Tiểu Nhiễm sợ hết hồn, hoàn toàn không ngờ tới mình còn có tác dụng dùng vào việc này.

Lúc này đám người vây quanh bác sĩ đã tản ra, có lẽ có lời dặn của bác sĩ nên không ai dám đi qua quấy rầy Vu Kỳ.

Ngược lại bác sĩ chính cố ý đi tới trước mặt cô nói: “Cô Đỗ, tình hình của cậu Vu cũng khá tốt, cô muốn tới xem một chút không?”

Đỗ Tiểu Nhiễm chần chừ, nhớ tới bộ dạng cả người đầy máu của anh, cuối cùng vẫn từ trên ghế đứng lên.

Lúc đi tới thấy sắc mặt anh trắng bệch nằm trên giường bệnh, bên cạnh còn có một số dụng cụ kiểm tra nhấp nháy.

Cô cúi người nhìn khuôn mặt anh, ánh mắt không tự chủ rơi vào trên đầu anh, mới vừa rồi đã phẫu thuật đầu, rõ ràng tóc đen nhánh đẹp mắt, hiện giờ đã bị cạo sạch một nửa.

Bác sĩ đi theo vào, hạ thấp giọng nói: “Sợ tóc ảnh hưởng tới phẫu thuật, lúc đi vào phải cạo đầu anh Vu.”

Bộ dạng anh như vậy có vẻ hơi buồn cười.

Đỗ Tiểu Nhiễm gật đầu một cái, trong lòng suy nghĩ anh người này rất đỗi đáng, quần áo ngay cả một nếp gấp cũng không có.

Chờ khi anh nhìn thấy bộ dạng vẻ vang như này của mình, cũng không biết anh rầu rĩ thế nào nữa.

Đưa tay ghém góc chăn cho anh, sau đó Đỗ Tiểu Nhiễm từ trong phòng bệnh đi ra ngoài, dặn dò bác sĩ: “Phiên ông chăm sóc anh ấy nhiều một chút, có bất kỳ tình huống gì lúc nào cũng có thể báo cho tôi biết.”

Dù sao cũng là cứu mình, cuối cùng cũng không thể không quan tâm tới tình hình của anh được.

Chờ nói xong mấy câu này, Đỗ Tiểu Nhiễm mới một mình đi về phòng ngủ.

Thật ra chỗ cô ở cách phòng y tế một đoạn, sau khi đi tới phòng ngủ cô đầu tiên là nghỉ ngơi một lát rồi mới đi tắm.

Sau khi tắm xong lại thay quần áo lần nữa, quần áo kia dính máu cô cũng lười tìm người giặt, vò thành một cục rồi ném vào trong thùng rác.

Mơ mơ màng màng ngủ một lúc lâu, trong thời gian đó như có nằm mơ, cuối cùng còn mơ thấy cảnh được anh ôm vào trong ngực.

Rõ ràng đã tắm rửa rồi, trên người cũng không còn vết máu nào, nhưng vẫn cảm thấy dính dính nhơn nhớt, rất không thoải mái, nhớ tới thì cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Thật may là ngủ không bao lâu đã có người tới gõ cửa đưa đồ ăn tới.

Trước kia đều là Vu Kỳ mang đồ ăn qua cho cô, bây giờ thấy nhân viên làm việc, Đỗ Tiểu Nhiễm lại không thể nói mình có cảm giác gì.

Hơn nữa đúng như trợ lý Mạnh nói, cô dùng xong bữa không bao lâu sau thì đã có người tới chào hỏi cô, cô hoàn toàn không biết những người đó, nhưng những người kia rất quen cô, đầu tiên là hỏi thăm, sau đó thì bắt đầu hỏi ý kiến chuyện đó chuyện kia nên làm thế nào.

Cũng không phải có nhiều chuyện quan trọng, nhưng mà lại cần phải có người quyết định.

Đỗ Tiểu Nhiễm nghi ngờ những chuyện vô cùng vụn vặt kia đều có người đặc biệt xử lý, những người này chỉ là chốt không có chủ ý mới đến tìm cô.

Ví dụ như buổi tối có muốn bật đèn sáng hay không, các món ăn hôn lễ bây giờ đã phải chuẩn bị chưa hay là chờ Vu tiên sinh khá hơn một chút rồi mới chuẩn bị.

“Nên chờ đi.” Đỗ Tiểu Nhiễm vội vàng nói với những người đó: “Hiện giờ Vu tiên sinh bị thương thành như vậy, chuyện hôn lễ vẫn nên đợi đã, không vội từ chỗ này trở về gấp làm gì.”

Còn rất nhiều chuyện cô không rõ ràng lắm cũng cần quyết định, cũng may là giữa lúc đó có trợ lý Mạnh và một di mập mập tới, ở bên cạnh hướng dẫn cô, nói với cô cách thức điều khiển mọi người, lúc này cô mới làm việc dễ dàng hơn một chút.

Ngược lại qua một ngày sau đó, rất nhanh tin tức bên phòng y tế truyền tới nói với cô Vu tiên sinh đã tỉnh lại.

Đỗ Tiểu Nhiễm vừa nghe thấy lời này, trong lòng cũng có chút khản trương.

Chờ lúc đi qua thấy anh đã có thể ngồi dựa lưng vào đệm.

Có lẽ vì để đồng đều nên một bên tóc cũng đã cạo sạch, hiện giờ tóc không có, không thể nói là khó coi nhưng sắc mặt không tốt như vậy, thêm không có tóc che, tinh thần cả người anh có vẻ không được tốt lắm.

Đỗ Tiểu Nhiễm vừa đi tới thì cảm thấy có người bên cạnh kéo cô lại, cô kinh ngạc cúi đầu nhìn thì thấy trợ lý Mạnh đang cẩn thận dùng tay ra hiệu với cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm có chút buồn bực, lúc này Vu Kỳ đang ở bên trong, cái người trợ lý Mạnh làm như vậy không sợ bị Vu Kỳ nhìn thấy sao?

Trợ lý Mạnh vừa khoát tay vừa chớp mắt.

Đỗ Tiểu Nhiễm nhanh chóng hiểu ra, vội lùi về sau mấy bước.

Lúc này trợ lý Mạnh mới nhỏ giọng nói: “Cô Đỗ, những chỗ khác của anh Vu đều tốt, chỉ là ánh mắt...”

Trợ lý Mạnh khua chân múa tay: “Nguyên nhân cụ thể bác sĩ vẫn đang kiểm tra, không biết là tạm thời hay là... Cô Đỗ phải khuyên nhủ anh Vu, lúc này ngược lại không thể gấp gáp...”

Đỗ Tiểu Nhiễm bị bất ngờ, vội vã nhìn vào phía trong phòng bệnh, quả thật nhìn thấy bộ dạng anh có chút khác lạ.

Sẽ không thật sự có di chứng đấy chứ?

Tâm tình vô cùng phức tạp, lúc đầu trong lòng cảm thấy anh bị thương là phải vì cưỡng ép mình tới đây, rõ ràng là ông trời muốn trừng phạt anh!

Nhưng tại sao khi đó anh lại cứu mình...

Khiến cô giờ muốn vui sướng khi người gặp họa cũng không làm được, ngược lại thấy anh như vậy cũng khó chịu theo.

Lúc đi tới, chắc là anh nghe thấy tiếng bước chân của cô.

Trước kia ánh mắt rất vui vẻ khi nhìn thấy cô, lần này không nhìn sang mà là di chuyển cả khuôn mặt về phía cô.

“Em không bị thương gì chứ?”

Không ngờ tới câu đầu tiên anh nói là lại hỏi cái này, Đỗ Tiểu Nhiễm vội vàng nói: “Không có, tôi rất khỏe.”

Chưa từ bỏ ý định quơ quơ tay trước mặt anh, quơ trên quơ dưới, có lẽ không khí di chuyển khiến anh phát hiện.

Rõ ràng liếc nhìn trông mắt chẳng có vấn đề gì, nhưng sao lại không nhìn thấy?

Đầu anh nghiêng qua một bên, giống như muốn cố gắng trông rõ cô.

Cuối cùng anh đưa tay ra.

Theo bản năng, Đỗ Tiểu Nhiễm liền bỏ tay vào trong lòng bàn tay anh.

Anh nhanh chóng cầm lấy tay cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm hối hận, mí mắt giật giật, hoàn toàn không biết mình làm sao, thế mà lại làm ra chuyện như vậy!

Dường như tâm tình anh khá hơn một chút, “Em không sao là tốt rồi, đôi mắt tôi vẫn đang kiểm tra, vốn là muốn nhanh chóng kết hôn, như bây giờ có thể phải chờ một thời gian.”

“À...” Đỗ Tiểu Nhiễm hoàn toàn không biết nên nói cái gì, “Anh, trước tiên anh phải chú ý giữ gìn sức khỏe đã...”

“Bộ đang đầu trục của tôi có dọa người không?”

“Không dọa người.” Đỗ Tiểu Nhiễm từ trên ghế đứng dậy, nhìn đỉnh đầu anh tò mò nói: “Nhưng trên đầu anh có một vết sẹo do phẫu thuật, không biết sau này tóc có thể mọc ra hay không, tôi xem một chút nào... Sẹo nửa vòng cung.”

Khua tay trước mặt anh, lại nghĩ tới anh không thấy được vôi đôi thành nói: “Một vòng như bàn tay, vết thương còn đau không?”

“Không đau lắm.” Anh cười cười.

Ánh mắt vẫn như trước kia, chỉ là không có ánh sáng như trước.

Đỗ Tiểu Nhiễm không yên ngồi xuống lần nữa, trước kia cô chắc là sẽ không đón nhận ánh mắt nhìn của anh, cũng tuyệt đối không muốn chủ động nhìn anh.

Nhưng bây giờ biết anh không nhìn thấy, giờ nhìn về phía anh cô không còn kiêng kỵ giống như trước.

“Anh đừng nghĩ gì cả, hiện tại quan trọng nhất chính là phải dưỡng tốt thân thể, chắc mắt chỉ là tạm thời, anh đừng nóng vội, nghỉ ngơi nhiều thân thể khôi phục tốt rồi thì có lẽ ánh mắt cũng nhanh chóng khôi phục.”

Nói xong lại nghĩ tới gì đó, Đỗ Tiểu Nhiễm do dự, nhìn đôi môi anh không có chút huyết sắc, khẽ thở dài: “Anh cũng đừng lo lắng chuyện ở chỗ này, ngày hôm qua tôi giúp anh xử lý một ít rồi, có lẽ mặc dù những thứ đó tôi không phải là rất am hiểu, nhưng có trợ lý Mạnh và một diệp mạp giúp đỡ tôi...”

Song rất kỳ cục, còn tưởng rằng cần anh xử lý giải quyết phải là những chuyện to lớn một chút, không nghĩ tới bây giờ những chuyện tầm tã để cô xử lý lại là chuyện nội bộ.

Hơn nữa rất nhiều chuyện nói lớn không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ, rất có cảm giác là người phụ nữ làm chủ gia đình.

Chẳng lẽ trước kia anh đều làm những việc này?

“Cái diệp mạp kia nói với tôi rất nhiều.” Hiện giờ Đỗ Tiểu Nhiễm có cảm giác như xuyên không, bẻ ngón tay nói với anh: “Nói nhà họ Vu anh rất lợi hại, đã trải qua rất nhiều biến đổi, những người làm việc kia có rất nhiều người từng chịu ơn nhà họ Vu, rất nhiều người mấy đời đều làm việc vì nhà họ Vu. Còn có ngoại trừ nhà họ Vu thì có nhà ông bà ngoại, nhà họ Vu rất nhiều phép tắc, ví dụ như trước kia con cháu nhà họ Vu không thể đánh bài không thể cưới vợ bé, bây giờ thì là không cho phép hút thuốc phiện không cho phép lấy diễn viên, nhưng không cho phép lấy diễn viên, chắc là chỉ không thể theo đuổi...”

Thật ra thì diệp mạp đó nói rất nhiều so với những điều này, những thứ kia đều là nói xấu, quan trọng nhất là sau cùng diệp mạp nói về vấn đề sinh đẻ, cái gì mà mấy năm nhà họ Vu rất cô đơn, theo đó rất nhiều người lớn trong nhà cũng gấp gáp, bây giờ mong cô nhanh chóng gả vào để sinh con đẻ cái.

Còn nói bên này chủ nhà Vu Kỳ vẫn im hơi lặng tiếng, bên kia Vu Lâm lại là một công tử ăn chơi.

Mặc dù không hiểu tại sao Vu Lâm lại thành công tử ăn chơi, nhưng mà nếu cô gả vào tác dụng sinh con đẻ cái là không chạy đi đâu được.

“Còn nói nhà họ Vu sau này mới dời tới đây, nguyên quán trước kia là ở đất Thục, những điều này vẫn là lần đầu tiên tôi nghe thấy.”

Cô nhớ kể lại xong thì thấy anh mỉm cười, tay vẫn nắm tay cô, “Em nói diệp mạp là thím Thẩm, bà ấy vẫn mong đợi ở đây có thể có đứa bé cho bà ấy chăm sóc.” Chúc bạn đọc truyện bên vui vẻ

Nhìn về mặt anh không tệ, Đỗ Tiểu Nhiễm không nhịn được hỏi: “Không phải lúc thím Lưu còn trẻ từng nuôi nấng anh đấy chứ?”

“Không phải đâu, tôi là được ông nội nuôi lớn.” Vu Kỳ nói xong đưa một tay ra, nâng giữa không trung không biết muốn làm gì.

Đỗ Tiểu Nhiễm kinh ngạc hỏi anh: “Anh làm sao vậy, là khát nước à?”

“Không phải, tôi muốn sờ mặt em”

Đỗ Tiểu Nhiễm lúng túng, “Tôi cũng đã lớn như vậy, tại sao phải sờ mặt anh?”

Anh cười, “Tôi rất vui, từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên em bình tĩnh hòa nhã nói chuyện với tôi.”

“Vậy là anh liền muốn sờ mặt sao?” Đỗ Tiểu Nhiễm cầm tay đang treo lơ lửng giữa không của anh, đẩy trở về: “Anh cũng đã bị như vậy mà không thể ngoan ngoãn một chút.”

Hoặc ít hoặc nhiều có phần áy náy, nhưng vừa nghĩ lại thì cảm thấy mình áy náy cái lông ấy.

Chương 24

Edit: Ngọc Hân

Dù sao vẫn mềm lòng, kể từ sau khi anh tỉnh lại ngày nào Đỗ Tiểu cũng qua thăm anh một lúc.

Nhân viên chăm sóc bên cạnh anh rất nhiều nên không cần cô làm gì cả.

Ngược lại ở đây cô chợt có rất nhiều chuyện phải làm, ngày nào cũng có người tới liên tục hỏi ý kiến của cô.

Càng về sau ngay cả dinh dưỡng bữa ăn hàng ngày của Vu Kỳ cũng tới hỏi cô.

Có một cô ý tá rất nhí nhảnh chạy tới, khách khí hỏi cô, “Cô Đỗ, bác sĩ bảo tôi tới báo với cô, mấy ngày gần đây anh Vu không thích ăn bữa ăn theo chế độ dinh dưỡng nữa, cảm thấy mùi vị rất nhạt nhẽo, nhưng thân thể anh ấy gần đây thiếu muối, còn nữa gan heo là bổ khí huyết anh Vu cũng không thích ăn.”

“Tôi biết rồi.” Đỗ Tiểu Nhiễm cũng cảm thấy những chuyện này không có gì khó khăn, chỉ là mấy chuyện vụn vặt, mình giống như quản gia siêu cấp lớn, cho dù là quản gia cũng cần phải báo cáo với chủ nhân, cô đây ngay cả báo cáo cũng không cần.

Đang suy nghĩ lát nữa nên làm thế nào để anh ngoan ngoãn ăn cơm thì trợ lý Mạnh đi tới, nói với cô: “Cô Đỗ, phiên cô đi sang bên này một chuyến, chuyện Vu tiên sinh bị thương đã truyền ra ngoài, hiện giờ rất nhiều người trong gia tộc tới đây, đang ở trong phòng họp.”

Đỗ Tiểu Nhiễm tò mò nghi ngờ, “Tôi cần phải tới sao?”

Người trong gia tộc có nghĩa là người nhà thân thích của Vu Kỳ, cô không thân không quen chạy tới làm gì?

Gần đây cô vì Vu Kỳ làm đủ nhiều rồi đấy chứ?

“Cần, nhiều người trong gia tộc cũng muốn gặp mặt cô Đỗ mà, phiên cô chuẩn bị rồi nhanh chóng tới đó.”

Đỗ Tiểu Nhiễm có chút bất đắc dĩ, cũng không đặc biệt sửa soạn gì, chỉ mặc quần áo bình thường rồi đi qua.

Phòng họp này là lần đầu tiên cô tới, nơi này kiến trúc đặc biệt giả cổ.

Lúc đi vào bên trong nhìn thấy cột nhà thô to thì cảm giác cổ xưa và hiện đại đập vào mặt.

Quả nhiên khi vào tới liền thấy bày biện rất quy củ, vị trí ngồi có trước có sau, phân loại cụ thể.

Bên trong rất nhiều người, nhưng thứ tự ngồi không lộn xộn, người vai dưới theo thứ tự đứng phía đằng sau, người có thân phận vai vế thì ngồi trên ghế.

Cục diện nghiêm túc khiến da đầu người ta thấy tê dại.

Đỗ Tiểu Nhiễm có cảm giác như xuyên không, đang muốn lùi ra ngoài thì đã chậm, người bên trong đã sớm đồng loạt nhìn về phía cô.

Nhưng mà vẫn còn chưa hết, cũng không biết trợ lý Mạnh từ đâu chạy tới, lại còn giống như MC trong chương trình ca nhạc, nghiêm trang chỉnh tề cực kỳ, hét lên với người bên trong: “Đỗ tiểu thư tới.”

Trong nháy mắt người bên trong bất kể là cao tuổi hay nhỏ tuổi đều từ trên ghế đứng dậy, bỏ qua lễ phép chào hỏi nhìn chăm chú, tư thế chính là hoàn toàn chờ cô vào ngồi.

Đỗ Tiểu Nhiễm lớn như vậy chưa từng trải qua chuyện như thế này, nhắm mắt đi vào bên trong, bên trong chỉ có một chiếc ghế trống.

Cô nhìn thoáng qua chiếc ghế kia, da đầu càng tê dại lợi hại.

Trái ngược lại, Vu Kỳ rất quen thuộc với trường hợp này, rõ ràng ánh mắt không nhìn thấy nhưng bộ dạng ung dung thản nhiên.

Cũng không còn lựa chọn nào khác, Đỗ Tiểu Nhiễm đành ngồi bên cạnh anh.

Trong thoáng chốc người phía dưới rớt ngồi xuống, mặc dù nhiều người nhưng bên trong đại sảnh vẫn yên ắng.

Không ai nói chuyện nhưng Đỗ Tiểu Nhiễm cảm giác được, người phía mặc dù không ai dám mở to mắt nhìn vào cô, song tất cả mọi người đang len lén quan sát cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm dựng cả lông tơ, ngược lại vị bên cạnh mình sao không quan tâm như vậy, tự nhiên như vậy chứ?

Những người đó ai cũng ăn mặc vô cùng nghiêm chỉnh, anh thì trái lại mặc quần áo bệnh nhân rộng thùng thình đi tới, dưới chân là một đôi dép lê.

“Ăn trưa chưa?” Dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, anh lại còn có thể hỏi cô một câu như thế.

“À, ăn rồi.” Đỗ Tiểu Nhiễm bị hỏi thiếu chút nữa bị ngốc luôn, không nhận được lướt qua động tác của anh, thấy anh tùy ý bắt chéo hai chân, bộ dạng cả lơ phất phơ không sao cả, nhớ tới gì đó cô khẽ nhún mày.

“Chân trái anh bị thương thế mà cứ dè lên như vậy à?”

Lần trước khi bác sĩ đổi thuốc, cô thấy đầu gối anh có vết bầm tím.

Ngược lại anh nghe cô khuyên nhủ, nhanh chóng khôi phục tư thế ngồi.

Nhưng không khí trong đại sảnh rất kỳ quái, anh không chủ động nói chuyện, những người đó cũng không nói, tất cả mọi người đều im lặng như vậy.

Sau khi hỏi cô ăn cơm trưa chưa, thì anh cũng không nói gì thêm nữa.

Trong lúc nhất thời mọi người bên trong đại sảnh mắt to trừng mắt nhỏ, bất kể mập gầy, lớn tuổi hay là nhỏ tuổi.

Đỗ Tiểu Nhiễm cách anh rất gần, có thể cảm giác được rõ ràng cho dù anh bung tách trà có nắp lên uống một ngụm, những người đó cũng sẽ có bộ dạng hết sức chăm chú thụ giáo.

Hoàn toàn chẳng hiểu làm sao anh làm được, rõ ràng tuổi không lớn nhưng lại khiến người ta cảm như hèn như vậy.

Cũng may anh nhanh chóng đặt tách trà xuống, chỉ là ánh mắt không thấy, lúc đặt tách trà xuống thiếu chút nữa để lệch.

Đỗ Tiểu Nhiễm vẫn chú ý tới người kia phát hiện không đúng vội vàng kéo tay anh lại, cẩn thận nhận tách trà rồi để xuống bên cạnh.

Mặc dù anh không nhìn thấy nhưng rõ ràng mặt đang hướng về phía cô.

Sau đó anh mới mở miệng nói chuyện.

Dễ nhận thấy khi nói chuyện trong đại sảnh trống rỗng, giọng anh vẫn không lớn hơn trước kia, ngược lại vẫn rất nhỏ nhẹ.

Quả nhiên người phía dưới bất kể là ai, cũng phải dừng thẳng lỗ tai nghe.

Đại sảnh này thiết kế cũng rất được, lúc ngồi trên nhìn xuống có thể thấy rõ ràng con mắt và mặt của từng người ngồi phía dưới.

Lời anh nói rất mơ hồ, hoàn toàn không đề cập tới tình hình thân thể anh.

Chỉ kể mấy lời lập lờ nước đôi, người phía dưới cũng không dám nói gì thêm, ngồi dưới thống nhất phụ họa theo.

Nói mấy câu như vậy anh liền đứng dậy, Đỗ Tiểu Nhiễm cũng đứng dậy theo.

Phía tay bên phải anh để một chiếc ghế người mù, khi anh cố gắng mò mẫm, Đỗ Tiểu Nhiễm nhanh tay lẹ mắt cầm lên tự mình đưa tới tận tay anh.

Không nghĩ tới anh không chỉ nhận lấy ghế mà còn nắm chặt tay cô.

Chờ lúc bọn họ đi ra bên ngoài, những người đó cũng sớm đứng dậy, ríu rít đợi bọn họ ra ngoài.

Mấy thím cao tuổi lúc cô đi tới, vẻ mặt tươi cười nói: “Gần đây cô Đỗ cực khổ rồi, cũng không biết cô Đỗ thích gì, lần này lên núi mang cho cô Đỗ mấy món đồ, hi vọng cô Đỗ sẽ thích.”

“Cô Đỗ, lễ phục lúc trước cô chọn đã làm xong, lần này lên núi tôi tự mình mang tới đây, có rành rồi cô Đỗ thử xem nhé, xem hợp với người hay không....”

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng chẳng biết trả lời thế nào, người ở đây cô chẳng quen một ai cả.

Hơn nữa những thứ đó cô chưa nhìn thấy, hoàn toàn không biết đối phương đưa tới là gì, chỉ có thể mỉm cười khách khí.

Đừng xem mắt anh không nhìn thấy, thế nhưng tốc độ đi bộ không hề chậm chút nào, có lẽ chỗ này anh đi quen nên rồi sai bước đi ra ngoài.

Ngược lại lúc đến cửa Đỗ Tiểu Nhiễm vội nhắc nhở anh: “Cẩn thận cánh cửa.”

Lúc này anh mới bước chậm lại.

Kể từ sau khi mắt anh không nhìn thấy được, Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không còn cảm thấy anh có gì không thích ứng.

Bất kể là thái độ hay tâm tình, dường như chẳng ảnh hưởng gì tới anh.

Đến bên ngoài anh cũng không vội đi về.

Đỗ Tiểu Nhiễm đi theo anh ra vườn hoa bên ngoài.

Thời gian này anh ở trong phòng dưỡng bệnh, có lẽ cũng hơi ngột ngạt, đi được chốc lát Đỗ Tiểu Nhiễm sợ anh mệt lại dẫn anh vào trong chòi nghỉ mát.

Vốn trong vườn hoa vốn nên có hươu sao nhỏ và lạc đà Alpaca ở đó, nhưng không biết tại sao bị nhốt ở đâu rồi.

Lúc này trong vườn hoa trống rỗng.

Đỗ Tiểu Nhiễm ngắm nhìn xung quanh một lát, hoa nở rất đẹp, cá chép vẫn tung tăng bơi lội trong hồ.

Cô nhìn trong chốc lát, lúc này mới xoay đầu lại thì thấy anh đang đưa mặt về phía cô, ánh mắt trống rỗng, mặc dù có bóng nhưng anh không thấy được bất kỳ vật gì.

Không hiểu sao trong lòng cảm thấy khổ sở.

Cô vội nói: “Chúng ta đang vườn hoa, anh có ngửi thấy mùi thơm của hoa không? Trong hồ có cá chép, còn có...”

“Kiểm tra tình hình không tốt lắm.”

“...” Cô ngừng nói.

Im lặng một lát cô mới nhỏ giọng nói: “Hiện nay y học phát triển như vậy, anh lại không phải không có tiền, sẽ có biện pháp, cùng lắm thì ghép giác mạc.”

Cô nói sai sao.

Anh không lên tiếng, kể từ khi anh bị thương đây là lần đầu tiên anh im lặng trước mặt cô.

Phần lớn thời gian cô đi qua thăm anh, anh đều đang dần khôi phục, chẳng lần nào có bộ dạng suy sụp.

Nhưng hôm nay anh không giống vậy, hiện tại Đỗ Tiểu Nhiễm có phần hiểu tại sao những người đó bất chợt lên núi, không phải là đã nghe tin tức... Anh bị mù...

Mù là như thế nào, Đỗ Tiểu Nhiễm nhắm mắt lại thử nghiệm, lập tức không chịu đựng nổi lại mở mắt ra.

Là cô quá chậm chạp, anh vẫn luôn thể hiện bộ dạng không sao cả, khiến cô một chút phòng bị cũng không có.

“... Xin lỗi... Tôi cho rằng anh sẽ mau khỏe lại...” Anh vẫn nắm tay cô, đan ngón tay vào tay cô, cô cúi đầu nhìn ngón tay anh trong lòng hỗn loạn.

“Nên nói xin lỗi là tôi.” Giọng của anh rất nhẹ, Đỗ Tiểu Nhiễm phải rất cố gắng mới nghe được.

“Là tôi dùng thủ đoạn không quang minh chính đại lừa em tới đây, đối với em không thể không làm như vậy, hơn nữa dưới tình huống biết em chỉ thích Vu Lâm, tôi không có biện pháp buông tay em ra...”

“Em có thể tha thứ cho tôi không? Tiểu Nhiễm?”

Anh nghiêng đầu đối mặt với cô, trong ánh mắt màu mực có bóng dáng của cô.

“Tôi thật sự vô cùng thích em.”

Đỗ Tiểu Nhiễm nhìn gò má của anh, hít sâu một hơi, biết mình chỉ đang đồng cảm với anh.

Nhưng một người tốt, cho dù là không vì mình nhưng dù sao cũng đã cứu mình, giờ anh bị mù cô thật sự không có cách nào làm như không thấy, lạnh lùng với anh.

Chần chừ một lát cuối cùng quyết định nói cho anh biết, “Tôi tha thứ cho anh.”

Cô rất rộng lượng nói tiếp: “Chúng ta cho qua chuyện này đi, sau này tôi không bao giờ... Nói tới vấn đề này nữa. Sau đó thì tôi sẽ thử kết giao nói chuyện yêu đương với anh, nhưng anh cũng phải đồng ý với tôi, nhất định phải dưỡng bệnh cho tốt, con mắt của anh chưa chắc không có hi vọng, anh phải tự chăm sóc mình biết không?”

“Tôi đồng ý với em”

Rất kỳ quái, rõ ràng mắt anh không nhìn thấy nhưng chả biết sao anh xác định vị trí chính xác như vậy, sau khi cô đồng ý anh thế mà nhanh chóng tìm được vị trí của cô, còn hôn lên mặt cô một cái.

Hết chương 24

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Edit: Ngọc Hân

Đỗ Tiểu Nhiễm buồn bực sờ tóc trụ lúi của anh, nhỏ giọng nói: “Anh mọc tóc dài ra nhanh lên, nhìn đầu trọc của anh cảm giác rất là lạ.”

“Được, chỉ cần nói chuyện với em mà khiến tôi mọc cánh cũng được, tôi trở về cố gắng làm tóc nhanh mọc dài ra.”

Lời này chọc cười Đỗ Tiểu Nhiễm, cô không nhịn được nhéo lỗ tai anh.

Dáng dấp lỗ tai anh nhìn rất được, vành tai rất to, không phải đều nói người có vành tai to thì có phúc sao, cô kiềm giữ khuôn mặt anh, nhỏ giọng nói: “Tôi sẽ cố gắng không ghét anh, nhưng tính tình của anh cũng phải thay đổi một chút.”

“Ừ.” Trái lại hiện giờ tính tình anh rất tốt, bị cô nói như vậy nhưng không tức giận chút nào.

Đỗ Tiểu Nhiễm chưa từng yêu ai, mặc dù trước kia thích Vu Lâm nhưng đây là thích kiểu trẻ con, hiện tại dù thế nào cũng đã là người trưởng thành hai mươi tuổi rồi.

Hoàn toàn không biết yêu sẽ như thế nào, quan trọng nhất là anh vẫn còn đang dưỡng bệnh.

Kể từ sau khi đồng ý, cô cũng rất cố gắng chăm sóc anh.

Nhưng chuyện bị mù mới đầu giống như không có việc gì, thật ra thì càng chờ anh lành vết thương càng lộ ra tác dụng phụ.

Ví dụ như lúc đi bộ cần phải có người ở bên cạnh dìu dắt, dẫn đường giúp anh, lúc ăn cơm cần phải có người gấp thức ăn giúp anh.

Đỗ Tiểu Nhiễm nhanh chóng phát hiện mình vốn không cần lo anh nổi nóng, mình đã là bảo mẫu theo sát bên cạnh anh 24 giờ.

Cô không có ý kiến gì khác, dù sao chăm sóc anh cũng không phiền hà gì, chỉ cần kiên nhẫn và tỉ mỉ là được.

Nhưng bây giờ bị anh kéo tới giúp anh tắm...

Đỗ Tiểu Nhiễm có cảm giác sụp đổ.

Nghe tiếng nước chảy dầm dề cô lúng túng đứng trước cửa phòng tắm, trong tay nâng chiếc khăn tắm đã chuẩn bị sẵn.

Hơn nữa không riêng chuyện tắm rửa khiến cô lúng túng, gần đây để tiện việc chăm sóc anh trợ lý Mạnh còn đổi cả phòng ngủ của cô qua bên này.

Thật ra thì đổi chỗ cũng không có gì, nhưng...

Đổi qua phòng ngủ này quá mập mờ, hiện giờ phòng ngủ của hai người chỉ cách một cánh cửa mà thôi!

Mỗi lần cô đi ra ngoài đều phải đi qua phòng ngủ của anh.

Mô hình nhà hiếm thấy này cũng không biết là ai thiết kế ra được, quả thực là đầu bị úng nước rồi!

“Tôi nói này.” Đỗ Tiểu Nhiễm dán vào cửa phòng tắm lớn tiếng thương lượng với anh: “Chỗ này của anh có nhiều phòng như vậy, không thể sắp xếp tôi tới phòng ngủ bình thường một chút sao? Sao tôi cứ có cảm giác giống như mình ngủ trong phòng ngủ của anh vậy hả? Như thế buổi tối tôi thay quần áo cũng không tiện...”

Nhưng dường như cũng chẳng có gì không tiện, dù thế nào đi nữa anh cũng không nhìn thấy được.

Đỗ Tiểu Nhiễm nhớ tới điều này lại vội vàng đổi lời nói khác: “Tôi không có ý đó, anh cũng biết là buổi tối đi ngủ tôi không biết tôi có thành thật hay không, hay là tôi ngủ ngáy?”

“Không có đâu.” Anh một chút cũng không xấu hổ từ bên trong nhô đầu ra, quan khe hở rộng đáng vẽ của anh quả thực nhìn không sót một thứ gì.

Đỗ Tiểu Nhiễm hoảng sợ vội nhắm chặt hai mắt lại.

Rất nhanh không nghe thấy tiếng anh nói, hình như cửa cũng khép lại, lúc cô đang thở phào nhẹ nhõm thì nghe thấy bên trong loáng xoảng như có thứ đồ gì đó bị rơi xuống.

Đỗ Tiểu Nhiễm sợ hết hồn vội đẩy cửa ra, bên trong hơi nóng bốc lên cô liếc mắt một cái nhưng không nhìn thấy gì cả, đành tiếp tục đi vào bên trong: “Anh không có chuyện gì chứ, anh không va vào đâu chứ?”

Trong miệng không nhin được mắng anh: “Anh nên bảo người ta thiết kế mấy cái hàng chắn bảo vệ!”

Trợ lý Mạnh nhiều lần sớm đề cập tới, nói ở mấy nơi thường hay sử dụng nên lắp đặt hàng rào bảo vệ.

Cô đi quá gấp gáp mãi chú ý tới tình hình của anh, hoàn toàn không để ý dưới chân đều là bọt.

Giẫm chân một phát trong nháy mắt cơ thể cô nghiêng ngã, cô lập tức biết rõ vừa rồi thứ đồ gì rơi xuống, chắc là sữa tắm!

Cô sợ quá vội bắt lấy đồ vật bên cạnh, ngược lại nhanh chóng có người ôm cô từ phía sau lưng.

“Làm tôi sợ muốn chết!” Biết là anh ôm lấy mình, cô vội chống vào cánh tay anh đứng dậy.

Nhưng rất xui xẻo, trong phòng tắm vòi hoa sen vẫn còn bật, mới vừa rồi cô bị phun cả người và mặt đều là nước.

Cô lau mặt, trên người cũng ướt.

Đang nói ra thay quần áo thì cảm thấy anh dùng sức nhấc mình lên, sau đó giữ cầm cô hôn xuống.

Thời gian này anh vẫn luôn đang hoảng giữ phép tắc, Đỗ Tiểu Nhiễm đã quên mất anh là người có tính xâm lược tràn trề. Lequydoon

Trên mặt đều là nước, nước trên người của anh dính lên người cô, cô ngược mắt nhìn, lông mi của anh rất dài hôm nay bị thấm nước, tóc li ti vừa mới mọc lên.

Đôi môi bị hôn đến sưng tấy, cô dùng sức giãy dụa.

Cuối cùng anh hôn đủ rồi mới buông cô ra, bộ dạng kia quả thực như mèo trộm được thịt.

Đỗ Tiểu Nhiễm đỏ mặt, tức giận ném khăn tắm trong tay vào người anh.

Lúc đi ra ngoài mặt vẫn còn đỏ au.

Khi chạy tới phòng ngủ, vội mở tủ quần áo siêu to ra.

Bên trong treo đầy quần áo, cô tiện tay cầm một bộ quần áo màu trắng để thay.

Hôm trước thân thích người trong họ hàng tới, không biết vì sao tặng cô rất nhiều quà tặng, quần áo và đồ trang sức đeo tay đều phải đóng vào rương mang tới đây.

Những thứ châu báu kia, bát tự của cô và Vu Kỳ còn chưa viết đâu đấy, cô chưa có ý chấp nhận, phải nhanh chóng bảo trợ lý Mạnh và thím Thẩm phải nhớ trả lại mới được.

Vì quần áo may theo vóc người của cô, ngược lại không có cách nào trả về nên cô đành nhận, nhưng cũng không mặc nhiều.

Chờ thu thập ổn thỏa, rốt cuộc vẫn không yên lòng về anh, cô vội tìm một chiếc khăn tắm sạch chạy tới.

Anh là người có tính hơi thích sạch sẽ một chút, trước kia lúc chưa ở chung hoàn toàn không biết, hiện giờ ở trong phòng ngủ nhỏ bên cạnh, cô mới phát hiện anh người này sống và làm việc cẩn thận tỉ mỉ.

Đồ đạc gì đặt cũng phải có quy luật, ví dụ như quần áo sắp xếp có thứ tự, màu nào sẽ ở cùng với màu đấy, khăn lông vĩnh chỉ dùng màu trắng, giày vĩnh viễn chỉ đi màu đen, cho dù dép đi trong phòng ngủ cũng phải màu đen.

“Điện hình là chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế.” Cô nhỏ giọng lầm bầm một câu, đứng bên ngoài phòng tắm hỏi anh: “Anh còn cần khăn tắm không, tôi

cầm tới một chiếc khác nè.”

“Muốn cùng nhau tắm không?” Cách cửa phòng tắm anh trên chộc.

“Anh tắm nhanh đi, nếu không bị lạnh đó.” Cô vội cầm khăn tắm đẩy đầu anh vào lại phòng tắm.

Thừa dịp lúc anh tắm rửa Đỗ Tiểu Nhiễm đi tới tủ đựng quần áo của anh, muốn giúp anh sửa sang lại ngăn tủ, người này khó phục vụ vô cùng, nhất là thời gian mất anh không nhìn thấy được này, càng thêm thói tha ngoan cố như tảng đá.

“Vớ cùng màu.” Cô lấy tay cầm những thứ đó, “Áo sơ mi cùng màu nhưng quá đơn điệu, anh không mặc áo màu khác thử xem sao, da anh rất trắng, đổi lại màu khác có lẽ cảm giác cũng không giống vậy, làm gì cũng đều một màu, mặc hoa văn tối màu hoặc là caro cũng không tệ mà.”

Nói xong tay cô như chợt bị thứ gì đó đâm vào, thiếu chút nữa quên mất anh đã không còn phân biệt được màu sắc kiểu dáng nữa.

Còn cả xem tivi phim ảnh cũng không thể làm được nữa.

Ở chỗ này cũng tạm được, thỉnh thoảng cần phải đi ra ngoài sẽ phải theo sát anh, phải cẩn thận lo sự an toàn cho anh.

Không phải một ngày, không phải một tuần lễ, mà là phải rất lâu. ...

Đặt tay lên ngực tự hỏi mình, nếu chỉ là đồng tình thương hại thì có thể làm được sao?

Lúc đang ngẩn ra, cửa phòng tắm sau lưng mở ra.

Đỗ Tiểu Nhiễm vội khép cánh cửa tủ lại đi tới bên cạnh anh, anh đang ở trong phòng tắm nên không thể dùng gậy người mù được, đi bộ cũng phải dựa vào cảm giác.

Nhưng cảm giác của anh không phải thật chính xác, có mấy lần anh trực tiếp va vào góc giường, góc tủ, bàn trang điểm.

“Cẩn thận.” Cô nắm tay anh nói: “Anh đổi dép đi trong nhà đi, nếu không dưới chân ướt sẽ bị lạnh.”

Nói xong khom lưng lấy một đôi dép sạch đưa tới bên cạnh chân cho anh.

Sợ anh không cảm nhận được, cố ý để anh ngồi xuống mép giường cúi đầu chuẩn bị thay cho anh.

Đang thay thì nghe anh nói rất nhỏ: “Tiểu Nhiễm, em là người rất tốt.”

“Tôi biết mà.” Đỗ Tiểu Nhiễm cười ngẩng đầu lên: “Nếu tôi tốt như vậy, anh không thể bắt nạt tôi.”

Anh trầm mặc trong giây lát mới nhàn nhạt trả lời: “Sao nữ bắt nạt em.”

Hết chương 25

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Edit: Ngọc Hân

Đỗ Tiểu Nhiễm vẫn hi vọng anh tốt lên.

Đợi một thời gian như vậy cũng không thấy anh bình phục gì cả, Đỗ Tiểu Nhiễm không nhận được tìm trợ lý Mạnh, hỏi anh ta: “Vu tiên sinh như vậy, không có phương pháp điều trị khác sao?” lequydoon

“Nếu điều trị duy trì, thật ra thì có thể châm cứu.” Trợ lý Mạnh giống như đã có sự chuẩn bị, “Nếu không cô Đỗ thử khuyên anh Vu thử châm cứu một thời gian xem sao.”

Đỗ Tiểu Nhiễm gật đầu, vừa nói vừa muốn bước đi, trợ lý Mạnh lại như nhớ tới gì đó, vội mỉm cười nói: “Cô Đỗ, chúng tôi vốn rất lo cho tình hình của anh Vu, nhưng bây giờ làm phiền cô Đỗ ở bên cạnh anh ấy.”

Đỗ Tiểu Nhiễm xấu hổ, “Dù sao anh ấy cũng đã cứu tôi, đây là việc tôi nên làm.”

Lúc trở về Vu Kỳ cũng không đi lung tung, người mắt không nhìn thấy được thật ra không có hoạt động giải trí nào.

Lúc trước sợ anh buồn bực ngột ngạt, cô tìm mấy ca khúc và bình thư (một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ), tấu nói (một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt) cho anh.

Lúc này đi vào phòng chột nghe thấy hình như đang mở những giai điệu đó, hiệu quả âm thanh quả thực rất tốt, giọng Quách Đức Cương từ bên trong truyền tới.

Nhưng lời tấu nói bình thường có thể trêu chọc người khác cười ngả nghiêng, song đối với Vu Kỳ chẳng có tác dụng nào.

Chỉ là vừa nghe thấy tiếng bước chân của cô anh lập tức quay đầu, cho dù không thấy được vẫn cảm giác ánh mắt anh sáng lên.

Đỗ Tiểu Nhiễm vội đi tới ngồi bên cạnh anh, “Vu Kỳ, tôi vừa gặp trợ lý Mạnh, có phải đột trước bác sĩ từng đề cập tới với anh chuyện chăm cứu điều trị, còn đề nghị nghỉ dưỡng chữa bệnh nữa hả?”

Vu Kỳ không lên tiếng, lặng lẽ quay mặt đi.

Dàn âm thanh bên trong phát ra tiếng cười lớn, Đỗ Tiểu Nhiễm vội tắt đi, “Thay vì chờ kỳ tích xảy ra, không bằng thừa dịp thân thể còn đang giai đoạn bình phục thử một chút xem sao.”

Ngập ngừng một lát Đỗ Tiểu Nhiễm thả tay vào tay anh, như đang dỗ anh: “Hơn nữa chỗ chữa bệnh kia cũng chẳng có gì không tốt, anh cứ xem như theo tôi đi nghỉ phép?”

Quả nhiên lời này vừa nói ra anh liền gật đầu đồng ý: “Được, vậy mai sẽ đi, buổi tối em thu dọn quần áo đồ dùng của chúng ta đi.”

Đỗ Tiểu Nhiễm không ngờ tới anh sẽ nghe lời như vậy, trong lòng cao hứng, nhưng lại có chút kỳ lạ.

Song cũng chẳng suy nghĩ nhiều, lúc thời gian gần khuya cô ngồi trong phòng dọn dẹp hành lý.

Thật ra thì cũng chả cần thu xếp gì, trợ lý Mạnh nói chỗ bọn họ đi tới chính là làng du lịch Ôn Tuyền, ở đó đồ gì cũng có, hơn nữa vì thời tiết nên người ở đây cũng rất ít.

Nhưng Đỗ Tiểu Nhiễm cảm thấy kỳ quái, mặc dù mùa hè không thích hợp ngâm suối nước nóng, nhưng làng du lịch như Ôn Tuyền cũng có chỗ bơi lội, lẽ ra mùa này nên đông khách chứ nhỉ?

Chờ dọn xong hành lý Đỗ Tiểu Nhiễm muốn đi dạo đêm khuya một lát, vì biết ngày mai phải ngồi xe thời gian dài, với cả gần đây cô luôn theo sát bên cạnh Vu Kỳ.

Tâm tình Vu Kỳ cũng không tệ, cô lên tiếng chào hỏi Vu Kỳ rồi đi ra ngoài.

Đến bên ngoài, không khí trong núi vẫn trong lành như trước, chỉ là trời tối trong sân cũng chẳng có người nào, cô đang đi loay quanh xem xét thì nghe thấy đằng sau lưng có tiếng bước chân truyền tới.

Đỗ Tiểu Nhiễm ngẩn ra, cô quay đầu, rất nhanh thấy có người đi về phía cô.

Mặc dù mặt mũi giống nhau nhưng Đỗ Tiểu Nhiễm vẫn nhanh chóng nhận ra người đến là ai.

Cô cười lên tiếng chào hỏi: “Vu Lâm, anh cũng ra ngoài đi dạo à?”

Vu Lâm đến gần, trên mặt anh luôn mang theo nụ cười, nhìn thấy cô cười càng vui vẻ: “Không, gần đây rất muốn tìm mấy bộ phim để xem, mới vừa tìm được.”

Nói xong lắc lắc đĩa phim trong tay.

Đỗ Tiểu Nhiễm có chút lúng túng, mặc dù chuyện qua lâu rồi nhưng khi còn bé thật sự mình từng thích người này.

Ngược lại Vu Lâm như nhớ tới gì đó, chột cúi người hỏi cô: “Cánh tay của em khá hơn chút nào không?”

Lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm mới nhớ tới chuyện cánh tay mình bị bầm đen lúc trước, nhưng không đau lắm, cô đã sớm quên mất, lúc này mới nhớ tới, cười trả lời: “Đã tốt hơn rồi.”

Nói xong thì không nói gì nữa.

Trên núi bình thường sẽ có gió thổi, cũng không biết tại sao đêm nay lại không có gió, nóng bức làm người ta phát ghen.

Dường như anh nhớ tới gì đó, chột cầm đĩa phim trong tay nhét vào tay cô, “Dù sao trong núi cũng rất nhàm chán, những bộ phim này cũng không tệ, nhất là kỹ xảo quay phim đặc biệt giống như thật, em cầm mà xem.”

“Không cần, ngày mai tôi với anh trai anh phải đi an dưỡng rồi.” Mặt hơi se lại, không dám ngẩng đầu nhìn Vu Lâm.

Vu Lâm cười càng lợi hại hơn, “Chỗ kia cũng có thiết bị chiếu phim, xem đi, xem rất hay đấy.”

Đỗ Tiểu Nhiễm không tiện từ chối đành mỉm cười nhận lấy đĩa phim.

Chờ sau khi Vu Lâm đi cô mới thờ dãi một hơi, nhỏ giọng dạy dỗ mình: “Như vậy cũng không hay, chuyện qua lâu rồi, lại nói mình và anh trai anh ta rất tốt, còn dây dưa với em trai người ta thì càng xấu hổ hơn, lần sau phải giữ bình tĩnh một chút...”

Khích lệ mình xong, chờ lúc trở lại phòng ngủ Vu Kỳ đã đi nghỉ rồi.

Đỗ Tiểu Nhiễm biết ngày mai phải lên đường từ sáng sớm nên muốn dọn dẹp hành lý sớm một chút, vốn không muốn cầm đĩa phim đi nhưng nghĩ tới đến chỗ kia ngộ nhờ rất nhàm chán, nhìn lại bề ngoài đĩa phim dường như cũng là phim kỹ xảo gì đó, bình thường cảnh trong phim này sẽ không khó xem mấy, cô liền nhét bộ phim vào trong rương hành lý.

Ngày hôm sau trời vừa mới sáng, thì có nhân viên làm việc đã tới.

Cùng Vu Kỳ vợ vã ăn sáng xong, nhanh chóng ngồi lên xe, trên đường đi rất thuận lợi, phần lớn đều đi đường cao tốc, lái xe tầm nửa ngày bọn họ đã tới công làng du lịch Ôn Tuyền.

Chỗ này là lần đầu tiên Đỗ Tiểu Nhiễm tới đây, song mơ hồ cảm thấy hình như tên suối nước nóng có chút quen tai, hình như từng nghe bạn học nói qua. Lê* quý&đôn

Nhân viên làm việc bên trong rất nhiệt tình, vừa chờ bọn họ tới nơi nhanh chóng có bảy tám nhân viên làm việc trong đó vây quanh, giúp đỡ xách hành lý và dẫn đường.

Đỗ Tiểu Nhiễm không nhìn được quan sát làng Ôn Tuyền này, cổng vào trang trí phong cảnh nhân tạo rập theo một khuôn mẫu, nhưng chờ sau khi đi vào bên trong liền phát hiện bối cảnh trong đó không hề giống nhau. Tất cả hoa cỏ đều là tự nhiên thuần chủng, phần lớn là thực vật nhiệt đới, lá cây dài rộng, hoa đẹp rực rỡ, còn có mấy chú vẹt được nuôi trên cây.

“Cô Đỗ, phòng của cô ở chỗ này.” Lúc nhân viên phục vụ mở cửa ra, Đỗ Tiểu Nhiễm liền phát hiện cô và Vu Kỳ được sắp xếp vào một phòng.

Cô vội hỏi nhân viên phục vụ: “Ồ chỗ này không phải rất nhiều phòng ư, sao tôi và Vu tiên sinh lại cùng một phòng vậy?”

Nhân viên phục vụ nói: “Cô Đỗ, mắt anh Vu không nhìn thấy được, ở đây không thiết kế lan can chuyên phòng hộ, vẫn nhờ cô ở chung một phòng với anh Vu, hai bên có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Đỗ Tiểu Nhiễm hiểu ý gật đầu một cái.

Vu Kỳ đi chậm hơn, chờ lúc anh được người dẫn tới Đỗ Tiểu Nhiễm vội mở cửa rộng ra, “Vu Kỳ, ở đây.”

Biết anh không thích bị mọi người vây quanh, cô đi tới cầm gậy người mù dẫn đường cho anh, “Chú ý dưới chân, ở đây có thảm trải sàn.”

Không gian trong phòng rất rộng, sau khi dẫn Vu Kỳ tới trên ghế salon Đỗ Tiểu Nhiễm nhìn cách bài trí bên trong, vội nói với người bên ngoài, “Ở đây không cần nhiều bàn ghế như vậy, phiền các người mang ít đồ từ trong này ra ngoài.”

Anh người này lúc ở trong núi thỉnh thoảng còn bị va chạm, ở nơi xa lạ như này vẫn nên cẩn thận chút thì tốt hơn.

Người ngoài cửa nghe thấy lập tức hành động, nhanh chóng làm thoáng phòng khách.

Lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm mới yên lòng, sau đó đi tới cửa sổ nhìn ra phía bên ngoài, rất nhanh không hài lòng nói: “Các biện pháp an toàn ở đây quá ít, thế nào mà ngay cả hàng rào chắn cũng không có?”

Ban công lộ thiên lớn như vậy, mùa hè ngồi chơi ngắm cảnh cũng không tệ, nhưng chính là Vu Kỳ không cẩn thận đi ra ngoài, thì dút khoát bị ngã từ lầu hai xuống.

Cô nhanh chóng đi tới bên cạnh Vu Kỳ, dặn dò anh: “Bất kể anh làm gì cũng nhớ gọi tôi, ở đây không giống với trong núi, khắp nơi đều có nguy hiểm.”

Vu Kỳ vốn nằm trên salon nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe lời này rất tự nhiên kéo cô lại bên người.

Có lẽ dùng tay phán đoán vị trí của cô xong liền kéo cả người cô vào trong ngực và hôn cô.

Hết chương 26

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Edit: Ngọc Hân

Đỗ Tiểu Nhiễm bị anh hôn có chút lúng túng.

Vì dùng sức giãy dụa nên cô nhanh chóng thoát từ trong ngực anh ra ngoài. Lerquydon

Nhưng vừa thấy khuôn mặt anh lộ vẻ mất mát cô lại lập tức do dự.

“Tôi đi cắt hành lý.”

Cô vội từ trên ghế đứng dậy chạy tới bên rương hành lý lấy đồ ra, hít sâu một hơi, lần này không chỉ riêng của mình, ngay cả đồ đạc của anh cũng phải cẩn thận sắp xếp.

Xếp đồ đạc của mình xong trước, sau đó Đỗ Tiểu Nhiễm liền bắt đầu dọn dẹp đồ anh mang theo, “Vu Kỳ, đồ anh cần thay giặt tôi đã để bên cạnh tay anh rồi đây.”

Cũng không còn cách nào khác, tình hình của anh như vậy hoàn toàn không thể tự mình tìm quần áo được, khi mới bắt đầu tìm đồ cho anh rất lúng túng, nhưng mình cần phải chăm sóc người cho tốt.

Đỗ Tiểu Nhiễm làm xong những việc này, chợt thấy trong phòng còn có cả điện thoại.

Trước nằm mơ cũng muốn liên lạc với người bên ngoài, hôm nay đột nhiên nhìn thấy chiếc điện thoại bàn này, cô ngần ngừ ra, trực tiếp đi tới là có thể gọi?

Cô chần chừ một lát rồi vội đi tới bên cạnh điện thoại, tay đã cầm ống nghe lên nhưng trong miệng vẫn khách khí hỏi một câu, “Tôi muốn liên lạc với bạn bè, rất lâu không liên lạc rồi, không biết tại sao lúc trước trên núi điện thoại của tôi chẳng bao giờ có sóng...”

“Trong núi thỉnh thoảng tín hiệu không tốt, lát nữa em có thể thử ở đây xem sao.” Anh cất giọng rất nhẹ.

Rõ ràng Đỗ Tiểu Nhiễm đâu dễ dàng tin tín hiệu có vấn đề, nhưng đã đến nước này cũng lười so đo với anh.

Dứt khoát cầm ống nghe lên điện qua dây số ký túc xá, vốn tưởng rằng thời gian này sẽ chẳng có ai nghe máy, không ngờ lập tức có người nhận, a lô một tiếng.

Đỗ Tiểu Nhiễm liền nhận ra đó là giọng của Trương Kỳ Kỳ, nước mắt chưa xót lập tức nói: “Kỳ Kỳ, là cậu sao, mình là Tiểu Nhiễm đây.”

“Trời ơi Tiểu Nhiễm, là cậu sao, sao gần đây cậu chẳng có tin tức gì thế, mình và mấy người trong ký túc xá gấp gấp muốn chết. Nhưng điện thoại qua cho nhà cậu, nhà cậu nói chỗ cậu tín hiệu không tốt, này cậu có khổ cực hay không, có học sinh không hả, nếu không mình và mấy người trong ký túc xá liên hệ quyền tiền.”

“Cũng vô cùng tốt.” Thật sự là một lời khó nói hết, Đỗ Tiểu Nhiễm im lặng trong nháy mắt mới nói, “Mình còn chưa chính thức đi dạy, các cậu thì sao?”

Người bên kia lú lú kể tình hình gần đây, chờ nghiên cứu sinh không về nhà thì là đi ra ngoài du lịch, mấy cô tốt nghiệp rồi thì đi tìm công việc.

“Tiểu Tứ may nhất ký túc xá, tới nhà máy XX, còn Lệ Lệ làm việc trên Baidu, liên lạc với nhau qua mạng, cực kỳ có tương lai. Nhưng cậu cũng đừng có gấp, dù sao sang năm cậu cũng trở về, nếu tất cả mọi người đi làm thì sẽ có các mối quan hệ, đến lúc đó có thể giới thiệu cho cậu!”

Đỗ Tiểu Nhiễm hiểu rõ gật đầu một cái, hàn huyên mấy câu nữa rồi cúp điện thoại.

Chờ lúc cô ngược mắt lên thì thấy Vu Kỳ đang đứng bên cạnh.

Anh nhàn nhạt hỏi cô: “Nếu nhớ bạn bè, tôi bảo người ta dẫn các cô ấy tới chơi.”

“Không cần, các cô ấy cũng rất bận.” Đỗ Tiểu Nhiễm chỉ là có chút mất mát, vốn cô cũng nên là một thành viên trong số đó.

Trong lòng ít nhiều còn có chút hi vọng, nghĩ nếu ánh mắt của anh không sao thì có phải mình cũng không cần cảm thấy tội lỗi như vậy đúng không.

Nhưng anh là người rất tốt, đổi thành người khác thì chưa hẳn sẽ cứu mình bằng bất cứ giá nào, nghĩ như vậy Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không nghĩ ngợi gì khác nữa, nghĩ ngợi một lát tỷ còn phải theo Vu Kỳ ra ngoài đi dạo.

Lúc hơi muộn, dùng xong bữa cơm tối Vu Kỳ lại đề nghị đi ngâm suối nước nóng, Đỗ Tiểu Nhiễm cũng cùng đi.

Người chỗ này rất ít, chỗ rộng rãi ngoài trừ nhân viên làm việc thì không thấy một người khác nào khác.

Ngoại trừ nước nóng đặc biệt còn có cá nhỏ trong ao, song rất ít khách, chỉ có hai người bọn, vừa đi vào cá nhỏ lập tức vây quanh tới đây, từng con mổ trên người hơi ngứa một chút.

Đỗ Tiểu Nhiễm vội chạy ra ngoài bọc khăn tắm, nhìn anh ngâm mình trong nước bị cá vây quanh.

Ngược lại anh rất yên lặng nhưng cũng rất kỳ quái, những con cá kia chỉ mổ một lát rồi nhanh chóng tản đi.

Cô không nhịn được hỏi anh, “Ôi, những con cá kia sao vậy, rõ ràng vừa rồi đói khát như thế.”

“Chắc không thích tôi.” Anh nghiêng mặt sang một bên, ánh đèn chiếu vào trên mặt anh.

Rõ ràng là khuôn mặt mình thích nhất, tay cô chống cằm, nói ra câu hỏi mà cô nghi ngờ bấy lâu nay, “Vu Kỳ, thật ra tôi vẫn luôn muốn hỏi anh, ban đầu tại sao anh không nói cho tôi biết anh không phải là Vu Lâm vậy?”

Nếu như mình biết bọn họ là hai anh em mà nói, làm sao cũng sẽ không ghét bọn họ đến vậy?

Hơn nữa nếu anh thích thì hoàn toàn có thể trực tiếp theo đuổi cô, vừa lừa gạt vừa dụ dỗ như vậy tính là gì chứ.

Cũng chính vì cứu mình mà anh bị mù, mình mới có thể xóa bỏ, nếu không cũng không có cách nào xé rách màn ngăn cách này được!

Anh không trả lời câu hỏi của cô, mà hỏi ngược lại cô: “Vậy còn em, nếu như lúc ấy biết tôi không phải là Vu Lâm, em còn có thể để ý đến tôi không?”

Đỗ Tiểu Nhiễm im lặng, “Có lẽ không biết...”

Hắn là chắc chắn không, tính khí như thế kia, đừng nói ngoại trừ sự u ám, ngay cả thứ tính khí thối tha kia của anh ta mình cũng không chịu nổi.

Anh cười, bàn tay vươn ra giữa không trung như muốn biết cô đang ở chỗ nào.

Đỗ Tiểu Nhiễm vội vươn tay cầm lấy tay anh.

Anh dẫn theo tay cô đưa vào xuống nước, rất nhanh cá nhỏ bị tay cô hấp dẫn bu qua, nhẹ nhàng rìa ngón tay cô.

Với lại.

Sau đó anh cũng không nói thêm gì, kể từ lúc đến nơi này cảm thấy dường như anh có tâm sự.

Đỗ Tiểu Nhiễm nhìn đầu trọc lóc của anh, nhớ tới chuyện châm cứu, “Ngày mai phải bắt đầu châm cứu hả? Trực tiếp châm lên trên đầu?”

Anh gật đầu quay đầu lại nhìn về phía cô.

Giờ đây sẹo do vết thương của anh càng rõ ràng hơn, mỗi lần Đỗ Tiểu Nhiễm nhìn thấy vết thương trên đầu anh đều cảm thấy khó chịu.

Lặng lẽ thờ dài, cô đưa một tay khác lên đó, biết vết thương phẫu thuật của anh dần tốt lên, cô khẽ vuốt nhẹ nhẹ, “Tóc anh dài ra không ít, tầm nửa tháng nữa là dài có thể che vết sẹo lại.”

Anh cười cười, nhanh chóng từ trong nước bước ra ngoài.

Sợ anh bị lạnh, mặc dù trời mùa hè nhưng buổi tối vẫn rất lạnh, Đỗ Tiểu Nhiễm vội đứng dậy đi tìm áo choàng tắm cho anh.

Lúc đi tới mặc cho anh, phải cúi đầu tới gần anh.

Đã không biết lần thứ mấy, lúc cúi đầu mặc quần áo cho anh, anh sẽ bất thành linh ôm lấy cô.

Lần này còn tưởng rằng anh lại muốn nhân cơ hội này ôm mình, kết quả anh không ôm cô mà tựa đầu vào trên vai cô.

Đầu vai chột nặng xuống, Đỗ Tiểu Nhiễm đang muốn nói gì đó thì cảm thấy ngang hông mình căng chặt.

Anh đã ôm lấy cô, bế bổng cả người cô lên.

“Tôi bế em trở về thì thế nào?”

Đỗ Tiểu Nhiễm nhanh chóng bình tĩnh lại, nhìn xung quanh một lúc, đường đi rất bằng phẳng, có mình chỉ đường nên cũng không việc gì, chỉ là mình rất nặng đó. lequydoin

“Anh xác định? Vậy đi tới cầu thang thì thả tôi xuống được không?”

Biết tính anh cố chấp, một khi quyết định làm gì đó chưa từng không làm được, Đỗ Tiểu Nhiễm cũng chỉ nghĩ được biện pháp thỏa hiệp như vậy.

“Được.” Anh cười cười.

Thời gian này ngược lại anh dễ cười, Đỗ Tiểu Nhiễm nói cho anh biết: “Thuận đường đi thẳng một mạch về phía trước là đường bằng phẳng không có bậc thang, anh đi chậm một chút là được, nếu cảm thấy tôi quá nặng thì anh thả tôi xuống, đừng cậy mạnh như vậy.”

“Em rất nhẹ.” Anh nói khẽ, gần như là dán vào lỗ tai cô, “Em có thể mập thêm chút nữa.”

Đỗ Tiểu Nhiễm cảm thấy chính là anh cố ý thổi hơi vào lỗ tai mình, không nhịn được nhìn lên khuôn mặt anh.

Lúc này anh rất nghiêm túc, bước đi cũng hết sức cẩn thận, nhưng rõ ràng có thể nhanh đi tới cầu thang, nhưng lần này đi rất lâu, anh hoàn toàn không biết mệt mỏi.

Rất may là chỗ này vô cùng yên tĩnh, cũng không có nhân viên nào làm việc, nếu không bị người ta thấy thì lúng túng chết đi được.

Chờ tới chỗ bậc thang Đỗ Tiểu Nhiễm vội vàng giẫy dụa muốn xuống, trong miệng nói: “Được rồi, tôi dẫn anh đi lên, nơi này là bậc thang anh phải cẩn thận dưới chân.”

Trước kia đi anh đi cũng không cảm thấy thế nào cả, lần này lòng bàn tay lại có chút thô ráp, nhịp tim cũng nhanh hơn so với lúc trước, quả thực không dám nhìn vào khuôn mặt của anh.

Ngay cả lúc đi vào phòng cũng cảm thấy là lạ, thật may là thời gian không còn sớm, vừa đi vào phòng khách Đỗ Tiểu Nhiễm liền thúc giục anh đi nghỉ ngơi.

Thời gian còn lại thì chính cô lại không ngủ được, ngồi dậy ngẩn ngơ, lúc này cô nhớ tới mấy đĩa phim lúc trước Vu Lâm đưa cho cô.

Cô vội lôi từ trong hành lý ra, chỗ này rất đầy đủ, thiết bị đầu chiếu cũng có, cô tùy tiện cầm một chiếc bỏ vào.

Bộ phim này nghe rất quen tai, hình như mới sản xuất mấy năm trước, quả nhiên khúc dạo đầu chính là đủ loại kỹ xảo điện ảnh chói mắt.

Nhưng tình tiết trong phim quá mạo hiểm kích thích, sau khi xem xong ngược lại còn buồn ngủ hoàn toàn biến mất.

Đỗ Tiểu Nhiễm đảo qua những đĩa phim kia, lẩm bẩm: “Sao cũng là phim kinh dị, mà không phải gây ngủ cho người ta?”

Chợt bìa ngoài của một đĩa phim khiến cô chú ý.

Vô số tảng đá rơi xuống, diễn viên chính mang theo người nhà chạy trốn khắp nơi...

Cô kinh ngạc, do dự, cuối cùng thả đĩa phim này vào đầu VCD.

Không bao lâu bộ phim bắt đầu, cô đã không rảnh đi xem nội dung bên trong, đầu óc có chút loạn, nhưng lại cảm thấy mình đa nghi, không thể nào có chuyện như vậy được.

Cho đến khi một màn có vẻ quen thuộc xuất hiện...

Đá rơi làm hỏng xe, một nhà diễn viên chính chạy trốn trong xe....

“Không thể nào! Nhất định là mình suy nghĩ quá nhiều.” Đỗ Tiểu Nhiễm hoảng sợ vội lấy đĩa phim ra, nhưng nghi ngờ trong lòng không cách nào xóa tan đi được.

Lúc này mới chú ý tất cả đĩa phim mà Vu Lâm đưa cho cô đều do một công ty sản xuất.

Đỗ Tiểu Nhiễm hít sâu một hơi, lập tức tìm đi động của mình, có lẽ không cần cài kỹ thuật chống nhiễu sóng di động của cô nữa, lúc này mở điện thoại có thể nhanh có sóng.

Rất nhanh Đỗ Tiểu Nhiễm lướt tìm công ty điện ảnh này trên trang web, cô đồng công ty, kỹ thuật viên máy tính hậu kỳ...

Cô cũng không biết mình đang tìm thứ gì, chỉ cảm thấy chuyện như vậy quá kỳ quặc.

Nhưng nếu như là giả, Vu Kỳ làm như vậy cũng không tránh khỏi hi sinh quá lớn, những vết thương kia sao có thể làm giống như thật vậy được?

Vết dao phẫu thuật trên đầu thì sao? Càng đừng nói đến tóc anh cũng đã cạo sạch rồi!

Tất cả những thứ kia đều là mình tận mắt chứng kiến, vì lừa gạt cô, sẽ không làm tới trình độ này đó chứ?

Hết chương 27

Chương 28

Edit: Ngọc Hân

Đỗ Tiểu Nhiễm nửa tin nửa ngờ, buổi tối làm thế nào cũng không ngủ được, đợi đến sáng hôm sau khi trời vừa hừng sáng, cô đã tỉnh dậy.

Bên kia Vu Kỳ cũng dậy rất sớm, cô đi qua đó theo như thường lệ, giúp anh thay quần áo. lequydion

Không nhận được muốn cẩn thận quan sát, trong lòng không kiềm chế được suy nghĩ, nếu đây là giả vờ thì kỹ thuật diễn cũng quá tốt.

Nhưng đúng là có một số điểm đáng ngờ, ví dụ như sao xe vừa tới đó thì có đá rơi, còn nữa chính là lúc anh không nhìn thấy gì nhưng khi hôn cô thì luôn rất chính xác.

Chờ tới khi nhân viên phục vụ đẩy bữa ăn sáng tới Đỗ Tiểu Nhiễm giả vờ như nhớ tới gì đó, nói với Vu Kỳ, “Anh ăn trước đi, tôi thấy tóc là lạ, không biết có phải dị ứng với gối đầu ở đây hay không nữa, tôi đi tắm trước một lát nữa tới ăn sau.”

Vu Kỳ cũng không nói gì thêm, dặn dò nhân viên phục vụ: “Một lát nữa đưa thêm một phần ăn sáng tới đây.”

Nghiêng mặt về phía cô cười hỏi cô: “Em có muốn ăn thêm gì nữa không?”

Đỗ Tiểu Nhiễm liếc mắt nhìn đồ ăn sáng phong phú đa dạng, “Không cần, đã nhiều lắm rồi.”

Nói xong dắt anh ngồi vào bàn ăn, nhân viên phục vụ đã sớm bưng lần lượt từng món ăn lên.

Đỗ Tiểu Nhiễm có ý đặt chiếc ghế của Vu Kỳ gần phòng tắm.

Mặc dù đây là phòng xếp, cũng không biết tại sao chỉ có một phòng tắm.

Hơn nữa vì thiết kế, cửa phòng tắm cách bàn ăn không tính là xa, ít nhất từ góc độ của anh có thể nhìn vào phòng tắm.

Chờ nhân viên phục vụ đi ra ngoài, Đỗ Tiểu Nhiễm mới đi vào trong phòng tắm, cố ý không đóng kín cửa, giữ lại khe hở khiến người ta suy nghĩ viển vông.

Cô đứng nép một bên cẩn thận quan sát phía bên ngoài.

Nhưng đợi một lúc lâu cũng không thấy người bên ngoài có động tĩnh gì.

Anh giống như hoàn toàn không có ý định nhìn lên, rõ ràng chỉ cần xoay cổ là có thể nhìn thấy!

Lẽ ra cơ hội tốt như vậy mà không nhìn thì quả thực vô ích, kết hợp với hành động không lúc nào anh không muốn ăn đậu hủ của mình.

Thật chẳng lẽ là mình nghĩ quá nhiều?

Đỗ Tiểu Nhiễm thở dài một hơi, chợt có cảm giác tức giận được xóa bỏ, vẻ mặt cũng dịu đi.

Đang nghĩ tới đây, tâm tình cô cũng thả lỏng hơn, lúc này mới nhớ tới vòi nước đã mở chảy tới chân, cô lại sơ suất không đi dép, chân trần đi ra ngoài.

Mới vừa bước đi hai ba bước thì cảm thấy dưới chân trơn trượt, cô hoảng sợ vội giữ thăng bằng cơ thể, mặc dù không ngã xuống đất nhưng cánh tay vẫn chạm vào đồ đạc trên kệ rửa mặt, trong nháy mắt sữa tắm đầu gối đầu lùm bùm rơi xuống đất.

Vốn là tiếng nước chảy trong phòng tắm khiến tiếng động càng dễ khuếch trương hơn, cô kêu một tiếng trời ơi.

Đợi lúc cô ổn định nín bồn rửa mặt đứng dậy thì thấy Vu Kỳ vốn đang dùng com nhanh chóng đứng dậy, động tác của anh rất nhanh, độ nhanh nhạy này vốn không phải là một người mù sẽ có. Chủ yếu hơn giữa hai bên còn có một giàn hoa chắn ngang, anh thật sự không chút do dự đi vòng qua giàn hoa này!

Động tác vô cùng dứt khoát nhanh nhẹn!

Lúc đẩy cửa đồng thời giọng anh cũng vang lên: “Em không sao chứ?”

“Không sao!” Đỗ Tiểu Nhiễm hít một hơi lạnh, thấy anh muốn tiến vào cô vội vã nói: “Mới vừa rồi không thấy sữa tắm mà thôi! Anh đừng đi vào!”

Nói xong cô nhào qua đưa tay liều mạng đóng cửa phòng tắm.

Dùng hết toàn bộ sức lực khóa cửa lại.

Sau đó lùi về sau hai bước, toàn thân cô không còn sức lực ngồi xuống đất, đầu dán vào vách tường lạnh lẽo.

Vòi hoa sen vẫn đang phun, nhưng nước cũng không nhiều. ...

Song rất lạnh... Cơ thể lạnh ngắt, trong đầu rối loạn thành một mù. ...

Một màn vừa rồi không ngừng hiện về trong đầu, cô biết không có người mù nào lại có thể nhanh nhẹn như vậy!

“Tên lừa gạt!” Ngón tay run đến cầm không nổi.

Mình hạ mình làm bé chăm sóc anh ta, cẩn thận quan tâm anh ta, trong lòng đau khổ vì anh ta, tất cả những thứ đó cũng là vì mình ngu xuẩn?

Vu Kỳ đứng ngoài cửa thấy cô không chịu đi ra ngoài, rất quan tâm hỏi: “Em xác định không sao chứ? Không đụng vào đâu chứ? Có đau chỗ nào hay không?”

Nước mắt Đỗ Tiểu Nhiễm bị chọc tức phun ra, giọng khàn khàn trả lời, “Tôi không sao...”

Vu Kỳ có chút gấp gáp: “Em làm sao vậy, va vào đâu sao lại khóc?”

Đây là bị tức giận, anh là tên khốn kiếp!

Đỗ Tiểu Nhiễm oán thăm một câu, sau đó dùng sức lau nước mắt trên mặt, hít sâu một hơi rồi nhanh chóng từ trên đất đứng dậy.

Cách cánh cửa hung hăng trợn mắt nhìn anh một cái cô mới đi qua mở cửa.

“Chỉ là cánh tay bị va đập, không có gì đáng ngại.” Lúc nói chuyện cô cũng lườm nhìn anh.

Ngược lại Vu Kỳ nhanh chóng đưa tay ra trước mặt cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm thật muốn phi cho anh một cái liếc mắt, thế nhưng từ nhỏ đã được dạy dỗ rất tốt, cuối cùng chỉ nhân nhặt liếc anh một cái, nhưng tay của anh vẫn còn để trước mặt cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm khẽ đẩy tay anh ra nói: “Không cần phải lo lắng cho tôi, tôi tự xoa là được rồi.”

Lúc đang muốn đi tới phòng ăn, cô lập tức nghĩ tới điều gì đó, rất nhanh quay lại, chịu đựng một bụng oán thăm, “Tôi không sao mà, đã hết đau, tôi đi ăn cơm.”

Nói xong giả vờ ra về cẩn thận đi anh đi, chỉ là dẫn anh đi qua giàn hoa kia, cô cũng muốn nhìn thử xem anh còn giả bộ thế nào được nữa!

Vốn cho rằng anh sẽ dừng lại, không ngờ trái lại anh rất chuyên nghiệp, thật sự xông vào giàn hoa kia.

Mất nhìn thấy gương mặt tuần tú sắp đụng vào giàn hoa, Đỗ Tiểu Nhiễm sợ hết hồn, hoàn toàn phản ứng theo bản năng dùng sức lôi anh lại.

“Á, anh...” Lực trên tay hơi mạnh.

Lúc này anh đi dọc theo cây cột, theo lực của cô cánh tay anh liền duỗi một cái rồi ôm cô vào trong ngực mình.

Quần nhẹ vòng quanh người cô, hơi thở lướt khẽ trên đỉnh đầu cô.

Giọng cũng dịu dàng không tả được, “Em thật sự không sao chứ?”

Nhịp tim Đỗ Tiểu Nhiễm đập loạn xạ, nước mắt thiếu chút nữa lại rơi xuống, dùng âm mũi nặng nề trả lời anh: “Không sao, chỉ là vừa rồi quần áo bị dính ướt, tôi phải đi thay quần áo.”

Rồi nhanh chóng đẩy anh ra đi vào phòng ngủ.

Chờ tới khi cô ngồi vào trên giường trong phòng ngủ, cả người đều rối bời.

Một mặt là ghét anh muốn chết, đây là một tên lừa gạt, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô thì đã tính kế cô!

Nhưng mà lại cảm thấy...

Khi mình bình tĩnh hòa nhã ở cùng với anh, cũng không phải không ăn ý....

Hai bên đối phương nhân nhượng lẫn nhau, cũng đang chậm rãi quen thuộc với tính tình bướng bỉnh của anh, biết anh không khó khăn hầu hạ như trong tưởng tượng!

Nhưng mình cũng không phải là người có hội chứng có cảm tình với người bắt cóc mình!

Hoàn toàn không thể tìm ra lý do tha thứ cho anh, và lý do theo anh thì cô lại sợ hãi, chuyện diễn trò không chỗ nào không tính toán, bất cứ giá nào như thế này, đối với cô gần như biến thái cố chấp!

Hít sâu vài lần đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, bây giờ còn chưa tới lúc trở mặt, ít nhất không thể đánh rần động cò.

Điện thoại di động đã có thể liên lạc với bên ngoài, mình chỉ cần biểu hiện ngoan ngoãn một chút, dụ dỗ anh ta một chút, không chừng còn có thể tùy tiện chạy ra bên ngoài.

Hạ quyết tâm, Đỗ Tiểu Nhiễm vội đổi quần áo đi ra ngoài.

Đến phòng ăn, người kia vẫn không động dao nĩa, chỉ ngồi lẳng lặng giống như đang chờ đợi cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm nhanh chóng đi tới cầm nĩa lên xiên một miếng bánh bao cho anh, đưa tới trước mặt anh nói: “Anh làm gì mà chờ tôi, anh ăn trước cho xong đi.” Lê Quý Đôn

Nói xong cô bắt đầu dùng cơm, đồ ăn trên bàn rất nhiều, đoạn thời gian gần đây coi như cũng hiểu khẩu vị của anh, mặc dù biết phải kiềm chế, nhưng vẫn không nhịn được chọn mấy món anh không thích đưa cho anh ăn.

Không nghĩ tới thế nhưng anh lại vui vẻ, còn ăn không ít.

Đỗ Tiểu Nhiễm nhìn thấy đủ loại cảm xúc, cuối cùng trái tim vẫn mềm ra, không nhịn được lại gấp đồ ăn sáng mà anh thích ăn tới trong bát của anh.

Ngược lại cô im lặng như vậy khiến anh chú ý.

“Em làm sao vậy, buổi sáng là lạ?”

Trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm căng thẳng, vội vã nói: “Có lẽ vừa thay đổi chỗ ở nên giấc ngủ không sâu, đúng rồi, anh nghỉ ngơi thế nào, lát nữa có sắp xếp gì chưa?”

“Lát nữa có bác sĩ châm cứu tới đây.”

“À...” Thiếu chút nữa Đỗ Tiểu Nhiễm quên mất chuyện này, không nhịn được nhìn vào mặt anh một lúc.

Tâm tình lại càng phức tạp hơn, anh đây cũng quá ưa chơi trò chơi may rủi rồi.

Làm phẫu thuật cạo tóc đầu coi như thôi đi, hiện giờ ngay cả châm cứu cũng phải diễn toàn bộ, coi như là giả cũng phải châm mấy cái ghim thật đúng không?

Chờ dùng xong bữa sáng, lúc bác sĩ châm cứu tới Đỗ Tiểu Nhiễm cũng bị những kim châm cứu lớn nhỏ kia dọa hoảng sợ.

Hơn nữa thủ pháp của bác sĩ châm cứu rất đặc biệt, mỗi lần châm cứu đều về một cái kim, lúc đâm vào càng có thể nhìn ra công lực, châm sâu như vậy, nhìn đoạn không lộ ra bên ngoài cũng biết kim châm tiến vào sâu cỡ nào.

Cô thấy sợ hết hồn hết vía, vốn chỉ là tò mò nhìn đối phương diễn trò trước mặt cô như thế nào, không ngờ tới bác sĩ châm cứu này thật sự châm hơn hai mươi kim châm cứu trên đầu anh!

Nhìn đầu trọc lóc của anh tựa như con nhím, trái tim cô run rẩy.

Anh đưa tay ra, biết là anh muốn cầm lấy tay mình, Đỗ Tiểu Nhiễm thờ dãi đặt tay mình vào lòng bàn tay anh.

Như có điều suy nghĩ, nói: “Trước kia cảm thấy châm cứu rất tốt, nhưng ngày hôm qua tôi tra điện thoại di động, có lúc cũng không thể quá tin vào châm cứu, dù sao vết thương của anh đây là do bên ngoài gây ra... Nếu châm cứu không được, có thể dùng châm cứu.”

Cũng biết anh đang diễn trò, tội gì để anh mỗi ngày đều bị kim châm.

Chỉ là mình quá tốt bụng nhỉ?

Sao lúc anh lừa gạt mình, không hạ thủ lưu tình chút đây!

“Thế nào cũng phải thử một đợt điều trị.” Anh khề cười, “Dù sao cũng không vội, có em bên cạnh chăm sóc tôi, sớm muộn gì tôi cũng sẽ khá hơn, ngược

lại cực khổ cho em”

“Cũng không cực khổ gì.” Đỗ Tiểu Nhiễm buồn rầu nhìn anh, nửa đùa nói: “Vu Kỳ, có ai từng nói anh quá cố chấp chưa? Thứ gì không chiếm được lại càng phải lấy được?”

Im lặng trong giây lát, “Thật ra thì tôi và anh đều lớn lên trong một gia đình không đầy đủ, chỉ là không giống nhau. Khi còn bé gia đình coi như vui vẻ hạnh phúc, chỉ là sau này tôi bị đả kích, trong lòng không có cảm giác an toàn, cảm thấy cái gì cũng sẽ thay đổi. Còn anh, có lẽ từ nhỏ được ông nội anh nuôi nấng... Vì thiếu hụt tình yêu thương của ba mẹ, hành động có chút không giống người bình thường... Mặc dù tôi không hiểu tâm lý học, nhưng cũng biết những người giống như chúng ta đây thích hợp nhất là tìm một người yêu dịu dàng có gia đình hạnh phúc để kết hôn, giống như đều ngã bệnh nhưng lại không nên ở chung một chỗ sưởi ấm đối phương... Có thể tự chăm sóc giữ gìn sức khỏe cho mình cũng rất khó... Làm sao còn năng lượng giúp đỡ người khác...”

Có chút tiếc nuối nhìn anh, Đỗ Tiểu Nhiễm rất nghiêm túc nói: “Tôi không đảm đương làm thiên sứ của bất cứ kẻ nào, hoàn toàn ngược lại, tôi là cô bé lọ lem cần hoàng tử dịu dàng lương thiện tới cứu vớt... Mặc dù rất buồn cười... Đối với chuyện anh vẫn hi vọng tôi là một người tốt là nửa kia của gia đình hạnh phúc tình cảm toàn vẹn...”

Hết chương 28

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Edit: Ngọc Hân

Vu Kỳ bình tĩnh liếc nhìn cô một cái, mặc dù là cười nhưng giọng điệu lại không dịu dàng.

“Có phải em xem nhiều phim và kịch quá không, nghĩ rằng đàn ông thích phụ nữ đều là vì để nhận được sự cứu rỗi? Thứ cho tôi nói thẳng, người đàn ông ngay cả mình cũng không giải quyết được, thì đừng nên nghĩ đi tìm phụ nữ.”

Đỗ Tiểu Nhiễm kinh ngạc.

Anh cười nhạt một tiếng, tựa như vốn không để lời cô nói vào trong lòng, “Được rồi, em ngoan một chút, đừng nghĩ tới những điều vô ích như vậy. Tôi cần tiến hành châm cứu, nếu em buồn có thể đi ra ngoài giải khuây, chỗ này phong cảnh không tệ, có muốn tìm người cùng đi ra ngoài với em ngắm cảnh không?”

Đỗ Tiểu Nhiễm vốn muốn từ chối, nhưng vừa nghĩ trong lòng khẽ chấn động.

Không nhận được nhìn vào mặt anh, trên đầu anh ghim nhiều kim châm như vậy, nhìn thế nào cũng không giống là thử dò xét mình.

Cô hít sâu một hơi, ngày hôm qua đã từng nghĩ tới chuyện này, không nghĩ tới cơ hội lại đến nhanh như vậy, mà còn là do anh chấp tay đưa tới trước mặt.

Đỗ Tiểu Nhiễm nhanh chóng nói, “Được, vậy tôi đi thu thập một chút, anh xem tìm ai đi theo tôi thì thích hợp.”

Đi vào phòng ngủ cũng không dám thu thập quá nhiều đồ, dù sao cũng chỉ là đi ra ngoài du ngoạn giải sầu, nếu thật sự mang theo cả rương hành lý đi nhất định sẽ khiến nhân viên làm việc chú ý tới.

Vội tìm áo khoác, ví tiền và giấy tờ tùy thân cũng mang theo hết.

Điện thoại di động cũng đã sạc đầy pin, để bên trong túi xách nhỏ.

Cuối cùng cô cầm dù đi ra ngoài, bên kia Vu Kỳ đã kêu nhân viên làm việc tới.

Cùng đi hình như là người phụ trách làng du lịch Ôn Tuyền này, một người phụ nữ đáng vẻ rất dịu dàng, thấy Đỗ Tiểu Nhiễm liền cười nói: “Cô Đỗ, không biết cô thích đi đâu?”

“Tùy tiện đi chỗ nào cũng được.” Đỗ Tiểu Nhiễm liếc mắt nhìn về phía Vu Kỳ, mỉm cười nói: “Tôi lập tức trở về.”

“Không sao, em có thể chơi lâu một chút.” Về mặt anh từ đầu đến cuối đều rất ấm áp.

Đỗ Tiểu Nhiễm chợt cảm thấy chột dạ, vội xoay người đi theo những người đó ra ngoài.

Người dẫn đường rất nhiệt tình, không ngừng giới thiệu quanh cảnh xung quanh.

“Làng du lịch này chắc hẳn cô Đỗ đã nhìn rồi, nơi này không riêng chỉ có suối nước nóng, cảnh sắc cũng rất nổi tiếng, nhất là hang động đá vôi phía sau núi, cũng là của tập đoàn chúng tôi khai thác, nếu cô Đỗ có hứng thú có thể đi qua xem.”

“Không được, thời gian có chút gấp gáp, không biết phía trước núi có gì không?”

“Thật ra phía trước núi thì không có gì đẹp cả, ngược lại có một vườn trái cây, còn có khu vực trồng trọt xanh biếc, những trái cây thời gian qua cô Đỗ và anh Vu ăn, đều là chờ từ đây qua, nếu cô Đỗ thích, có thể đi qua hái.”

Đỗ Tiểu Nhiễm gật đầu cười, “Không tệ nhì, đúng lúc muốn hoạt động một chút.”

Những nhân viên đi cùng thấy cô muốn đi, vội chuẩn bị đồ đạc.

Tài xế thì lái xe, và liên lạc với bên kia vườn, chờ bọn họ đi qua, người bên kia đã sớm dừng chờ phía ngoài vườn.

Đỗ Tiểu Nhiễm vốn cho rằng sau khi ra ngoài sẽ có cơ hội chạy trốn, không ngờ tới những người này thế mà theo sát vô cùng chặt chẽ.

Cô cũng không thể hiện bộ dạng gấp gáp ra ngoài, không để lại chút dấu vết nhìn phong cảnh hai bên.

Phong cảnh rất đẹp, đường đến cửa tu sửa rất tốt, hơn nữa không giống như trang viên của Vu Kỳ, cứ như vậy chỉ trong chớp lát thì đã có mấy chiếc xe đi qua đường.

Trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm đã có chủ ý, chờ khi đi vào bên trong, mùa này có thể hái rất nhiều loại trái cây.

Người làm vườn khách khí giới thiệu: “Tất cả đều là tinh khiết thiên nhiên, không dùng chút thuốc trừ sâu phân hóa học nào cả, tất cả hạt giống được giữ lại từ lâu, ăn đúng là quả thiên nhiên, chất nước thì tốt hơn, chỗ này của chúng tôi và Ôn Tuyền là cùng một chủ, đặc biệt có một mảnh đất dùng nước ở Ôn Tuyền để tưới, ra quả quý ăn càng ngon hơn.”

Nói xong còn cố ý dẫn đám người bọn họ tới khu vực quả quý.

Lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm mới tìm cơ hội nói với người bên cạnh: “Đúng là không tệ, vậy tôi đi hái, các anh đừng theo tôi, giờ ban ngày hơi nóng các anh tìm chỗ hóng mát đi.”

Phần lớn mọi người thấy nơi này cũng không có gì hay để chơi, chủ yếu nhất là đã xem rồi, tất cả đều tìm chỗ ngồi chờ.

Ngược lại người phụ trách làng Ôn Tuyền kia, vẫn không giảm bớt sự nhiệt tình, liên tục đi theo sát bên cạnh cô nói: “Không nghĩ tới cô Đỗ thích phong cảnh nông thôn, thích thân thiện với màu xanh, vậy nếu lát nữa cô Đỗ có hứng thú, có thể đi thăm vườn trái cây.”

Trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm gấp gáp nhưng trên mặt không để lộ ra, chỉ cười khách sáo, sau đó ánh mắt nhìn khắp mọi nơi, vừa nhìn thì thấy bên cạnh còn có một vườn rau.

Người giám trên đất, rất nhiều đất dính vào dưới chân cô rồi. lequydojn

Làm sao cô còn muốn hái gì nữa chứ, còn không phải là muốn vội vàng chạy trốn.

Nhưng bên người luôn có người đi theo làm thế nào cũng không tiện để chạy, cô vội chỉ vào vườn rau nói: “Những món kia nhìn không tệ, nếu không cô vào hái một ít, tôi nghĩ nếu đi tới chỗ này không bằng hái chút ít rau mang về.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Người phụ trách nhanh chóng đi qua, cô ấy thật sự muốn làm vui mình, liền xoay người lại hái rau.

Đỗ Tiểu Nhiễm hít sâu một hơi, chỉ là thật xin lỗi.

Cô không muốn bị nửa giam lỏng ở chỗ này nữa.

Len lén mở điện thoại di động ra, tra bảng dẫn đường, nhưng nơi này rất hẻo lánh. ...

Đang nghĩ suy nghĩ đi như thế nào cho hợp, thì thấy cách đó không xa có một chiếc xe đỗ ở đấy, món ăn trong núi tiêu thụ rất tốt, nhất là nơi dùng nước Ôn Tuyền để tưới.

Mỗi ngày đều có xe tới vận chuyển thức ăn, lúc này món ăn đã bao bọc kỹ càng, nhưng có lẽ tài xế bị gì đó ngăn cản, còn chưa quay lại.

Bên kia người hái vườn tiếp đãi nhóm bọn họ, cũng quên nhìn qua bên này.

Đỗ Tiểu Nhiễm lờ mờ biết đây là cơ hội cuối cùng của mình, cô cúi người nhìn ra phía sau lưng, có lẽ những người đó chưa phát hiện ra điều gì, không phải tụ tập một chỗ nói chuyện phiếm thì đang uống trà.

Đỗ Tiểu Nhiễm thấy không ai để ý đến cô lặng lẽ đi men theo vườn rau, dùng những thứ lộn xộn kia che chắn mình, cuối cùng cô đi tới phía sau xe hàng, mở cửa sau xe hàng ngồi vào bên trong.

Gần như là vừa mới ngồi vào tài xế đã đi tới, cô sợ núp sau sọt thức ăn.

Chợt cô nghe người bên ngoài nói, “Đồ ăn đã bao bọc xong chưa, sao cửa xe không đóng kỹ cho tôi.”

“Ngại quá, hôm nay có khách quý tới, người đó đâu rồi nhỉ, vừa rồi còn nhìn thấy ở bên kia, không biết đã chạy đi đâu. ...”

Sau đó cửa xe phía sau bị khóa từ bên ngoài, rất nhanh có người ngồi vào chỗ ngồi tài xế phía đằng trước, trái tim Đỗ Tiểu Nhiễm như muốn vỡ ra.

Rất nhanh xe liền khởi động.

Đỗ Tiểu Nhiễm hít sâu một hơi, lấy điện thoại điều chỉnh thành chế độ im lặng, chỉ dùng hướng dẫn vị trí đường đi.

Nhìn xe cách làng du lịch Ôn Tuyền càng lúc càng xa, trong lòng cô dần dần thả lỏng.

Sợ những người đó sẽ gọi điện tới, lúc đi đăc ý tháo sim điện thoại ra.

Không gian bị đóng kín nên không thấy được cảnh bên ngoài như thế nào.

Nhưng khi nhìn hướng dẫn chỉ đường dường như xe đi tới thị trấn gần đó, cuối cùng khi đã vào trong thị trấn xe hàng dừng lại.

Đỗ Tiểu Nhiễm hít sâu một hơi, cũng may là người bên ngoài mở khóa xe ra, nhưng không lập tức đi vào mà đang bàn bạc làm sao để chuyển sọt thức ăn.

Thừa cơ hội này Đỗ Tiểu Nhiễm mở cửa xe đi ra ngoài.

Thị trấn này giống như làm du lịch, trên đường khách sạn siêu thị quán ăn rất nhiều, thỉnh thoảng còn có xe bus du lịch dừng ở gần đó.

Cô nhanh chóng chen lẫn vào trong đám du khách, chợt nghe hướng dẫn viên du lịch giới thiệu cho du khách biết: “Tất cả mọi người thấy cảnh núi rừng đẹp chứ, hang động đá vôi kia có phải rất đặc biệt hay không. Chỉ là rất đáng tiếc, ngày trước đường này chạy thẳng tới làng du lịch Ôn Tuyền chúng ta có thể chơi ở đó một ngày, nhưng thời gian này làng du lịch Ôn Tuyền đang tu sửa không tiếp khách, song nếu mọi người tới đây lần nữa nhất định phải đi làng du lịch đó ngâm nước nóng, chất nước ở Ôn Tuyền có thể nói là tốt nhất mấy tỉnh thành phố xung quanh đây, môi trường nghỉ ngơi vô cùng tốt. Như vậy hành trình lần này của chúng ta coi như kết thúc, xin mọi người thu thập đồ đạc, nhất định đừng để quên đồ gì hết, sau đó chúng ta cùng lên xe trở về thành phố D.”

Nói xong hướng dẫn viên du lịch giờ là cò lên hô to: “Các vị khách, mời các vị cùng tôi. ...”

Chợt phát hiện có một người không quen biết trong đoàn, hướng dẫn viên du lịch vội hỏi: “Tiểu thư, cô là?”

Đỗ Tiểu Nhiễm vội vàng trả lời: “Thật ngại quá, tôi vốn du lịch tự do nhưng trở về khó tìm xe quá, tôi nghĩ có thể đóng phí cho đoàn, tạm thời gia nhập đoàn đường về cùng các cô?”

Cô hướng dẫn viên du lịch chần chừ, thấy Đỗ Tiểu Nhiễm là một cô gái lịch sự, trong xe cũng có chỗ trống, liền nghiêng đầu bàn với tài xế phía sau lưng, kiểu khách vắng lại hợp vào với đoàn vốn rất bình thường.

Chờ bàn bạc xong hướng dẫn viên du lịch nhanh chóng đi tới bên cạnh Đỗ Tiểu Nhiễm, cầm hóa đơn nói: “Tôi vừa bàn với tài xế, cô đóng 120 đồng lộ phí, vừa đứng trên xe có chỗ trống.”

Nói xong xé hóa đơn đưa cho cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm vội móc tiền đưa cho hướng dẫn viên du lịch, lúc lên xe quả thực còn chỗ trống, nhưng là vị trí cuối cùng.

Cô mới vừa ngồi ổn định chợt thấy cách đó không xa có rất nhiều xe chạy nhanh như chớp đi tới.

Rất nhiều người vô cùng dữ tợn ngồi trong xe chạy tới.

Mấy khách du lịch gần cửa sổ nhìn thấy thế đều nao nao nhìn về hướng đó, bản năng nói cho những người đó biết nhất định là có chuyện lớn xảy ra, nếu không sẽ không có nhiều xe đột nhiên chạy tới như vậy.

Hướng dẫn viên du lịch đang kiểm tra lại số người, những du khách đó thấy không nhìn được hỏi hướng dẫn viên du lịch: “Trời ơi, người hướng dẫn cô xem bên ngoài sao chợt có nhiều người vây quanh chiếc xe hàng như vậy hả?”

Hướng dẫn viên du lịch cũng nhìn ra phía ngoài, có chút kinh ngạc, “Đúng vậy nhỉ, hay là hôm nay xe chờ hàng đã tắc tị với ai?”

Nhưng chuyện như vậy chẳng ai muốn gây phiền toái, hướng dẫn viên du lịch thấy đếm đã xong người vội nói với tài xế, “Có thể chuyển bánh.” Sau đó tìm chỗ ngồi xuống.

Rất nhanh cánh cửa xe khép lại, xe bắt đầu chạy chậm chậm.

Đỗ Tiểu Nhiễm có ý ngồi thấp đầu xuống, lấy tay che mặt mình.

Nhưng lúc đi ngang qua đầu đường, liếc mắt vẫn thấy được cảnh tượng những người đó đang ép hỏi tài xế xe hàng.

May là mình phản ứng khá nhanh, chỉ cần mình chậm một chút, hoặc là không đúng lúc gặp được đoàn khách du lịch thì đã bị bắt lại.

“Giữa ban ngày...” Cô không nhìn được oán thăm: “Những người này cho mình là ai, còn muốn cướp cô dâu dân thường sao?”

Trong lòng vẫn còn chút sợ hãi, “Quên đi, cô gái tốt không đấu với tên bệnh thần kinh!”

Cô âm thầm suy nghĩ, vẫn là nên tránh đầu gió... Gặp phải chó điên chó cũng phải chạy vòng quanh, huống chi Vu Kỳ người điên kiêu đó...

Hết chương 29

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Edit: Ngọc Hân

Đỗ Tiểu Nhiễm theo xe về đến thành phố D, chỗ này vẫn là lần đầu tiên cô tới.

Mặc dù trước kia có bạn học ở thành phố D, nhưng hiện giờ cô không dám liên lạc với người ta. lequydoon

Đầu tiên cô xuống xe, thật may là trong túi có không ít tiền, bụng hơi đói, cô đi tìm chỗ ăn trước, cuối cùng mới tìm khách sạn gần đó để ở.

Nhưng lúc đăng kí chứng minh thư, trong lòng rất lo lắng, sợ Vu Kỳ sẽ biết tình hình của mình.

Song nói như vậy, mình cũng không phải là tội phạm trốn trại gì, loại hệ thống thông tin mạng cũng không lập tức bắt được tin tức của mình đâu chứ?

Thời gian còn lại Đỗ Tiểu Nhiễm mua một tờ báo địa phương, đúng thời điểm vừa tốt nghiệp đại học, các loại tuyển dụng nhiều vô kể.

Thành phố D cũng coi như phát triển, cơ hội tìm việc rất nhiều, nhưng cô biết mình làm không lâu dài, quan trọng hơn chính là bằng tốt nghiệp giấy tờ gì đó cô không mang theo trên người, chỉ sợ tìm công việc tốt cũng không dễ dàng, cuối cùng cô chọn tìm việc thời gian ngắn.

Gọi điện thoại qua rồi chờ thời gian phỏng vấn, không nghĩ tới phỏng vấn lần đầu tiên, gần như không hỏi gì cô, lập tức nhiệt tình tuyển cô.

Đó là một cửa hàng bán bánh ngọt, mở tiệm hình như là một phú đại nhị nhân rồi, dù sao kể từ khi cô vào làm việc còn chưa từng nhìn thấy ông chủ lần nào.

Trong cửa hàng trang trí vô cùng đáng yêu, trên lầu buôn bán hàng tốt, những nhãn hiệu xa xỉ đắt đỏ nhất thế giới bày ở một chỗ, vừa mới nghĩ cũng biết tiền thuê chắc đủ để lười lười không nói nên lời. Không nghĩ tới thế mà ông chủ không quan tâm đến tình hình buôn bán trong tiệm, rất vô tư để mặc cho nhân viên trong tiệm nhàn hạ ‘câu cá.’

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không biết sao mình được coi trọng, vốn tưởng rằng công việc này mệt chết đi được, không nghĩ tới lúc thật sự làm việc, lại phát hiện phần lớn thời gian đều nhàn rồi ngán người.

Trong cửa tiệm cũng không có quy định gì đáng nói, muốn làm thì làm, đói bụng rồi có thể tùy tiện lấy bánh ngọt trong tủ mà ăn, khát thì có thể tự mình pha cà phê uống, quả thực vừa nghĩ người muốn quá rảnh rồi.

Nhưng thỉnh thoảng cũng có tốp năm tốp ba khách, Đỗ Tiểu Nhiễm cũng chẳng nghĩ gì nhiều.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Đỗ Tiểu Nhiễm tìm phòng gần đó để ở.

Nhưng khi nỗi lo ban đầu qua đi, sau lúc cảm giác được an toàn cô lại phát hiện mình thế mà có chút là lạ.

Cho dù chơi máy trò chơi trên điện thoại, dạo quanh rất nhiều diễn đàn vẫn cảm thấy trống vắng.

Cô cũng không biết tại sao, rõ ràng cuộc sống trước kia cũng như vậy, cho dù là có bạn cùng phòng, tất cả mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình, nhưng trước kia chưa từng cảm thấy cô đơn như bây giờ.

Trước kia nghe nói gì mà cô đơn như chó con, còn cảm thấy lời đó rất đáng chế nhạo, hiện giờ nghe lại thì cảm thấy rất kỳ lạ.

Có lần ngủ thẳng đến nửa đêm, không biết vì sao lại tỉnh, trong căn phòng yên tĩnh cô không biết làm sao chợt nhớ tới có lần cô đi dạo với Vu Kỳ, lúc đi tới bên cạnh con lạc đà Alpaca, lạc đà Alpaca vừa thấy anh thì bỏ chạy.

“Tên khốn kia...” Cô buồn bực nghĩ, “Bệnh thần kinh hoang tưởng, còn bắt nạt cả lạc đà Alpaca...”

Nhắm mắt lại nhưng phát hiện nụ cười của anh ta như đang ở trước mắt...

Rõ ràng một người không thích cười như vậy, nhưng lúc nào thấy cô cũng bật người trong nháy mắt...

Haizzz, dù sao cũng không quan hệ gì với cô nữa.

Đỗ Tiểu Nhiễm cố gắng làm phai mờ những chuyện kia, từng bước làm quen với hoàn cảnh mới, mỗi ngày đường đi chỉ có hai điểm cố định, không phải tới cửa hàng bánh ngọt làm việc thì chính là trở về phòng đọc sách, nghỉ ngơi.

Như vậy trôi qua một tuần lễ, mọi thứ đều gió êm sóng lặng, Đỗ Tiểu Nhiễm chợt có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc đi làm việc rõ ràng tâm tình thoải mái hơn rất nhiều, ngay cả mấy cô gái làm việc chung cũng thấy kinh ngạc, nói, “Ái chà, hôm nay Tiểu Nhiễm cô rất thích cười nhé.”

“Vậy sao.” Đỗ Tiểu Nhiễm cười híp mắt.

Cô gái bên cạnh cầm một miếng bánh cake đen đưa một miếng cho Đỗ Tiểu Nhiễm, “Lát nữa muốn đi xem trang điểm hay không, nghe nói bên kia có hoạt động gì đó.”

Đỗ Tiểu Nhiễm nhìn qua trong cửa hàng, mặc dù nhìn ông chủ như không quan tâm nhưng dù sao cô cũng vừa mới tới làm, sao có thể rảnh rỗi như mấy nhân viên kỳ cựu kia được, nên trả lời: “Tôi không đi, tôi cũng ít dùng những thứ kia.”

“Cô đúng là rất ít dùng, bình thường ngay cả son môi cũng chẳng thấy cô tô, nhưng tuổi trẻ sao lại vậy, là cô gái nhỏ vừa mới tốt nghiệp đấy.”

Đỗ Tiểu Nhiễm vội cười nói: “Già mà cô gái nhỏ, qua hai năm nữa kết hôn cũng xem như là kết hôn muộn đó.”

“Vậy thì chó tri hoãn.” Một chị đồng nghiệp, vẻ mặt vui vẻ nói cô: “Em ấy à, gặp phải người đàn ông tốt thì mau chóng nắm lấy, cũng đừng vờ không biết! Các cô gái như các em có đôi khi đầu óc không linh hoạt, lúc nào cũng tính toán cả chuyện nhỏ nhặt, thật ra thì đàn ông chỉ cần đối xử tốt với em, xài tiền cho em, em còn mưu cầu gì nữa đây?”

Nói xong những người đó cười cười nói nói đi ra ngoài.

Lúc này trong cửa hàng vắng vẻ vô cùng, hôm nay không phải là chủ nhật, cả khu buôn bán đều thưa thớt người, quan trọng là mặt hàng phía trước không giống nhau, phần lớn đều là hàng xa xỉ phẩm cao cấp, túi xách giày dép hàng hiệu gì đó, cho nên liên lụy tới cửa hàng bánh ngọt của bọn họ cũng vắng tanh. Truyện bên Lê&Quý(Đôn

Đỗ Tiểu Nhiễm thấy ít khách vội thu dọn bàn ghế, thật sự là một người khách cũng không có. Cuối cùng rảnh rỗi nhàm chán cô tìm góc ngồi cúi đầu bắt đầu chơi điện thoại di động.

Lúc này cô mới tái trò chơi chém hoa quả, đang ngồi chơi thì thấy cửa tiệm có tiếng động, cô vội ngẩng đầu lên, nhiệt tình nói, “Xin chào ngài.”

Trong phòng phía đằng trước có chậu cây cảnh che chắn, lúc cô đi vòng ra bên ngoài, trong nháy mắt cả người ngẩn ngơ.

Vốn trong cửa hàng vắng vẻ, lúc này có một người đang ngồi, đầu người họ không quay về phía cô mà là đang nhìn tủ bánh, dáng vẻ như đang chọn lựa bánh ở trong đó.

Giọng nói của Đỗ Tiểu Nhiễm bị nghẹn trong cổ họng, thân thể càng căng cứng.

Cả người sợ hãi lùi về sau một bước.

Hoàn toàn không ngờ tới anh thế mà dùng cách như ảo thuật xuất hiện ở chỗ này!

Quan trọng là anh xuất hiện thì xuất hiện, nhưng sao vẻ mặt có thể bình tĩnh đến vậy, trong tưởng tượng vẻ mặt anh nên kích động, căm hận khi tìm được cô, nắm tay cô tức giận mắng sao cô có thể tự mình chạy trốn....

Nhưng đầu óc cô nghĩ ra rất nhiều hình ảnh kinh khủng, lại không có cảnh nào như vậy.

Anh bình tĩnh tự nhiên như thế ngồi đó, không có dáng vẻ kích động gấp gáp.

Mà là yên lặng chờ cô đi tới.

Anh quá ung dung thân nhiên, Đỗ Tiểu Nhiễm không tránh khỏi nhìn ra ngoài cửa hàng, lúc này bên ngoài cửa hàng vô cùng vắng vẻ, những người bảo vệ anh cũng không tới đây, xem ra là một mình anh tới.

Lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm mới bước về trước hai bước, đi tới trước mặt anh.

Mấy ngày không gặp, tóc của anh dài ra một chút.

Lúc cô đi tới anh rất tùy ý dựa vào trên ghế salon, ngón tay khẽ vuốt ve tay vịn, hỏi cô rất nhẹ nhàng: “Giải sầu đủ chưa?”

Đỗ Tiểu Nhiễm chột dạ, nhanh chóng hung hăng trả lời anh, “Còn anh, mắt anh thấy được? Anh là một tên lường gạt, anh lợi dụng tôi mềm lòng để lừa gạt tôi! Anh cái người...”

“Hèn hạ?” Anh cau mày, “Mục đích không trong sáng? Vô sĩ?”

Anh khẽ cười, “Có thể tức giận, cũng đã bảy ngày, đủ để em xả hết giận rồi chứ.”

Đưa tay chỉ vào vị trí trước mặt mình, “Đừng đứng nữa, em cũng không phải thật sự được thuê để làm nhân viên cửa hàng, ngồi xuống nói chuyện đi.”

Đỗ Tiểu Nhiễm nghe lời này mặt đỏ au, trong nháy mắt cái gì cũng hiểu, không trách được người khác tìm công việc khó khăn đến thế, cho dù tìm được cũng phải thử việc ném đủ loại cực khổ cả tháng, còn mình ngày ngày mơ mơ màng màng ăn bánh ngọt...

Thì ra ông chủ phú đại nhị chính là vị trước mắt này!

Có chút khó tin nhìn anh, điều này cũng không tránh khỏi quá trùng hợp, “Sao tôi lại chạy đến chỗ này... Cái tiệm này...”

“Còn có thể tại sao?” Anh nhìn cô cười một tiếng, “Biết em muốn tới chỗ này nộp đơn, tôi dứt khoát mua lại chỗ này, chớ tức giận, ngồi xuống đi, đã rất lâu rồi không gặp em.”

Lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm mới ngồi đối diện anh, “Anh thật đúng là âm hồn không tan.”

“Ngoại trừ mắng tôi, em không có điều gì khác để nói sao?” Anh cười cười cẩn thận quan sát cô: “Cũng may em không gây đi.”

“Tại sao tôi lại gây.” Đỗ Tiểu Nhiễm tức giận, “Anh đừng vui vẻ quá, anh cho rằng đây là trong núi, anh có thể tùy tiện trói tôi mang về! Anh có tin vừa động tới tôi, tôi lập tức kêu người hay không!”

Cô nói xong đứng lên đi ra ngoài, vốn đang lo lắng anh sẽ đuổi theo ra đây dây dưa với mình, nhưng thấy anh chỉ chậm chậm đứng đây, giữa lúc đó vẫn không quên cầm điện thoại vừa rơi xuống giúp cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm càng lo lắng, thấy anh đưa điện thoại tới cô vội dừng bước lại, hỏi: “Anh lại đang tính toán gì đó?”

Trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, người của anh đứng chặn mình ở bên ngoài?

Chờ đợi mình đi ra ngoài hả?

Hay là làm sao?

Nếu không anh chẳng thể nào không sợ hãi như vậy mà để mặc cho mình đi ra ngoài.

Anh không để ý tới lời cô nói, cầm điện thoại đi động trả lại cho cô, sau đó theo hướng của cô tiếp tục đi ra bên ngoài.

Cái khu buôn bán này rất lớn, bên trong trang hoàng tráng lệ đẹp đẽ.

Đa đầu Đỗ Tiểu Nhiễm cũng thấy tê dại theo, chờ lúc đi ra bên ngoài cũng không thấy những người hung tợn đã man đâu, cô vẫn còn rất lo lắng, không nhận được nhìn hai bên đường.

Tất cả cảnh tượng đều bình thường, không có chút đặc biệt, người đi trên đường cũng chính xác là những người đi đường.

Cô không nhận được buồn bực, nhìn vào mặt anh.

Lúc này Vu Kỳ mới chậm rãi mở miệng, “Sau khi em đi tôi có kiểm điểm lại mình, tôi nghĩ là tôi ép em quá, cho nên bây giờ em muốn làm gì cũng đều có thể.”

Đỗ Tiểu Nhiễm nửa tin nửa ngờ, “Anh... Xác định?”

Thấy anh nghiêm túc gật đầu, Đỗ Tiểu Nhiễm bị anh khiến cho hồ đồ.

Người này thật sự là người trước đây dụ dỗ lừa gạt mình, còn dùng kỹ xảo đặc biệt để làm mình đồng cảm sao?

Thật sự là bị anh lừa gạt nhiều lần rồi, cô không dám tin anh ngay lập tức.

“Anh đừng tưởng rằng nói như vậy tôi sẽ mềm lòng!” Đỗ Tiểu Nhiễm kiên quyết nói: “Anh biết anh sắp dọa tôi sợ muốn chết không, vì trốn tránh anh tôi như một tên tội phạm trốn trại. Ngày nào cũng nom nớp lo sợ, bất kể là ở tiệm bánh hay phòng ở đều không được bình yên, ban ngày như vậy còn chưa tính, ban đêm còn nằm mơ thấy anh, anh như con chó điên chạy đuổi theo tôi...”

“Con chó kia đáng yêu không? Trêu chọc em vui không?”

Đỗ Tiểu Nhiễm tức giận nói cho anh biết, “Thích tuyệt đối là không có, ghê tởm là một đồng lớn, ghê lở không nói, vừa chạy nước miếng vừa bay tung tóe khắp nơi!”

Nói xong còn không nhận được làm mặt quỷ với anh.

Vu Kỳ cũng cười, đưa tay siết chặt mặt cô: “Bản thân tôi cũng nằm mơ thấy bộ dạng con thỏ nhỏ co quắp người chờ tôi tới ăn.”

Hết chương 30

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Edit: Ngọc Hân

Đỗ Tiểu Nhiễm đỏ mặt, thấy anh còn đi theo mình không nhận được hỏi anh: “Anh vẫn muốn đi theo tôi à?”

“Em vẫn còn muốn làm ở chỗ này?” Trái lại anh hỏi một câu, đang muốn tiếp tục trêu chọc cô. lqdon

Cũng vừa may khu buôn bán này người bình thường rất ít, bãi đậu xe rất nhiều, hoàn toàn không phải đỗ xe bừa bãi.

Cố tình lại có những người không tự giác, dừng xe bên lề đường, cũng may gần khu vực đỗ xe không có quá nhiều người.

Đỗ Tiểu Nhiễm đứng đó nói chuyện cùng với Vu Kỳ, hoàn toàn không chú ý đến động tĩnh sau lưng, cũng hoàn toàn không nghĩ tới xe sau lưng chợt chạy vọt tới.

Thật may là Vu Kỳ phản ứng nhanh, khi xe sắp đụng vào Đỗ Tiểu Nhiễm thì đưa tay kéo cô vào trong ngực.

Đỗ Tiểu Nhiễm kinh ngạc, cơ thể nghiêng về phía Vu Kỳ.

Vu Kỳ dùng sức ôm cô, đề đầu cô khiến cô có chút đau, đồng thời cô cũng cảm thấy phía đằng sau có chiếc xe nhanh chóng lướt qua cô.

Nếu như không phải Vu Kỳ kéo mình kịp thời thì chiếc xe kia đã đụng vào mình!

Vừa nghĩ tới cô cảm thấy vô cùng sợ hãi!

Hơn nữa khiến người ta tức giận đó chính là, rõ ràng tình huống nguy hiểm như thế, vậy mà tài xế không chút xiú ý định muốn dừng xuống nhìn xem sao.

Gần như là không chút do dự lái xe đi ra ngoài.

Lái xe lên làn đường người đi bộ đã đủ nguy hiểm, thế mà sau khi thiếu chút nữa đụng phải người, ngay cả lời xin lỗi cũng không muốn nói, thật sự là quá đáng!

Đỗ Tiểu Nhiễm tức giận đẩy Vu Kỳ ra, bước nhanh đuổi theo: “Anh lái xe làm sao vậy, thiếu chút nữa đụng phải người ta không thấy hả?”

Vốn tưởng rằng lái xe kia không biết xấu hổ dứt khoát lái xe đi, nhưng không ngờ có lẽ người ngồi trong xe nghe thấy lời cô.

Xe nhanh chóng dừng lại, một người phụ nữ vênh vảo tự cao từ bên trong bước ra.

Có lẽ người phụ nữ kia cho rằng mình rất có tiền, vẻ mặt giễu cợt tiêu sái đi tới trước mặt Đỗ Tiểu Nhiễm: “Cô quản tôi lái xe thế nào à, tôi muốn lái thế nào thì lái thế ấy?”

Liếc trên dưới trái phải quần áo trên người Đỗ Tiểu Nhiễm, cho là Đỗ Tiểu Nhiễm cũng chỉ là nhân viên phục vụ ra ngoài dùng cơm, người phụ nữ kia kiêu ngạo phách lối hơn, “Không phải cô là nhân viên phục vụ sao, một tháng kiếm được bao tiền, đừng nói không đụng phải cô, nếu đụng phải cô thì

thật sự đụng cho chết, cũng chỉ hơn ba mươi vạn là xong chuyện, chỉ sợ ba mẹ cô còn phải cảm ơn chúng tôi đã hào phóng đấy, đáng tiếc số tiền kia với tôi cũng chỉ là tiền mua chiếc xe mà thôi!”

Đỗ Tiểu Nhiễm vốn chỉ tức giận, hiện giờ dứt khoát nổi giận.

Chỉ là trời sinh cô không thích gây gỗ, nhất là người quá đáng chưa từng thấy như vậy, giờ bị tức mặt cũng tái xanh, lại phát hiện chính mình không biết nên nói cái gì.

“Cô không phát hiện mình rất quá đáng sao? Không phải có mấy đồng tiền dơ bẩn...”

“Nhưng chị đây chính là có tiền có thể đập loại người bùng bát bùng đĩa như cô đây.”

Ngược lại Vu Kỳ bên cạnh vẫn không lên tiếng, cúi đầu chơi điện thoại di động, giống như đang gõ gõ vào điện thoại.

Chờ gõ vào xong mới đi tới dắt tay Đỗ Tiểu Nhiễm, rất cẩn thận dắt qua một bên nói: “Đừng tức giận với thứ người như thế, trở về đi thôi.”

Đỗ Tiểu Nhiễm buồn bực ừ một tiếng, trong lòng cũng biết nói nhiều với thứ người như vậy sẽ bản miệng mình, nhưng mà rất tức giận, cúi đầu bước về trước mấy bước.

Người phụ nữ sau lưng còn tưởng rằng đã dọa được Đỗ Tiểu Nhiễm, đứng đó dương dương tự đắc nói: “Cũng không đụng phải cô, lại nói cô có xe chứ, mà hỏi tài xế chúng tôi có biết lái xe hay không?”

Chờ quay đầu đi tới chiếc xe lúc này, người còn chưa tới xe chợt thấy bên cạnh có hai chiếc xe lao tới, hai chiếc kia trực tiếp chặn ngang trước khi chiếc xe kịp chạy trốn.

Không chỉ đơn giản là chặn lại mà là trực tiếp đâm tới, đâm đầu xe đụng vào biển báo giao thông.

Chuyện xảy ra đột ngột, người phụ nữ kia hoàn toàn không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, rất nhanh hai chiếc xe mở cửa ra, có hai người xách theo hai chiếc gậy từ bên trong đi xuống, không nói một lời mà điên cuồng đập chiếc xe ở giữa kia.

Cửa sổ kính chắn gió bị bể rơi đầy đất, tất nhiên tài xế bên trong xe cũng sợ đến choáng váng, ngồi đợi ở bên trong, có lẽ cũng bị miếng thủy tinh văng vào, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu trời ơi xin đừng đập. Lê*Quý&Đôn

Người phụ nữ kia càng thêm hoảng sợ liên tiếp kêu gào, sau đó không ngừng cầu xin: “Các người đừng đập, có chuyện gì xin hãy thương lượng...”

Cô ta biết mình đụng phải sắt đá, đoán chừng mới vừa rồi đã đắc tội người ta, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới một cô gái mặc đồng phục nhân viên phục vụ mà lại có năng lực như vậy.

Lúc nói chuyện tài xế cũng từ trong xe đi ra, biết tất cả những chuyện này đều là người phụ nữ kia gây ra, nhìn chiếc xe rất nổi tiếng bị đập như vậy thì tức giận đánh người phụ nữ kia một bạt tai, mắng: “MK đồ sao chổi, mới vừa rồi cô nháo cái gì với người ta hả?”

Những người cầm gậy kia thấy đập hồng bết rồi cũng ngừng lại, ngược lại người sau lưng từ nãy đến giờ không ra tay, cầm điện thoại đi tới, cười híp mắt nói với hai người kia, “Có người bảo tôi truyền đạt một câu.”

Cười cười nói: “Người có tiền tùy hứng.”

Nói xong mấy người cầm gậy lục đục trở lại xe, trước khi đi như nhớ tới gì đó, người lái xe vẫn không quên nhắc nhở tài xế kia một câu: “Ài chà, người trẻ tuổi, nơi này có camera giám sát, lát nữa lúc báo cảnh sát nhớ chuyển cả băng ghi hình.”

Nói xong cười, hoàn toàn không xem ai ra gì lái xe đi.

Tài xế kia cũng đã lẫn lộn chợ búa, vừa nhìn những lái xe kia cũng biết đây đều là những người không lương thiện gì, làm sao còn dám tùy tiện báo cảnh sát.

Ngược lại bên kia Đỗ Tiểu Nhiễm đang buồn bực đi phía trước, chợt nghe sau lưng truyền tới tiếng động không bình thường vội quay đầu lại nhìn.

Trong nháy mắt liền bị cảnh hung hăng kia dọa sợ ngây người, hoàn toàn không nghĩ tới ban ngày ban mặt thật sự lại có cảnh đập xe trắng trợn như vậy.

Hồi kỳ quái chính là sau khi bị đập xe, tài xế kia hoàn toàn không có ý định báo cảnh sát.

Cô còn đang kinh ngạc, Vu Kỳ đi bên cạnh đã lôi kéo cô đi tiếp.

Đỗ Tiểu Nhiễm mơ hồ cảm thấy không bình thường, vội hỏi anh: “Là anh làm sao?”

Nhưng anh vẫn luôn đi phía sau lưng mình, cho dù muốn tìm người cũng không thể nào nhanh như vậy được?

Về mặt Vu Kỳ rất bình tĩnh: “Không có, chắc ác giả ác báo!”

“À.” Lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm mới nhớ tới gì đó vội rút tay mình về, mới rồi tâm tình không tốt, thiếu chút nữa theo lời anh, để anh dắt đi.

Cô vội vàng giả vờ xoa tay, hơi tức giận nói: “Anh đừng động tay động chân.”

“Em không thích?” Anh cười cúi người, vì thân thể cao cổ ý tiếp sát cô, “Vậy em có thể động tay động chân với tôi hay không?”

Đỗ Tiểu Nhiễm vội quay mặt đi, nhỏ giọng lầm bầm: “Không biết xấu hổ.”

Chột ngược mắt thì nhìn thấy có một con gấu bông bày trong tủ ở bên cạnh.

Trắng mập mập vô cùng đáng yêu, khuôn mặt bình an.

Cô không nhịn được dùng chân, nhìn thêm mấy lần.

Khi còn bé cô cũng rất thích những đồ vật này, chỉ là sau này lúc lên đại học không gian trong ký túc xá hơi chật, chỉ có thể mua con nhỏ ôm ngủ.

Thật ra thì thói quen này đến bây giờ còn bị bạn cùng phòng cười, nói cô giống như đứa trẻ.

Trong lòng cô tự hiểu, mình không giống đứa bé mà là cảm thấy trong lòng trống trải, buổi tối ôm gì đó mới có thể thấy ấm áp hơn.

Cũng không biết Vu Kỳ đi vào lúc nào, rõ ràng cô mới nhìn một chút, chớ lúc lấy lại tinh thần anh đã nhanh tay nhanh mắt đi vào trong cửa tiệm.

Cô lập tức hiểu ý vội đi theo vào.

Anh vui vẻ đi vào, lúc cô đi tới nhân viên cửa hàng đã tươi cười ôm con gấu bông, “Tiên sinh, cần bọc không?”

“Không cần.” Anh quay mặt nhét con gấu bông vào trong ngực cô, “Cô ấy ôm là được.”

Về mặt Đỗ Tiểu Nhiễm lạnh lùng, rồi ôm chặt con gấu bông, lộ ra dáng vẻ ghét bỏ, bấu môi với anh.

Cũng không biết anh đang trêu chọc hay giải thích, anh khẽ cười nói với nhân viên phục vụ xinh đẹp: “Bạn gái tôi đang giận dỗi với tôi.”

Dưới ánh mắt hâm mộ của nhân viên cửa hàng, anh cúi người ghé sát vào cô, giọng dịu dàng nói: “Cô gái, tha thứ cho tôi được không?”

Đỗ Tiểu Nhiễm chôn mặt trong con gấu bông, trong lòng như có gì đó chảy qua.

Không ai nói chuyện với cô như vậy.

Trong lòng biết anh đã từng rất quá đáng, cũng rất hư, thù đoạn rất quá quắt.

Đù thứ không thể, nhưng...

Chưa có ai từng thích cô như vậy.

Chỉ chớp mắt mấy cái, cô chần chờ nhìn về phía anh.

Không muốn nói vấn đề này cùng anh ở trong cửa hàng, cô nhanh chóng đi ra bên ngoài, ôm gấu bông rất chặt.

Đến bên ngoài, người trên đường vẫn ít như vậy.

Anh vẫn không lên tiếng, hai người im lặng đi một lúc lâu. Đỗ Tiểu Nhiễm mới ngẩng đầu lên, giờ con gấu bông nhỏ bé trong tay, có chút sợ hãi khoa chân múa tay, “Anh cho tôi là gì, đồ chơi, cần chơi trò oản tù tì?”

“Bầu bạn người yêu vợ.” Biểu tình lỗ mãng nhạt đi, anh nhìn cô rất chăm chú.

Đỗ Tiểu Nhiễm chưa từng cảm thấy đường về nhà lại xa xôi như vậy.

Cô không lên tiếng, cúi đầu đi tiếp.

Trong đầu hơi hỗn loạn, ý chí đang từ từ dao động.

“Tôi không có người thân...” Cô nhỏ giọng nói: “Bất kể tôi gặp phải chuyện phiền phức gì ba tôi chỉ biết oán trách tôi vô dụng, mẹ tôi chỉ biết nói tôi là sao chổi mang lại sự xui xẻo. Lúc còn rất nhỏ, có thể xem là không liên quan gì tới tôi, trong nhà gặp bất cứ phiền phức gì, bọn họ cũng đều cảm giác chắc chắn tôi là sao chổi gây trở ngại...”

Trong lòng có chút hỗn loạn, “Thình thoảng cũng mua gấu bông cho tôi, lúc còn rất nhỏ từng mua cho tôi một con thỏ, nhà tôi cũng không phải không có tiền, nhưng với tôi thật sự chỉ có một con thỏ.”

“Sau lớn lên chút nữa, tự tôi góp tiền mua chó bông, còn đủ loại heo nhỏ, bò, khí con... Ngay cả cá sấu bông tôi cũng có mua...”

Rất muốn ngăn mình lại.

“Lúc sinh nhật, bạn học biết tôi thích gấu bông thỉnh thoảng cũng sẽ mua làm quà tặng tôi, vô tình tôi có một phòng gấu bông... Lúc cảm thấy cô đơn tôi sẽ tự giam mình trong phòng, dùng những con gấu bông kia bao quanh tôi.”

Cô hít sâu không ngừng, “Người như vậy không thể đùa bỡn được.”

Cô thật lòng nói: “Vu Kỳ, tôi không dám ở cùng một chỗ với người như anh, đối với anh tôi không tính là gì, nhưng nếu như tôi tiếp nhận anh, anh sẽ phải là cả thế giới của tôi...”

Rất rõ ràng vấn đề lớn nhất của mình ở nằm ở chỗ nào, vì từ trước đến giờ thiếu thốn tình cảm cho nên một khi đã yêu người nào cô sẽ bỏ ra tất cả để yêu người đó, giống như ở trong ký túc xá, cố gắng duy trì sự thân thiết, mặc dù cảm thấy khổ cực nhưng trong lòng lại rất vui vẻ...”

Ngay cả bạn tốt cũng nói cô sống một chết đi được, lúc nào cũng có đáng về lấy lòng người khác.

“Tôi vẫn luôn là như vậy, đối với bạn học bên cạnh và bạn cùng phòng còn để ý lấy lòng, vậy nếu như tôi thích người nào tôi nhất định sẽ đánh mất mình, hạ mình xuống rất thấp, cho nên tôi muốn tìm một người tốt, một người có thể yêu tôi thật lâu thật dài...”

Dùng một lát cô nắm chặt gấu bông trong ngực, hít sâu một hơi: “Nhưng mà anh thật sự rất khó từ chối... Tôi...”

Lời còn chưa nói hết cô cảm thấy cơ thể chợt nhẹ bỗng, anh lôi con gấu bông trong ngực cô ra.

Nụ hôn này tới rất nhanh, bất ngờ không phòng ngự chặn môi cô lại.

Cô kinh ngạc mở to hai mắt, muốn dùng sức đẩy anh ra nhưng lúc ngón tay chạm vào cơ thể anh, không cẩn thận đụng vào con gấu bông to dùng kia.

Cô dừng lại, ngón tay cẩn thận tránh gấu bông ra.

Vì động tác của mình nên sợ hãi bất an khiến cô thấp thòm lo âu, cô hoảng sợ nhắm mắt lại, được anh ôm chặt hôn lên môi.

Hết chương 31

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Edit: Ngọc Hân

Trước kia không biết môi hôn sẽ khiến người ta xiu, giờ cô thật sự có cảm giác thiếu dưỡng khí.

Lúc này anh véo nhẹ chóp mũi của cô, cười ôm cô vào trọng ngực, “Này này, hoàn hồn hoàn hồn.”

Đỗ Tiểu Nhiễm đỏ cả mặt, tức giận đẩy anh ra, ôm chặt gấu bông trong ngực.

Hoàn toàn không biết làm sao, có chút tức giận mình quá mềm lòng, ý chí yếu kém.

Nhưng dường như rất không tốt nếu vừa bị người ta hôn liền trở mặt, buồn rầu chôn đầu vào trong gấu bông.

Chờ đến phòng mình thuê, cô vội vàng mở cửa.

Đi làm chỗ tiền lương cao nên lúc cô đi mướn phòng lựa chọn rất nhiều mặt, để tiện cho việc đi ra ngoài cũng là vì tính toán sự an toàn nên cô lựa chọn thuê nhà này.

Mặc dù chỉ có hơn bốn mươi mét nhưng bên trong sắp xếp sạch sẽ đơn giản, tất cả dụng cụ đều đầy đủ.

Cô không cho anh đi vào, cố ý nhốt anh ở bên ngoài cửa.

Trong lòng có chút thấp thòm, biết anh nhất định sẽ không đi.

Quả nhiên mới vừa đặt gấu bông xuống thay quần áo ở nhà ra, liền nghe thấy tiếng gõ cửa truyền tới.

Đỗ Tiểu Nhiễm tâm hoảng ý loạn chạy tới, thò ra cửa nói: “Anh, hôm nay anh về khách sạn được trước không! Hiện giờ em không muốn gặp lại anh.”

“Nhưng anh ở cách vách nhà em thì làm sao bây giờ?”

Đỗ Tiểu Nhiễm sợ hết hồn, lập tức nhớ tới kể từ lúc mình vào ở nhà trọ này, cũng rất kỳ quái, rõ ràng nhà trọ này không tính là nhỏ, nhưng cổ tình tang ở này của mình dường như rất yên tĩnh, mỗi lần chờ thang máy đều một mình cô...

Cô không nhìn được đồ đạc, có cần quá đáng như vậy không chứ?

Cô nhón chân lên nhìn vào mắt mèo, người bên ngoài đang dựa bên tường, đã chuẩn bị để ở lâu dài.

Thật chưa từng thấy qua người nào da dày như vậy!

Đỗ Tiểu Nhiễm xoay nắm cửa, cuối cùng thở dài cẩn thận mở cửa ra, “Em mời làm khách, nhưng anh chỉ có thể ngồi một lát thôi, còn có không thể động tay động chân.”

Anh cười gật đầu, tay vịn vào khung cửa mở cửa ra giúp cô.

Lúc đi vào thuận tay đóng cửa phòng cho cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm chợt cảm thấy tê dại da đầu, lúc ở nhà trọ một mình nên không cảm giác nhỏ.

Nhưng anh vừa mới bước vào cô lập tức cảm thấy cả gian phòng nhỏ hẳn đi.

Ngược lại anh rất quy củ, đi vào trong phòng còn biết chủ động đổi dép.

Đỗ Tiểu Nhiễm vội nói: “Không cần, sàn nhà trong phòng không quý giá đến thế, hơn nữa nhà em chỉ có dép con gái...”

Không nghĩ tới anh thế mà chẳng thèm để ý chút nào, thật sự đi dép của cô.

Chỉ là dép này quá nhỏ, lại còn màu hồng...

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không biết tại sao lại đỏ mặt, trước kia lúc ở trong núi cùng anh, thường cùng nhau ăn cơm nhưng cũng chưa từng căng thẳng như thế này.

Hôm nay, dường như từ khi anh vừa vào phòng mình, anh như nhiễm phải khói pháo hoa, rất vui vẻ.

Hơn nữa ghế salon của mình lúc ngồi bình thường cũng chẳng thấy sao cả, anh ngồi lên thì lập tức ghế salon này có vẻ nhỏ bỏ vào túi được.

Đỗ Tiểu Nhiễm đi tới phòng bếp tìm nước cho anh.

Anh cũng không nói gì, ánh mắt có chút không kiên kỳ quan sát chỗ ở của cô.

Bởi vì phong cách lịch sự, đáp đáp không hề kém cỏi, lúc anh ngồi im ở đó, Đỗ Tiểu Nhiễm không phải không cảm thấy anh mê người.

Đưa nước cho anh, Đỗ Tiểu Nhiễm ho nhẹ một tiếng, “Anh ở bên kia?”

Ngón tay cô chỉ vào cách vách, cái nhà trọ này thiết kế rất tốt, một tầng có ba phòng, bên trái cô là phòng rất rộng.

“Không có.”

Ngón tay anh chỉ vào vị trí đối diện cô, “Anh chọn chỗ kia, cách chỗ ngủ em gần nhất.”

Đỗ Tiểu Nhiễm mới vừa uống một hớp nước, trong nháy mắt thiếu chút nữa phun ra.

Cô vội vàng nghiêm túc ho khan một tiếng để che dấu.

Anh cười ghé sát vào cô, ngồi lên ghế phía đối diện Đỗ Tiểu Nhiễm nói: “Ngày hôm ấy khi em thuê phòng này thì anh cũng ở phòng sát bên cạnh, cho nên em yên tâm, anh rất có kiên nhẫn, em không muốn anh sẽ kiểm chế không đụng vào em”

“Vậy...” Ngón tay Đỗ Tiểu Nhiễm xen kẽ vào nhau, hơi có chút căng thẳng: “Vậy em không cần chạy trốn nữa, có phải em được trở về trường học hay không?”

Im lặng một lúc, “Vốn là em muốn trốn trở về lấy bằng tốt nghiệp đi tìm việc làm”

Cô ngược mắt nhìn về phía anh, “Vậy còn bây giờ thì sao?”

Cô luôn có thói quen lấy lòng người khác, mặc dù mối quan hệ với anh mới vừa hòa hoãn, nhưng theo bản năng vẫn muốn hỏi qua ý kiến của anh.

Thế nhưng anh không nói gì, mà là về mặt cung chiêu trả lời: “Tùy ý em.”

Lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm mới nói: “Vậy em có thể trở về lấy bằng tốt nghiệp... Thử tìm công việc sao? Nhưng anh vẫn ở trong núi, nếu mà như vậy, có phải chúng ta sẽ phải... hay không. Thật ra thì cũng có thể bàn bạc, song em học nhiều năm như vậy, tốt nghiệp rồi không tìm việc để thực tập dù sao cũng cảm giác giống như mình học nhiều năm vậy cũng vô ích...”

Cô càng nói càng khẩn trương, ngược lại anh nhanh chóng ngắt lời cô, mỉm cười nói: “Tiểu Nhiễm, đừng lo anh nghĩ gì, em muốn làm gì thì làm cái đó.”

Đỗ Tiểu Nhiễm hít sâu một hơi, “Em cho rằng anh thích bắt em ở bên cạnh anh...”

Dù sao lúc trước anh vẫn luôn làm như vậy.

“Còn việc em phải vào núi dạy, anh cũng lén lút tác động sau lưng đúng không?”

Lúc ấy mình sắp nhận lấy cái chết, cho rằng toàn bộ thế giới đều hãm hại mình, hiện giờ nhớ tới vẫn cảm thấy không thể bốt tức được.

Đỗ Tiểu Nhiễm không nhận được trừng mắt về phía anh, “Được rồi, thời gian không còn sớm anh có thể về!”

Nói xong Đỗ Tiểu Nhiễm liền đứng lên, bộ dạng muốn tiễn khách.

Ngược lại Vu Kỳ không giận mà dặn dò cô: “Nếu như em muốn trở về thì phải chuẩn bị sớm đi, buổi tối dọn dẹp xong hành lý sáng sớm mai anh bảo người ta lái xe đưa chúng ta về.”

“Đã biết.” Đỗ Tiểu Nhiễm đưa anh ra tới cửa, chợt có chút tò mò.

Không nhận được đi theo anh tới cửa phòng bên kia, nhìn anh mở cửa phòng.

Vu Kỳ cười khẽ, cất bước đi vào bên trong, còn mở cửa rất to để cô đi vào thăm thú.

Đỗ Tiểu Nhiễm lại cảnh giác đứng ở cửa, chỉ liếc mắt nhìn vào bên trong, sau đó nói: “Còn tưởng rằng anh sẽ ở khách sạn bên ngoài.”

Quay về được hai bước chợt nhớ tới gì đó, cô vội hỏi anh: “Nếu thật sự đi về, em sẽ tìm việc làm, vậy anh làm gì? Bình thường anh không có chuyện gì để làm sao?”

Cũng quen biết lâu như vậy, hoàn toàn chẳng biết anh làm cái gì, duy trì trang viên lớn như vậy, chưa kể đến anh chi tiêu, nhìn thế nào thì tất cả đều chính là đốt tiền.

Chẳng lẽ dựa vào bán đất mà giàu nhanh chóng?

Nhưng cũng không phải, miệng ăn núi lở mà?

“Anh có thể tìm việc để làm.” Anh cười, cũng không đóng cửa lại.

Đỗ Tiểu Nhiễm sợ mình còn đứng ở cửa thì có vẻ quấy rầy dây dưa vội vàng xoay người về phòng mình, lúc đóng cửa lại xong xuôi mới thở phào một hơi.

Lúc hơi muộn cô cũng không biết Vu Kỳ sẽ ăn gì, chỉ là thời gian qua cô không mua thức ăn mà tự bản thân mình nấu cơm.

Vừa đứng ngày mai phải đi, cô dứt khoát tìm đồ trong phòng bếp, làm món cánh gà chiên.

Ngày trước mình ăn hai ba cánh là đủ, lần này làm dường như hơi nhiều.

Nhìn bảy tám cánh gà sắp trong mâm, cô chần chừ, cuối cùng chọn năm miếng ngon đặt trong đĩa.

Chờ qua một lúc thấy cửa phòng cách vách vốn không đóng mà mở rộng ra.

Một người đang khom lưng dọn dẹp đồ đạc, người còn lại cẩn thận dùng khăn khử độc và dụng cụ khử độc không khí thì phải.

Thấy Đỗ Tiểu Nhiễm đi vào, những người đó rõ ràng biết cô, cũng khách khí chào hỏi: “Chào cô Đỗ.”

Đỗ Tiểu Nhiễm vội vàng cười, nhìn lại Vu Kỳ thì thấy không biết đã đổi quần áo từ khi nào.

Trước kia không cảm thấy anh là thiếu gia, giờ mới phát hiện con người anh toàn thân đều lịch sự.

“Đang tính đi tới bảo em, thời gian không còn sớm anh dẫn em đi ăn cơm tối.” Nói xong Vu Kỳ mới để ý cô bụng gì đó, lập tức chạy lại cúi đầu ngửi, “Em làm...”

Ở chỗ này mỗi ngày đều phải tìm người tới khử độc.

Đỗ Tiểu Nhiễm không nhận được nhớ tới món ăn lúc trước trên núi của anh, đều vận chuyển bằng trực thăng...

Ngày cả trái cây đều phải tươi mới nhất...

Chưa nói đến mình làm chính là cánh gà đông lạnh, cho dù ngon cũng sợ không hợp khẩu vị của anh.

Cô vội lùi về sau hai bước, “Em mới nghe bên chỗ anh có tiếng động, đi ra ngoài ăn đúng không, vậy em trở về thay đồ...”

Vừa muốn tránh ra anh đã níu cánh tay cô lại.

Không dùng đũa mà trực tiếp cầm một cánh gà bỏ vào trong miệng, anh vội cười nói, “Tay nghề em không tệ, ăn rất ngon, ngoại trừ món này em còn làm gì khác nữa?”

“Còn ít rau... Nhưng là của ngày hôm qua còn dư lại...” Hôm nay nhiều biến cố như vậy làm gì có thời gian đi mua thức ăn.

“Đủ chúng ta ăn không?” Lúc nói chuyện anh đã đi ra ngoài rồi.

Đỗ Tiểu Nhiễm nhanh chóng rảo bước, “Món ăn không phải tươi mới, hơn nữa em chỉ xào...”

“Chỉ cần em không hạ độc anh sẽ ăn, đừng nói nữa đến đây đi.” Nói xong Vu Kỳ trực tiếp nhận đĩa trong tay cô, bảo cô đi lên trước, ý bảo cô mở cửa.

Đỗ Tiểu Nhiễm không còn cách nào, vội mở cửa ra.

Cô biết vấn đề lớn nhất của mình chính là điều này, một khi thân quen với người khác, chuyện người ta nhờ vả cô cô rất khó từ chối, lúc nào cũng không nhận được muốn có mối quan hệ tốt với người ta, làm người ta càng thêm thích mình.

Anh thật sự không đi vào phòng bên mang thức ăn lên, mà có dáng vẻ là khách.

Đỗ Tiểu Nhiễm đành vào bếp, vì nghĩ chỉ một mình ăn cho nên bài trí mâm đĩa rất tùy ý. Lê;Quý’Đôn

Lúc này vội vàng cẩn thận sửa sang lại mới bung món ăn ra.

Lượng thức ăn cũng không ít, không ngờ tới sau khi động đũa lại phát hiện anh còn ăn ngon hơn cả lúc trước, ăn bốn chén cơm trắng, chờ anh lại đưa chén không tới, Đỗ Tiểu Nhiễm có chút sục sạo.

Không nhận được liếc qua anh, may nhờ mình chuẩn bị nhiều...

Cô mang chén bát trở vào bếp lần nữa, chờ lúc đi ra thấy anh đang xem tivi.

Thời gian này TV cũng không có chương trình gì hay, ngược lại đang chiếu chương trình tổng hợp nghệ thuật vô cùng náo nhiệt.

Thình thoảng cô cũng có xem, không được tính là thích, nhưng một người ngồi trong phòng sẽ cảm thấy lạnh lẽo cô đơn, muốn có chút độ ấm, tiếng động.

Trước kia khi cùng ăn cơm với anh, phần lớn đều là anh bung tới.

Lúc này rất kỳ quái, ở cùng một chỗ ăn thức ăn bình thường, mở tivi xem tổng hợp nghệ thuật.

Cô len lén liếc anh một cái, rất nhanh bị anh phát hiện, anh nhìn sang cười khê.

Đỗ Tiểu Nhiễm vội giải thích: “Em cảm thấy rất lạ, chúng ta sẽ cùng nhau xem TV, anh còn có thể ăn món ăn em làm”

“Ừ.” Anh cười, “Nhưng làm đồ ăn quá cực khổ, sau này chúng ta ở cùng một chỗ, có thể tìm đầu bếp.”

Anh duỗi tay nắm chặt tay cô: “Như bây giờ không tệ, là thể giới của hai người, nhưng em xác định không để anh làm ấm giường cho em?”

Hết chương 32

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Edit: Ngọc Hân

Đỗ Tiểu Nhiễm sợ hết hồn vội vàng lác đầu.

Thật may anh xem như quân tử, com nước xong dưới ám hiệu của mình ngoan ngoãn đi về. Lê^QuysĐôn

Nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau Đỗ Tiểu Nhiễm dọn dẹp xong đồ, lúc đi ra bên ngoài xe đã chuẩn bị xong

Lên xe rất thuận lợi, xe chạy khoảng bốn giờ thì tới trường học của cô.

Thời gian này trường đại học đang được nghỉ hè, sân trường vốn nhộn nhạo dường như trống một nửa, lúc cô xách hành lý đi vào, khó tránh khỏi khiến một số cái liếc mắt nhìn.

Dù sao xe Vu Kỳ cũng có chút quá chói mắt, dọc đường đi cô cúi đầu bước nhanh, rất sợ gặp phải người quen nào đó.

Kết quả vẫn không thể tránh khỏi gặp mấy người bạn học, nam có nữ có thấy cô từ xa liền kinh ngạc nói, “Ài chá, Tiểu Nhiễm sao bạn trở lại, không phải bạn đi dạy tình nguyện sao?”

Đỗ Tiểu Nhiễm không còn cách nào khác đành vội mỉm cười, đang muốn đi tiếp thì những bạn học kia đã nhiệt tình vây quanh, ồn ào ào nói: “Đều nói dạy tình nguyện rất khổ, bạn ở đó thích ứng không?”

“Thấy bọn nhỏ ra sao, đúng rồi cần quyên góp sách không, nhà mình có rất nhiều sách!”

Đỗ Tiểu Nhiễm chậm rãi nói, “Ồ đó rất tốt, chỉ là chỗ đó có lẽ không cần mình dạy tình nguyện. ...”

Còn chưa nói hết Đỗ Tiểu Nhiễm liền cảm thấy vẻ mặt những bạn học kia không bình thường, còn đang kinh ngạc thì cảm giác có người đi tới.

Vu Kỳ không biết đã bước kịp từ bao giờ, mỉm cười chào hỏi, nhân tiện tự giới thiệu mình: “Chào mọi người, tôi là bạn trai của Đỗ Tiểu Nhiễm.”

“Wow oa...” Có nữ sinh ngạc nhiên sém hô lên, mặc dù biết nhìn chằm chằm vào một người là không lễ phép nhưng vẫn không nhịn được cố gắng nhìn Vu Kỳ mấy lần, vô cùng kinh ngạc hỏi dồn Đỗ Tiểu Nhiễm: “Bạn kết giao với bạn trai lúc nào, bạn trai bạn rất đẹp trai!”

Nói xong những bạn học kia lại có chút khựng lại, cảm thấy người đàn ông trước mắt có chút lạnh lùng.

Rõ ràng bình thường Đỗ Tiểu Nhiễm thấy mọi người rất thích nói chuyện, hiện giờ không dám nói gì nhiều, chỉ hần huyên cười nói mấy câu rồi tản ra.

Đỗ Tiểu Nhiễm đỏ mặt, không nhịn được nhỏ giọng oán trách anh: “Sao anh nói mấy lời kia làm gì.”

Chuyện như vậy truyền ra rất nhanh chóng, chỉ sợ hiện giờ đã truyền khắp trong đám bạn học rồi.

“Vậy em muốn anh anh nói gì, chúng ta đã lấy giấy đăng ký còn chưa tính là bạn trai bạn gái?”

Đỗ Tiểu Nhiễm bị chẹn họng, ngay sau đó nhớ tới chuyện này càng hạ thấp giọng xuống, “Ai lấy giấy chứng nhận với anh, em hoàn toàn không biết chuyện này.”

Vu Kỳ cười không cãi cò gì với cô, đi theo sau lưng cô.

Đến dưới lầu ký túc xá Đỗ Tiểu Nhiễm chợt vui sướng, đi quản ký túc xá rất chặt, nếu nam sinh muốn vào ký túc xá nữ sinh cũng không dễ dàng gì.

Cô vội cười nói: “Anh đi về trước đi, em tới ký túc xá rồi.”

Vu Kỳ từ trên cao nhìn xuống cô, đưa tay véo mặt cô, “Tối anh tới tìm em ăn cơm, em nhớ mở đi động nhé.”

“Không cần đâu.” Đỗ Tiểu Nhiễm rất tự nhiên từ chối, “Em mới vừa trở lại ký túc xá, có lẽ sẽ liên hoan cùng các bạn trong phòng.”

Sau này sẽ phải tốt nghiệp, cũng chỉ không ăn một bữa, hơn nữa cũng đã cùng anh ở chung một chỗ lâu như vậy, thỉnh thoảng tách ra ăn một bữa cơm cũng không sao mà.

Anh không lên tiếng, cũng chẳng biết nghĩ như thế nào, gạt đầu một cái rồi rời đi.

Lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm mới thở phào một hơi, xoay người đi vào trong lầu ký túc xá.

Gần tới mùa tốt nghiệp, các tầng ký túc xá của mấy cô đều ngổn ngang, đồ đạc cần mang đều đóng gói xong hết cả, không dùng thì chất đống trong hành lang, túi đồ ăn vặt nhiều hơn lúc trước rất nhiều.

Lúc Đỗ Tiểu Nhiễm đi tới cửa phòng ký túc xá mới phát hiện người trong phòng ký túc xá vẫn còn đầy đủ.

Lúc này đám bạn bên trong phòng vừa nhìn thấy cô thì kinh ngạc, ríu rít nói: “Tiểu Nhiễm, tại sao cậu trở về? Không phải cậu đi dạy tình nguyện sao?”

Đỗ Tiểu Nhiễm vội ngồi xuống, cười hi hi nói, “Có thể mình sẽ không đi dạy tình nguyện, ngày mai mình còn phải tới trường bàn lại chuyện này nữa.”

Nói xong ngẩng đầu nhìn mọi người trong ký túc xá, “Hôm nay mọi người đều ở đây, sao các cậu đều trở về hết thế?”

Rõ ràng có hai người đã trở về nhà ở, tìm được công việc và cả mướn phòng rồi.

Trương Kỳ Kỳ có quan hệ tốt nhất về mặt thân bí nói: “Lão tam ký túc xá chúng ta kết giao bạn trai, là chàng trai kim cương siêu siêu cấp có tiền! Không phải chúng ta muốn ăn bữa cơm tốt nghiệp đó sao, vị bạn trai kia của cô ấy đã đặt phòng bao tốt nhất ở Cẩm Long cho chúng ta, để chúng ta ăn mừng tốt nghiệp!”

“Oa!” Về mặt Đỗ Tiểu Nhiễm vui mừng nói, “Vậy thì tốt quá.”

Thấy phần lớn mọi người đều đã thay quần áo và cầm túi xách, cô lập tức hiểu, “Thế này là hiện giờ liền đi luôn sao?”

Rõ ràng còn chưa tới giờ ăn cơm?

“Cẩm Long không chỉ là nơi để ăn cơm, còn có thể hát KTV đấy, dù sao thì cũng phải chơi điên cuồng một trận.”

Mấy người kia giúp Đỗ Tiểu Nhiễm để hành lý xuống, có một người còn lấy hộp đồ trang điểm ra đưa cho cô nói, “Đừng chạy, lần này tất cả mọi người đều trang điểm, chúng ta phải làm người đẹp của xã hội mới.”

Nói xong tô lên mặt Đỗ Tiểu Nhiễm, trước kia thỉnh thoảng Đỗ Tiểu Nhiễm cũng có bôi chút son môi, giờ bị người ta đề đầu cẩn thận tô vẽ, chờ tới lúc soi gương liền nghe thấy bạn cùng phòng khen ríu rít, “Tiểu Nhiễm, không nghĩ tới cậu vừa hóa trang thì xấu xí như vịt bỗng hóa thành thiên nga, cậu nên trang điểm, da cậu trắng trang điểm nhìn rất đẹp.”

Nói xong bạn cùng phòng liền lôi Đỗ Tiểu Nhiễm đi ra ngoài, một nhóm sáu cô gái ăn mặc trang điểm xinh đẹp, lúc xuống lầu người xung quanh không không nhìn được đều nhìn về phía các cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm lẫn trong đám đó, nghĩ tới chuyện phải tách ra với những người bạn cùng phòng này thì có chút không nỡ, nhưng lại cảm thấy rất vui vẻ.

Mấy cô gái bắt xe tới Cẩm Long, chỗ này phần lớn mọi người tới lần đầu tiên, lão tam trong ký túc xá bị đẩy tới bên cạnh nhân viên phục vụ bàn nói chuyện. Lê(Quý)Đôn

Mấy người còn lại ngồi chờ trên ghế ríu rít cười nói.

Trương Kỳ Kỳ lại hỏi Đỗ Tiểu Nhiễm: “Sao cậu đột nhiên chạy về, còn tưởng rằng cậu phải đi nửa năm đấy?”

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không biết nên nói như thế nào, chỉ trả lời không rõ ràng, “Bên kia cũng không phải quá cần người tới đó....”

Đang nói chuyện thì thấy về mặt lão tam đang đứng trước quầy lễ tân mờ mịt, ngu ngốc đứng đó, đáng vẻ chẳng giống đã được đặt chỗ trước.

Đỗ Tiểu Nhiễm nhận ra gì đó, cô nhanh chóng đi tới ân cần hỏi: “Cậu làm sao vậy, có phải chưa đặt chỗ không, nếu chưa đặt được chỗ chúng ta đi nơi khác cũng được.”

Mấy người bạn cùng phòng kia của cô cũng đi tới, trong nháy mắt chuyện này có vẻ vô cùng lúng túng.

Lão tam lại càng đỏ mặt, gượng lấy điện thoại di động ra muốn liên lạc với bạn trai cô ấy, chợt khước mắt liếc thấy gì đó, tay lão tam đang muốn gọi điện chợt dừng lại, về mặt kinh ngạc nhìn về phía ghế dài ngồi nghỉ chân.

Lần này đã không phải là lúng túng, mà là quá căng huyết rồi.

Trên chiếc ghế dài người đàn ông ôm ôm ấp ấp cùng một người phụ nữ, chính là vị “Bạn trai” nói muốn chuẩn bị phòng bao cho bọn cô!

Làm sao lão tam nuốt được cục tức này, quả quyết vọt tới chỗ đôi cầu nam nữ kia, lúc người trong phòng ký túc xá đuổi theo thì nghe thấy lão tam đứng đó chất vấn: “Này, anh có ý gì, không phải anh nói đã sắp xếp phòng bao cho bạn bè trong ký túc xá cho tôi rồi sao, còn bảo hôm nay sẽ tới, giới thiệu cho mọi người biết anh là bạn trai của tôi...”

Sau khi bị lão tam chất vấn như vậy, người đàn ông kia ngay cả đứng lên cũng không thèm, nghênh ngang cười nói: “Cô cho rằng cô là ai, ngay cả chạm vào cô cũng không cho tôi chạm, còn đứng ở chỗ tôi giả vờ thanh cao nửa ngày, còn muốn tôi làm bạn trai cô? Ông đây chỉ muốn chơi đùa cô một chút! Hiểu không?”

“Khốn kiếp! Anh cái tên khốn kiếp này!” Lão tam tức muốn chết, cầm túi đập vào người kia.

Bên cạnh người kia có bảo vệ, thấy có người muốn ra tay, những tên bảo vệ kia chẳng kể là nam hay nữ, liền đi lên mạnh mẽ đẩy người ra.

Các bạn cùng phòng Đỗ Tiểu Nhiễm làm sao chỉ đứng nhìn, rồi rít chạy qua can, có một số nóng tính mắng phụ họa, “Loại người như anh là đồ lưu manh!”

“Tôi chính là đồ lưu manh thì làm sao, muốn để tôi vui đùa chút không?”

Nói xong người kia từ trên ghế đứng dậy để chiếm tiện nghi.

Đỗ Tiểu Nhiễm cách xa tên bại hoại này, lúc đi tới khuyên lão tam, không ngờ bị hấn kéo vai lại.

Cô tức giận quay đầu đẩy hấn ta ra, “Anh hãy tôn trọng một chút!”

“Thế nào là hãy tôn trọng một chút? Tự thể tùy cô chọn, thấy đáng đáp cô rất đẹp, ra giả cho anh trai đi. ...”

Nói xong người nọ còn dựa sát vào chiếm tiện nghi.

Lúc Đỗ Tiểu Nhiễm đang cảm tức muốn đẩy hấn ta ra, cũng không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên có bốn người từ bên kia xông lại.

Vốn đang cho những người đó cũng là trợ thủ của tên bại hoại này, nhưng những người đó vừa tới thì tình hình lập tức thay đổi.

Đó chính là trực tiếp dùng quyền cước, hoàn toàn không biết xảy ra như thế nào, bốn người vừa tới lập tức vây những tên bảo vệ kia và bao gồm cả tên bại hoại đó vào một chỗ rồi đánh.

Lúc đánh dường như sợ làm các cô bị thương, còn có một người đi qua che chở các cô đi ra bên ngoài.

Chờ lúc ra đến bên ngoài người nọ rất cẩn thận hỏi: “Cô Đỗ, không làm cô bị thương chứ?”

Lời nói này không riêng gì Đỗ Tiểu Nhiễm ngây ngẩn cả người, mà ngay cả những người trong phòng ký túc xá cũng ngây ngốc như nhau, cùng nhìn về phía Đỗ Tiểu Nhiễm.

Đỗ Tiểu Nhiễm hoàn toàn không biết tình hình thế nào, “Tôi không sao, nhưng. ...”

Cô nhìn thoáng qua ghế nghỉ chân, những người đó bị đánh luôn miệng kêu ối ối, hoàn toàn không đứng dậy nổi.

“Các người là?” Cô cẩn thận quan sát gương mặt những người kia, chợt cảm thấy có vài người quen mặt.

Mơ hồ nhớ tới gì đó, cả người cô giật nảy mình.

“Là anh Vu bảo chúng tôi đi theo bên cạnh cô.”

Quả nhiên. ...

Bạn cùng phòng bên cạnh tựa như đang xem phim, đều làm như không quen biết Đỗ Tiểu Nhiễm.

Mặt Đỗ Tiểu Nhiễm cũng đã đỏ lên, cô hoàn toàn không biết mình được người bảo vệ. ...

Chủ yếu là hoàn toàn không nghĩ tới còn có chuyện như thế. ...

Da đầu hơi tê dại, nói: “Cảm ơn các anh, chúng tôi vốn tới đây chơi. ... Vậy. ...”

Lại nhìn qua phía ghế nghỉ chân, đã gây tiếng động lớn như vậy, mà dường như chẳng thấy có người nào báo cảnh sát. ...

Chỗ lớn như thế này cũng xem như là nơi phải chi rất nhiều tiền, đừng nói nhân viên làm việc bên trong đại sảnh, ngay cả người quản lý cũng chẳng thấy một ai tới, lộ ra chút kỳ quái, còn có phần. ... Không thể tưởng tượng nổi. ...

Đỗ Tiểu Nhiễm cầm tay lão tam đứng bên cạnh mình, nói: “Vậy chúng ta về ký túc xá trước đã.”

Người kia cười: “Cô Đỗ vẫn nên chờ một lát, mới vừa rồi anh Vu biết cô ở chỗ này nên đã chạy sang đây.”

Người này vốn được huấn luyện giầy dạn kinh nghiệm, nói xong lại mỉm cười nói với mấy người bạn cùng phòng của cô: “Vậy tôi bảo tài xế đưa các cô về.”

“Được, cảm ơn nhé. ...” Trương Kỳ Kỳ nói mấy câu cảm ơn, lúc đi nhìn sang Đỗ Tiểu Nhiễm đứng bên cạnh, giống như Đỗ Tiểu Nhiễm chợt đột biến gene biến thành người ngoài hành tinh.

Hết chương 33

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34

Edit: Ngọc Hân

Những người kia cũng không để Đỗ Tiểu Nhiễm chờ trong đại sảnh mà đặc biệt tìm một phòng bao cao cấp cho cô.

Chỉ là bạn cùng phòng đã đi về, Đỗ Tiểu Nhiễm cô đơn ngồi một mình có chút không thích hợp, quan trọng hơn chính là hoàn toàn không biết lúc Vu Kỳ tới sẽ như thế nào. Lê quý: Đôn

Cũng đã trôi qua năm sáu phút, cửa lại được mở ra lần nữa.

Cô vội từ trên ghế đứng dậy thì thấy vẻ mặt người mở cửa khách khí mời Vu Kỳ đi vào.

Trên mặt Vu Kỳ cũng không nhìn ra điều gì, thấy cô ngược lại hỏi một câu trước, “Em không sao chứ?”

“Không sao.” Đỗ Tiểu Nhiễm vội trả lời, “Em rất tốt.”

Nói xong theo bản năng đi tới ghế sofa bên cạnh, nhường chỗ cho anh.

Vu Kỳ có chút bất ngờ, trong trí nhớ Đỗ Tiểu Nhiễm nhìn thấy anh không phải oán trách giận hờn thì chính là nhẵn mày, lúc này cô bé kia làm sao vậy?

Lúc anh đi qua đưa tay gõ nhẹ lên trán cô, cười kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình.

“Bạn cùng phòng của em đâu?”

“Các cô ấy đi về rồi.” Đỗ Tiểu Nhiễm nói xong dè dặt hỏi anh, “Những người kia đâu?”

Lúc này dường như anh mới nhớ tới, “Đã bảo người ta đuổi ra ngoài, đứng rồi muốn ăn gì?”

Anh tự mình cầm Ipad dùng để chọn món ăn, mở màn hình chỉ vào mấy món ăn cho cô xem “Có thể ăn cay không?”

“Có ạ.” Cô nhìn thấy món cay Tứ Xuyên không tệ, “Chọn món đó đi.”

Lúc này Vu Kỳ chợt nhớ tới gì đó, “Không phải em đang tới kỳ sinh lý hả, vẫn ít ăn cay thôi, ăn nhẹ một chút.”

Cả người Đỗ Tiểu Nhiễm căng cứng, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp theo, “Anh, làm sao anh biết?”

“Chúng ta ở chung một chỗ đã bao lâu rồi.” Nói xong Vu Kỳ như nhớ tới gì đó chợt tiến đến trước mặt cô. “Chẳng lẽ còn chưa tới? Nếu đã trễ tốt nhất em nên kiểm tra, nếu mang thai phải giữ gìn cơ thể cẩn thận.”

Đỗ Tiểu Nhiễm vốn có chút sợ anh, lúc này lửa giận bộc phát không kiềm chế được, đánh về phía đầu anh, oán hận nói: “Anh thật buồn nôn! Em chắc chắn sẽ không mang thai!”

“Sớm muộn gì cũng phải mang, tuổi trẻ thân thể dễ bình phục hơn.” Anh cười cười, như đang dụ dỗ cô. “Nhưng nếu em muốn chơi thêm mấy năm nữa cũng không sao cả.”

Ngón tay nhanh chóng gọi vài món ăn trên màn hình, sau đó để Ipad sang khe cắm bên cạnh bàn.

Lần đầu Đỗ Tiểu Nhiễm tới chỗ như thế này, hoàn toàn không biết dạng phòng bao như này, còn có cả ánh đèn thiết kế đặc biệt, lúc này anh dùng điều khiển từ xa điều chỉnh ánh đèn dịu xuống.

“Thích nhạc gì, cổ đại hay là hiện đại?”

Đỗ Tiểu Nhiễm không nhịn được liếc anh một cái, “Anh đã tới đây? Rất quen thuộc?”

Theo bản năng liền liên tưởng đến một số điều xấu, quán ăn đêm tùy tiện tán gái?

Vu Kỳ người này rất thông minh, lập tức hiểu rõ ý nghĩ trong đầu cô, anh cười véo mặt cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm vội đẩy tay anh ra, anh làm việc cẩn thận quan tâm chăm sóc như vậy, thấy thế nào cũng không giống là lần đầu tiên biết yêu. Ngoài trừ lúc ban đầu làm những chuyện vô liêm sỉ kia, hiện giờ anh quả thực chính là như một kẻ lọc lõi, cẩn thận từng bước ép sát, mình hoàn toàn không có sức

đánh trả.

“Anh rất thích nhìn bộ dạng ghen tuông của em.”

Lúc nói chuyện, nhân viên phục vụ đứng bên ngoài gõ nhẹ lên cửa hai lần rồi đẩy cửa ra bùng thức ăn tối.

Vì phòng rất lớn, bên trong là chiếc bàn lớn có thể ngồi được mười người, lúc bọn họ đi qua Đỗ Tiểu Nhiễm và anh ngồi một bên, bữa ăn không gọi nhiều món, là bốn món mặn một món canh.

Khẩu vị cũng thiên về thanh đạm, làm vô cùng tinh xảo.

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng chẳng khách khí, sợ thời gian kéo tới muộn nên cô ăn rất nhanh, nhìn điện thoại thì mới vừa vặn hơn bảy giờ.

Cô vội nói: “Em đã ăn no, em muốn trở về ký túc xá xem thế nào, chuyện ngày hôm nay có lẽ tâm tình mấy bạn cùng phòng của em không tốt lắm.”

Nhưng thật ra là có chút sợ anh giữ mình lại, đã quá hiểu rõ, nếu như anh thật sự muốn quán quít mình đòi yêu, cô thực chả biết nên làm thế nào.

Thật may là anh không làm khó cô, biết cô hồi hộp anh nhanh chóng đứng lên, còn cầm túi xách giúp cô.

Lúc đi ra ngoài đã có xe chờ sẵn ở trước cửa khách sạn, thấy bọn họ đi ra tài xế vội vàng chạy tới cửa, xuống xe mở cửa ra.

Sau đó xe nhanh chóng khởi động, bên ngoài ánh đèn rực rỡ muôn màu, đường trở về trường học rất rộng, không bị kẹt xe gì cả.

Phần lớn thời gian Đỗ Tiểu Nhiễm nhìn bên ngoài cửa xe, xe chậm chậm tiến vào khu vực quen thuộc, xung quanh trường học có rất nhiều hộ buôn bán, còn có mấy gian hàng như chợ đêm, buổi tối không khí nóng bức, ngoài trừ người buôn bán, thì có học sinh trong trường đại học và dân cư ở gần đấy đang đi dạo chỗ này.

Dần dần xe không đi qua được, tài xế chạy chậm chậm theo dòng người đi.

Chỉ là tốc độ rất chậm, Đỗ Tiểu Nhiễm liếc nhìn trước mặt, vội nói với Vu Kỳ ngồi bên cạnh, “Vào trường học sẽ bị chặn lại, em nên xuống xe ở đây, dù sao cũng chẳng mấy bước chân đâu mà, vừa đúng lúc xe lái sang bên cạnh là có thể chạy nhanh được.”

Nói xong cô nói với tài xế ngồi phía trước: “Phiên anh dừng xe, tôi xuống ở đây là được rồi.”

Ngón tay cô vừa chạm vào cửa xe, Vu Kỳ đã đề tay cô xuống, gạt đầu với tài xế phía trước.

Tài xế thấy Vu tiên sinh ra hiệu bảo làm theo, lúc này mới chậm rãi dừng xe lại.

Sau đó Vu Kỳ giúp cô mở cửa xe, đi theo cô cùng nhau xuống xe.

Đỗ Tiểu Nhiễm có chút bất ngờ, ngược lại anh cười nói, “Trời tối, anh nên đưa em tới dưới lầu ký túc xá.”

“Vâng.” Đỗ Tiểu Nhiễm không từ chối, chỉ cảm thấy đỏ mặt.

Mặc dù con đường này không dài nhưng phải đi qua nhiều cửa hàng, thỉnh thoảng có mùi vị thịt nướng lan ra, còn có một số bán đồ trang sức mỹ phẩm, ví dụ như trang sức chia khóa và điện thoại di động mà nữ sinh rất thích.

Cô cúi đầu bước đi, cảm thấy người bên cạnh ở chỗ này có chút không thích hợp.

Vì đông người nên cũng không thể bước nhanh hơn được, anh không nói gì chỉ là lúc thấy đông người sẽ nắm tay cô, ôm cô vào trong ngực, ngăn đám người ào ào bước đi giúp cô.

Đi thẳng tới dưới lầu ký túc xá, Đỗ Tiểu Nhiễm thở phào một hơi, quay đầu nói với anh: “Em đến nơi an toàn rồi, anh cũng về sớm chút đi.”

Suy nghĩ một chút lại hơi tò mò, “Anh về sẽ làm gì?”

Trước kia mình chưa từng tò mò anh làm gì, hiện tại không nhận được tò mò mỗi ngày sau khi anh xa mình về sẽ làm gì, bình thường thích gì, đam mê cái gì, chợt phát hiện mình hoàn toàn chẳng biết chút gì về người này.

Tất cả trí nhớ đều là chút chuyện khi còn bé, nhưng những thứ đó không đáng kể.

“Anh sẽ xử lý một số công việc.” Anh không nhiều lời, ngược lại nhìn về phía đằng sau cô, cong khóe miệng: “Lần sau phòng ký túc xá bọn em tụ tập ăn bữa cơm, anh sẽ sắp xếp, dù sao em cũng phải để anh gặp mặt bạn bè của em.”

Đỗ Tiểu Nhiễm khó khăn gạt đầu, “Em biết rồi.”

Đợi lúc cô quay đầu lại muốn lên lầu ký túc xá thì thấy không biết từ lúc nào mấy người bạn cùng phòng mình đã đứng ở cửa, hơn nữa trong tay còn xách trái cây và đồ ăn vặt đựng trong túi tiện lợi ở siêu thị.

Có lẽ mọi người vừa mới đi siêu thị về.

Về mặt Đỗ Tiểu Nhiễm cứng đờ, vội vẫy tay với Vu Kỳ, chạy đến bên đám bạn cùng phòng.

Nhưng vừa đi qua cô cảm giác được rõ ràng bạn cùng phòng đang quan sát cô.

Ánh mắt kia như nhau, cũng không phải không tốt mà chỉ là trong ánh mắt có kinh ngạc tò mò, nhiều hơn là không thể tưởng tượng nổi.

“Các cậu đi siêu thị à?” Đỗ Tiểu Nhiễm xách túi giúp một người mang nhiều đồ nhất trong số đó.

“...” Đám bạn kia nhìn nhau, đây Trương Kỳ Kỳ người có quan hệ tốt nhất với Đỗ Tiểu Nhiễm ra nói chuyện.

Trương Kỳ Kỳ cũng không nói gì ngay lập tức, đám người trở lại ký túc xá, đóng cửa ký túc xá Trương Kỳ Kỳ mới giữ Đỗ Tiểu Nhiễm hỏi: “Đó là bạn trai của cậu?”

Lỗi tai mấy người bạn cùng phòng dựng lên như tai thỏ, ánh mắt đồng loạt bắn về bên này.

Vốn là đang xem đi động trên giường tầng trên cao, lão tam càng cúi thấp đầu mắt không nháy nháy nhìn cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm khẩn trương nuốt ngụm nước bọt, “Ừ, là bạn trai mình.”

Trong nháy mắt đám bạn trong phòng không nói gì, im lặng lúc lâu, Trương Kỳ Kỳ mới oán trách nói: “Cậu thật kín miệng, hôm nay mọi người đều bị hù sợ, nhưng bạn trai cậu rất tốt nếu không chuyện ngày hôm nay làm chúng ta tức chết.”

“Cảm ơn bạn trai cậu nhé.” Lão tam trong phòng dè dặt huyếch nhẹ cô một cái: “Nhưng bạn trai cậu...”

Do dự hỏi cô: “Cậu biết là xe gì đưa chúng mình trở về không?”

Lời còn chưa nói hết chợt nghe thấy có tiếng gõ cửa.

Rất nhanh hai cô gái quen thuộc từ bên ngoài ký túc xá đi vào, bình thường mọi người trong ký túc xá thỉnh thoảng qua phòng chơi với nhau, chỉ là thời điểm hiện giờ vô cùng tế nhị, Đỗ Tiểu Nhiễm vội ngồi lên giường mình giả vờ thu dọn đồ đạc.

Ngược lại hai cô gái khác phòng ký túc xá chẳng có chút khách khí nào, chủ động đi tới hỏi cô: “Tiểu Nhiễm, mới biết cậu quen bạn trai, bạn trai cậu rất xuất sắc đó, đúng rồi có phải anh ấy kinh doanh không?”

“Cái gì?” Đỗ Tiểu Nhiễm hoàn toàn không biết chuyện này truyền ra như thế nào.

“Làm tài chính hay là làm bên công nghệ (IT)?” Nói xong một trong hai cô gái càng thêm tội nghiệp ngồi vào bên cạnh cô, “Tiểu Nhiễm à, chúng ta là bạn học, đến bây giờ mình còn chưa tìm được công việc đây này, cậu không biết năm nay tình hình tốt nghiệp có công ăn việc làm không được nhiều, cậu xem bạn trai cậu có cần nhận người hay không?”

Một người khác cũng nói theo, “Đúng vậy, mọi người đều là bạn học, có thể giúp thì thu xếp giúp một tay đi.”

“Hình như anh ấy không buồn bán.” Đỗ Tiểu Nhiễm lúng túng trả lời một câu.

Rõ ràng hai cô gái này tới đây lợi dụng cô, nghe lời này sắc mặt đã không tốt, thấy không lợi dụng được không kiềm chế châm chọc khiêu khích, “Thế mà là cái thùng rỗng sao, nhìn giống như rất có tiền, lái siêu xe đưa đón cậu, cũng không chắc là xe mình hay là thuê xe taxi đây. Tiểu Nhiễm, có lòng tốt nhắc nhở cậu, hiện giờ có rất nhiều tên lừa đảo thích mượn biệt thự xe taxi lừa gạt nữ sinh đại học đấy, nếu mà anh ta tìm cậu vay tiền cậu nhất định phải cẩn thận.”

Lời này khiến Trương Kỳ Kỳ không nhịn được, “Này, các cậu có ý gì, cái gì mà taxi lừa người? Cậu gặp qua người ta đi thuê Ferrari rồi à? Đừng không ăn được nhò thì nói nhò còn xanh.”

Những người bạn cùng phòng khác cũng phụ họa giúp theo, lúc này hai cô gái mới ngượng ngùng bỏ đi.

Sau khi hai người kia đi bên trong phòng lại yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều là có bộ dạng muốn nói rồi lại thôi, rõ ràng thời gian đầu mọi người còn có thể cùng đi xuống cantin ăn cơm, nhưng bây giờ Đỗ Tiểu Nhiễm còn cần phải xuống đó ăn cơm sao?

Trương Kỳ Kỳ cũng đầy cả bụng lời muốn nói nhưng không nói nên lời, có thể sau này đẳng cấp không giống nhau, còn có chuyện gì để nói.

Ngược lại cuối cùng Đỗ Tiểu Nhiễm như hạ quyết tâm, nhanh chóng ngắt đầu nói với mọi người trong phòng: “Xin lỗi vì đã gạt mọi người từ đầu, bạn trai mình muốn mời mọi người, không biết lúc nào các cậu rảnh rồi, tìm thời gian mọi người tụ tập nhé.”

Vừa dứt lời mọi người trong phòng bùng phát, có mấy người kích động nói thẳng: “Mình lúc nào cũng rảnh, bất cứ lúc nào cũng rảnh!”

“Sáng ngày mốt tớ cũng rảnh, cũng không biết bạn trai cậu có tiện không...”

“Đúng vậy, thời gian của bọn mình sắp xếp xong rồi, cậu hỏi thời gian của bạn trai cậu trước đi nhé, bọn mình tùy theo thời gian của anh ấy, anh ấy nhất định rất bận rộn...”

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không biết Vu Kỳ có bận hay không, dù sao kể từ khi ở chung một chỗ cũng chưa từng thấy đáng về anh làm việc.

Hết chương 34

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Edit: Ngọc Hân

Mọi người trong phòng dè dặt nói có thời gian rảnh, Đỗ Tiểu Nhiễm liền nhắn tin qua cho Vu Kỳ.

Bên kia nhanh chóng trả lời lại, không ngờ bảo cô tùy ý hẹn thời gian. LeeWuy Đôn

Lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm nói lại với bạn cùng phòng, nhưng xem ra mọi người vẫn còn rất e ngại, chờ quyết định xong Đỗ Tiểu Nhiễm liền gửi tin nhắn báo thời gian cho Vu Kỳ biết.

Sáng sớm ngày hôm sau, cô rời giường hơi sớm chuẩn bị tới trường học làm thủ tục tốt nghiệp.

Lúc cô đi tới trường còn lo lắng nhà trường sẽ nói cô vì chuyện đi dạy tình nguyện lúc trước, không nghĩ tới khi cô đến phòng làm việc của hiệu trưởng, nhân viên làm việc bên trong vừa nghe cô báo tên thì vô cùng nhiệt tình, “Cô chính là Đỗ Tiểu Nhiễm hả, cô chờ một lát.”

Nói xong còn đưa cho cô một chiếc ghế, nhân viên làm việc nhanh chóng cầm giấy tờ tài liệu tốt nghiệp tới, cười nói: “Ở đây có mấy chỗ cần cô ký tên, để chứng minh báo cáo có mặt, cô cầm cái này, trường học sẽ giữ hồ sơ của bọn cô một năm, giữa lúc đó cô tìm được công việc thích hợp thì có thể tới đây photocopy.”

Đỗ Tiểu Nhiễm cảm ơn nhân viên làm việc, vì thời gian còn sớm trở về ký túc xá cũng không có việc gì để làm, cô quyết định tìm thẻ thư viện chuẩn bị đi thư viện.

Gần tới tốt nghiệp, người trong thư viện không đông lắm, cô tìm vị trí gần cửa sổ cúi đầu xem sách.

Chợt cảm thấy có người tới ngồi xuống, cô có chút kinh ngạc, trước sau đều có bàn trống, không nhận được ngăn đầu nhìn người nọ một cái.

Trong nháy mắt cô kinh ngạc ối lên một tiếng.

Vu Kỳ cười khẽ ngồi xuống bên cạnh cô, trong tay anh cầm một quyển tạp chí, tuy nhiên rất chắc chắn anh không phải đến để xem sách.

Đỗ Tiểu Nhiễm ngạc nhiên hạ thấp giọng nói: “Sao anh lại đi vào đây được?”

Chỗ này không có thẻ chứng nhận ai cũng không thể đi vào!

Anh chỉ cười, nhìn qua cuốn sách trong tay cô, cố ý hạ thấp giọng: “Buổi tối đã sắp xếp xong xuôi, sáu giờ rưỡi sẽ có xe tới đón bọn em.”

Đỗ Tiểu Nhiễm nhớ tới gì đó: “Sáu giờ rưỡi cửa trường học rất đông, đừng đón ở dưới lầu ký túc xá, bọn em đi một đoạn tới đường Huệ An thì đón là thích hợp nhất.”

“Không sao, bọn em đứng giờ xuống dưới lầu là được.”

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng biết anh người này nói một không nói hai, cũng lười nói mấy lời vô ích với anh, cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Cho đến khi thấy đói bụng, nhìn lại di động đã tới giờ ăn cơm trưa.

Cô cất sách thấy anh đi theo mình, cô vừa đi ra ngoài vừa nói: “Em mời anh ăn cơm ở cantin được không?”

Phiếu cơm của cô vẫn còn một ít tiền, dù sao cũng tốt nghiệp không bằng tiêu cho hết.

Chỉ là khẩu vị người này như vậy, theo thói quen cũng không biết có thể ăn được hay không.

Ngược lại anh chẳng nói gì, Đỗ Tiểu Nhiễm đi cùng anh ở trong sân trường cảm thấy là lạ, rõ ràng người xung quanh không phải không có đôi có cặp, nhưng anh quả thực dường như có chút không thích hợp, cảm giác hoàn toàn không có sự hài hòa giữa đôi tình nhân, mà giống như là đại gia dẫn theo cô gái nhỏ.

Rõ ràng anh không ra về gì, nhưng lại khiến cô dè dặt.

Thư viện cách phòng ăn rất gần, lúc cô đi vào trong phòng ăn đã rất đông người, đặc biệt là nơi có hai món ăn ngon nhất.

Cô vội tìm vị trí chỉ cho anh: “Anh ngồi ở chỗ này trước đã, em đi...”

Lời còn chưa nói hết anh đã cầm miếng cơm trong tay cô, “Anh đi cho, thích ăn món gì?”

Đỗ Tiểu Nhiễm có thể cảm giác được mọi người ngồi xung quanh đang nhìn về bên này, cô đỏ mặt nói: “Gì cũng được.”

Anh gật đầu rồi đi.

Cô mới vừa ngồi xuống chỗ kia thì có mấy bạn học cùng lớp qua chào hỏi: “Tiểu Nhiễm, cậu cũng tới phòng ăn hả? Chỗ này của cậu có người không?”

Đỗ Tiểu Nhiễm vội đứng dậy, xin lỗi nói: “Mình đi cùng bạn mình.”

Mấy người bạn học kia lại chẳng thèm để ý, kéo bàn ghế bên cạnh: “Vẫn hay ăn cơm với cậu đấy thôi, hôm nay người tới ăn cơm đông ghê, đứng rồi mới vừa rồi có người đẹp trai đi tới cậu có nhìn thấy không, đáng dập như ngồi sao, vóc dáng lại còn rất cao nữa chứ.”

“Không phải ở trong trường chúng ta à, chưa nghe nói có thầy giáo nào đẹp trai như vậy?”

“Tớ vừa chụp lại rồi, có muốn lát nữa gửi lên lên hệ thống BBS của trường hỏi xem không?” Có một bạn học thích nhiều chuyện cười lấy di động ra, lật lư trước mặt Đỗ Tiểu Nhiễm: “Đẹp trai chứ, không nghĩ tới trong trường học của chúng ta còn có thể gặp được người đẹp trai như vậy...”

Trong nháy mắt Đỗ Tiểu Nhiễm cứng đờ người.

Hình chụp này rõ ràng là gò má của Vu Kỳ!

“Như thế không hay đâu...” Đỗ Tiểu Nhiễm lúng túng nói, “Chưa được người ta đồng ý đã gửi hình.”

“Cũng không phải chụp khóa thân.” Bạn học nữ đang hưng phấn cười nói thảo luận, chợt tròn trừng mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng được.

Vu Kỳ đang bung khay cơm đi về phía bên này, tới bên cạnh Đỗ Tiểu Nhiễm để khay cơm xuống: “Đồ ăn lấy chỗ nào?”

Cả người Đỗ Tiểu Nhiễm rùng mình, vội chỉ vào quầy khừ trùng phía bên trái, “Bên kia cũng có.”

Vu Kỳ nhanh chóng đi qua.

Trong nháy mắt bàn bên cạnh im ắng, Đỗ Tiểu Nhiễm có thể cảm giác được mấy ánh mắt phi qua, một chữ “Quần” tràn ra trên mặt bạn học nữ.

“... Bạn của cậu?”

Tiếng động khay cơm ma sát mặt bàn vang lên, mấy bạn học đỏ mặt bung khay, động tác lúng túng khoa tay múa chân, “Ngại quá, bọn mình không biết, các cậu ăn ngon miệng nhé...”

“Không cần...” Đỗ Tiểu Nhiễm muốn giữ lại cũng không giữ được.

Mấy bạn học đã sớm nhanh chóng chạy tới bàn ăn khác trong cantin.

Lúc Vu Kỳ trở lại, gấp một miếng cá gỡ xương ra, chờ gỡ xong thì đưa cho cô: “Ăn chậm một chút.”

Đỗ Tiểu Nhiễm cúi đầu, như tội phạm nhận miếng cá kia, hoàn toàn không dám ngẩng đầu lên.

Vội vã ăn xong bữa cơm trưa, lúc hai người từ phòng ăn đi ra ngoài Đỗ Tiểu Nhiễm không nhịn được nói: “Bình thường anh cũng không có việc gì làm há, thời gian này hay chạy qua đây... Anh muốn quen toàn bộ bạn học của em à?”

Về mặt anh mờ mịt: “Bạn học gì?”

“Đây là trường học của em, mỗi ngày anh đều cùng ở chung một chỗ với em, cho dù anh không nói mọi người lại còn không hiểu à?”

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng biết mình không nên tức giận, anh cũng không được xem là đã làm sai điều gì.

Cô hít sâu một hơi, lại hơi áy náy nói: “Xin lỗi, là em có chút không thích ứng được.”

Nhưng vẫn cảm thấy rất thiết thòi, người khác nói chuyện yêu đương cũng không kỳ cục như vậy, chẳng lẽ mình còn phải gửi hình ảnh chụp chung lên BBS sao?

Trên đường từ phòng anh đi về ký túc xá phải đi qua sân bóng rổ.

Cũng không biết sao trời nóng như vậy mà có mấy người đang so tài.

Hon nữa đã đầu đến thời điểm mấu chốt, đám người vây xem đứng đó phát cở reo hò, không ngừng kêu tên của một người.

“Sở An.”

Đỗ Tiểu Nhiễm ngẩn ra, vội nhìn qua đám người kia.

Bị kêu chính là Sở An ở khoa thiết kế, ánh mặt trời rực rỡ, mặc dù không phải cùng lớp nhưng các nữ sinh bọn cô không hiếm khi bàn bạc về cậu ta. Cô cũng không tới trình độ thâm mến, chỉ là nữ sinh ở tuổi này, sẽ không tự chủ bị chàng trai rực rỡ như ánh mặt trời này thu hút.

Trước khi thi tốt nghiệp, lúc mọi người viết sổ lưu bút tốt nghiệp cho đối phương, cô từng bị bạn cùng phòng xúi giục tìm Sở An ký tên.

Cô bước hơi chậm lại, trận tranh tài trên sân bóng rổ vẫn kịch liệt, có thể cảm giác Sở An đang dẫn bóng để dứt điểm, cô nhìn say mê, cũng vì Sở An mà roi mồ hôi lạnh.

Thật may là Sở An đẹp trai ném quả bóng, trong nháy mắt đám người bùng nổ tiếng vỗ tay nhiệt liệt, trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm cũng cảm thấy cao hứng theo.

Chờ xoay người lại lần nữa cô mới phát hiện Vu Kỳ cũng đang chú ý đến cô.

Cô vội giải thích: “Khoa bọn em cùng tranh tài với khoa khác, mới vừa thắng.”

Vu Kỳ cười cười, “Nếu cậu bình an đó chính là ngày tháng rực rỡ, hiện giờ thịnh hành loại này?”

Đỗ Tiểu Nhiễm sững sốt, trong lưu bút tốt nghiệp Sở An viết cho mình thì có một câu như vậy, nhưng sao Vu Kỳ lại biết?

Cô kinh ngạc nhìn sang, vẻ mặt không thể tin được: “Anh còn có cái gì là không biết?”

Vu Kỳ vẫn cười nhàn nhạt như cũ: “Thích em mới muốn biết tất cả về em, nhưng kiểu tiểu tử kia em sẽ không thích, bên ngoài rất nắng, anh đưa em về ký túc xá.”

Nói xong muốn nắm tay cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm mất hứng rút tay mình ra: “Anh như vậy làm cho người ta sợ, anh có muốn lực lợi điện thoại di động của em xem có tin nhắn nào khả nghi hay không?”

Vu Kỳ thờ dãi: “Sau này anh không làm như vậy nữa, có được không?”

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không biết có nên tin anh hay không, nhưng đã đi tới dưới lầu ký túc xá rồi, buổi tối còn phải đi ăn cơm với đám bạn cùng phòng, cô cần thận dặn dò: “Vậy em tin anh, anh cũng phải tin tưởng ở em, còn nữa, buổi tối anh biểu hiện đừng quá khoa trương được không?”

“Được.” Anh đồng ý đồng thời vuốt tóc cô.

Lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm mới yên tâm trở về ký túc xá, nghỉ ngơi một lúc bạn cùng phòng cũng lục tục trở lại, khó có khi tụ tập đám bạn cùng phòng bàn bạc mua một chai rượu vang dự định mang đi.

Đỗ Tiểu Nhiễm chờ gần tới giờ vội kêu mấy bạn cùng phòng đi xuống dưới lầu.

Đội xuống lầu quả nhiên có xe đứng đợi ở đó.

Trương Kỳ Kỳ có chút lo lắng: “Chắc cửa trường học đông nghẹt.”

“Kẹt thì kẹt, trường đại học X của chúng ta kẹt mới là bình thường.” Đám bạn cùng phòng cô cười nói leo lên xe.

Chỉ là rất kỳ quái, vốn cửa trường nên đông đúc, lúc đi ra ngoài thế mà vô cùng thông thoáng, đường xá vắng đến kỳ lạ, cũng không có cửa hàng nào buôn bán.

Trương Kỳ Kỳ kinh ngạc vô cùng vội lấy di động ra lướt BBS trường học, nhanh chóng oa lên một tiếng: “Hôm nay có người bao quầy hàng ở cửa trường học rồi.” Lê*quý^Đôn

“Không phải là gần nghỉ hè sao, hiện giờ thuê để làm gì?”

Mấy người bạn cùng phòng cũng không nghĩ nhiều, ngược lại Đỗ Tiểu Nhiễm chợt nhớ tới gì đó rất có cảm giác muốn đỡ trán, hình như cô đã có ý định hôm nay đừng quá khoa trương rồi mà!

Chẳng lẽ khoa trương của anh với khoa trương của mình không cùng một ý?

Quả nhiên đến nơi Đỗ Tiểu Nhiễm liền phát hiện mình quá xem thường vị Vu Kỳ tiên sinh này.

Bàn ăn đã chuẩn bị xong, nhìn qua ngược lại không có gì khoa trương lắm, chỉ là cách bàn ăn không xa bố trí một sân khấu.

Đợi lúc bọn cô tới, ca sĩ chờ đã lâu vội lên sân khấu biểu diễn.

Nhìn từng ca sĩ quen mặt...

Lần này không riêng gì Đỗ Tiểu Nhiễm, đám bạn cùng phòng bên cạnh cô cũng đều sợ ngây ngây, hoàn toàn ngây như phỗng, không hiểu tình hình kinh ngạc đến ngần người!

Cuối cùng vẫn là Trương Kỳ Kỳ mở miệng nói: “Tiểu Nhiễm, hiện giờ mình không muốn ăn gì cả, mình chỉ muốn xông qua xin ký tên chụp ảnh chung mà thôi!”

Hết chương 35

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36

Edit: Ngọc Hân

Chờ tới giờ ăn cơm, mấy bạn cùng phòng vẫn đang thỏa ước mong nguyện dùng di động chụp hình ở bên kia.

Ánh đèn chớp tắt không ngừng, cuối cùng lão đại trong phòng ký túc xá cảm thấy quá thật rất mất mặt, kéo mấy người kia đi. Le;equydoon

Lúc này mấy người mới le lười quay đầu lại.

Vu Kỳ tới từ sớm, chỉ là lúc anh tới phần lớn đám bạn cùng phòng đang đi xem ngôi sao rồi.

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không tiện gây gổ cùng anh trước mặt đám bạn cùng phòng, chỉ có thể dùng ánh mắt len lén lên án anh.

Anh thấy cũng không nói gì, chỉ cười nhàn nhạt.

Nhưng đến lúc ăn cơm không khí cũng rất vui vẻ, vốn tất cả mọi người đều đang rất hưng phấn vui vẻ, song vừa nhìn thấy Vu Kỳ trong thoáng chốc những người bạn cùng phòng đều ngồi nghiêm chỉnh lại.

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng cứng cả người, hơn nữa hiểu phản ứng của đám bạn.

Chỉ là nếu vẫn tiếp tục duy trì không khí đó, bữa cơm này bất kể ai ăn cũng sẽ đau bụng. Lee^Quy*Đôn

Rất may là bình thường Vu Kỳ lạnh lùng, đối với người khác vô cùng xa cách, ngược lại hiện giờ lần đầu tiên biểu hiện không tệ, nho nhã lịch sự, nhìn nhã nhặn và điềm đạm.

Cho dù lúc đầu đám bạn cùng phòng căng thẳng, dần dần cũng thả lỏng xuống.

Chỉ có điều, không biết làm thế nào mà Vu Kỳ giống như làm ảo thuật, chợt lấy một cuốn sổ màu hồng cười nói: “Thật ra thì tôi và Tiểu Nhiễm đã không còn là bạn trai bạn gái nữa rồi.”

Nói xong đưa giấy đăng ký kết hôn qua cho mọi người.

Lúc đám bạn cùng phòng nhận lấy, con người muốn rút ra ngoài, kích động mở ra, lấy tay chỉ vào hình Đỗ Tiểu Nhiễm nói: “Tiểu Nhiễm, cậu rất có khả năng giấu diếm nhì, cậu đã kết hôn! Chúc mừng chúc mừng nhé!”

Nói xong làm như bảo bối đưa tờ giấy chứng nhận kết hôn màu đỏ cho mọi người xung quanh xem.

Rất nhanh đám bạn cùng phòng nhìn qua một lượt, cuối cùng vẫn là lão đại trong phòng giao cuốn sổ lại cho Đỗ Tiểu Nhiễm, trêu chọc nói: “Minh ngày cả bạn trai còn chưa có mà cậu đã kết hôn, cậu gặp được người thích hợp nhất định phải nhanh chóng giới thiệu cho mình đấy.”

Nói xong chỉ mấy nữ sinh kia nói đùa: “Còn các cậu nữa đó, gặp được người thích hợp nhất định phải giới thiệu cho mình trước, mình chính là người lớn tuổi nhất trong phòng ký túc xá chúng ta, nhất định nhất định nhé.”

Đám bạn cùng phòng cũng ồn ào ào nói chuyện, cười hi hi chúc mừng Đỗ Tiểu Nhiễm, chỉ có Đỗ Tiểu Nhiễm đã xanh hết mặt.

Cô đưa tay nhận lấy cuốn sổ hồng, quả thực có ý nghĩ muốn xé thứ đồ chơi này.

Vu Kỳ làm như biết vội vươn tay nhận lấy, con mắt lấp lánh, còn len lén nháy mắt mấy lần với cô, không ngờ một chút áy náy cũng không có.

Anh nhất định là có ý, lần này thì tốt rồi, chỉ cần người trong phòng đi về tất cả mọi người đều biết cô đã kết hôn.

Nhưng rõ ràng chính là giả!

Cô không nhận được tròng mắt liếc anh một cái, ngược lại anh cười làm lành gắp rau cho cô.

Trên sân khấu bên cạnh đã đổi thành một ban nhạc đang biểu diễn, âm nhạc vô cùng dễ nghe.

Giữa lúc đó đám bạn cùng phòng vừa ăn vừa như đứng ngồi không yên, chạy tới phía sau sân khấu tìm những ngôi sao kia ký tên chụp ảnh chung.

Lúc hơi muộn, thời gian cũng không còn sớm, lão đại phòng ký túc xá vội kêu mọi người chuẩn bị đi về.

Đến lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm cũng vội trở về, ngược lại Vu Kỳ vẫn luôn đi theo phía sau, tựa như rất dính lấy cô.

Chờ lúc ra bên ngoài đã có xe chờ sẵn, tài xế đặc biệt mở cửa xe ra.

Cô cùng những người bạn cùng phòng cười híp mắt bước vào bên trong, Đỗ Tiểu Nhiễm vốn là người đi vào sau cùng, chỉ là vừa bước vào lão đại ký túc xá ngồi bên trong nói đùa: “Tiểu Nhiễm, giấy chứng nhận kết hôn cậu cũng đã nhận được rồi chứ, hôm nay cậu ở lại đi.”

Trương Kỳ Kỳ lại đóng cửa xe luôn, còn cách cửa sổ xe làm mặt quỷ với Đỗ Tiểu Nhiễm.

Đỗ Tiểu Nhiễm biết bạn cùng phòng cũng là có lòng tốt, muốn cho cô và Vu Kỳ có thể giới của hai người nhiều hơn, nhưng mà rất oan uổng.

Cô nhanh chóng mở cửa xe.

Chỉ là tài xế rất thông minh, từ kính chiếu hậu thấy Vu tiên sinh ra hiệu thì nhanh chóng giảm chân ga chạy vọt đi.

Đỗ Tiểu Nhiễm không từ bỏ ý định đuổi theo hai bước, bạn cùng phòng ngồi trong xe thấy thế còn nói đùa: “Có phải mình quá mê người không, chồng Tiểu Nhiễm đẹp trai như vậy mà cũng bỏ để tới tìm mình!”

Mọi người cùng cười, xe chở bạn cùng phòng dần đi xa Đỗ Tiểu Nhiễm nhìn hướng xe chạy rồi lại nhìn xung quanh mình, chỗ liên hoan cũng không phải là khu buôn bán sầm uất gì đó, gần đó cũng chẳng có phương tiện giao thông nào, chỉ có lẻ tẻ mấy chiếc xe chạy qua.

Nghe tiếng bước chân sau lưng Đỗ Tiểu Nhiễm giật mình xoay người, toàn thân đề phòng nói: “Anh làm gì thế?”

Vu Kỳ buồn cười nhìn cô, đưa tay nhéo gương mặt cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm buồn bực đẩy tay anh ra: “Em phải trở về, em mới không thèm ở lại...”

Cô nhanh chóng đứng ven đường chờ taxi, nhớ tới có phần mềm cô vội lấy di động ra, đang chuẩn bị đặt xe thì Vu Kỳ đã lấy điện thoại di động của cô đi, mặc kệ phản ứng của cô, dứt khoát ôm cô đi.

Đỗ Tiểu Nhiễm giãy dụa mấy cái mà tựa như đùa giỡn, bất kể là đánh anh hay là giãy dụa trong ngực anh cũng đều bị anh dễ dàng gạt bỏ được.

Rất nhanh có xe tới, anh cúi người cẩn thận bế cô vào trong xe, sau đó có người đi tới giúp anh đóng cửa lại.

Cả người Đỗ Tiểu Nhiễm bò vào trên ghế rộng lớn phía sau xe, cô buồn rầu không ngẩng đầu lên, cũng không nhìn mặt anh.

Ngược lại Vu Kỳ sắp qua, nhỏ giọng dụ dỗ bên tai cô: “Chúng ta cũng đã hợp pháp hóa rồi, em không biết ngại để cho anh một mình phòng không gối chiếc à?”

“Ai hợp pháp với anh.” Đỗ Tiểu Nhiễm tức giận đưa tay gõ đầu anh, “Đầu anh bả đậu, em vốn không lấy giấy chứng nhận đăng ký kết hôn cùng anh.”

“Vậy em cũng đã kết hôn rồi.” Anh khẽ cười, ôm cô vào trong ngực, dụ dỗ cô: “Anh bảo người ta trang trí phòng ốc, sớm muốn mang em qua xem, một lát nếu như không thích thì thay chỗ ở mới hoặc trang trí lại cũng được.”

Lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm mới nhìn ra bên ngoài cửa xe, cảnh sắc bên ngoài nhanh chóng xẹt qua, dù sao cũng là nơi mình từ nhỏ lớn lên, rất nhanh cô nhận ra xe đang lái vào khu biệt thự nổi tiếng.

Chỗ kia xây dựng chừng mười năm rồi, nhà ở mới cũ đều có, phần lớn đều là biệt thự xa hoa.

Cô do dự, nhanh chóng thu về mặt lại, “Vây cũng được, em đi qua với anh, nhưng điện thoại di động của em đâu, anh đưa điện thoại cho em.”

Vu Kỳ vội lấy điện thoại trả cho cô, biết cô không thoải mái anh cũng không ép buộc ôm cô nữa.

Tâm tình Đỗ Tiểu Nhiễm rất phức tạp, rõ ràng mấy ngày trước đã bị anh làm cho cảm động, trong lòng cũng ít nhiều suy nghĩ muốn cùng anh lui tới.

Nhưng bây giờ... anh giống như hoàn toàn không muốn cùng cô từ từ tiến tới, chuyện gì cũng thẳng thắn sáng như ban ngày.

Xe tới nơi, trên đường rất yên tĩnh, đèn đường đã sớm sáng lên, bên trong khu biệt thự cảnh vật rất đẹp, thực vật lại càng xanh tươi.

Vu Kỳ dẫn cô đi về phía trước, ngược lại nhà mới nhìn không có gì đặc biệt.

Phần lớn là làm theo khuôn mẫu hai tầng, lúc đi vào đại sảnh cũng rất rộng.

Tầng một dùng để khách nghỉ ngơi, anh không dừng lại lâu, về mặt mang theo nụ cười dẫn cô lên tầng hai.

Đỗ Tiểu Nhiễm buồn rầu đi lên, quả nhiên lên đến lầu hai liền cảm thấy nơi này trang trí một lời khó mà nói hết.

Rõ ràng chất lượng rất cao, đặc biệt trên cửa phòng ngủ dán một chữ hi đồ chói chói mắt xinh đẹp.

“Đây là phòng ngủ của chúng ta.” Anh mở cửa phòng như đang khoe điều mới lạ.

Đỗ Tiểu Nhiễm liếc nhìn vào bên trong, phần lớn đồ dùng trong nhà đều sắp xếp ngăn nắp, chỉ là chiếc giường siêu lớn, màu sắc mờ ảo, mép giường còn có cả đường viền hoa, cột giường bằng kim loại tựa như đang ám chỉ nam chủ nhân nào đó thích...

Về mặt cô trầm xuống, vội đi vào trong hai bước, dường như nhớ tới điều gì đó quay đầu nói với Vu Kỳ: “Vu Kỳ, miệng em hơi khát, chỗ anh có nước uống không? Em muốn uống nước trái cây.”

Hiếm khi cô yêu cầu gì đó, Vu Kỳ cũng không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng xuống lầu lấy nước.

Thừa dịp anh đi lấy nước trái cây, Đỗ Tiểu Nhiễm nhanh chóng khóa cửa phòng ngủ, dường như chỉ sợ không ngăn được anh cô còn tìm hai chiếc ghế chắn trước cửa.

Chờ Vu Kỳ trở lại thì thấy cửa phòng ngủ đã khóa lại rồi.

Anh lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, có chút dở khóc dở cười, anh gõ cửa một cái, “Tiểu Nhiễm, em đang làm gì đó, học sinh tiểu học gây gỗ sao?”

“Ai là học sinh tiểu học?” Đỗ Tiểu Nhiễm tức giận muốn đập tường, “Anh tránh ra đi! Buổi tối em ngủ một mình! Anh đừng nghĩ tới đây!”

Bên ngoài im lặng trong thoáng chốc, vì cách cánh cửa nên không nhìn thấy về mặt của người nọ, chỉ nghe giọng nói có phần tức nuối: “Anh nói rồi anh sẽ không ép buộc em, hơn nữa em cho rằng khóa cửa lại là có thể ngăn được anh, cửa ở đây đều có chìa khóa.”

Thật sự giống như trái tim bị tổn thương: “Em nên tin cách làm người của anh, nếu như vậy anh để nước trái cây ở cửa, buổi tối anh ở phòng nghỉ cho khách ở tầng một, nếu em có chuyện gì có thể xuống gọi anh, ngủ ngon.”

Nói xong thật sự có tiếng bước chân, Đỗ Tiểu Nhiễm vội đánh lố tai vào cửa, rất nhanh có tiếng bước chân đi xuống lầu truyền tới.

Đỗ Tiểu Nhiễm có chút bán tin bán nghi, nhưng anh nói cũng đúng, ở chỗ này nhất định sẽ có chìa khóa, mình chỉ khóa cửa hoàn toàn không ngăn cản được anh.

Xem ra là mình suy nghĩ quá nhiều, trong lòng chợt hiện lên vẻ áy náy.

Có lẽ anh chỉ muốn cô ở đây lâu thêm một chút... Ngược lại mình quá kích động, để phòng anh như đề phòng cướp...

Haizzz, cô lấy ghế ra, trong lòng suy nghĩ qua đêm này ngày mai gặp lại nhất định phải nói lời xin lỗi anh, sau đó mở cửa phòng, đang chuẩn bị đưa tay lấy nước trái cây trên đất, chợt cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, cô bị người ta nâng lên.

Sức lực người đó rất mạnh, trực tiếp ôm cô ném lên trên giường.

Động tác kia vừa nhanh vừa độc ác, không chút do dự nghi ngờ, cô không kịp ứng phó, ngay cả thời gian phản ứng cũng không, người đã ngã xuống giường.

Nhìn lại cửa thì thấy Vu Kỳ đang thông thả ung dung đóng cửa phòng, vừa đóng cửa vừa kéo mở nút áo.

Trên mặt là nụ cười nhàn nhạt, con mắt lóe sáng, giống như đã thú bắt được con mồi.

Đỗ Tiểu Nhiễm tức giận đến rơi nước mắt: “Anh nói dối tôi! Không phải anh muốn tôn trọng tôi sao?”

“Làm xong tự nhiên sẽ tôn trọng em.” Anh cười khê, nhìn cô từ trên xuống dưới: “Người đàn ông nào sẽ tôn trọng vợ mình ở trên giường?”

Bỗng nhiên anh dừng lại: “Anh bảo đảm em sẽ thích anh không tôn trọng!”

Hết chương 36

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Edit: Ngọc Hân

Đỗ Tiểu Nhiễm không nhớ rõ là mình ngủ từ lúc nào, khi tỉnh lại thân thể vô cùng khó chịu. 1* quý đôn

Cô mở trừng hai mắt, rèm cửa sổ đã kéo lại bên trong phòng rất tối, nhưng trong lòng mơ hồ biết thời gian không còn sớm.

Nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, bên kia đã trống không, người đàn ông nổi hứng làm mưa làm gió đêm qua cũng không biết đã đi đâu rồi.

Cô khó khăn bò dậy, thân thể có cảm giác rất chậm chạp.

Muốn tìm quần áo ngày hôm qua lại phát hiện nó nằm rải rác khắp nơi, nhưng bị vô nhãn nhúm hoàn toàn không thể nào mặc được.

Cuối cùng cô không thể không tới phòng để quần áo, ở đây treo một ít quần áo phụ nữ, số đo đều là số đo của cô, cô chọn một bộ không quá chói mắt nhanh chóng thay vào.

Cô hít sâu một hơi rồi đi ra bên ngoài.

Đến bên ngoài không nghe động tĩnh gì, ngược lại người giúp việc trong nhà nghe thấy tiếng động cô đi xuống lầu vội ngay ngắn đứng trước cầu thang, mỉm cười chào hỏi: “Xin chào cô Đỗ, bữa ăn sáng đã chuẩn bị xong, cô có muốn uống cà phê không?”

“Tôi muốn đi về, cô có thể gọi giúp tôi một chiếc xe không?”

Ngoại trừ quần áo không thể mặc, điện thoại di động và túi xách của mình cũng đều không thấy.

Người giúp việc sững sốt, nhanh chóng trả lời: “Vu tiên sinh đã dặn dò mời cô ăn sáng trước đã, còn nữa, trước khi đi Vu tiên sinh có dặn tôi chuyển lời với cô, nói chỗ của cậu ấy có chút chuyện cần phải xử lý, vài hôm nữa lại trở về tìm cô.”

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không biết là anh đi ra ngoài trốn tránh, hay là thật sự có chuyện gì đó.

Cô không cố chấp nữa, đi tới bàn dùng bữa sáng.

Rất nhanh tài xế chạy tới, chờ ở cửa.

Về phần túi xách và điện thoại cũng có người đứng chờ trước cửa đưa cho cô.

Đợi khi cô từ phòng ăn ra bên ngoài, thì nhìn thấy có một người đứng đó.

Người nọ thì cô có biết, là trợ lý Mạnh trước kia từng chào hỏi hai ba lần.

Trợ lý Mạnh cười đưa túi hoàn toàn mới cho cô: “Cô Đỗ, túi của cô.”

Đỗ Tiểu Nhiễm liếc nhìn logo túi, cũng không để lộ biểu tình gì, nói tiếng cảm ơn rồi nhận lấy cầm trong tay.

Đến bên ngoài có người giúp mở cửa xe, vào trong xe Đỗ Tiểu Nhiễm mới lấy điện thoại di động ra xem.

Những dữ liệu ở máy điện thoại cũ đã được copy qua, ngay cả những tin nhắn Weibo cũng ở đây, chỉ là danh bạ nhiều hơn một Vu.

Cô buồn rầu nhìn chăm chăm vào chữ Vu mấy lần, cuối cùng cầm điện thoại cất lại vào trong túi xách.

Chờ lúc trở về trường học, không cần bạn cùng phòng trắng trợn khoa trương, chuyện hôm nay cô đã kết hôn cũng đủ ồn ào huyền ảo, chỉ là phần lớn đều là hâm mộ ghen tỵ và căm ghét.

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không nói rõ cảm giác trong lòng là gì, nhưng cô có chút hiểu, con người Vu Kỳ rất kỳ quái.

Quan hệ của bọn họ giống như là người yêu, nhưng cũng không phải là người yêu.

Vì sẽ không có ai thích một người mà lại tính toán khắp mọi nơi như vậy.

Nhưng cô lại không tìm được lý do khác giải thích chuyện này, đó là nếu muốn đùa giỡn cô, đáng để Vu Kỳ bỏ ra nhiều tinh thần và sức lực để đùa giỡn cô vậy sao?

Giữa lúc này anh đã gọi điện thoại tới mấy lần, lúc đầu Đỗ Tiểu Nhiễm không muốn nghe, trong lòng cô như đang giận dữ, ngược lại anh thấy cô không nghe máy liền bắt đầu gửi tin nhắn cho cô, và tặng quà.

Quà tặng cũng không phải quá quý trọng, nhưng cái nào cũng rất thiết thực, ví dụ như sắp tốt nghiệp nên cantin trường học ít người hơn, thức ăn cũng không bằng trước kia, bên anh liền phái người đưa đồ ăn tới đây cho cô.

Ngay cả bạn cùng phòng cũng có phần.

Qua lại như vậy, bạn cùng phòng khen anh không ít.

Ngày đó đang nói chuyện phiếm trong ký túc xá, điện thoại của Đỗ Tiểu Nhiễm chợt vang lên.

Cô vội lấy di động ra nhìn số gọi tới thì có thể cảm giác được mọi người trong phòng đang nhìn về phía cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm đỏ mặt, vội từ trên giường đi xuống chạy ra bên ngoài thấp giọng nói: “Sao anh lại gọi tới? Em không muốn nhận điện thoại của anh!”

Giọng anh có chút nhàn nhạt ngả ngớn: “Nhớ em, đúng rồi, sân khấu hôn lễ đã chuẩn bị xong, em nói một tiếng với bạn của em, ba mẹ em thì anh báo hay là tự em báo?”

“Sân khấu gì, em không biết đâu! Hơn nữa anh đừng tự quyết định được không, chuyện như vậy mà...”

“Vậy anh báo.” Bên kia hoàn toàn chẳng để ý lời cô nói, chỉ cười khê rồi chuyển đề tài, “Lễ phục đã chuẩn bị xong, ngày nào đó em đi thử xem, hai ngày nữa anh sẽ trực tiếp bay qua đó, em với bạn bè của em và người trong nhà cũng cùng đi, chỉ tiết cụt thể chúng ta gặp rồi nói tiếp.”

Lúc Đỗ Tiểu Nhiễm còn muốn mắng, bên kia đã cúp máy trước.

“Cái gì vậy hả!” Cô nhỏ giọng nói một câu, chờ lúc quay trở về ký túc xá thì thấy mọi người đang cúi đầu nhìn điện thoại.

Cô cũng không suy nghĩ gì nhiều, mới vừa cầm điện thoại để xuống, đang chuẩn bị tìm sách để đọc thì nghe thấy lão đại trong phòng khàn khàn hỏi cô: “Tiểu Nhiễm, mình còn chưa ra khỏi nước đâu, thật có thể đi không, chỉ cần gửi mỗi số chứng minh thư qua mà không cần làm gì khác nữa?”

“Đúng vậy, không cần làm visa sao? Hơn nữa chỗ Maldives đó... Quả thực rất xa, ngồi máy bay cũng rất lâu đó!”

Đỗ Tiểu Nhiễm buồn bực hỏi: “Cái gì mà Maldives, cái gì mà bay ra khỏi nước, các cậu bị làm sao vậy?”

Trương Kỳ Kỳ từ điện thoại di động ngẩng đầu lên, phi nhỏ cô: “Chắc không phải cậu chưa biết đấy chứ? Chồng cậu cũng đã gửi địa điểm tới, cậu xem đi!”

Nói xong quơ quơ điện thoại trước mặt Đỗ Tiểu Nhiễm.

Đó là một tin nhắn màu, hình ảnh vô cùng xinh đẹp, phía mặt trên còn có mấy chữ như tuyên truyền chú ý một số việc.

Không biết còn tưởng rằng đây là bức hình tuyên truyền gì đó, ngược lại đây chính là thiệp mời đám cưới điện tử.

Cả người Đỗ Tiểu Nhiễm ngây ngốc đứng đó.

Bạn cùng phòng bên cạnh vẫn còn bàn bạc sôi nổi: “Minh vẫn còn trong thời gian thực tập, không biết có xin nghỉ được hay không...”

“Bản thân mình thì nói với người trong nhà một tiếng là được, chỉ là ở nơi xa như vậy không biết trong nhà có đồng ý hay không, song thật sự rất muốn đi, đám cưới trên đảo rất đẹp, vừa nghĩ đã cảm thấy lâng lâng, khắp nơi đều là bong bóng!”

Cùng lúc đó, điện thoại của Đỗ Tiểu Nhiễm cũng vang lên như đòi mạng.

Cô nhìn dây số, sắc mặt càng thêm khó coi tới cực điểm, bất đắc dĩ nhận máy thì nghe mẹ cô trong điện thoại kích động kêu lên: “Con thật đúng là kết hôn lấy chồng, con phải nắm chặt lấy biết không...”

Đỗ Tiểu Nhiễm tức giận trả lời: “Mẹ biết anh ta là người tốt hay là tên lừa gạt mà bảo con nắm chặt lấy!”

Cô tức giận chính là chỗ này, chắc chắn Vu Kỳ đã nói chuyện với nhà cô trước, nếu không cô đi trong núi lâu như vậy, tin tức hoàn toàn không có, người nhà cô lại còn bên vực Vu Kỳ.

Hiện giờ ngược lại biết gọi điện thoại, không phải là xem như không có đưa con gái là cô đây sao?

“Con mới nói gì đó, con là con ruột của mẹ, từ trong bụng mẹ bỏ ra! Làm mẹ không thương con thì ai thương con!” Nói xong dường như nhớ tới gì đó: “Bên kia bảo mẹ lên danh sách đây, nói mời thân thích trong nhà cũng nhiều, mẹ nghĩ xong rồi chuẩn bị mời...”

“Mẹ không cần phải nói, mẹ xem mà mời là được.” Nói xong Đỗ Tiểu Nhiễm liền cúp máy.

Chờ lúc đối mặt với đám bạn ký túc xá, ánh mắt những người đó đều đang lập lòe sáng rực.

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không tiện nói gì, chỉ ậm ừ trả lời: “Mình cũng không rõ lắm, nếu không thì tỳ nữa mình hỏi cho các cậu.”

Đám người kia vội nói: “Đừng, đừng quấy rầy anh ấy, nhất định anh ấy rất bận! Hon nữa cũng đã viết vô cùng chi tiết, cũng không cần bọn mình làm gì cả, chỉ báo số chứng minh để làm thủ tục xuất cảnh, nhưng bọn mình rất xin lỗi...”

Suy cho cùng hôn lễ ở nước ngoài cũng đã mời các cô đi, vậy tiền mừng cũng không thể nào tẻ được, hon nữa chồng Đỗ Tiểu Nhiễm ở tầng lớp như vậy, có thể chọn quà tặng, nhưng mà... Thật sự người không cùng tầng lớp... Nghĩ như thế nào cũng cảm thấy dường như tặng quà gì đều không cùng đẳng cấp.

Đỗ Tiểu Nhiễm hiểu ngay: “Các cậu có thể đi được là mình rất vui vẻ, hon nữa đến đó còn phải nhờ các cậu làm dâu phụ đấy, các cậu thật sự đừng quá khách khí với mình.”

Nói thì nói như thế, những người bạn cùng phòng cũng không nói gì thêm, nhưng sau đó Đỗ Tiểu Nhiễm vẫn có thể cảm giác được đám bạn cùng phòng nhiều lần lên lút đi ra ngoài dạo phố, nói thì thầm giấu diếm cô, có lẽ đang bàn bạc xem nên tặng gì, hon nữa dáng vẻ nhìn còn rất khó xử.

Trong thời gian này tất cả mọi người đều bận rộn, bất kể là đang xin nghỉ hay chuẩn bị lên đường, ngược lại chỉ có Đỗ Tiểu Nhiễm rảnh rỗi, phần lớn thời gian đều ngâm mình trong thư viện.

Thật ra thì trong lòng cô rất gấp gáp rất thấp thỏm, chỉ là không biểu lộ ra ngoài.

Cô đã mất ngủ hai ba ngày, lúc không ngủ được thì nhìn chăm chăm gấu bông nằm bên cạnh giường.

Gấu bông nhỏ nhắn trong đêm đen vẫn đáng yêu như vậy, cô không nhịn được ôm nó vào trong ngực, trong đầu suy nghĩ tới bộ dạng Vu Kỳ.

Anh dường như rất thích cười, lúc nào ở bên cạnh cô cũng có thể bật cười.

Vậy anh tức giận thì sẽ như thế nào, mắt hừng sẽ có dáng vẻ ra sao?

Cô hình như không biết...

Hon nữa tại sao lại là cô?

Cũng bởi vì những chuyện khi còn bé kia mà Vu Kỳ đối xử tốt với cô như vậy, tình sâu nghĩa mãi yêu cô?

Nhưng rõ ràng khi còn bé mình thích Vu Lâm hơn!

Hon nữa mình không chỉ nói với anh một lần, người mình thích chính là Vu Lâm, người mình muốn trốn nhà bỏ đi theo cũng là Vu Lâm!

Cô cầm tay gấu bông không yên lòng lật người, trong lòng hiểu, lo được lo mất hẳn là mình có chút thích Vu Kỳ rồi...

Không, nhiều hơn so với một chút...

Ngược lại thời gian trôi qua rất nhanh, đám bạn cùng phòng đã xin nghỉ phép, cũng nói với người trong nhà xong cả rồi.

Mọi người lục tục chuẩn bị xong hành lý, hon nữa lúc này cũng đã dọn dẹp ký túc xá trường học, phần lớn mọi người mang đồ từ ký túc đi, chỉ có Đỗ Tiểu Nhiễm chỉ có một rương đồ.

Trước kia cô muốn tìm việc nên thuê người chuyển đồ, hiện giờ muốn kết hôn, những thứ này cô không biết có nên mang theo đi hay không.

Nhưng nếu ném đi, dù sao cũng là kỷ niệm bốn năm trong đó.

Cuối cùng vẫn là Trương Kỳ Kỳ nhận ra cô lưu luyến, nói: “Cậu cũng đừng nên nhớ lại thứ đồ cũ, nếu không như vậy đi, phòng mình rộng cậu để vào đó trước đã, hôm nào cậu không còn lưu luyến nữa mình sẽ ném đi giúp cậu, được không?”

Lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm mới cười đồng ý, mấy bạn cùng phòng cũng giúp đỡ dọn dẹp một lúc.

Mọi người cười hi hi nhón nháo, rất nhanh đến ngày khởi hành.

Nhưng cô hoàn toàn không có khái niệm kết hôn, ngược lại lúc lên máy bay cô muốn ăn kem bị Trương Kỳ Kỳ cầm kem đi, khuyên cô: “Năng lượng quá cao, mấy ngày này cậu nhất định phải kiểm soát hình thể.”

Mấy người kia cũng cười nghiêng đầu nói với cô: “Sắp làm cô dâu, sao không vui?”

Đỗ Tiểu Nhiễm hé miệng cười, trải qua thời gian dài như vậy rốt cuộc cũng có cảm giác chân thật, phòng bị trong lòng rốt cuộc cũng thả lỏng xuống: “Vui chứ, mình sẽ có ngôi nhà riêng của mình.”

Hết chương 37

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Edit: Ngọc Hân –

Thời gian bay rất lâu, trong lúc đó còn phải di chuyển bằng thủy phi cơ (máy bay có thể hạ cánh trên mặt nước) một lần. lequydon

Mọi người trong phòng ký túc xá lần đầu tiên ngồi mô hình máy bay nhỏ như vậy nên hết sức hưng phấn, ngược lại ba mẹ Đỗ Tiểu Nhiễm rất lo lắng vấn đề an toàn, mang theo cậu con trai nhận nuôi ngồi thuyền đi qua.

Trước khi tới bạn cùng phòng đã sớm điều tra qua tình hình hòn đảo, cũng xem hình rồi, nhưng khi tận mắt chứng kiến vẫn bị cảnh đẹp trong xanh như đảo nguyên tiên cảnh mê hoặc.

Đợi lúc tới trên đảo sớm đã có người đứng chờ, là trợ lý Mạnh đi theo suốt dọc đường.

Thấy bọn cô đi tới trợ lý Mạnh vội cười giúp Đỗ Tiểu Nhiễm xách hành lý, “Cô Đỗ cực khổ rồi, Vu tiên sinh đang chờ cô trong ngôi nhà trên biển.”

Nói xong thì muốn dẫn những người bạn cùng phòng của cô đi qua chỗ ở bên cạnh.

Đỗ Tiểu Nhiễm chần chừ, ngược lại đám Trương Kỳ Kỳ cười rất tươi phát tay với cô: “Mau đi đi, chúng mình mới không thèm làm kỳ đà cản mũi.”

Lần này Đỗ Tiểu Nhiễm khẽ cười, ở đây ánh mặt trời rất ấm áp, trên đảo hình như rất nhiều người phần lớn đều là nhân viên làm việc, khu vực lân cận đã sắp xếp hiện trường hôn lễ rồi.

Lúc cô đi tới bờ biển lại phát hiện chỗ nhà trên biển này rất khuất, người cũng rất ít.

Vu Kỳ ngồi nghỉ ngơi trên ghế, mặt đang hướng về biển rộng.

Đỗ Tiểu Nhiễm thấy anh mang mắt kính mát đội mũ bộ dạng rất buồn cười, lặng lẽ đi tới, vốn là muốn hù anh giật mình.

Không nghĩ tới người vừa đến thì anh đã xoay người lại, cười hỏi cô: “Đã tới à.”

Nói xong anh liền từ trên ghế đứng lên, ra về muốn ôm cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm sợ hết hồn vội nhảy ra, hơi giận nói: “Anh lại muốn làm gì?”

Anh nghiêng đầu nhìn cô, người cao nên khi nghiêng người nên tạo ra độ cong rất lớn, kính mát cũng trượt xuống, lộ ra ánh mắt cười như không cười.

Anh mặc rất thoải mái, có lẽ trước đó đã bơi lội, trên người chỉ khoác một chiếc khăn tắm.

“Hình như anh đen đi.” Cô cũng nghiêng đầu nhìn anh, “Phơi nắng?”

“Thích không?”

Vóc người anh rất đẹp, lúc đứng yên hay di chuyển đều đẹp mắt.

Anh bắt được ánh mắt cô, chợt đến gần nói: “Cùng anh vào phòng, anh cho em xem nhiều hơn.”

Trong nháy mắt mặt Đỗ Tiểu Nhiễm đỏ au, tức giận bóp mũi anh, “Sao anh không biết xấu hổ vậy chứ!”

Anh cười dẫn cô đi tới bên cạnh chỉ cá dưới nước cho cô xem.

“Mới vừa rồi có một đàn bơi tới, anh đang nghĩ em tới đây thì tốt biết mấy, thế mà em tới thật.”

Đỗ Tiểu Nhiễm nhìn theo hướng tay anh chỉ, thật sự thấy rất nhiều cá, nhiều màu sắc, vô cùng xinh đẹp.

Cô đang muốn cẩn thận quan sát thì cảm thấy có lực tấn vào sau lưng, rõ ràng có người đưa tay đẩy cô.

Trong nháy mắt thân thể cô thoáng cái đã rơi xuống nước.

Nước nơi này rất trong, nhìn như không sâu lắm, thật sự giẫm vào trong nước thì tới đáy.

Khi cô đang gấp gáp giẫy dụa thì anh đã nhảy xuống nước, nâng cô từ trong nước lên trên, để cô vòng quanh trên người anh.

“Đến đây, cho em hôn anh một cái.” Anh cong khóe môi, vẻ mặt như mong đợi.

Đỗ Tiểu Nhiễm nhú mồm tròn hai mắt nhìn anh, đồng thời liếc nhìn xung quanh, hình như thật sự không có người nào đi qua, lúc này mới cẩn thận khẽ hôn lên bờ môi anh.

Ngược lại anh cũng không làm khó cô, ôm cô lên bờ, nói với cô: “Anh dẫn em đi vào nhà thay quần áo.”

“Tự em đi.” Đỗ Tiểu Nhiễm rất sợ anh động tay động chân giữa ban ngày, vội tránh anh ra chạy về phía nhà trên biển.

Không gian nhà không rộng lắm nhưng bên trong thứ đồ cần dùng gì đều có, còn mở một cửa sổ hướng ra phía biển rộng, đi theo bậc thang có thể xuống dưới nước.

Đỗ Tiểu Nhiễm nhanh chóng tìm quần áo thay.

Chờ lúc đi ra ngoài Vu Kỳ đang bị mấy người vây quanh, khăn trương sắp xếp hôn lễ.

Lúc cô đi qua thì nghe những người đó đang xin ý kiến của anh về hôn lễ, cô vội làm dấu tay là mình đi tìm bạn.

Chỉ là lúc tới phòng đám bạn cùng phòng ký túc xá, cô hoàn toàn không có thời gian đi dạo nói chuyện phiếm, bên này sớm có đủ loại lễ phục chờ mặc thử.

Trương Kỳ Kỳ mặc lễ phục phù dâu màu hồng, đang cùng mấy người bàn bạc kiểu tóc cho ngày hôm sau.

Vừa thấy Đỗ Tiểu Nhiễm vội kêu lên: “Tiểu Nhiễm cậu tới rồi, mau mau thử lễ phục cô dâu của mình xem!”

Nói xong kéo Đỗ Tiểu Nhiễm đi qua, bảo Đỗ Tiểu Nhiễm nhanh thử áo cưới.

Đồ cưới mặc thử còn rất nhiều hạn chế, quần áo và trang sức đều phải liên tục điều chỉnh, nhà thiết kế và nhà tạo mẫu tóc đứng bên cạnh liên tục chỉnh sửa váy và tóc.

Ngược lại vẻ mặt Đỗ Tiểu Nhiễm rất hiền hòa.

Bạn cùng phòng bên cạnh cười như không cười, đứng đó chụp ảnh không ngừng, đến cuối cùng Trương Kỳ Kỳ nhớ tới gì đó: “Đúng rồi, không phải đã dạy sao, đêm trước khi kết hôn cô dâu và chú rể không thể gặp nhau, Tiểu Nhiễm, đứng lúc cậu có thể ở với bọn mình!”

“Đúng vậy, buổi tối chúng ta có nên đi dạo khắp xung quanh không, nhưng đừng để quá mệt mỏi, sáng hôm sau cậu còn phải cử hành hôn lễ đấy.”

“Lần này người tới rất đông đó, mình còn nhìn thấy thuyền đang đi về phía này.”

Đỗ Tiểu Nhiễm khẽ cười, lúc nói chuyện mẹ cô cũng đã tới, trong nháy mắt người trong phòng đều im lặng.

Dù sao mọi người đều cùng phòng trong ký túc xá, cũng biết rõ quan hệ giữa Đỗ Tiểu Nhiễm và người trong nhà rất bình thường.

Ngược lại mẹ Đỗ Tiểu Nhiễm chút cảm giác cũng không có, thấy cô mặc áo cưới màu trắng, giúp cô vuốt thẳng mép váy cưới, cười nói: “Tiểu Nhiễm thật là xinh đẹp, mẹ rất mong đợi ngày này của con.”

Đỗ Tiểu Nhiễm như nhớ tới gì đó: “Đúng rồi mẹ, Vu Kỳ cho nhà chúng ta bao nhiêu sính lễ?”

Với bản tính của ba mẹ cô, cao hứng bùng bùng tới đây như vậy, nếu không được lợi thì không thể nào, quan trọng là trên đường đi tới ba mẹ cô quả thực ngửa mặt lên nhìn con rể, nghĩ là biết chắc có được không ít lợi ích.

Mẹ Đỗ đang chỉnh sửa lần vẩy dừng động tác lại, vội ngừng đầu giải thích: “Ba môi sáu sính (Là gồm ba người liên quan đến việc làm mai mối và sáu thứ đồ dùng liên quan việc lấy chồng) đều theo tục lệ của tổ tiên truyền lại, mẹ chỉ làm theo tục lệ, hơn nữa sau đó mẹ nói ra điều kiện quan trọng nhất, con ở nhà họ Vu phải được yên ổn, cậu ấy coi trọng con.”

Trước còn suy đoán, lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm cái gì cũng đã hiểu hết, chỉ là Vu Kỳ không bàn bạc với mình, còn nữa, lúc trước anh đốt tiền rất nhiều, cô nhân mày quyết định không hỏi trong nhà bán đứng cô bao nhiêu tiền nữa.

Cô mặc thử xong lễ phục, sắc trời hơi tối xuống.

Sau khi cô đi với đám bạn cùng phòng ăn cơm tối xong thì nhận được điện thoại của Vu Kỳ, anh đang giục cô mau trở lại.

Chỉ là cách điện thoại di động, đám Trương Kỳ Kỳ không thêm sợ anh, trực tiếp trêu đùa nói: “Anh Vu, trước khi kết hôn mà gặp nhau là điềm xấu đó.”

“Đúng vậy đúng vậy, để Tiểu Nhiễm theo chúng tôi một đêm nữa đi...”

Đỗ Tiểu Nhiễm vội cúp điện thoại di động về, đỏ mặt nói: “Anh nghỉ ngơi trước đi, sáng sớm ngày mai phải cử hành hôn lễ rồi... Em ở với bạn...”

Mặc dù ngày mai là hôn lễ nhưng chờ sau khi cúp máy đám bạn cùng phòng hết sức hưng phấn, còn lấy mấy bộ đồ bơi ra muốn đi bơi đêm.

Đỗ Tiểu Nhiễm vội nói: “Dành sức đi, chúng ta đi bộ trên bờ là được rồi.”

Nói xong mấy người dắt tay nhau đi ra ngoài, mặc dù nhân việc làm việc bên ngoài đã gặp các cô, nhưng thấy số người bọn cô đông, phần lớn chỉ là khách khí chào hỏi.

Đêm đã khuya bờ biển không có gì đẹp mắt, mấy người đi vào rừng nhân tạo bên cạnh.

Nơi này đặc biệt nuôi mấy cây cỏ và chim muông để du khách tham quan, chim hút hoa thơm.

Chỉ là đám bạn cùng phòng lần lượt kéo dài khoảng cách, mới đầu Đỗ Tiểu Nhiễm còn ở cùng một chỗ với Trương Kỳ Kỳ, kết quả sau đó Trương Kỳ Kỳ chợt thấy gì đó chơi hay, nói với cô một tiếng rồi chạy nhanh đuổi theo lão đại trong phòng ký túc xá ở phía đằng trước.

Đỗ Tiểu Nhiễm vốn có thể đuổi theo nhưng khi gần tới bên bờ biển không biết lúc nào cát đã vào đầy giày, cô vội tìm chỗ ngồi xuống, khi chuẩn bị cời giày đổ cát ra, thì thấy cách đó không xa có một người quen đi tới.

Cô rất bất ngờ, đang muốn kêu người nọ thì lập tức cô nhớ tới gì đó.

Hình như đó không phải là Vu Kỳ?

Còn đang kinh ngạc thì thấy bóng dáng kia đi vào trong rừng, tìm một người khác.

Cô ngồi ở nơi rất bí mật, gần như là ẩn trong bóng tối, có lẽ hai người kia cũng không thấy cô.

Nhưng cô lại có thể thấy rõ hai người kia, đó là hai người thoáng nhìn sáng chói không có gì sánh kịp.

Sao bọn họ phải tới chỗ này gặp mặt?

Mặc dù cách một đoạn nhưng xung quanh quá yên tĩnh, bọn họ lại không cố ý hạ thấp giọng, cô ngồi đấy vẫn tránh không khỏi có thể nghe được một số câu.

“Anh, em gọi anh tới là muốn nói với anh... Tiểu Nhiễm cô ấy là người rất tốt, cô là cô gái chỉ cần thích người nào đó sẽ toàn tâm toàn ý với anh ta, ngay cả trái tim cũng móc ra cho anh xem, ban đầu là cô không hiểu chuyện chọn em... Nhưng đó cũng không có nghĩa gì cả... Đừng chỉ vì em thích cô ấy, mà anh lại muốn đoạt cô ấy đi...”

Đỗ Tiểu Nhiễm mờ mịt, câu nói hơi đứt quãng...

Cô có chút không hiểu, có ý vênh tai lên muốn nghe nhiều hơn chút, muốn biết phản ứng của người kia.

Anh sẽ nói thế nào?

Nhịp tim đập lợi hại, giống như tiếng tim đập có thể truyền ra ngoài, cô khăn trương cuộn thành nắm đấm đặt trên ngực, không ngừng hít sâu.

“Em nói nhầm quá nhiều.”

Giọng nói rất quen thuộc, người đó từng nhỏ giọng nói rất nhiều chuyện bên tai mình ban đêm.

Hoàn toàn không có thời gian phản ứng, bạn của cô không tìm được cô vội chạy trở lại gọi cô: “Tiểu Nhiễm, cậu ở đâu?”

Trong ánh sáng tối tăm, có ánh mắt từ nơi không xa nhìn về phía bên này.

Không chỗ nào ẩn trốn, ngay cả cơ hội giả vờ như không nghe thấy cũng không có...

Sức lực cũng bị rút cạn sạch, cô mờ mịt đứng lên, giải thích với bạn cùng phòng đang chạy tới gần: “Mình vừa ngồi xuống.”

Bạn cùng phòng đã thấy hai người cách đó không xa, cho dù không hiểu gì hết, cũng nhận ra không khí rất tệ nhị không giống với lúc trước.

Trương Kỳ Kỳ kéo lần váy Đỗ Tiểu Nhiễm.

Lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm mới nhớ tới gì đó, “Các cậu đi trước đi, mình phải đi đến...”

Dường như có phần bước không nổi, cô không biết mình đi qua bên đó như thế nào.

Đứng trước người đó, đầu tiên cô hướng mặt về phía Vu Lâm nói cảm ơn: “Cảm ơn anh đã nói lời thay tôi.”

Cuối cùng quay mặt đi, hướng về phía anh.

Lúc ngẩng đầu lên, có chút hoảng sợ nhìn ánh mắt anh, nhưng vẫn nhìn sang.

Ánh mắt anh trong bóng tối chắc là rất nóng, nhưng cô không thể nào cảm giác được.

Cô chỉ nghe giọng mình run run hỏi: “Rốt cuộc anh em các người đã xảy ra chuyện gì? Là đều yêu thích tôi, hay là xem tôi như đồ vật?”

“Tiểu Nhiễm...” Vu Lâm tựa hồ như muốn nói gì đó.

Vu Kỳ nhanh chóng nói: “Thuộc về Vu Lâm hay anh đều được, nhưng đó cũng không có nghĩa gì cả, anh vẫn sẽ lấy em, để em làm vợ anh cả đời.”

Nói xong néo mặt cô theo thói quen: “Ngoan, cùng bạn về nghỉ đi, ngày mai em còn phải dậy sớm chuẩn bị hôn lễ.”

Đỗ Tiểu Nhiễm nhìn về phía bạn cùng phòng, trong ánh mắt mang theo chút dao động.

Bạn cùng phòng đều hiểu rõ, đây là bộ dạng khi cô muốn khóc.

Cô cúi đầu tựa như muốn nói gì đó, nhưng đầu óc trống rỗng, thế nên không thể nói thành lời...

Qua một lúc lâu Đỗ Tiểu Nhiễm mới nói: “Vốn là tôi rất áy náy, tựa như tôi không tương xứng nổi sao lại thích anh, cử hành hôn lễ với anh cũng không phải tình nguyện cho lắm, hiện giờ đã biết rõ tâm tình anh cũng giống như vậy, tôi cảm thấy không cần phải áy náy, ngày mai tôi sẽ đến đúng giờ...”

Nói xong cũng không ngẩng đầu lên nhìn anh, cô nhanh chóng xoay người đi về phía đám bạn cùng phòng...

Hết chương 38

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Edit: Ngọc Hân

Lúc trở về bạn cùng phòng cẩn thận quan sát nét mặt của cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm lại không để lộ ra điều gì, chỉ đi ngủ sớm. lquydoon

Nhưng thật ra thì không ngủ được, Đỗ Tiểu Nhiễm rất rõ ràng mình có bao nhiêu khó chịu, không nghĩ tới mình được Vu Kỳ theo đuổi lại là lý do này?

Cũng chỉ là vì Vu Lâm thích mình! Cho nên anh ta mới tranh giành mình về.

Trước đây cũng từng cảm thấy rất kỳ quái, hôm nay tất cả đều rõ ràng rồi.

Cô đưa tay sờ gấu bông bên cạnh, là nhân viên làm việc bỏ vào trong hành lý cho cô mang sang.

Lúc ấy mình còn hơi cảm động, cảm thấy Vu Kỳ là người biết quan tâm nhất trên đời.

Hiện giờ lại cảm thấy châm chọc cỡ nào!

Một đêm không chợp mắt, đến ngày hôm sau trời còn chưa sáng, đã có nhân viên làm việc đi tới, khách khứa nói với cô: “Cô Đỗ, hôm nay là ngày cử hành hôn lễ, xin cô chuẩn bị sớm một chút.”

Lúc Đỗ Tiểu Nhiễm nghe vậy, đám bạn cùng phòng cũng đã sớm thức dậy, tất cả mọi người đang chuẩn bị thu dọn bên trong phòng.

Lúc Đỗ Tiểu Nhiễm đi qua thì thấy bên trong rất nhiều người, gần như mỗi bạn cùng phòng đều có nhà tạo mẫu tóc bên cạnh đang bận rộn làm tóc cho cô.

Lão đại ký tức xá hỏi cô: “Tiểu Nhiễm, cậu không có chuyện gì chứ?”

“Không có, mình rất tốt.” Đỗ Tiểu Nhiễm đứng đó mặc cho nhân viên làm việc định đoạt, quần áo đầu tóc nhanh chóng làm xong.

Trên mặt trang điểm hơi nhạt.

Bạn cùng phòng rồi rít khen cô: “Tiểu Nhiễm, cậu hóa trang xong rất xinh đẹp.”

Bên ngoài đã có âm nhạc nổi lên, lúc này Trương Kỳ Kỳ đã chạy ra ngoài xem tình hình, lúc này cầm bó hoa trên tay về mặt khăn trương nói: “Thật quá nhiều người, tại sao có thể nhiều khách như vậy, mình xem cũng khoảng mấy trăm người rồi!”

Lời này khiến bạn cùng phòng cũng khăn trương, nói: “Không trách được chỗ rộng như vậy.”

Nhìn về mặt Đỗ Tiểu Nhiễm lại phát hiện Đỗ Tiểu Nhiễm biểu hiện rất lạnh lùng, cô ấy đang cúi đầu nhìn quần áo trên người.

Bạn cùng phòng rồi rít khen cô: “Vẫn là Đỗ Tiểu Nhiễm bình tĩnh, một chút cũng không căng thẳng.”

Lúc này nhân viên làm việc vào nói với bọn cô: “Thời gian đã tới, xin hãy chuẩn bị đi ra.”

Trong lúc nhất thời bạn cùng phòng vội xếp thành hàng, Đỗ Tiểu Nhiễm đi về phía đằng trước, lúc ra tới bên ngoài có bốn tiểu hoa đồng vô cùng đáng yêu giúp cô nâng làn váy cưới phía đằng sau.

Mấy cô dâu phụ chia ra đứng hai bên cô, bước theo cô.

Bên ngoài hiện trường hôn lễ bố trí đồng nhất, màu sắc rất trong trắng thuần khiết tao nhã.

Khắp nơi đều trang trí hoa tươi đẹp mắt, tiếng nhạc du dương triền miên tràn ngập bên tai.

Đỗ Tiểu Nhiễm vừa có mặt, liền có vô số ánh mắt nhìn qua.

Nhìn ra khách khứa đều có chút bối cảnh, quần áo phong thái đều có phong cách cao sang, chỉ có vẻ phần thân thích nhà cô, mặc dù vị trí ngồi phía trước, mặc dù quần áo và trang sức rất có khí chất, nhưng hơi kém một chút.

Trường hợp như vậy rất dễ làm người ta khăn trương, Trương Kỳ Kỳ bên cạnh cúi đầu giúp cô sửa sang lại làn váy, nhỏ giọng nói: “Đồng người quá.”

Hơn nữa còn có một số người khiêng máy chụp hình, mấy nhóm vây bên cạnh các cô chụp liên tục.

Đỗ Tiểu Nhiễm tháo găng tay màu trắng xuống, lòng bàn tay lấm tấm mồ hôi.

Cô đi tới trước thềm hoa, hai bên đều là khách khứa chờ đợi đã lâu, còn Vu Kỳ đứng phía trước thềm, tay để phía đằng sau người, mỉm cười chờ cô đi tới.

Anh hiếm khi mặc một thân tây trang màu trắng, phẳng phiu cao quý đứng đó.

Đỗ Tiểu Nhiễm hít sâu một hơi cất bước tiến về phía trước, âm nhạc theo đó cũng thay đổi, lúc này khách khứa rồi rít đứng dậy.

Bất kể là người phía sau hay là hai bên đều cung kính nín thở.

Lòng cô cũng nặng trĩu.

Rốt cuộc đi tới phía trước, sớm có người chủ trì hôn lễ chờ ở đó.

Tất cả mọi thứ đều tiến hành làm từng bước, ngay cả câu hỏi cũng theo nghi thức.

“Vu Kỳ tiên sinh, anh có nguyện ý tiếp nhận Đỗ Tiểu Nhiễm tiểu thư làm vợ của anh, bất kể nghèo khó hay bệnh tật...”

Vu Kỳ nhìn vào mắt cô.

Mặc dù không nhìn trực diện vào anh, nhưng cũng biết nhất định anh đang nhìn mình.

Đỗ Tiểu Nhiễm vẫn cúi đầu.

Lúc trả lời anh cố ý nắm tay cô: “Tôi nguyện ý.”

Bàn tay anh rất to, cũng rất ấm áp.

Rất nhiều lần anh cố chấp nắm lấy tay cô...

“Đỗ Tiểu Nhiễm tiểu thư, cô có nguyện ý tiếp nhận Vu Kỳ tiên sinh làm chồng cô, bất kể...”

Trong lòng có gì đó đang gọn sóng, một vòng lại một vòng, những lời đó vẫn lặp đi lặp lại bên tai.

Đỗ Tiểu Nhiễm im lặng, từ từ rút tay mình ra, nhỏ giọng trả lời: “Tôi không thể...”

Cô không ngẩng đầu nhìn Vu Kỳ, mà là xoay mặt về phía khách khứa.

Người phía dưới vốn đang chờ một màn ầm ập xuất hiện, lại phát hiện có chuyện xảy ra.

Vốn khách khứa chờ vỗ tay, trong thoáng chốc ánh mắt rơi xuống trên người Đỗ Tiểu Nhiễm

Người tới rất đông, đông đến mức khiến người ta khản trương.

Giọng Đỗ Tiểu Nhiễm run rẩy, cô nhanh chóng khom lưng cúi người một cái, sau khi ngẩng lên ánh mắt cô tỉnh táo kiên nghị.

Giọng cũng rõ ràng dễ hiểu: “Rất xin lỗi để mọi người gấp gáp chạy tới lại không thể nhìn thấy hạnh phúc mỹ mãn của tôi và Vu Kỳ tiên sinh, là tôi vội vàng ra quyết định kết hôn, nhưng phát hiện tôi và Vu Kỳ có nhiều điều không thích hợp. Tôi là người có khát vọng gia đình cùng chung sống, nhưng tiếc chính là tôi và Vu Kỳ không thích hợp tạo thành một gia đình.”

Mấy giây đầu người phía dưới hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào, đều giống như bị ghim chặt.

Chờ qua sau mấy giây, người phía dưới dường như hiểu ra gì đó, trong nháy mắt tiếng bàn bạc kinh ngạc tràn ngập hội trường.

Ba mẹ Đỗ Tiểu Nhiễm ngồi ở vị trí chủ trì cũng bị giật mình, rất nhanh từ chỗ ngồi đứng dậy chạy đến bên cạnh Đỗ Tiểu Nhiễm, cầm tay Đỗ Tiểu Nhiễm nắm, “Đỗ Tiểu Nhiễm, cô làm cái gì đấy? Có phải cô điên rồi không?”

“Tiểu Nhiễm mau nói với ba cô là cô có ý gì đi? Cô lặt lọng như vậy là phải chịu báo ứng!”

Thấy Đỗ Tiểu Nhiễm bị ba mẹ xô đẩy khiển trách, đám bạn cùng phòng giật mình không nhìn được vội chạy tới ngăn cản.

Trong lúc nhất thời cục diện có chút hỗn loạn, phía dưới còn có vô số lời bàn luận tìm tòi nghiên cứu.

Đỗ Tiểu Nhiễm cúi đầu, làn váy cô rất dài, hành động rất không tiện, cô vội cuộn váy thành một cục, cúi đầu đi về phía khu nghỉ ngơi.

Dọc theo đường đi, tất cả mọi người đều nhìn chăm chú vào cô.

Toàn bộ nhân viên làm việc khu nghỉ ngơi cũng bị sợ choáng váng, lúc cô đi qua không có ai dám chào hỏi cùng cô.

Sau khi tiến vào phòng Đỗ Tiểu Nhiễm nhanh chóng tìm được quần áo của mình, bắt đầu thay.

Lúc thay được một nửa những người bạn cùng phòng và ba mẹ cô cũng đều chạy tới, làm ầm ầm lên.

Đến đến khi cô thay xong quần áo đi ra, vẫn là Trương Kỳ Kỳ có quan hệ tốt nhất cẩn thận hỏi cô: “Tiểu Nhiễm, cậu hãy bình tĩnh, thật sự là muốn làm như vậy sao?” Lê%Quý*Đôn

“Cái gì mà muốn hay không muốn, cô mau quay lại nói xin lỗi với Vu tiên sinh ngay! Thừa dịp khách khứa còn ở đây, không thể chậm trễ được.” Mẹ Đỗ sớm bị dọa sợ, trong trường hợp này mà không chừa chút mặt mũi cho Vu Kỳ, đây không phải là tìm xui xẻo sao?

Ba Đỗ đứng bên cạnh cũng phụ họa theo: “Đúng đúng, cô nhanh lên, cô cho mình là ai, cô làm cậu ấy mất mặt trong trường hợp này...”

Đỗ Tiểu Nhiễm đang muốn nói gì đó thì bên ngoài có người vọt vào.

Sắc mặt trợ lý Mạnh không tốt, gần như là trắng bệch.

Chờ thấy Đỗ Tiểu Nhiễm ngay cả lễ phục cô dâu cũng đã thay, trợ lý Mạnh đổ mồ hôi lạnh.

Anh ta đi tới bên cạnh Đỗ Tiểu Nhiễm, rất kiềm chế nói: “Cô Đỗ, anh Vu đã ngồi máy bay đi trước rồi, mặc dù hiện tại cô nói lời xin lỗi đã muộn nhưng vì để tốt cho cô, tốt nhất cô mau điện thoại cho anh Vu cứu vãn tình hình đi.”

Dừng một chút, có chút thấy Vu tiên sinh không đáng: “Chính cô vừa rồi còn như vậy mà trước khi đi anh Vu còn dặn chúng tôi chăm sóc đám người các cô.”

“Cảm ơn ý tốt của anh, tôi với bạn tôi sẽ về ngay lập tức.” Ngón tay Đỗ Tiểu Nhiễm đến giờ vẫn còn run, cô lớn như vậy chưa từng làm chuyện gì quá giới hạn như thế này.

Thốt ra lời này những người bạn cùng phòng của cô cũng hiểu chuyện này không thể xoay chuyển, vội thay quần áo, chạy đến chỗ nghỉ ngơi dọn dẹp hành lý.

Trợ lý Mạnh không nói gì thêm, chỉ hơi cúi người chào rồi rời đi.

Ba mẹ Đỗ Tiểu Nhiễm không thể thiếu khóc lóc nỉ non mắng cô mấy câu.

Trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm rất loạn, hành lý cô vẫn phải nhờ đám Trương Kỳ Kỳ dọn dẹp giúp.

Trên đường trở về trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm thấy áy náy, không nịn được nói với bạn cùng phòng: “Xin lỗi, vốn muốn các cậu tới đây chơi một trận.”

Mấy bạn cùng phòng lặng lẽ vỗ vai cô, an ủi cô: “Bọn mình chơi hay không không việc gì, chỉ là cậu phải bảo trọng mình.”

Trương Kỳ Kỳ nhỏ giọng nói thêm bên cạnh tai cô: “Cậu thật sự nghĩ kỹ chưa, ngàn vạn lần đừng hối hận đó.”

Lời nói này khiến lão đạo ký tức xá trừng mắt nhìn Trương Kỳ Kỳ.

Quả thực Đỗ Tiểu Nhiễm có chút sợ, dù sao Vu Kỳ cũng không phải là người dễ đối phó, lúc trước tính kế mình đã đủ hèn hạ vô sỉ rồi.

Hiện giờ mình làm anh mất mặt mũi như vậy, hơi có phần lo lắng anh có thể tính toán với mình hay không.

Trong lúc suy nghĩ lung tung, lão đại ký tức xá nhớ tới gì đó, khẽ nói: “Tiểu Nhiễm, thật ra thì Vu tiên sinh thật sự không tệ, cậu xem lần này cậu làm như vậy mà anh ta còn có thể nghĩ tới đưa chúng ta trở về, cũng không trở mặt, lúc trên sân khấu cậu bảo không kết hôn, về mặt anh ta cũng không thay đổi.”

Lời này khiến mọi người đồng tình: “Đúng vậy Tiểu Nhiễm, nếu là người đàn ông khác nghe lời hủy bỏ hôn lễ trước mặt mọi người, đoán chừng phát bệnh tim, ít nhất trên mặt cũng không chịu nổi, vừa đỏ vừa tím tái. Nhưng Vu tiên sinh cái gì cũng không có, về mặt không chút thay đổi nhìn cậu một cái, sau đó liền đi, cũng không tìm cậu tranh cãi phải trái...”

Đây là lời bạn cùng phòng an ủi cô, Đỗ Tiểu Nhiễm nghe xong lại cảm thấy càng bất an.

Mặc dù thời gian tiếp xúc với anh không dài lắm nhưng cũng biết khi anh để lộ tình cảm chân thành, về mặt không che giấu là còn dễ chung sống, một khi về mặt không có cảm xúc gì, sẽ vô cùng... Phiền toái...

Cô mệt mỏi nhắm mắt lại, bạn cùng phòng thấy cô buồn bã ỉu xìu cũng biết cô không vui, vội tìm tiếp viên hàng không lấy chăn, đắp lên cho cô nghỉ ngơi.

Hết chương 39

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Edit: Ngọc Hân

Bồn ba mấy ngày liên tiếp bạn cùng phòng cũng đều mệt mỏi.

Chờ về đến nhà phần lớn bạn cùng phòng đều chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi, ngược lại Đỗ Tiểu Nhiễm thì như không có nhà để về. Bquydon

Trương Kỳ Kỳ biết tình hình của cô, lại vừa vận đồ đạc trong ký túc xá của Đỗ Tiểu Nhiễm đều ở trong phòng mình, liền chủ động nói: “Tiểu Nhiễm, cậu tới nhà mình trước đã.”

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không khách khí, cả người cô mệt lử, cũng không muốn về nhà đối mặt với ba mẹ.

Hai người gọi xe trở về, đến nhà Trương Kỳ Kỳ cô ấy rất nhiệt tình, sợ cô đói bụng còn kiên quyết lôi cô đi ăn cơm.

Chờ lúc trở lại Trương Kỳ Kỳ vốn còn có chút lo lắng cho Đỗ Tiểu Nhiễm, lại không nghĩ rằng Đỗ Tiểu Nhiễm mượn máy tính của cô: “Bản sơ yếu lý lịch của mình lúc trước lưu trong hộp thư, mình muốn xem lại cần bổ sung gì thêm không.”

Trương Kỳ Kỳ kinh ngạc vội hỏi cô: “Cậu vừa trở về đã chuẩn bị tìm việc làm sao?”

Đỗ Tiểu Nhiễm cười, không phải gấp gáp mà là cuộc sống bức bách, cần phải gấp.

Mặc dù điều kiện gia đình cô không tệ, nhưng hôm nay cô hủy hôn đã hoàn toàn đắc tội với ba mẹ, chỉ sợ một phần phí sinh hoạt cũng sẽ không có.

Trương Kỳ Kỳ rầu rĩ: “Vậy cậu không cần phải đi ra ngoài in đâu, chỗ mình có máy in.”

Nói xong cầm nguồn điện giúp cô, chỉ dẫn cho cô.

Bản sơ yếu lý lịch nhanh chóng được sửa và in ra, Trương Kỳ Kỳ an ủi cô: “Tìm việc làm cũng cần phải chọn lựa, chưa chắc tìm được việc thích hợp ngay đâu, nếu cậu chưa tìm được cứ ở nhà mình, dù sao trong thời gian nghiên cứu sinh phòng ốc cũng trống.”

Nói thì nói như vậy, sao Đỗ Tiểu Nhiễm có thể quấy rầy Trương Kỳ Kỳ.

Ngày hôm sau cô bắt đầu nộp hồ sơ, nhưng trước khi tốt nghiệp tìm việc làm rất nhiều, hiện nay nghỉ hè cũng gần nửa thời gian, mấy công ty lớn chuẩn bị tuyển dụng người mới không nhiều lắm.

Trong lúc nhất thời tình hình của Đỗ Tiểu Nhiễm rất bị động.

Chỉ có mấy công ty nhỏ tìm cô, nhưng tình hình công ty cũng không lý tưởng cho lắm, đến lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm cũng chẳng còn quá nhiều sự lựa chọn, quyết chọn một công ty bình thường, đã hẹn xong thời gian.

Sau đó cô nói với Trương Kỳ Kỳ một tiếng.

Trương Kỳ Kỳ vui thay cho cô, muốn lôi cô đi ra ngoài ăn mừng, nào biết buổi tối vừa mới ăn cơm xong, điện thoại Đỗ Tiểu Nhiễm vang lên.

Cô vô cùng kinh ngạc phát hiện chính là số điện thoại hôm nay thông báo cô ngày mai đi làm, ngạc nhiên bất giác, cô chợt nghe thấy bên trong truyền tới giọng nói ấy này: “Xin lỗi cô Đỗ, vốn nghĩ rằng cô rất thích hợp với công ty chúng tôi, nhưng hôm nay lúc sửa sang lại tài liệu phát hiện chuyên ngành của cô không hợp với yêu cầu tuyển dụng của chúng tôi, cho nên xin cô Đỗ ngày mai thử đi tìm một công ty khác xem sao.”

Trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm căng thẳng, ngậm ngút mấy giây mới nói: “Không sao.”

Nói xong cô cúp máy, Trương Kỳ Kỳ bên cạnh cũng nhìn ra tâm tình cô không tốt, vội trấn an cô: “Trường học chúng ta giỏi như vậy mà tìm việc làm không đơn giản nhỉ, cậu thử lại lần nữa xem, hơn nữa không phải mấy hôm nay có vài công ty liên lạc với cậu đó sao, công ty này không được thì cậu tìm một công ty khác.”

Đỗ Tiểu Nhiễm gật đầu, chỉ là trong lòng có chút bất an, dù sao lúc ban ngày vẫn còn nói rất tốt mà.

Tại sao lại đột nhiên không nhận người nữa.

Ngày hôm sau cô ôm chút hi vọng liên lạc với một công ty khác, công ty này vốn rất hài lòng với điều kiện của cô, nghe nói cô định tới lập tức hẹn thời gian.

Lần này Đỗ Tiểu Nhiễm giữ trong lòng, cũng không vội nói cho bạn như lần trước, mà xem tình hình thế nào đã.

Quả nhiên đến buổi tối, cô lại nhận được điện thoại y như vậy.

Đối phương vẫn tràn đầy áy náy y như cũ, nói trong điện thoại: “Xin lỗi cô Đỗ, vốn nghĩ rằng cô rất thích hợp với công ty chúng tôi, nhưng hôm nay lúc sửa sang lại tài liệu phát hiện chuyên ngành của cô không hợp với yêu cầu tuyển dụng của chúng tôi.”

Lần này Đỗ Tiểu Nhiễm không đợi đối phương nói xong, nhanh chóng cắt ngang lời cô ta: “Lời này là có người muốn cô nói sao?”

Đối phương im lặng một lúc lâu, mới cười gượng: “Cô Đỗ, thật ngại quá, thật sự chúng tôi không dám dùng cô, kính xin cô tìm một công việc khác.”

Đỗ Tiểu Nhiễm hiểu, vội cúp máy.

Cô buồn rầu ngồi trên giường, quả nhiên....

Cũng không còn cảm thấy bất ngờ, kể từ khi gặp mặt người kia đã hèn hạ vô sỉ như vậy.

Mình từ chối anh ta ngay trước mặt mọi người, nhất định anh ta phải bày ra sắc mặt cho mình nhìn.

Nhưng mà làm thế nào bây giờ?

Cô nhìn gấu bông trên giường.

Có chút giận chó đánh mèo đấm gấu bông hai cái.

“Đồ xấu xa! Xem như tức giận thì tôi đây tìm tôi mắng tôi dạy dỗ tôi, xem như tức giận quá thì đánh tôi cũng được, hiện giờ không nói tiếng nào khiến tôi không tìm được công việc! Sau này tôi phải làm sao bây giờ?”

Trong lòng cô lo lắng, Trương Kỳ Kỳ cũng sẽ phải đi học, dù sao mình cũng không thể ở trong phòng người khác mãi, lại nói thời gian này Trương Kỳ Kỳ chăm sóc cô một ngày ba bữa, mình cũng không phải là người da mặt dày, sớm thấy áy náy rồi.

Cuộc sống như thế này cô một chút cũng không muốn trôi qua!

Cô suy nghĩ một lát, cuối cùng là ‘Lòng không cam tình không nguyện’ cầm điện thoại lên, số trước kia anh lưu cho mình vẫn còn đây.

Cô hít sâu một hơi, hoàn toàn không biết nên nói gì qua điện thoại, là tức giận mắng to hay là thành khẩn nói lời xin lỗi. ...

Rất thấp thỏm rất dầy vò, ngay cả mình cũng có chút mờ mịt.

Điện thoại vang lên hai tiếng bên kia liền bắt máy, đầu óc Đỗ Tiểu Nhiễm hỗn loạn, theo bản năng nói: “Sao anh có thể quá đáng như vậy, tôi tìm việc anh cũng ngăn cản, nếu như anh không cam lòng, cùng lắm thì tôi đây trách mắng tôi đánh tôi, làm như vậy không phải là quá hèn hạ à...”

“Xin lỗi cô Đỗ.” Giọng không quen thuộc vang lên từ phía bên kia, “Tôi là trợ lý của Vu tiên sinh, tôi họ Trần, thời gian này Vu tiên sinh bận rộn nhiều việc, e là không có thời gian nhận điện thoại của cô.”

Đỗ Tiểu Nhiễm trầm hiểu, Vu Kỳ vốn là không muốn để ý tới cô.

“VẬY...” Cô cắn môi dưới: “Vậy tôi phải làm thế nào anh ta mới có thể nhận điện thoại của tôi?”

“Điện thoại sẽ không nghe máy, nhưng nếu cô Đỗ muốn tự mình tới đây nói chuyện với Vu tiên sinh thì tôi sẽ lập tức sắp xếp tài xế qua đón cô.”

Đỗ Tiểu Nhiễm chần chừ, trong lòng rất sợ bị tính kế, nhưng mà không đi thì công việc ngăn cản, cũng không phải là biện pháp.

Cô cẩn thận hỏi: “Tới chỗ nào?”

“Kim Các, hiện giờ muốn qua đón cô không?”.

Kim Các là tòa cao ốc nghỉ dưỡng và kinh doanh giải trí, được xem như là lớn nhất trong vùng, bên trong bất kể là ngày lễ hay không phải ngày lễ đều rất đông người.

Đỗ Tiểu Nhiễm do dự, sau đó mới nói: “Được rồi, tôi chuẩn bị một lát nữa xuống lầu.”

Để điện thoại đi động xuống, dù sao trong lòng vẫn thấy sợ, Đỗ Tiểu Nhiễm vội mở cửa hỏi Trương Kỳ Kỳ đang xem tivi bên ngoài: “Đúng rồi Kỳ Kỳ, trước cậu có mua bình xịt hơi cay trên web, giờ còn không?”

“Cái đó hả? Mình chưa dùng qua lần nào, cậu lấy đi.” Trương Kỳ Kỳ nhanh chóng nhảy xuống ghế salon, chạy qua tủ bên cạnh lục lọi.

Sau đó cô ấy cầm chiếc bình nhỏ đi tới.

“Sao cậu phải dùng cái này, lúc ấy ở trên lầu trong trường học mới mua, vốn là muốn phòng thân, kết quả lại phun một chút lên tay, cảm giác đau cả tay, cậu phải cẩn thận một chút, dính vào người rất không thoải mái.”

“Mình muốn đi ra ngoài tản bộ, sợ lát nữa trở về muộn.”

Trương Kỳ Kỳ vội thay quần áo, thấy bộ dạng là không yên lòng về cô, muốn cùng đi.

Đỗ Tiểu Nhiễm vội đổi lại giày nói: “Gần đây trong lòng phiền não, muốn yên tĩnh một mình, cậu tự xem tivi đi, thật sự không cần cậu đi theo mình đâu.”

Nghe lời này Trương Kỳ Kỳ mới dừng lại, dặn dò: “Vậy cậu cũng đừng đi quá muộn, còn có đừng đi xa nơi này, nhưng xung quanh an ninh trật tự tốt vô cùng, cũng không cần dùng tới bình xịt hơi cay đâu...”

Đỗ Tiểu Nhiễm chỉ cười cười, cũng không nói thêm gì.

Chờ lúc xuống dưới lầu, bên kia phái xe tới rất mau, đã sớm chờ dưới lầu.

Đi vào trong xe Đỗ Tiểu Nhiễm căng thẳng bóp chặt túi xách, trong túi xách có bình xịt hơi cay phòng bị, cô còn mang theo một con dao gọt trái cây

nữa, mặc dù dao không to nhưng thời điểm máu chốt có lẽ có thể sử dụng được.

Chỉ là.... Cũng không đến nỗi như vậy chứ....

Xe đến Kim Các, chỗ này trước kia cô và bạn đã tới mua đồ.

Sáu bảy tầng phía dưới chính là trung tâm thương mại giải trí, đi lên nữa là rạp chiếu phim và trung tâm thể hình. Lê Quý#Đôn

Đến bên trong đại sảnh sớm có nhân viên làm việc chờ đó dẫn cô đi lên, nơi này bình thường thang máy cao nhất chỉ có thể đến tầng mười, lần này nhân viên làm việc cả thê, lại nhấn tới tầng thứ 22.

Đỗ Tiểu Nhiễm hít sâu không ngừng, nhắc nhở mình ngàn vạn lần đừng nên kích động, cho dù anh rất xấu xa rất khốn nạn, nhưng có thể hiểu và thông cảm, dù sao cũng là mình hủy hôn, nếu anh muốn mắng mấy câu thì mắng mấy câu....

Thang máy đình một tiếng, mở ra.

Đỗ Tiểu Nhiễm có chút bất ngờ, không nghĩ tới tầng 22 lại vắng đến thế.

Không có gì ngăn ở đại sảnh, hoàn toàn trống rỗng, thủy tinh trong suốt bao quanh toàn bộ, đột nhiên nhìn ra bên ngoài trên đường đèn xe tấp nập, còn vô số cảnh phồn hoa chiếu rọi lẫn nhau.

Đội đi cô ra cửa thang máy sau lưng cũng khép lại.

Ở đây cũng không có người nào khác, đặc biệt yên tĩnh.

Cô cẩn thận hỏi: “Vu Kỳ? Anh ở đâu? Tôi đã tới, không phải anh muốn mặt đối mặt nói chuyện với tôi sao....”

Không ai trả lời cô, cô đánh bạo đi vào trong, cuối cùng thấy bóng dáng quen thuộc đứng trước cửa sổ sát đất.

Lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm mới thở phào một hơi, vội bước vài bước đi tới cách chỗ anh hai bước thì dừng lại, về mặt cô nghiêm túc nói: “Vu Kỳ, mặc dù tôi không cần cảm thấy có lỗi, nhưng dù sao tôi cũng khiến anh mất mặt trong trường hợp quan trọng như vậy, lần này tôi tới đây đã chuẩn bị tâm lý rất tốt, anh muốn mắng tôi thì cứ mắng đi.”

Anh vốn đang nhìn cảnh đêm bên ngoài, nghe thấy tiếng nói phía sau lưng anh mới chậm rãi quay sang cô.

Trên mặt anh cũng không có vẻ gì đặc biệt, cũng không thấy quá lạnh lùng, cũng không có tức giận chán nản.

Anh chỉ bình tĩnh nhìn cô.

Ánh mắt kia vô cùng quen thuộc....

Rất lâu trước đây anh cũng nhìn cô như thế này.

Tâm tình Đỗ Tiểu Nhiễm phức tạp không cách nào nói nên lời, “Anh mặc sức mắng chửi, chờ anh trút hết giận, có thể để cho tôi sống yên bình được hay không...”

Cô không muốn cúi đầu nhưng tình thúc ép, phải lùi từng bước mới có thể xoa dịu chuyện cũ....

Hết chương 40

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Edit: Ngọc Hân

Lúc Vu Kỳ tới gần, Đỗ Tiểu Nhiễm căng thẳng cúi thấp đầu nhưng cũng không né tránh.

Chỉ cảm thấy anh đang quan sát kỹ mình.

Trong lòng như đánh trống, nắm chặt túi trong tay.

Ngay sau đó cảm bị anh nhắc lên, anh không nổi giận cũng không trách mắng cô, mà giống như muốn cúi người hôn cô.

Trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm căng thẳng, dùng sức đẩy anh ra: “Anh làm gì vậy?”

Rồi cô nghiêng đầu chạy ra bên ngoài.

Anh ngược lại không đuổi theo cô mà là mặc cho cô chạy tới thang máy.

Đỗ Tiểu Nhiễm vội mở khóa thang máy, nhưng ấn thế nào thang máy đều đứng im, ngay cả tín hiệu cũng không có.

Vào lúc này anh đã bước tới đây, cánh tay chống lên trên vách tường bên thang máy, như ôm cô vào trong ngực.

Vóc dáng anh vốn cao, Đỗ Tiểu Nhiễm lại cúi đầu ấn nút thang máy, nên cảm thấy như bị mây che trên đỉnh đầu.

Tay cô vừa thò vào trong túi vừa nói, “Anh đừng như vậy, anh còn như thế nữa tôi gọi người đấy!”

Anh cong khóe môi, khích lệ: “Kêu xem nào.”

Lúc nói chuyện về mặt lỗ mũi.

Bộ dạng kia vừa muốn giễu cợt vừa muốn trêu chọc.

Nói xong còn cố ý phả hơi vào cô, khiến cô có chút ngứa.

Mặt mũi Đỗ Tiểu Nhiễm trắng bệch.

Anh ‘Dù bận mà vẫn ung dung’ vuốt tóc trên trán cô, “Cười hỏi đằng hoàng em không thích, thích như thế này hơn?”

Ngón tay Đỗ Tiểu Nhiễm đã đụng vào bình xịt hơi cay, giọng run rẩy cảnh cáo anh: “Vu Kỳ, anh tên khốn kiếp này! Anh đừng quá đáng!”

Anh hoàn toàn không để ý lời của cô, nói xong liền muốn hôn cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm bị anh ép vào trên tường, cô xoay đầu ngăn cản anh, tay cầm bình xịt hơi cay đưa ra ngoài, hoàn toàn không kịp nhìn, vừa đưa ra liền phun về phía anh.

Nhưng lúc ấn vòi phun, lại không nghĩ rằng quá hoảng loạn nên đảo ngược vị trí vòi phun.

Rất nhanh một làn sương nồng nặc phun tới, phun ngược lên mặt cô, vị cay nồng rất lợi hại.

Đỗ Tiểu Nhiễm bị sặc, nước mắt chảy ròng ròng.

Rõ ràng rất khó chịu nhưng vẫn không chịu bỏ qua, lần nữa nhắm mắt lại điều chỉnh phương hướng, chia về hướng anh đang đứng phun loạn xạ, vừa phun vừa mắng: “Đồ lưu manh! Anh cách xa tôi ra một chút, anh đừng chạm vào tôi!”

Phun chưa được hai cái đã cảm thấy cổ tay nặng trĩu xuống, anh đã bắt được cổ tay cô.

Chắc là bình phun bị đoạt lấy, sau đó cảm bị người ta dùng lực nâng lên.

Ánh mắt cô đỏ au, hoàn toàn không mở ra được, nước mắt chảy rất nhiều.

Sau đó cảm thấy mình được người ta bế lên, Đỗ Tiểu Nhiễm giống như nổi điên, miệng kêu gào: “Anh buông tôi ra!”

Nói xong liền muốn lục túi xách, lại phát hiện túi xách sớm bị anh thả xuống.

Cô cũng không dám mở mắt, chỉ cố giương đôi mắt đau giống như sắp bị mù.

Không biết đến chỗ nào, cô cảm thấy anh thả mình xuống, ấn đầu mình như muốn làm gì đó.

Cô hoảng sợ dứt khoát đẩy anh ra, có lẽ bị gầy vò hết kiên nhẫn anh đè tay cô lại, mở vòi hoa sen.

Trong miệng nói: “Em hãy ngoan ngoãn chút đi!”

Giọng điệu cứng rắn, động tác thì có thể xem như dịu dàng, cũng không làm cô đau.

Chỉ là mở vòi nước rất lớn, bọt nước vẩy ra, từng đợt từng đợt phun lên trên mặt Đỗ Tiểu Nhiễm.

Lần này không riêng gì bị rửa sạch, người cũng tỉnh táo lại.

Đỗ Tiểu Nhiễm lau nước trên mặt, quần áo trên người cô cũng ướt nhẹp.

Cô cố gắng hít hít mũi, vành mắt đỏ au nhìn mặt anh.

Anh đóng vòi nước, vẻ mặt không biểu cảm nhìn lại cô.

Trong lúc nhất thời cả hai người đều không nói gì.

Mặt đất ướt dính dính, cô vô lực ngồi dưới đất, vòng tay ôm quanh người, vừa sợ vừa khổ sở.

“Không phải tôi làm mình làm mẩy giận đối với anh.... Tôi biết anh rất có tiền cũng rất xuất sắc, nhưng tôi muốn nhiều hơn, tôi nằm mơ cũng muốn có một gia đình bình thường...”

“Trước kia tôi còn nghĩ, mặc dù anh không phải là người tôi muốn, nhưng chỉ cần anh yêu tôi, có lẽ chúng ta vẫn còn có cơ hội, nhưng kể từ khi biết anh theo đuổi tôi chỉ là vì chứng minh với Vu Lâm mình...”

Không biết có phải chưa rửa sạch hơi cay hay không mà nước mắt cô lại chảy xuống.

“Tôi lớn như vậy, cũng là lần đầu tiên có ý nghĩ muốn cùng một người ở chung một chỗ lâu dài, muốn cùng anh xây đắp một gia đình, mặc dù không phải suy nghĩ cận kề, nhưng thật lòng tin tưởng anh...”

Cô dùng sức lau nước mắt: “Thật không dễ dàng quay về nhà, muốn quên anh, tìm một công việc lần nữa bắt đầu lại, anh cũng không chịu buông tha cho tôi, tôi thật sự không biết nên làm gì bây giờ, anh nói cho tôi biết nên làm gì bây giờ được không?”

Cô nhìn anh, muốn biết rốt cuộc tại sao anh lại tàn khốc với mình như vậy.

Ánh mắt anh giao thoa với ánh mắt cô, không có bất kỳ thay đổi nào.

Chỉ là rất nặng nề, trông mắt tựa như sâu thăm thẳm hơn lúc trước.

Sau đó đột nhiên kéo cô tới, không nói gì hôn lên môi cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm bị dọa hoảng sợ, giãy dụa như nổi điên, khuôn mặt vừa rửa qua trắng bệch, tóc dán vào cằm và mặt.

Ngón tay anh hơi lạnh lẽo.

Cô vẫn vô lực giãy dụa, bị anh đè lên giường, Đỗ Tiểu Nhiễm mới chấp nhận dừng động tác lại.

Hoàn toàn không biết qua bao lâu, thời gian như đặc biệt kéo dài.

Không phải là lần đầu tiên phát sinh chuyện như vậy, cô bị động thừa nhận tất cả....

Đỗ Tiểu Nhiễm đang mơ mơ màng màng thì bị tiếng chuông di động đánh thức.

Toàn thân như bị người ta nghiền qua, trên người có thêm một cánh tay ôm chặt. LeeQiuY Đôn

Đèn đã sớm tắt, trên chiếc giường cực lớn, anh dán vào rất gần.

Đỗ Tiểu Nhiễm giãy dụa nhưng phát hiện không thoát ra được, cô tức điên xoay người tát cho anh một cái.

“Buông tôi ra, điện thoại tôi đang reo! Tôi muốn nghe máy!” Cũng không biết là mấy giờ rồi, có lẽ giờ này Trương Kỳ Kỳ chưa thấy cô trở về, đang gấp gáp tìm cô.

Lúc này anh mới động dậy, từ trên gối đầu ngẩng đầu lên.

Tay anh buông lỏng ra, nhưng Đỗ Tiểu Nhiễm sợ nhớ tới trên người mình không có quần áo.

Cô chần chừ, lúc đang muốn tìm quần áo anh đã từ trên giường bật đèn đầu giường lên, mượn ánh đèn yếu ớt giúp cô tìm túi xách.

Sau đó mở ra lấy giúp cô di động, còn nhìn vào trong một cái.

Đỗ Tiểu Nhiễm vội cướp lấy điện thoại, quả nhiên là Trương Kỳ Kỳ vô cùng lo lắng gọi tới.

“Cậu đã chạy đi đâu vậy, mình sốt ruột muốn chết, gọi cho cậu bảy tám cuộc mà cậu không nghe thấy sao?”

“Xin lỗi nhé, tâm tình mình không tốt, vừa mới về nhà.... Điện thoại không cẩn thận ấn nút im lặng... Cậu đừng chờ mình, nghỉ ngơi trước đi....”

“Cậu không sao là được rồi, cậu thế mà không biết gọi điện thoại cho mình à.” Trương Kỳ Kỳ thầm thì rồi cúp máy.

Lúc Đỗ Tiểu Nhiễm đang muốn đứng dậy mặc quần áo, anh lại nằm xuống, thuận tay tắt công tắc đèn, dõ như dỗ đứa bé: “Ngủ đi.”

Cánh tay duỗi ra ôm cô vào trong ngực.

Đỗ Tiểu Nhiễm tức giận muốn đánh anh, bị anh nhanh chóng đè cổ tay xuống, sau đó kéo ôm hẳn vào trong ngực.

Trong bóng tối anh khẽ vuốt ve đầu cô, “Em nói đúng, anh không thích em như em nghĩ, nhưng anh khó có được cảm thấy có người thuận mắt như thế.”

Đỗ Tiểu Nhiễm giận dữ nói: “Vậy còn phải cảm ơn anh thấy tôi thuận mắt, kéo tôi tới đây muốn làm gì thì làm! Chính anh sao không chết đi, đồ lưu manh.”

Dường như anh muốn nói gì đó, đôi môi khẽ động đậy, rốt cuộc vẫn không nói ra.

Cuối cùng chỉ cười nhàn nhạt: “Được rồi.”

Đưa tay bật đèn, lần này đèn bên trong phòng sáng rực, trong lúc nhất thời giống như ban ngày.

Anh tìm quần áo vứt bên cạnh, thông thả ung dung mặc vào.

Động tác kia vô cùng chậm rãi, vẻ mặt anh từ đầu đến cuối đều cười như không cười, chỉ là nụ cười nhìn thế nào cũng khiến lòng người run rẩy.

Đỗ Tiểu Nhiễm có chút khản trương, theo bản năng siết chặt chân móng, nhìn anh không chớp mắt, phòng bị anh hành động bước kế tiếp.

Ngược lại anh không muốn làm gì cô, sau khi mặc quần áo từ tế anh mới cười nói: “Anh chơi thoải mái rồi, đi trước một bước.”

Ánh mắt rơi vào trên người cô, sau khi thấy sắc mặt cô trắng bệch, anh nhanh chóng cúi đầu, giả vờ cài cúc áo.

Trước kia thì dễ dàng cài, lần này thì cài những hai lần mới xong.

Về mặt Đỗ Tiểu Nhiễm vừa đỏ vừa tím tái, mặc dù biết anh không phải là người tốt, nhưng tai nghe anh nói lời như vậy liền cảm thấy lạnh cả người, tức giận muốn chết, mà thật sự bị tức chết tươi!

“Đồ cặn bã, khốn kiếp!” Cô tức giận cầm gối đầu bên người, ném về phía anh.

Anh đưa tay bắt lấy, gối đầu này quá nhẹ rồi.

Anh ôm gối trước ngực, lúc này động tác quá kịch liệt trên gối đầu còn dính sợi tóc rụng của cô.

Sau khi anh thấy, theo bản năng cầm sợi tóc lên, vuốt vuốt.

Đỗ Tiểu Nhiễm như bị điên, đầu buồn bực chôn vào trong chăn, “Anh đi đi, anh mau đi đi!”

Không biết qua bao lâu Đỗ Tiểu Nhiễm mới từ trong chăn thò đầu ra, chỉ thấy gian phòng sớm trống không, chẳng biết anh đi từ lúc nào, ngay cả gối đầu bị cô ném cũng được đặt lại chỗ cũ.

Cô bị tức đau cả bụng, thân thể cuộn tròn lại.

Nằm nghỉ trong chốc lát, cũng không thấy có người đưa quần áo tới.

Ngược lại thì điện thoại nội bộ vang lên, Đỗ Tiểu Nhiễm buồn rầu bắt máy, chợt nghe bên trong có giọng nữ khách khí nói: “Cô Đỗ, thật xin lỗi, hiện giờ phần lớn các cửa hàng đều đã đóng cửa không tìm được quần áo thích hợp, phải đợi sáng sớm mai mới có thể lấy được. Không bằng cô Đỗ cứ nghỉ ngơi trước một đêm đã, đúng rồi, cô còn cần gì không, ví dụ như bữa ăn khuya?”

“Không cần.” Đỗ Tiểu Nhiễm buồn bực cúp máy, nằm xuống lần nữa.

Gối đầu, chăn mỏng đáng ghét giống như cũng lấy mùi của anh, ngay cả nhiệt độ cơ thể của anh dường như cũng lưu lại.

Cô tức giận bỏ dậy cầm điện thoại lên, sau khi ấn dãy số, nói: “Ngại quá, tôi nghĩ tôi cần, các người có thể đổi ga giường không. ...”

Cũng không biết có phải sau khi tóc bị gội ướt không kịp sấy khô hay không, hay là lúc đổi giường bị lạnh.

Ngày hôm sau lúc Đỗ Tiểu Nhiễm mặc quần áo mới đưa tới thì cảm thấy trên người nóng nực.

Cô rất mệt mỏi, cố chịu đựng trở về nhà Trương Kỳ Kỳ.

Trương Kỳ Kỳ nghĩ rằng cô không trở về sớm, nên đã về nhà ba mẹ ăn bữa ăn sáng chủ nhật.

Đỗ Tiểu Nhiễm mở cửa phòng, lúc nằm lên trên giường, trong lòng vừa tức giận vừa hối hận, nhắm mắt lại là có thể thấy nụ cười của anh, đặc ý không cố kỵ gì như vậy.

Cô rầu rĩ mở điện thoại di động ra, nhìn từng tên người liên lạc lại phát hiện mình rất bi thương, chẳng muốn gặp một ai.

Lần nữa khép điện thoại lại, cô tìm một chiếc chăn mỏng, nhanh chóng ngủ say sưa.

Hết chương 41

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Edit: Ngọc Hân

Khi Đỗ Tiểu Nhiễm tỉnh lại, là bị kim đâm trên mu bàn tay làm đau mà tỉnh.

Cố gắng mở mắt thì thấy Trương Kỳ Kỳ và lão đại phòng ký túc xá đang ân cần nhìn cô.

Bên tay trái cô có hai người mặc áo bule màu trắng, đang cúi đầu ghim kim truyền nước biển cho cô.

Vừa thấy cô tỉnh Trương Kỳ Kỳ vội nói: “Cậu làm mình sợ muốn chết, lúc mình về nhà cậu đã bị sốt đến ngất đi, may là lão đại gọi bác sĩ giúp.”

“Lại làm phiền các cậu rồi.” Đỗ Tiểu Nhiễm yếu ớt muốn ngồi dậy bị lão đại ký túc xá đè xuống, “Đừng ngồi dậy, may nhờ phát hiện kịp thời, nếu không cậu sốt như vậy thì đã đốt cháy người rồi.”

Thời gian còn lại mọi người cũng không nói gì thêm chỉ bảo cô nghỉ ngơi cho khỏe.

Truyền hai chai dịch, mặc dù thân thể Đỗ Tiểu Nhiễm vẫn rất yếu ớt, người ngược lại tinh táo hơn, lão đại ký túc xá cũng không trở về mà ở chung với Trương Kỳ Kỳ, chăm sóc Đỗ Tiểu Nhiễm một đêm.

Trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm khổ sở, quả thực hận không được nhanh chóng rời khỏi chỗ này, rời đi tất cả những chuyện khiến người ta chán ghét.

Nhưng công việc tìm không dễ dàng gì, gấp gáp như vậy cũng không phải là cách hay.

Bác sĩ riêng rất tốt, lần nào tới cũng đặc biệt hỏi thăm bệnh tình của cô.

Trương Kỳ Kỳ cũng thỉnh thoảng mang nước trái cây tươi tới cho cô, thức ăn không nhiều như lúc trước, mặc dù ăn thanh đạm nhưng làm rất dễ nuốt.

Hỏi thì Trương Kỳ Kỳ bảo: “Đây không phải là do thân thể cậu không khỏe à, lão đại phòng ký túc xá đề nghị ăn món ăn dinh dưỡng như này...”

“Rất đắt, không cần thiết.” Đỗ Tiểu Nhiễm áy náy: “Thời gian này khiến cậu tốn kém rồi.”

Lời nói này lại khiến Trương Kỳ Kỳ đỏ mặt: “Ôi trời, cậu đừng nói mấy lời này nữa, mau ăn đi.”

Như vậy qua mấy ngày, cuối cùng một người bạn cùng phòng giải quyết chuyện cô lo lắng.

Người nọ biết hiện cô đang tìm việc làm, cố ý nghe ngóng giúp cô, “Không phải thành phố D ở gần biển sao, mấy năm trước thịnh hành kiểu du lịch trên biển, anh họ mình đang làm việc đó, thời gian này anh ấy vẫn hay hỏi mình có người nào thích hợp giới thiệu không, chỉ là cậu mà đi thì coi như nhân tài không được trọng dụng rồi...”

“Vậy cũng không sao, qua đó cần đào tạo không?” Đỗ Tiểu Nhiễm vô cùng cẩn thận hỏi.

Bên kia nhất thời nói không rõ lắm, dứt khoát bảo anh họ tự mình điện thoại cho Đỗ Tiểu Nhiễm vào sáng hôm sau, vì đã nói trước ít nhiều điều tốt, hơn nữa Đỗ Tiểu Nhiễm có bằng tốt nghiệp đại học, bên kia cũng thật lòng muốn tuyển dụng cô.

Trong điện thoại nhiệt tình nói: “Cô đến đây đi, bao ăn bao ở, tiền lương trả theo tháng, nếu thích hợp thì cô làm một thời gian, trình độ học vấn cô cao như vậy, sớm muộn gì cũng có thể lên cấp quản lý.”

Ngược lại Đỗ Tiểu Nhiễm không nghĩ như vậy, cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi thành phố này.

Thân thể vừa khỏe hơn chút, cô liền thu dọn hành lý, chào hỏi mấy người bạn cùng phòng rồi đi. lequydion

Đến nơi mới phát hiện anh họ của bạn cùng phòng rất có năng lực, làm việc trên một chiếc du thuyền rất sang trọng trên biển.

Lúc cô tới đúng lúc anh họ của bạn cùng phòng còn ở trên bờ, người nọ tự mình dẫn cô đi tìm hiểu công việc, mặc dù có tính chất tạm thời nhưng khi làm thủ tục vẫn rất quy củ.

Học bổ túc nửa ngày, đã có người dẫn cô lên thuyền.

Thuyền rất lớn, xa hoa hơn cả cô tưởng tượng, trên tầng thượng còn có cả hồ bơi, mô hình sân golf nhỏ.

Công việc của cô rất đơn giản, chính là phụ trách quét dọn.

Quản lý khâu này là một phụ nữ hơn 40 tuổi, trước kia làm việc trong khách sạn, kinh nghiệm phong phú.

Về mặt khi giới thiệu du thuyền cũng rất kiêu ngạo, “Tàu này của chúng ta là tàu biển chở khách chạy định kỳ, nhưng xây dựng thương hiệu quý hơn cả châu báu, có thể lên đây tiêu tiền cũng không đơn giản, lúc các cô làm việc đều phải rất cẩn thận.”

Trái lại hơi thiên vị cô, người khác đã đi chỉ bảo Đỗ Tiểu Nhiễm ở lại nói: “Cô vừa tới tuổi còn nhỏ cũng chẳng có kinh nghiệm gì, lần đầu lên thuyền không cần quá gắng sức, có chỗ nào không hài lòng, cảm thấy không tốt nhất định phải nói cho tôi biết.”

Trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm rất cảm kích, nhưng lại cảm thấy có chút quái lạ.

Anh họ bạn cùng phòng là người rất tốt, sợ cô lần đầu tiên ra biển không thích ứng, đặc biệt tìm quan hệ, sắp xếp cô vào phòng chiếu phim.

Tàu biển chở khách chạy định kỳ rất lớn, bên trong thiết kế rất nhiều trò chơi, phòng chiếu phim không rộng lắm, cũng chỉ chứa được hơn 50 người, phim cũng lấy khôi hài phiêu lưu làm chủ đề.

Công việc của cô chính là chờ sau khi khách đi, phụ trách dọn dẹp cho sạch sẽ.

Thật ra thì cô vốn hoàn toàn không cần làm gì cả, lúc khách tới nhiều lắm chỉ mang thêm thức uống.

Gặp chiếu phim 3D thì cần thu và phát kính chuyên dụng, hơn nữa công việc chỉ làm nửa ngày, thời gian còn lại có thể tùy tiện đi lại trên thuyền, ngắm cảnh biển.

Như vậy qua mấy ngày được gió biển thổi vào, tâm tình của cô cũng sáng sủa hơn rất nhiều, cũng không còn suy nghĩ lung tung nữa.

Ngược lại tâm tình cô càng ngày càng tốt.

Ngày đó cô đang cúi đầu kiểm tra lại mắt kính 3D thì cảm thấy có đi người tới, cô vội lấy một cặp kính kính đưa cho đối phương bằng hai tay, thì thấy đối phương lộ ra dáng vẻ ngạc nhiên, kinh ngạc nói: “Ôi trời, đây không phải là Tiểu Nhiễm sao?”

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng sững sốt, không ngờ tới chỗ này mà có thể gặp được bạn học hồi trung học Triệu Vi Vi.

Năm lớp 12 cô và Triệu Vi Vi gần như không có quan hệ gì, chỉ biết là Triệu Vi Vi người này danh tiếng không tốt lắm, nhưng một là học sinh giỏi trong mắt thầy cô, một là học sinh yếu kém, vừa vặn hai người ngồi vừa một trước một sau, chủ nhiệm lớp không ít lần dùng Đỗ Tiểu Nhiễm châm biếm Triệu Vi Vi, khuyên Triệu Vi Vi nên học tập theo Đỗ Tiểu Nhiễm.

Hôm nay thấy Đỗ Tiểu Nhiễm làm việc này trên thuyền, trong nháy mắt Triệu Vi Vi che miệng cười nói: “Ái chà, không phải cậu thi tốt nghiệp trung học rất tốt sao, vào trường đại học danh tiếng, sao lại chạy tới chỗ này?”

Nói xong Triệu Vi Vi như nhớ ra gì đó, “Đúng rồi, lần trước tụ tập bạn học nghe nói cậu muốn kết hôn, lại còn kết hôn trên đảo gì đó? Cảnh tượng lớn không...”

Khoa trương chất lưỡi hít hà, “Ôi, xem ra học hành giỏi giang cũng không có chỗ dùng rồi.”

“Phim sắp bắt đầu chiếu.” Đỗ Tiểu Nhiễm đưa mắt kính trong tay cho cô ta, cúi đầu giả vờ sửa sang lại vài thứ khác.

Triệu Vi Vi lại như cảm gì đó, chợt giơ điện thoại trong tay lên, hướng về phía Đỗ Tiểu Nhiễm chụp mấy cái.

Ngón tay nhanh chóng gửi lên mạng cho bạn học, còn kèm theo một câu: “Nhìn xem hôm nay tôi gặp ai nè?”

Trong lúc nhất thời đám bạn học bùng nổ.

Trong group đám bạn học này cũng có thêm Đỗ Tiểu Nhiễm, chỉ là cô ít khi lên.

Triệu Vi Vi sợ Đỗ Tiểu Nhiễm không thấy được, đưa màn hình di động ra trước mặt cô, cười hi hi nói: “Chào cậu, lâu không thấy cậu có mặt trong group, tất cả mọi người đều rất nhớ cậu, có lẽ cũng rất muốn biết sao cậu lại lưu lạc tới làm nhân viên phục vụ thế này.”

Đang nói thì có một người đàn ông lớn tuổi từ bên ngoài đi vào, liếc mắt nhìn thế nào cũng đã 60 rồi.

Thấy Triệu Vi Vi đang đứng đây, ông già vội đi tới bên cạnh Triệu Vi Vi, rất thân mật ôm eo Triệu Vi Vi nói: “Sao em lại chạy tới đây, mọi người đang chờ em đây...”

Lúc nói chuyện một miệng toàn mùi rượu.

Già mà không nên nét, ghê tởm chèo kéo khiến Đỗ Tiểu Nhiễm chứng kiến thiếu chút nữa phun ra.

Ngược lại sau khi ông ta nhìn thấy Đỗ Tiểu Nhiễm thì sáng mắt lên hỏi Triệu Vi Vi, “Đây là bạn của em à? Cô gái nhỏ xinh đẹp như vậy, tại sao lại làm nhân viên phục vụ cho người ta, có muốn qua chỗ tôi không, tôi có mấy người bạn có thể giới thiệu cho em.”

“Xin lỗi tôi còn phải làm việc.” Đỗ Tiểu Nhiễm đã muốn nổi da gà.

Ông ta lại không thuận theo không buông tha: “Em cũng quen biết Triệu Vi Vi, cả hai đều quen nhau.... Vi Vi, giới thiệu một chút....”

Về mặt Triệu Vi Vi rất không tốt liếc nhìn về phía Đỗ Tiểu Nhiễm, không tình nguyện kéo ông ta nói: “Đừng mà, anh có em còn chưa đủ, khắp nơi mọi người đều biết....”

Vốn là muốn làm nũng nhưng có thể làm hơi lố, ông ta bị cô ta kéo đụng vào góc bàn.

Trong nháy mắt ông ta liền nổi giận, một bạt tai nện lên mặt Triệu Vi Vi, nạt: “Gái điểm thú, bỏ mày tốn tiền bảo cô làm gì thì làm cái đó đi!”

Triệu Vi Vi bị đánh mặt tím ngắt, cô ta không dám giận đối gì với ông ta, chỉ có thể hung hăng tức giận Đỗ Tiểu Nhiễm, làm người đàn bà chanh chua nạt: “Đỗ Tiểu Nhiễm, một cái tát này của bà đây là vì cô, cô đừng mong tôi sẽ bỏ qua cho cô!”

Đang nói chuyện thì có nhân viên tuần tra đi tới.

Triệu Vi Vi nhìn thấy vội xông lên, kéo những đó làm ‘Kẻ xấu tổ cáo trước’ nói: “Tôi muốn tố cáo, nhân viên các người mắng người vô tội, còn đánh tôi!”

Trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm căng thẳng, trên thuyền có mấy camera giám sát, nhưng cố tình ở phòng chiếu phim này lại không có cái nào.

Trên mặt Triệu Vi Vi nắm đấm tay rõ ràng như vậy, cho dù mình giải thích, chỉ sợ cô ta cũng la lối khóc lóc muốn cãi lại.

Không ngờ những người tuần tra kia chỉ cười, “Cô chắc chứ? Bản thân tôi nghi ngờ người tình của cô thừa dịp say rượu đùa bỡn nhân viên trên thuyền chúng tôi, bây giờ còn chưa cập bến đâu, làm phiền các người trở về, vừa cập bến lập tức cút xuống thuyền cho tôi!”

Nói xong không nói thêm lời nào nữa, hai người đi tới một trước một sau kẹp ông già say rượu kia kéo ra bên ngoài.

Người dẫn đầu trước khi đi còn cẩn thận nhìn về phía cô một cái.

Lúc trước cô cảm thấy rất kỳ lạ, trên thuyền thỉnh thoảng đụng phải thuyền trưởng quản lý, những cô nhân viên phục vụ đều phải cung kính chào hỏi.

Kết quả có lần gặp cô, còn chưa chào hỏi ngược lại thuyền trưởng mũi to người nước ngoài lại chào hỏi cô trước.

Lúc ấy mặc dù cô cảm thấy kỳ cục nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, còn tưởng rằng thuyền trưởng người nước ngoài phong độ lịch sự như vậy.

Từng mảng mây đen như bao trên đỉnh đầu, cô im lặng một lúc, vội lấy điện thoại di động ra điện cho bạn cùng phòng.

Không bao lâu bạn cùng phòng nghe máy, cười híp mắt nói: “Tiểu Nhiễm hả, bây giờ cậu thế nào rồi, trên thuyền vui vẻ không?”

“Sao lại vui được chứ, mình làm việc rất nhiều.” Đỗ Tiểu Nhiễm thử nói: “Mỗi ngày sáng sớm đã phải dậy làm việc, mệt mỏi rã rời, lượng công việc rất lớn, có lúc cơm cũng không kịp ăn, mùa du lịch thật sự rất đông khách, khách nhiều bận rộn muốn chết....”

“Không phải chứ, rõ ràng cậu rất nhàn hạ mà, làm sao lại mệt được? Cậu điện thoại cho anh họ mình đi, nhất định là hiểu nhầm chỗ nào rồi.... Không thể nào, cũng đã nói cậu hoàn toàn không cần phải làm gì....”

“Không câu đâu, anh họ cậu cũng chẳng phải là ông chủ, chỉ là một quản lý nhỏ mà thôi, nhưng thật sự rất kỳ quái, chúng ta ở chung phòng bốn năm, chưa từng nghe cậu nhắc tới anh họ này lần nào cả?”

Bạn cùng phòng bên kia hiển nhiên là chột dạ: “Không, không thân lắm.... Hằng ngày ai sai bảo, mình phải hỏi lại một chút xem....”

“Đừng hỏi.” Đỗ Tiểu Nhiễm đã hiểu ra gì đó: “Là có người nhờ cậu làm phải không?”

“... Cậu đừng tức giận....” Bạn cùng phòng cẩn thận trả lời: “Thật ra thì ngày đó Trương Kỳ Kỳ vốn ở trong nhà ba mẹ, người đầu tiên phát hiện ra cậu bị sốt chính là... Chồng cậu....”

Đỗ Tiểu Nhiễm không khách khí cắt ngang lời cô: “Đó không phải là chồng mình.”

“Các cậu còn chưa ly hôn... Ôi trời, Tiểu Nhiễm à, thật sự muốn khuyên cậu...”

Hết chương 42

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Edit: Ngọc Hân

Chờ cúp điện thoại, Đỗ Tiểu Nhiễm đã cắn muồn nát môi.

Cô nhanh chóng điện thoại qua cho Vu Kỳ.

Điện thoại được kết nối, một giọng nam khách khí nói: “Xin chào cô Đỗ, cô có gì dặn dò?” lqdon

“Tôi muốn gặp Vu Kỳ!” Nghĩ rằng Vu Kỳ lại đang trốn tránh mình, Đỗ Tiểu Nhiễm tức giận nói thẳng: “Anh nhanh tìm anh ta đi, hiện giờ tôi có điều quan trọng muốn nói với anh ta!”

“Ngại quá, Vu tiên sinh đang họp, phải chờ mấy phút...”

“Tôi không chờ, anh phải đi ngay bây giờ!” Đỗ Tiểu Nhiễm đã sớm hết kiên nhẫn.

Bên kia trợ lý Triệu ngập ngừng, nhưng giọng điệu Đỗ Tiểu Nhiễm quá cứng rắn, anh ta cũng không dám chậm trễ nữa.

Cuối cùng đánh bạo từ chỗ ngồi đứng dậy đi tới phòng họp.

Cuộc họp lần này rất quan trọng, ngay cả bọn họ cũng đều cẩn thận đối đáp.

Anh ta nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Bên trong phòng họp ngồi đầy người, ngoại trừ mấy vị quản lý khó gặp còn có mấy đại biểu khu vực cũng tới.

Tất cả mọi người đang nghe Vu tiên sinh nói chuyện.

Giọng Vu tiên sinh nói chuyện rất nhẹ nhàng, nếu không chăm chú nghe thì hoàn toàn không nghe rõ.

Ngược lại trợ lý Mạnh ở bên trong nghe tiếng mở cửa vội liếc nhìn về phía trợ lý Triệu, thấy trợ lý Triệu cầm điện thoại di động, không lên tiếng mà dùng miệng phát âm

Trợ lý Mạnh lập tức hiểu gì đó vội đứng dậy đi tới nhận lấy điện thoại trong tay trợ lý Triệu.

Vừa nhìn dãy số, quả nhiên là cô Đỗ gọi tới.

Vì lúc trước Vu tiên sinh đã thông báo, chỉ cần điện thoại của cô Đỗ thì phải lập tức đưa tới.

Chỉ là trong lòng vẫn như đánh trống, dù sao trong trường hợp như vậy chợt bị cắt ngang...

Rất cẩn thận đưa điện thoại tới trước mặt Vu Kỳ, hạ thấp giọng nói: “Là điện thoại của cô Đỗ, muốn tôi gọi lại không?”

Đã cẩn thận thế nhưng vẫn khiến mấy ánh mắt tò mò.

Ngược lại Vu tiên sinh không do dự chút nào nghe máy.

Người khác cách khá xa chưa chắc có thể nghe, chỉ có trợ lý Mạnh đứng cách đó rất gần, chợt nghe thấy bên trong có một giọng nữ không khách khí mắng: “Vu Kỳ, anh là tên cặn bã tên lường gạt! Rốt cuộc anh muốn làm cái gì? Có phải anh bị bệnh thần kinh, phiền anh tới khoa tâm thần trong bệnh viện mà điều trị, đừng lúc nào cũng quần lấy tôi được không!”

Ngược lại Vu Kỳ cười cười, rất tùy ý trả lời: “Đã có sức mắng anh, xem ra thân thể bình phục không tệ!”

Lời này vừa nói ra, đừng nói là người bên cạnh, ngay cả mấy người tham dự hội nghị cũng lấy làm kinh hãi.

Năm đó Vu tiên sinh được ông cụ Vu nghiêm khắc tự mình dạy dỗ, lúc còn trẻ chính là một người nói năng thận trọng, lão luyện thành thực không nói, còn lạnh lùng như thiếu khói lửa.

Hôm nay dùng giọng điệu nhẹ nhàng mềm mại như vậy nói chuyện, quả thực như đổi thành người khác.

Vu Kỳ lại như không thấy những ánh mắt của mấy người kia, nhìn về đám người tham dự cuộc họp ra hiệu rồi đi ra ngoài.

“Tôi có khỏe hay không cũng là do anh chọc!” Đỗ Tiểu Nhiễm tức giận muốn đập anh mấy cái, nhưng cố tình lại cách điện thoại, hoàn toàn không chạm được vào anh.

Chỉ có thể tiếp tục mắng anh: “Hèn hạ vô sỉ ghê tởm đê tiện!”

Vu Kỳ bị cô chọc cười, nghe điệu bộ nhanh nhẹn như vậy của cô tâm tình rất tốt, “Ngày mai lúc cập bến anh đi đón em, em tiết kiệm chút sức lực mắng trước mặt được không?”

“Ai muốn gặp anh!” Mặt mũi Đỗ Tiểu Nhiễm trắng bệch, “Anh đừng tới đây, tôi không muốn gặp anh! Anh còn như vậy thì tôi sẽ báo cảnh sát!”

Vu Kỳ tốt bụng nhắc nhở cô: “Em có thể thử xem, nhưng anh bảo đảm, em báo cảnh sát cũng chẳng có tác dụng gì đâu.”

Đỗ Tiểu Nhiễm lập tức tức giận, vốn bạn bè bên cạnh cô còn bị mua chuộc, hiện giờ cũng không biết anh ta sẽ làm gì, bạn cùng phòng đều cảm thấy cô không đúng.

Ba mẹ thân thích của cô thì càng không cần phải nói, hôm nay toàn bộ thế giới đều đứng về phía người kia.

Tư vị này quá khó chịu!

Vu Kỳ sợ kích thích cô bệnh thêm, dịu giọng an ủi cô: “Nếu em không thích thì anh không chạm vào em, nhưng rất lâu rồi không gặp em, muốn gặp em một lát. Hơn nữa anh nói rồi, em là điều đặc biệt trong lòng anh, nếu anh không muốn buông em ra thì em phải nghĩ ra cách để anh không để ý em như vậy nữa.”

“Đây là nói vớ vẩn gì vậy chứ...” Đỗ Tiểu Nhiễm buồn cười hỏi anh, “Cái gì mà bảo tôi nghĩ cách, mà không phải là bảo tôi làm cho anh yêu tôi? Hơn nữa anh như vậy mà có thể gọi là thích tôi à, nếu như yêu thích như kiểu này thì tôi cầu xin anh đừng yêu tôi, đổi thành hận tôi có được không?”

Vu Kỳ khẽ cười, dường như có chút cô đơn: “Anh đi họp, ngày mai gặp.”

Đỗ Tiểu Nhiễm nghe âm thanh tút tút trong điện thoại mới không thể không cất di động, giận dữ mắng một câu: “Bệnh thần kinh.”

Vì tàu biển chờ khách định kỳ ngày mai sẽ cập bến, nên ban đêm sẽ có người muốn đi ngắm cảnh đêm cuối cùng.

Đây là một đảo nhỏ phát triển du lịch, trước đây coi như có chút danh tiếng, hiện giờ thì bị biến thành điểm tham quan trên đường trở về.

Đến đây khách trên tàu biển chờ khách định kỳ có thể lựa chọn dạo chơi trên đảo hay là tiếp tục ở lại trên tàu.

Vì tâm tình không tốt Đỗ Tiểu Nhiễm cũng lười làm việc, quyết định theo du khách đi lên trên đảo.

Người đi lên đảo không nhiều lắm, phần lớn đều nghịch nước bên bờ cát.

Trên đảo cũng có cơ sở vật chất, ví dụ như nhà gỗ đơn giản và một ít thức ăn đồ uống.

Ngừng ở chỗ này đến hoàng hôn thì tàu biển chờ khách định kỳ mới tiếp tục lên đường, sau đó chờ tới lúc trời sáng thì gần trở về bến.

Đỗ Tiểu Nhiễm tìm bóng râm ngồi xuống, nhìn biển rộng mênh mông ngẩn người.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra cách có thể thoát khỏi Vu Kỳ, cuối cùng cô quyết định dựa vào trên cây nghỉ ngơi, bất tri bất giác thật sự ngủ say sưa.

Chờ lúc mở mắt ra thì phát hiện trên người cô không biết từ lúc nào có thêm một chiếc chăn.

Nhưng nhìn xung quanh bốn phía rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức khiến da đầu người ta tê dại.

Cô kinh ngạc nhìn trên mặt biển, người như bị quét roi da vào, vội vã đứng dậy chạy về phía biển. truyện chi đăng bên diễn đàn Lê*Quý&Đôn

Vẫn không có ai như cũ, biển rộng đen ngòm, vốn tàu biển chờ khách chạy định kỳ với ánh đèn sáng lấp lánh xinh đẹp chói mắt khiến người ta không mở mắt ra được, lúc này sớm không biết đi đâu, ngay cả tiếng động cũng không có....

Yên tĩnh, chỉ có tiếng sóng biển đánh vào đảo.....

“Không thể nào? Mình bị bỏ lại?” Điều này thật sự không thể tưởng tượng nổi, không nói đến mỗi lần trước khi xuất phát còn đặc biệt kiểm tra lại nhân số, còn nữa cho dù cô bị sót lại trên đảo cũng không thể yên tĩnh như vậy chứ?

Cô mờ mịt chạy tới những nơi mà ban ngày còn buôn bán, nhân viên làm việc ở đây đều là dân cư trên đảo lân cận, không có đạo lý nào ban ngày tới đây ban đêm lại rời đi, huống chi cái đảo lớn như vậy thường sẽ có mấy khách ngủ lại!

Cũng may vẫn còn sáng đèn, cô cẩn thận đi tới thuyền máy cho thuê.

Tựa như trong phim kinh dị, phần lớn thuyền máy vẫn còn đậu bên ngoài, chỉ là chủ nhân sớm không biết đi đâu rồi.

Ánh đèn bên cửa hàng bán Hamburger đồ uống chớp tắt chớp tắt. ...

Xa hơn một chút có thể thấy cửa sổ bằng kính cao cấp của nhà ăn, lúc này trống không. . . Không biết là ai bỏ quên chiếc mũ trên bàn ăn. ...

Đỗ Tiểu Nhiễm hoảng sợ néo mình một cái, “Đây nhất định là đang nằm mơ!”

Nhưng cơn đau qua đi vẫn không tỉnh lại, hơn nữa lúc cô nhìn về phía bờ cát một cảnh quỷ dị hơn xuất hiện.

Một hàng nến đang cháy tạo thành một hình gì đó, lúc sáng lúc tối.

“Tôi không sợ...” Đỗ Tiểu Nhiễm sợ đến chân mềm nhũn, không ngừng nói như niệm chú: “Trên đời không có ma quỷ, chuyện như vậy xảy ra nhất định có nguyên nhân, Thượng Đế Jesus Bồ Tát... Mau tới cứu con...”

Cô cúi đầu nhìn thì thấy không biết từ lúc nào có một bóng đen rất dài quét tới.

Khí lạnh từ sau lưng chui vào đỉnh đầu, phía sau có người khiến cô sớm quên mất tình cảnh của chính mình, nhanh chân chạy về phía bờ biển.

Vừa chạy vừa lớn tiếng kêu: “Cứu mạng cứu mạng!”

Cát quá mềm, cô chạy không được, chân bị trọ cả người không tự chủ ngã nhào về phía trước.

Trong hoảng loạn cô có thể cảm giác thứ gì đó phía sau lưng vẫn còn chạy theo cô, cô đá chân như nổi điên, nắm một nắm cát ném tới.

Lớn tiếng kêu: “Đừng tới đây...”

Người nọ bị cát tạt vào mắt cũng nhanh chóng ngã xuống, dứt khoát đè hai chân hai tay cô lại.

Anh từ trên cao nhìn xuống cô, trên mặt còn dính ít cát.

Lúc Đỗ Tiểu Nhiễm thấy khuôn mặt ấy mới hiểu.

Trong nháy mắt tức giận đầu cũng phình to ra, cắn hận nói thẳng: “Vu Kỳ, anh làm gì vậy, không phải ngày mai anh tới đón tôi sao?”

“Hôm nay là sinh nhật em.” Thấy cô không còn kích động nữa anh buông cô ta, đưa tay kéo cô dậy.

“Đặc biệt dọn sạch đảo ăn mừng.”

Đỗ Tiểu Nhiễm không kiềm chế được mình, đá một cước về phía chân anh.

“Đầu anh úng nước hả, giả thần giả quỷ chúc mừng sinh nhật tôi? Tôi đã bị anh dọa hoảng sợ muốn giảm thọ rồi!”

Tất nhiên anh không vui khi cô hành động như vậy, nhàn nhạt quét qua mặt cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm đã sớm chẳng thèm quan tâm, tức giận nhón chân nắm lỗ mũi anh mắng nhiếc: “Có phải anh ghét bỏ tôi nói anh là đồ bệnh thần kinh, đặc biệt nghĩ ra chủ ý ôi thiêu này, muốn hù dọa tôi cũng thành bệnh thần kinh không!”

“Hòn đảo bờ cát cây dừa.” Anh thần nhiên: “Đây không phải là dọa người chứ?”

“Không có một bóng người, anh hai, lúc thức dậy thì như đang ở ngày cuối cùng của tận thế, không bị hù chết là rất dũng cảm rồi, được hay không vậy?”

Nhìn bộ dạng khịt mũi khinh thường của anh, đáng vẻ như em cũng quá yếu đuối. Đỗ Tiểu Nhiễm tức giận đuổi theo đập cho anh hai phát, mới vừa đầm xong bị anh ẵm xuống, trực tiếp cầm lấy.

Anh dụ dỗ cô: “Biết em nhất gan, sau này không làm kiểu chúc mừng này nữa, đừng vì chuyện này mà phá hỏng tâm tình.”

Nói xong dắt tay cô, dẫn cô tới bên cạnh những cây nến.

Chất lượng nền không tệ, rõ ràng gió trên bờ biển rất to thế mà không bị thổi tắt, cây nến tạo thành một vòng tròn, còn có một hộp quà tặng rất lớn.

“Tặng cho em” Anh cười chỉ cho cô xem.

Đỗ Tiểu Nhiễm không chạm vào, cuối cùng vẫn là anh đẩy tới trước mặt cô.

Lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm mới bắt đầu cầm hộp quà tặng đó lên, cái hộp không lớn, vốn tưởng rằng anh sẽ tặng cho mình dây chuyền hay đồ trang sức đeo tay gì đó, nhưng cảm giác vật này cầm trong tay rất nhẹ nhàng.

Cô kinh ngạc, cũng có chút tò mò, anh sẽ tặng mình thứ gì đây?

Sau khi mở ra thật đúng là bất ngờ, bên trong là một bức tranh rách nhìn không phẳng phiu.

Phong cách vẽ thì thậm chí không rõ ràng, hoàn toàn khiến người ta không thể nào nghĩ đây là thứ do con người có thể vẽ ra.

Đỗ Tiểu Nhiễm kinh ngạc ngẩng đầu lên, nội dung vẽ ngược lại rất dễ hiểu, là một cô gái toàn thân ướt nhẹp, bên cạnh cô gái còn có nước sông chảy qua, hình như cô gái đang uất ức khóc....

Cảnh tượng này có chút quen thuộc, khiến người ta không khỏi nhớ tới cảnh tượng bị thiếu niên đẩy xuống sông.

“Đây là anh vẽ?” Cô khó hiểu cầm bức tranh lên, “Làm quà sinh nhật tặng tôi?”

“Không phải em vẫn luôn tò mò vì sao anh thích em à, không chỉ có vì Vu Lâm đâu.”

Anh hạ đầu gối cùng ngồi trên cát xem cô mở quà tặng: “Đây là lần đầu tiên anh phát hiện không thể chịu đựng được nước mắt của một người, thấy cô ấy rơi lệ thì muốn ôm cô ấy vào trong ngực.”

Đỗ Tiểu Nhiễm như nhớ ra gì đó, trong bức tranh này vô số điểm hồng lét, cô mơ hồ cảm thấy quen thuộc, tựa như từng chứng kiến ở đâu đó rồi.

Cô nhấp nháy mắt, đột nhiên nhớ ra, “Đợi đã! Tôi từng thấy một bức tranh ở trong sách, vẽ cũng khó nhìn như vậy! Tôi còn tưởng rằng đó là Vu Lâm vẽ, chẳng lẽ là anh?”

Hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Edit: Ngọc Hân

Về mặt Vu Kỳ thay đổi, nhân nhạ liếc qua cô một cái đưa tay muốn thu hồi tranh vẽ của mình.

Đời nào Đỗ Tiểu Nhiễm chịu trả, lập tức đứng dậy tránh đi.

Giống như biết được bí mật kinh thiên động địa, không thể tin nổi chớp mắt: “Ban đầu anh giam tôi thì rất kỳ quái, chỗ kia không phải là nơi anh bị nhốt khi còn bé sao? Sau đó anh biến nơi đó thành nơi tưởng nhớ người nhà của anh?”

Ánh mắt cô sáng lên dự đoán: “Trong bức tranh có ba mẹ có Vu Lâm, còn có một người già? Người già đó là ai, là trưởng bối của anh sao?”

Lời còn chưa nói hết đã bị anh kéo tới trực tiếp giữ cằm cô, rồi hôn lên đôi môi nói lung tung của cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm bị anh hôn, tức giận khép hàm răng lại cắn anh.

Cô cắn trúng khóe môi anh, thừa dịp anh bị đau cô vội vàng chạy đi.

Vừa lau sạch đôi môi vừa lấy di động ra, nhìn thấy không có vạch sóng nào, Đỗ Tiểu Nhiễm buồn bực nói: “Không có tín hiệu... Đáng chết, phải ở cùng một chỗ với loại cảm thụ này...”

Vừa nghĩ tới đã cảm thấy tê dại da đầu.

Ở đây lại chẳng có ai, la rách cổ họng cũng không có người can thiệp.

Xung quanh rất yên tĩnh, cô biết nếu thực sự chạy mình cũng không chạy thoát khỏi anh.

Đánh thì hoàn toàn không cần nghĩ

Nhớ tới hai lần trước, cô đổ mồ hôi lạnh.

Không bao lâu sau anh đã đi tới.

Toàn thân Đỗ Tiểu Nhiễm run lên, khoa chân múa tay: “Anh đừng tới đây!”

Cô nắm chặt di động như bùa hộ thân: “Anh mà đi qua tôi sẽ dùng cái này đập anh!”

Vừa dứt lời anh đã cướp lấy di động của cô, trực tiếp kéo cổ tay cô, không hề có chút thương hoa tiếc ngọc nào lời cô đi về phía trước.

Đỗ Tiểu Nhiễm bị dọa sợ, trong miệng kêu gào: “Đừng chạm vào tôi, anh tên súc sinh cầm thú khốn kiếp lưu manh này!”

“Dẫn em đi ăn cơm!” Anh nghiêng đầu trừng mắt nhìn cô một cái: “Còn anh đã nói rồi, hôm nay là sinh nhật em anh sẽ không làm khó em.”

Lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm mới thôi giãy dụa, vẫn không yên lòng xác nhận lại: “Anh chắc chứ, vậy anh kéo cổ tay tôi làm gì, anh buông ra buông ra....”

Nói xong rút tay ra, anh thật sự lại thả lỏng.

Nhưng cô không chú ý, người trực tiếp ngã nhào xuống cát theo quán tính, rất may là cát mềm nên cô không bị đau.

Song cũng khó tránh khỏi liếc mắt trừng anh một cái.

Ngược lại tâm tình anh rất tốt, đưa tay muốn đỡ cô dậy. Đỗ Tiểu Nhiễm không để ý tới anh, lúc đứng dậy chợt liếc thấy trên mặt anh còn dính một ít cát, mới vừa lúc này mình quá sợ hãi, nắm cát ném vào anh.

Anh chỉ rũ trên tóc xuống, trên mặt thì không lau đi.

Như vậy nhìn rất buồn cười, cô không nhịn được cười.

Anh cho là tâm tình cô khá hơn, không kiềm chế được nheo gò má cô, “Thế này mới được, em cười lên rất đáng yêu.”

Đỗ Tiểu Nhiễm tức giận đẩy tay anh ra, “Tôi không phải là mèo là chó, anh đừng tùy tiện nheo tôi lung tung.”

Nói xong tức giận nheo lại gương mặt anh, cố ý dùng thêm chút sức.

Anh thế nhưng dường như không biết tránh, Đỗ Tiểu Nhiễm cảm thấy tay mình thêm sức nhưng phát hiện anh chỉ nghiêng đầu nhìn mình.

Không biết làm sao cô đỏ mặt, vội buông anh ra.

Sau đó lúc cùng đi vào phòng ăn, cảm thấy cả đảo đều yên tĩnh.

Bước trên cát mà đi giày rất phiền phức, cô quyết định cởi giày ra, nhắm mắt đập khuôn đi theo sau lưng anh.

Đến phòng ăn ngồi vào bên cửa sổ thủy tinh, còn có thể nghe được tiếng sóng vỗ, nhưng nhìn vào thì thấy mặt biển đen như mực.

Song nơi này một nhân viên phục vụ cũng không có, Đỗ Tiểu Nhiễm kinh ngạc nhìn xung quanh, hỏi Vu Kỳ ở phía đối diện: “Chúng ta ăn gì vậy? Ở đây cũng không có ai ư?”

Như nhớ tới gì đó, không nhịn được cau mày mắng mò: “Chẳng lẽ anh trông mong tôi nấu cơm, tôi cảnh cáo anh tôi không biết nhiều đâu, hơn nữa đối với việc chăm sóc dạ dày cho anh, tôi một chút hứng thú cũng không có, cho dù làm cũng sẽ không để tâm đâu!”

Trên mặt Vu Kỳ vốn còn có ý cười, nghe lời này khóe miệng hơi nhúu chặt: “Là anh chuẩn bị chăm sóc dạ dày cho em, muốn ăn gì đây?”

Đưa menu trên bàn qua cho cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm kinh ngạc nhận lấy, gương mặt không thể tin: “Anh làm?”

Mở ra nhìn, càng bất ngờ: “Trời ơi, anh thật sự đúng là rất giỏi, còn kết hợp Trung Quốc và phương Tây, là món ăn Trung Quốc và phương Tây sao? Vậy thì thịt bò hầm rượu vang, còn có súp nấm bào, thêm một phần mì trường thọ nữa, cảm ơn!”

Nói xong gấp cuốn menu lại, vẻ mặt cười híp mắt nhìn anh.

Thấy anh thật sự lùi vào phía nhà bếp, trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm cảm thấy rất kỳ quái.

Không nhận được nhớ tới thời gian trước còn ở trên núi, khi đó anh cũng làm bộ làm tịch giống như thức ăn mỗi ngày đều do anh làm, thật ra thì hoàn toàn không phải vậy.

Chẳng lẽ ở đây còn giấu điểm đầu bếp?

Nếu mà nói như vậy, chỉ cần có người ở đây thì mình an toàn hơn rồi!

Nghĩ như vậy Đỗ Tiểu Nhiễm vội từ chỗ ngồi đứng lên, đi vào phía phòng bếp bên trong.

Kết quả lúc đi vào lại phát hiện anh đang cúi đầu nghiêm túc chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn. Lee^Quys)Đôn

Thấy cô tiến vào anh hơi ngẩng đầu nhìn rồi hỏi: “Nếu đói thì trong tủ lạnh có đồ uống lạnh, có ít bánh ngọt để trong tủ, em có thể lấy ra ăn trước đi.”

Đỗ Tiểu Nhiễm không lên tiếng, vội lấy bánh ngọt từ trong tủ ra.

Thấy anh làm không nhận được đi tới nhìn mấy lần.

Anh vẫn còn mặc tạp dề, không nhận được nhỏ giọng hỏi anh: “Không phải anh và Vu Lân cùng nhau lớn lên à? Sao lại tách ra?”

Nếu trong nhà có người sinh đôi thì sẽ nuôi cùng nhau.

Nhưng tình cảm giữa Vu Lân và anh lạnh nhạt như vậy, hiển nhiên là từ nhỏ đã không ở chung một chỗ.

Anh ngẩng đầu liếc cô một cái. Ánh mắt kia lạnh nhạt không để lộ tâm tình gì.

Đỗ Tiểu Nhiễm lập tức quay bước đi hướng ngược lại, “Chỉ là tùy tiện hỏi, muốn biết loại người bệnh thần kinh như anh còn cứu được hay không?”

Còn tưởng rằng anh sẽ không nói, lúc đang muốn đi ra ngoài thì thấy anh lạnh nhạt nói: “Anh theo ông nội lớn lên, lúc ấy ông nội anh bảo ba mẹ chọn một đứa, ba mẹ anh chọn anh.”

Đỗ Tiểu Nhiễm vẫn chưa hiểu lắm: “Ông cụ rất kỳ cục, còn chọn gì mà đứa bé chứ, nếu mà cô đơn thì có thể đón các anh. ... Không phải vì quyền thừa kế gì đó đấy chứ?”

Thấy anh không lên tiếng Đỗ Tiểu Nhiễm liền hiểu rõ mình đã đoán đúng.

Lẽ ra không có liên quan gì tới mình, cũng không phải mình phá hỏng tuổi thơ của anh.

Nhưng vẫn không nhận được nói với anh mấy câu: “Anh vẫn không bằng tôi đâu, cho dù lúc ấy ba mẹ anh đưa anh cho ông nội, ông nội anh cũng không phải là người xấu, anh cũng không tính là bị vứt bỏ, nhưng tôi thì bị trực tiếp ném vào trong núi. ...”

Nhớ tới chuyện trước kia không nhận được thốt thốt: “Ba mẹ tôi chạy đi nhận một đứa con trai, hoàn toàn xem như tôi không tồn tại, dưới tình huống đó hàng ngày tôi vẫn cố gắng vui vẻ, không méo mó giống như anh, đừng nói sẽ không hành hạ người vô tội, cho dù là chó mèo con cũng chưa từng ngược đãi. ...”

Anh đang cúi đầu cắt nguyên liệu nấu ăn, càng nói cô càng cảm thấy anh không có lý do gì mà bệnh, không nhận được cúi đầu mắng anh: “Anh không thể vui vẻ, giống như tôi. ...”

Anh thân nhiên ngẩng đầu nhìn cô: “Có ý lấy lòng người bên cạnh?”

Đỗ Tiểu Nhiễm đỏ mặt, “Cũng không hoàn toàn ...”

“Lúc ấy tính tình anh không tốt, em vẫn có thể ngày nào cũng chạy tới đuổi theo anh, lấy lòng anh. ...” Anh bỏ nguyên liệu nấu ăn vào nồi, hơi nóng nhanh chóng bốc hơi tản ra mùi thơm mê người.

Anh lấy lọ gia vị bên cạnh. Đỗ Tiểu Nhiễm lập tức cầm đưa cho anh.

Anh dùng xong rồi đưa lại cho cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm đặt gia vị về chỗ cũ, biết anh nói đúng, trong lúc nhất thời không cãi lại được, cuối cùng mới cười khổ: “Cho nên thời thơ ấu rất quan trọng, sau này nếu tôi có con, tôi nhất định phải cho nó một gia đình hoàn mỹ.”

“Gia đình bình thường sẽ có quan hệ mẹ chồng nàng dâu, em xác định em muốn lấy lòng cả nhà?” Vu Kỳ chân thành đề nghị cô: “Nếu như chọn anh, em chỉ cần lấy lòng một người là anh thế là đủ rồi.”

Nói xong đưa một muỗng canh tới bên miệng cô. Đỗ Tiểu Nhiễm cảm thấy hành động này quá mập mờ, không cúi đầu nếm thử.

Anh thân nhiên lướt qua gương mặt cô, rất nhiều lần Đỗ Tiểu Nhiễm làm như vậy, đóng chặt môi từ chối anh.

Không cần lên tiếng, chỉ cần nhìn ánh mắt cô sẽ hiểu ý tứ của cô.

Thật ra thì vẫn có để ý, chỉ là từ nhỏ đã biết vui mừng không thể hiện lên trên mặt, khiến cô cho rằng mình không chú ý.

Anh cúi đầu nếm canh, không nói gì mức đồ ăn ra bát.

Đỗ Tiểu Nhiễm thấy anh rất bận rộn, thừa dịp anh xoay người đi lấy nguyên liệu nấu ăn khác liền đi tới bụng giúp, quá sốt ruột nên bị đồ ăn làm bỏng.

Cô lập tức rút tay về, ngược lại anh nhìn thấy, dứt khoát lôi tay cô để vào vò nước lạnh.

Đội xong hỏi cô: “Còn đau không?”

Đỗ Tiểu Nhiễm lắc đầu một cái, lần này đã có kinh nghiệm, tìm một bao tay cách nhiệt bụng canh.

Mặc dù ở đây không phải trong suốt hoàn toàn, nhưng vì góc nhìn tốt vẫn có thể thấy nhất cử nhất động của cô trong phòng bếp.

Vóc dáng Đỗ Tiểu Nhiễm không cao lấm, khi anh chưa có nhận thức thì cảm thấy bộ dạng của cô làm cho người ta rất thoải mái, không có cảm giác kinh diễm, nhưng cố tình khiến anh nhìn không chớp mắt.

Đội lúc cô yên tĩnh ngồi trên ghế dùng cơm, anh biết rõ cô gái này có sức hấp dẫn như thế nào.

Chỉ sợ ngay cả chính cô cũng không phát hiện ra, cho dù cô biểu hiện vui vẻ thế nào, cho dù lúc cười rạng rỡ nhất, anh cũng có thể nhìn thấy vẻ tăm tối trong nụ cười của cô.

Giống như buổi trưa rất lâu trước kia, cô cố gắng cười, khom lưng đứng bên cạnh anh nhìn cá nhỏ trong sông.

Ngón tay dao động trong làn nước, lúc cô ngẩng đầu lên, nụ cười đó rất động lòng người...

Hoàn thành từng bước làm xong đồ ăn, lúc bụng ra ngoài Đỗ Tiểu Nhiễm đã đói bụng kêu sùng sục, trực tiếp mang món anh làm đưa tới trước mặt, cười híp mắt nói: “Vây, tôi ăn mỳ trường thọ trước!”

Sau khi thấy sợi mỳ, không nhịn được ai oán một tiếng, “Không muốn ăn từ đầu tới cuối...”

Đang muốn dùng đũa gấp thì anh đưa tay nâng cằm cô lên.

Đỗ Tiểu Nhiễm không vui nhử mỳ, vừa muốn lên tiếng anh đã chạm nhẹ vào khóe mắt cô, như cô đang chảy nước mắt: “Bất kể em có tin hay không, anh đều có thể bao dung em hết thảy, chỉ sợ em không thoải mái kiên cường như em thể hiện.”

Đỗ Tiểu Nhiễm nhìn anh, dưới ánh đèn ngủ quan anh thâm thúy mê người, lông mi rất dài.

“Thật ra thì rất lâu rồi tôi không tổ chức sinh nhật, cảm ơn anh đã nhớ tới sinh nhật tôi...”

Cô lùi về sau tránh ngón tay anh.

“Tôi không giận hờn với người khác cũng không đánh người, nếu như anh thật lòng, vậy tôi đảm bảo anh sẽ thấy tôi không giống như vậy.” Cũng muốn hù dọa anh chạy, “Anh xác định không thành vấn đề? Nếu không thành vấn đề, tôi muốn...”

Về mặt rất khoa trương, ngón tay lại ngoắc ngoắc: “Tùy hứng bá đạo, tính khí nóng nảy, mỗi một dạng tôi đều muốn thử một chút, nhẹ thì thích khóc, nếu kích động có thể cắn có thể đánh, anh xác định anh có thể làm?”

Hết chương 44

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Edit: Ngọc Hân

Anh cười, “Em muốn cắn muốn đánh?”

Đỗ Tiểu Nhiễm đỏ mặt, “Có lẽ sẽ thế! Em muốn dã man hơn, cũng rất lợi hại chứ!”

Vu Kỳ khẽ cười.

Đỗ Tiểu Nhiễm hoàn toàn không biết mình làm thế nào để ăn xong bữa ăn này. Chờ dùng xong bữa tối anh dường như còn muốn theo cô đi dạo một lát.

Thật ra thì dưới ánh trăng, lẳng lặng đi dọc theo đường bờ biển rất thích thú.

Nhưng nghĩ tới chuyện xảy ra lúc này, Đỗ Tiểu Nhiễm vẫn cảm thấy an toàn là quan trọng nhất.

Cô vội nói với anh một tiếng, bỏ chạy đến nhà gỗ gần đó nghỉ ngơi.

Chỗ này rất gần biển, đến khi thời gian hơi muộn, sắp ngủ say còn có thể mơ hồ nghe tiếng sóng biển vỗ vào bờ.

Lâu lắm rồi cô không ngủ thoải mái như vậy, thật sự vừa cảm giác đã ngủ tới hừng sáng, khi tỉnh lại cảm thấy bên ngoài dường như rất nóng, cô không nhận được vẻ màn cửa sổ lên, thì thấy bên ngoài không biết có một nhóm du khách tới từ lúc nào.

Nhân viên làm việc bên bộ phận kinh doanh ăn uống giải trí cũng mặc đồng phục tiếp đãi những vị khách kia.

Đỗ Tiểu Nhiễm kinh ngạc, vội mặc quần áo từ tủ đi ra ngoài.

Trong nháy mắt mở cửa đã có nhân viên làm việc với vẻ mặt tươi cười nói: “Chào buổi sáng cô Đỗ, Vu tiên sinh có chuyện quan trọng phải đi, tối hôm qua đã lên máy bay rồi khỏi đây, ở đây đặc biệt có tàu biển chở khách chạy định kỳ mới đưa cô trở về.”

Nói xong những người đó dẫn cô đi về phía tàu mới tới.

Tàu biển chở khách chạy định kỳ mới này vẫn xa hoa đẹp đẽ như chiếc hôm trước, nhưng tuyến đường đi thì không giống, được người ta dẫn tới phòng, cô đặc biệt xem qua lịch trình đường đi.

Tàu biển này còn phải đi qua trạm trung chuyển Hongkong rồi mới trở về nước.

Dọc theo đường đi đều có người phục vụ cô, hơn nữa bản thân cô cũng đã quen thuộc cách thức vận hành của tàu biển chở khách chạy định kỳ, ở đây ngược lại không có gì không thích ứng. Quan trọng nhất chính là trước đây cô là nhân viên làm việc, hiện giờ đã trở thành khách, tất nhiên thoải mái hơn rồi.

Qua ba bốn ngày tàu cập bến đúng hạn, Đỗ Tiểu Nhiễm trải qua mấy ngày nghỉ tâm tình đã tốt hơn rất nhiều.

Càng khiến cô bất ngờ chính là, cô vừa mới xuống thuyền thì mấy bạn cùng phòng đã sớm đứng đợi đón cô.

Trương Kỳ Kỳ và mấy bạn cùng phòng rõ ràng mang theo chút áy náy.

“Tiểu Nhiễm, cậu đừng giận bọn mình...”

Đỗ Tiểu Nhiễm cười cười: “Cũng chẳng có gì phải tức giận, chỉ là sau này chuyện như vậy đừng gạt mình, lần này thật sự làm mình sợ giật mình đấy.”

Lúc nói chuyện, người bạn cùng phòng đã gạt cô vội giúp cô xách hành lý, vẻ mặt lấy lòng: “Tiểu Nhiễm, còn có chuyện này cậu cũng đừng nóng giận...”

Đỗ Tiểu Nhiễm buồn bực nói: “Còn có chuyện gì nữa?”

Lúc nói chuyện chợt phát hiện ngay cả vẻ mặt Trương Kỳ Kỳ cũng có chút nhăn nhó.

“Bọn mình cũng không muốn...” Trương Kỳ Kỳ khó xử căn môi: “Mình cũng không biết sao mẹ mình lại nhận được hạng mục đó...”

“Công việc của mình nữa... Vốn cho là không có hi vọng...”

“Ba mẹ mình vẫn luôn muốn chuyển chỗ làm ăn tới nơi tốt hơn... Vừa đúng lúc lại có cơ hội như vậy...”

Trong nháy mắt Đỗ Tiểu Nhiễm hiểu ra tất cả, im lặng chốc lát cô cười nhạt nói: “Không có gì, các cậu đều là bạn của mình, anh ta có cửa có thể giúp cậu, mình cảm thấy rất vui vẻ.”

Trong lòng là khoảng không trống rỗng, thì ra cái mình cho là tình bạn, thật ra thì yếu ớt hơn những thứ khác.

Vốn tưởng rằng mọi người chỉ là vì có lòng tốt bị che mắt, hiện giờ mới phát hiện mình rất ngu xuẩn, chuyện gì cũng nghĩ theo chiều hướng tốt.

Đám Trương Kỳ Kỳ có thể cảm giác được thay đổi nho nhỏ, trong lúc nhất thời mấy người cũng không nói chuyện.

Cuối cùng khi lên xe Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không nói gì, chờ đến khi vào khu vực nội thành Trương Kỳ Kỳ mới khó khăn nói: “Tiểu Nhiễm, cậu đừng ở nơi khác, trước đây không nói cho cậu biết, thật ra thì Vu tiên sinh đã mua lại căn phòng đó, sớm nên nói với cậu, nhưng anh ấy nói sau này muốn làm cậu ngạc nhiên...” Truyện chỉ đăng bên Lê*Quý)(Đôn

Lần này Đỗ Tiểu Nhiễm không lên tiếng.

Cảnh tượng lúc trước bạn cùng phòng giữ mình ở lại, chứa chấp mình thoáng vụt qua trước mắt, những cảm động vốn cho rằng ảm áp cũng biến mất không còn dấu vết...

Bạn cùng phòng bên cạnh cảm thấy không khí lúng túng, vội giảng hòa nói: “Chúc mừng cậu, Tiểu Nhiễm, không phải cậu rất muốn có một căn phòng thuộc về mình sao, bây giờ phòng đã là của cậu, sau này người trong phòng ký túc xá tới chơi cũng có chỗ ở lại rồi.”

“Đúng vậy, chỗ kia vị trí tốt như vậy, cậu lại quen thuộc...” Trương Kỳ Kỳ vội vã nói: “Vu tiên sinh đối xử với cậu thật sự rất tốt...”

Lúc này Đỗ Tiểu Nhiễm mới nói: “Là tốt vô cùng.”

Sau đó không nói gì thêm nữa.

Chờ sau khi tài xế đưa cô tới địa điểm, mấy người Trương Kỳ Kỳ còn muốn đưa cô lên lầu.

Đỗ Tiểu Nhiễm khách khí cầm lấy hành lý của mình, cười nhạt nói: “Cảm ơn các cậu, mình mệt quá, hôm nào chúng ta gặp sau đi.”

Đám bạn cô cũng không dám nói gì, vội cười nói: “Nhất định rồi.”

Thậm chí mang chút lấy lòng: “Buổi tối cậu muốn ăn gì, có muốn bọn mình mua cho cậu không?”

“Không cần, mình đặt đồ ăn bên ngoài là được rồi.”

Nghe lời này đám bạn cùng phòng mới lần nữa lên xe rời đi.

Thời gian còn lại Đỗ Tiểu Nhiễm hít sâu một hơi, đi về phía căn phòng quen thuộc.

Trên đường đi về Trương Kỳ Kỳ đã đưa chìa khóa cho cô, còn lấy lòng nói cho cô biết giấy tờ nhà để ở chỗ nào.

Cô mở cửa phòng, trước kia cứ cho là mình ở nhờ, lúc nào cũng cố giúp Trương Kỳ Kỳ làm chút việc nhà, quét dọn vệ sinh, nhưng lần nào cũng bị Trương Kỳ Kỳ tranh làm, hoàn toàn không để cô động tay vào.

Hiện giờ đã hiểu...

Cô ngồi trong phòng cẩn thận suy nghĩ những chuyện gần đây, hiểu rõ hoặc ít hoặc nhiều, thật ra thì bạn cùng phòng cũng không thay đổi, mọi người vô cùng tốt, nếu như không phải gặp phải người như Vu Kỳ, mọi người cũng sẽ chứa chấp cô, cũng sẽ chăm sóc cô.

Nghĩ như vậy, cô khá hơn một chút.

Đi tới tủ lạnh mở cửa ra, còn tưởng rằng bên trong trống rỗng, không nghĩ tới bên trong còn một hộp rất nhiều nguyên liệu nấu ăn nửa chín nửa sống.

Vừa nhìn thì biết là cố ý chuẩn bị.

Đỗ Tiểu Nhiễm cười khế, mới vừa muốn lấy hộp pizza ra hâm nóng, chợt nghe tiếng điện thoại vang lên.

Cô vội đi tới cầm lên, giọng nói quen thuộc truyền tới.

“Đến nhà rồi hả?” Có thể nghe từ bên kia ngoại trừ giọng anh còn có tiếng gõ bàn phím.

“Anh bận nhiều việc?” Không riêng gì tiếng gõ bàn phím, còn có mấy giọng nói khác, mơ hồ hình như là tiếng Anh.

Anh còn chưa kịp trả lời, dường như bên kia có chuyện gì hỏi anh, anh thấp giọng trả lời bằng tiếng nước ngoài.

Đỗ Tiểu Nhiễm kinh ngạc, vốn tưởng rằng là tiếng Anh nhưng nghe lại không giống.

“Anh vừa nói là tiếng Pháp?” Rất giống tiếng Pháp trong phim ngày trước cô từng xem.

“Ừm.” Trong lúc cấp bách vậy mà anh vẫn còn nhớ hỏi cô: “Em ăn cơm xong chưa?”

“Vừa mới chuẩn bị hâm nóng pizza.” Cô thở dài: “Còn chưa đi kiểm tra giấy tờ nhà đâu, anh thật là rộng lượng, vừa ra tay chính là một căn phòng.”

“Em đây là đang khen anh hay là chê anh?” Anh cười khế, “Tặng một căn phòng mà đã là ra tay hào phóng, tiếp theo em muốn chuẩn bị làm gì?”

Đỗ Tiểu Nhiễm khó xử thờ dài: “Chả biết nữa, gần đây có lẽ xem tin tức tài chính kinh tế, nhìn xem yêu thích nghề nào không, hoặc có công ty nào đó không tồi, sau đó làm nũng để anh mua cho em, xong rồi em lại đi gửi sơ yếu lý lịch tìm việc làm, không phải là nhàn rỗi à.”

Anh im lặng.

Đỗ Tiểu Nhiễm chạy tới phòng bếp, rõ ràng trước đó không có lò nướng.

Lúc này phòng bếp sáng rực hẳn lên, còn trang bị cả lò nướng hoàn toàn mới.

Cô chán chừ mở ngăn kéo tìm khay đựng pizza, bỏ pizza vào khay.

Chờ lò nướng tăng nhiệt độ cô lảng tai nghe sự im lặng bên kia.

Rốt cuộc không có kiên nhẫn, “Sao không nói lời nào?”

“Đang đợi em nướng anh.”

Lời này của anh cũng không khiến Đỗ Tiểu Nhiễm nổi giận, “Cũng chẳng có gì mà phải nướng, nhưng tình thế phô trương bức người thôi, nướng anh còn không bằng sau khi gặp nện cho anh hai đấm.”

“Phải ngày mốt anh mới có thể gặp em, hai ngày này em chăm sóc tốt cho mình.” Có thể nghe ra sự ân cần trong lời nói của anh.

Tâm tình Đỗ Tiểu Nhiễm hơi phức tạp, chưa từng có ai quan tâm cô như vậy, nhưng cũng chưa từng có người nào giầy vò cô như vậy.

“Em sẽ chăm sóc tốt cho mình, ngoại trừ mạnh khỏe ra em cũng không có gì khác có thể phung phí.”

Sau đó cô cúp máy, lúc chờ ăn pizza Đỗ Tiểu Nhiễm mở tivi xem tin tức một lúc.

Sau khi ăn xong nghỉ ngơi một lát cô bắt đầu dọn dẹp phòng.

Hiện giờ biết phòng này thuộc về mình, cô dọn dẹp sạch sẽ, đồ của cô Trương Kỳ Kỳ sắp xếp rất gọn, cố ý đặt chung một chỗ.

Cô nhặt đồ cần dùng ra sắp xếp.

Vốn chỉ là rảnh rỗi vô sự nên tìm việc làm cho mình, lúc dọn dẹp chợt có cảm giác, chỗ không lớn không nhỏ này đã thuộc về mình rồi.

Cô lớn như vậy chưa bao giờ có cảm giác như thế này.

Cô có thể làm bất cứ chuyện gì ở chỗ này, sắp xếp thứ mình thích, làm thức ăn mình thích trong phòng bếp, có thể ngâm mình trong phòng tắm cả đêm...

Khi đang muốn đổi rèm cửa sổ điện thoại di động lại vang lên lần nữa, Đỗ Tiểu Nhiễm kinh ngạc vội đi tới bắt máy.

Chợt nghe thấy trong điện thoại truyền tới âm thanh ồn ào huyền ảo, “Là Tiểu Nhiễm à. Năm nay mọi người tốt nghiệp, muốn mời cậu tới tụ tập với đám bạn học thời trung học!”

Đỗ Tiểu Nhiễm ngần ra, vội vàng từ chối khéo, “Mình sợ rằng không có thời gian.”

“Cái gì mà không có thời gian chứ, khó có được khi mọi người tụ tập! Cô giáo Triệu cũng ở đây, cô Triệu, Tiểu Nhiễm không muốn...”

Rất nhanh có người nhận lấy điện thoại, điềm đạm nói: “Tiểu Nhiễm?”

Đỗ Tiểu Nhiễm vội vàng lễ phép chào hỏi, năm đó ba mẹ cô vốn không ủng hộ cô lên trung học, nếu không phải là người chủ nhiệm lớp này thành thật có trách nhiệm đi thăm hỏi các gia đình, làm công tác tư tưởng với ba mẹ cô, chỉ sợ năm đó quả thực cô đã bị đè ép tùy tiện vào trường học nào đó.

“Xin chào cô Triệu!”

“Khó có được mọi người tụ tập cùng nhau, năm sau tôi lại về hưu rồi, sau này chỉ sợ không có cơ hội gặp mặt em nữa...”

“Cô đừng nói như vậy... Em sẽ cố gắng đi...”

Sau đó hàn huyên mấy câu với cô Triệu, bây giờ Đỗ Tiểu Nhiễm không có cách nào nói với cô Triệu là sẽ không đi, nên đành hỏi địa chỉ.

Haizzz, lúc Đỗ Tiểu Nhiễm để điện thoại xuống buồn rầu nói: “Ngày mai đi rồi mà còn chưa biết mặc cái gì đây?”

Đã nhiều năm như vậy, bạn học trung học đến bây giờ thay đổi rất nhiều, cũng chẳng biết mình còn có thể nhận ra mấy người.

Hơn nữa cũng trong mình học năm nhất trung học ấy, cuộc sống của cô xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất...

Cũng là khoảng thời gian đó biết Vu Kỳ, Vu Lân...

Nghĩ như vậy cô cũng có chút muốn đi, “Cũng rất tốt, nhìn thấy bạn học năm đó, nhớ lại chuyện trước kia giống như một giấc mộng...”

Hết chương 45

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Edit: Ngọc Hân

Ngày hôm đó Đỗ Tiểu Nhiễm chuẩn bị một phần quà tặng, chờ đến lúc tới thì tặng cho cô Triệu.

Cô biết cô Triệu là người bảo thủ, đưa đồ quá quý tặng chỉ sợ không nhận, nên lựa chọn kỹ càng mua một chiếc khăn quàng cổ. truyện bên

Đến hôm đấy Đỗ Tiểu Nhiễm đi qua hơi sớm, cô cũng không đặc biệt ăn mặc nổi, chỉ là quần áo cộng thêm đồ trang sức trang nhã.

Lúc tới quán rượu bên trong phòng bao người vẫn chưa đông đủ, cô được nhân viên phục vụ dẫn vào, đẩy cửa ra thì thấy cô Triệu.

Hiện giờ cô Triệu đã lớn tuổi, trước khi về hưu muốn gặp mặt học sinh, hôm nay thấy Đỗ Tiểu Nhiễm, bà nhiệt tình đứng dậy gọi: “Là Tiểu Nhiễm sao?”

Trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm như có một dòng nước ấm chảy qua, tốt nghiệp đã lâu như vậy, không nghĩ tới cô Triệu còn có thể mở miệng gọi tên mình như thế.

Cô cười đi vào, vừa đứng bên cạnh cô Triệu có vị trí trống, cô ngồi xuống đưa hộp quà tặng tới: “Cô Triệu, em đặc biệt chọn cho cô, cô nhất định phải nhận.”

Cô Triệu có chút bất ngờ, mặc dù học sinh tới không ít nhưng mang quà chỉ có một mình Đỗ Tiểu Nhiễm.

Bà vội cười nhận quà, mở ra nhìn là chiếc khăn lụa màu trắng, chất vải vô cùng mềm mại.

Cô Triệu cười ha ha nhận lấy, giới thiệu mọi người xung quanh cho Đỗ Tiểu Nhiễm: “Còn nhớ rõ không, Đồng Tráng Tráng lớp các em hiện giờ làm trong công ty thương mại, đây là Liễu Nhan, năm đó là nữ sinh yếu ớt nhất lớp chúng ta, hiện nay đang làm luật sư...”

“Còn chưa qua cuộc thi tư pháp ạ.” Liễu Nhan vội chào hỏi với Đỗ Tiểu Nhiễm: “Minh thực tập ở sở luật sư, đúng rồi, nghe nói cậu thi vào trường đại học rất tốt, hiện giờ làm việc ở đâu?”

Tự tập bạn học vừa là trao đổi tình cảm, thật ra thì cũng vừa phát triển xã giao, đối với Liễu Nhan mà nói, biết thêm nhiều người, đối với cuộc sống công việc sau này của mình đều có lợi.

Đỗ Tiểu Nhiễm ngập ngừng: “Gần đây mình không làm gì...”

Bạn học cô vừa nghe cho rằng sau khi tốt nghiệp vẫn chưa tìm được việc, cười nói: “Hiện giờ sau tốt nghiệp thật khó khăn, nhất là đợt này của bọn mình, thi tốt nghiệp trung học tự tập, tốt nghiệp tìm việc cũng tự tập.”

Đang nói chuyện thì cửa phòng bao lại mở ra, người lần này đi vào khiến đám người đang nói chuyện, đang xem đi động trong nháy mắt đều kích động.

Nhao nhao chào hỏi nói: “Đây không phải là Triệu Vi Vi sao?”

Năm đó lúc đi học Triệu Vi Vi cũng rất chướng mắt, cuối cùng ở chung một chỗ với đám người không đứng đắn trong xã hội. Sau lại nghe bạn học nói hình như cô ta đi Hàn Quốc chỉnh sửa khuôn mặt, chờ lúc trở về cũng không biết là do vận may hay là thủ đoạn cao, làm tiểu tam gả cho ông chủ quán rượu, chỗ liên hoan lần này cũng chính là chuỗi quán rượu mà chồng cô ta mở.

Hôm nay mọi người không còn là bộ dạng năm đó nữa, dường như bạn học cũng mang theo chút thành kiến.

Ông chồng Triệu Vi Vi có thể được xem là người nổi tiếng có tiền trong vùng, hôm nay thấy cô ta đi tới cũng muốn theo chân khoe khoang một chút.

Ngược lại, Triệu Vi Vi thấy những người này, tùy ý tránh ra tìm một cái ghế trống ngồi xuống.

Vừa đứng vị trí đối diện là cô Triệu, người bình thường đi vào đều chào hỏi cô Triệu trước, chỉ có cô ta sau khi đi vào thì vênh váo, không chỉ không chào hỏi mà còn không thèm liếc mắt nhìn cô Triệu lấy một lần.

Trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm hiểu rõ, đây là Triệu Vi Vi vẫn còn nhớ thù cũ.

Ban đầu Triệu Vi Vi ham chơi không chịu học, không bao lâu thi bỏ học trà trộn với đám người ngoài xã hội, cô Triệu là một cô giáo rất bảo thủ, và lại cũng lo lắng Triệu Vi Vi vẫn còn là một cô bé, sợ cô ta gặp chuyện không may, vì vậy không ít lần tới nhà Triệu Vi Vi tìm hiểu, thậm chí còn nhiều lần gọi Triệu Vi Vi lên phòng làm việc để dạy bảo.

Theo lý mà nói sau khi lớn lên hiểu chuyện thì sẽ cảm ơn lúc ấy cô Triệu thật sự rất có trách nhiệm, nếu không với tình hình lúc ấy của Triệu Vi Vi thì không biết sẽ thế nào nữa.

Không nghĩ tới Triệu Vi Vi một chút cũng không cảm thấy biết ơn, ngược lại sau khi được đám đồng nghiệp chào hỏi, chợt quay đầu chuyển sang nhìn cô Triệu, cô ý nói: “Cô Triệu, Triệu Ngũ Hân, em nhớ hồi trước cô luôn bảo em phải học thật giỏi, đúng rồi, lại nói lúc ấy cô toàn đưa Đỗ Tiểu Nhiễm ra dạy em đấy, nói tình hình Tiểu Nhiễm không tốt như thế mà còn cố gắng học tập không buông thả mình, bảo em cũng phải cố gắng, nếu không coi như đổ bỏ.”

Có lẽ là đám người nói chuyện phiếm cũng biết tình huống của Đỗ Tiểu Nhiễm, thái độ của Triệu Vi Vi càng phách lối, “Nhưng cô nhìn xem tình hình bây giờ của Đỗ Tiểu Nhiễm đi, cô còn cảm thấy là mình đúng sao? Lúc trước em đã nói với cô, nhà em có tiền, em học hay không học cũng không mượn cô xen vào, em không biết là đầu cô bị vào....”

Bạn học xung quanh nghe lời này, mặc dù cũng biết là Triệu Vi Vi quá đáng, nhưng không ai dám nói chỉ cúi đầu lắng nghe, có chút cảm thấy lúng túng không muốn nghe, nhưng cũng chỉ né tránh thôi.

Ngược lại có một bạn học nữ nhỏ giọng khuyên một câu: “Ái chà, đã là chuyện trước kia rồi mà, hơn nữa năm đó cô Triệu cũng chỉ vì tốt cho cậu....”

“Cái gì mà vì tốt cho tôi, còn không phải là bảo thủ nghèo kiết xác à, mình nói các cậu á....”

Đỗ Tiểu Nhiễm nghe không nổi nữa mở miệng cắt ngang lời cô ta, “Triệu Vi Vi, làm người nói nên có lương tâm, ban đầu nếu không phải là cô Triệu thì cô cũng đã bị đám lưu manh ngoài xã hội chà đạp bao nhiêu lần rồi, rồi chuyện cô bỏ trốn theo trai, cuối cùng cũng là cô Triệu gọi điện thoại thông báo cho người nhà của cô biết, ngăn cô ở trạm xe lửa lại, nếu lúc ấy cô thấy chồng thì còn có thể có ngày hôm nay sao?”

Vì còn có nhân viên phục vụ ở đây, Triệu Vi Vi nghe mấy lời này sắc mặt thay đổi, giọng cũng không bình thường, “Đỗ Tiểu Nhiễm, cô được xem là gì, đòi lại hôm nay cô dạy dỗ tôi, quán rượu này hôm nay không chào đón cô.”

Nói xong nghiêng đầu dặn dò nhân viên phục vụ đứng bên cạnh: “Bảo cô ta đi nhanh lên.”

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không còn muốn ở lại chỗ này để sinh tức giận, trực tiếp đỡ cô Triệu nhẹ giọng nói: “Cô Triệu, vốn em cũng không muốn ở chỗ này, loại người tìm bán phối thối nát có thể mở quán rượu đẳng hoàng sao, chỉ sợ ăn vào bụng sẽ ngã bệnh, em xin cô rời khỏi đây.”

Cô Triệu tức đến độ thân thể run rẩy, nhanh chóng đứng lên theo Đỗ Tiểu Nhiễm đi ra ngoài.

Bạn học bên trong phòng đưa mắt nhìn nhau, có mấy người vội đuổi theo, giảng hòa: “Cô Triệu, cô Triệu, cô đừng đi mà, cô ở lại đi, ban đầu chúng em đã bàn tới gặp cô....” lẹchydooon

“Hôm nay coi như thôi đi.” Cô Triệu nắm tay Đỗ Tiểu Nhiễm nói: “Rất lâu rồi cô không gặp Tiểu Nhiễm, hôm nay cô và Tiểu Nhiễm tụ tập trước, nếu các em muốn tới thì cùng đi, không muốn thì tùy....”

Những người đó do dự, cuối cùng chỉ có hai nữ sinh sĩ diện vội chạy trở về lấy túi xách đuổi theo.

Lúc này mấy quán rượu khá hơn vốn đã bị đặt chỗ hết rồi, hai nữ sinh kia ngược lại rất quen thuộc địa bàn xung quanh, nói: “Chúng ta tùy tiện tìm một chỗ là được, dù sao chúng ta cũng ít người.”

Một nữ sinh khác thấy sắc mặt cô Triệu không tốt, quan tâm hỏi: “Cô Triệu, cô có muốn nghỉ ngơi không, nếu thân thể không thoải mái thì hôm nào chúng ta gặp mặt cũng được.”

“Không sao không sao.” Cô Triệu khoát tay.

Trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm cũng lo lắng cho tình hình của cô Triệu, mặc dù ra cửa thì có taxi nhưng mà lên xe lại lộn lộn đi tới chỗ ăn cơm.

Vừa ngừng đầu, đúng lúc cô nhìn thấy trung tâm mua sắm ở ngay trước mặt.

Đây vốn là khu buôn bán náo nhiệt nhất phần hoa nhất thành phố, lúc này nhìn thấy trung tâm mua sắm kia Đỗ Tiểu Nhiễm có chút ngoài ý muốn.

Đây chính là Kim Đình nơi mà cô và Vu Kỳ từng âm ỉ một lần, lúc ấy cô chạy đến tầng cao nhất náo loạn cùng anh.

Thoáng nhớ ra đây là sân nghiệp của anh, nhưng mình chỉ ghé qua một lần, dưới tình huống như vậy, nhân viên phục vụ bên trong chưa chắc sẽ nhận ra mình.

Xung quanh cũng không có nơi nào thích hợp, Đỗ Tiểu Nhiễm liền dẫn cô giáo Triệu đi vào trong trung tâm.

Diện tích của trung tâm mua sắm vô cùng lớn, nơi mua sắm, rạp chiếu phim, nơi ăn uống đầy đủ mọi thứ.

Chi phí cũng sắp xếp theo tầng lầu, càng đi lên giá cả càng cao.

Vì tìm chỗ yên tĩnh Đỗ Tiểu Nhiễm chọn tầng hơi cao.

Lầu hải sản trang trí tinh xảo, vì vật giá cao nên mới rất ít người, nhưng hoàn cảnh thì đặc biệt yên tĩnh.

Lúc Đỗ Tiểu Nhiễm đi cùng cô giáo Triệu đi, cô Triệu nhìn kiểu trang hoàng ở đây có chút chán chường, vội nói: “Tùy tiện tìm một chỗ là được rồi, không cần thiết phải chạy tới chỗ như thế này.”

Lúc trước chồng Triệu Vi Vi mở tiệm ngay chỗ đó được coi như là rất tốt rồi, nhưng so sánh với phong cách trang trí nơi này vẫn bị kém hơn rất nhiều, nhìn thái độ đáng vẻ của nhân viên phục vụ bên trong cũng biết quán rượu kiểu này không phải ai cũng có thể dễ dàng vào tiêu tiền.

Tội gì phải để Đỗ Tiểu Nhiễm một cô gái vừa mới ra ngoài xã hội phải tốn kém.

Hai nữ sinh bằng quan đi theo cũng có chút do dự, mặc dù trước đây thường hay tới những chỗ như thế ăn cơm, nhưng mà bọn cô chưa một lần dám tới chỗ này mua đồ.

Đến lúc chọn món ăn, tùy tiện chọn món ăn bình thường cũng bảy tám trăm tệ, mà cũng chỉ là món thịt.

“Không sao ạ, khó có khi mời cô, cô đừng khách khí với em nữa.” Thật ra thì trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm cũng có chút hoang mang, người cũng đã tới đây nhất định không thể để cô Triệu đi ra về.

Hơn nữa phong cảnh ở đây đẹp như vậy, cho dù ăn uống đắt đỏ một chút cũng không hề gì.

Chờ đi vào ngồi xuống, sớm có nhân viên phục vụ tới rót nước.

Chỉ nhìn đồ ăn đã cảm thấy tinh xảo cực kỳ.

Mở menu ra lần nữa, Đỗ Tiểu Nhiễm còn chưa nói gì, ngược lại sắc mặt hai cô gái ngồi đối diện thay đổi.

Tôm hùm Úc, bào ngư....

Hai cô bé liếc mắt nhìn nhau, nhìn lại nồi lẩu quả thật đủ để ăn một bàn thịt ở chỗ khác.

Một người trong đó không nhìn được phun ra: “Một con tôm hùm Úc to như vậy sao lại ăn lẩu, không phải tôm hùm đều ăn luộc sao?”

“Đúng vậy, hơn nữa cá hồi ăn lẩu cũng rất lạ nhé, chỗ như thế này chỉ là dùng trò bịp, mùi vị chắc không ngon....”

Đỗ Tiểu Nhiễm biết giá tiền có chút đắt, trong lòng cô tính toán thì vẫn không vượt qua số tiền mình mang theo, liền cười nói: “Không sao, khó có được một lần tới, nếu ăn không ngon lần sau không tới nữa là được.”

Nói xong chỉ đồ gọi cho nhân viên phục vụ.

Sau đó Đỗ Tiểu Nhiễm hỏi cô Triệu và bạn học còn muốn ăn gì, hai bạn học nữa kia nào dám gọi món đắt tiền, vội ý tứ chọn món rẻ tiền nhất, còn cô giáo Triệu sống chết không chịu gọi, cuối cùng là Đỗ Tiểu Nhiễm gọi giúp.

Bởi vì ít khách, nồi lẩu được mang lên nhanh chóng.

Phía dưới phủ một tầng tuyết vụn, giống như một tác phẩm nghệ thuật, từng miếng cá hồi và bào ngư lần lượt được mang lên.

Ngoại trừ những thứ kia còn có hoa lá trang trí, tinh xảo đặc sắc.

Hai bạn học vội lấy di động ra chụp một loạt, trong miệng nói: “Không trách được đắt đỏ, trang trí bàn cũng đẹp mắt như vậy.”

Đỗ Tiểu Nhiễm cười cười, đang chuẩn bị mời cô Triệu động đũa, bỗng nhiên có nhân viên phục vụ đi tới, bưng hai món đồ uống cần thận để một bên.

Sau đó giới thiệu: “Đây là rượu vang trắng, đây là nước ép hoa quả đặc biệt không có cồn, xin từ từ thưởng thức.”

“Ngại quá, chúng tôi không gọi đồ uống!” Một bạn học vội vàng giải thích, trước khi cô ta chọn món ăn xem qua đồ uống quả thực đắt như lấy dao cắt thịt, nước trái cây đơn giản rẻ nhất đã hơn năm trăm tệ....

Lúc ấy cô ta kiên quyết gọi đồ uống thì được rồi!

Nhân viên phục vụ mỉm cười nhìn Đỗ Tiểu Nhiễm: “Đây là quản lý quán rượu dặn chiêu đãi cô, còn cần gì thêm xin mời nhân chuồng gọi phục vụ.”

“Quản lý quán rượu?” Bạn học bức bối: “Đây là hoạt động thúc đẩy tiêu thụ của quán rượu hả?”

Hết chương 46

Chương 47

Edit: Ngọc Hân

Đỗ Tiểu Nhiễm không lên tiếng, trong lòng đã hiểu được mấy phần.

Cô cũng không biểu lộ gì ra ngoài, vội kêu bạn học và cô giáo dùng cơm.

Lúc này mặc dù không vui nhưng sau khi ăn ít đồ ăn cô giáo Triệu khá hơn một chút, dù sao người lớn tuổi như vậy từng trải hơn học sinh nhiều, chỉ là không nhận được cảm khái: “Khi bọn ta còn trẻ đã nói giáo dục thái độ làm người ra sao, mặc dù nghèo khổ một chút nhưng địa vị xã hội lại cao, cũng được người ta tôn kính, bây giờ nhìn lại thực sự năm đó ta là đã xen vào việc của người khác rồi...”

Đỗ Tiểu Nhiễm vội an ủi cô giáo Triệu: “Nhưng vẫn phải cảm ơn cô, nếu lúc đấy không phải cô xen vào việc của người khác, chỉ sợ nhà em đã sắp xếp cho em học ở trường kỹ thuật.”

Cô giáo Triệu vui mừng cười khẽ.

Dùng cơm xong thời gian đã không còn sớm.

Đỗ Tiểu Nhiễm sợ thân thể cô Triệu không chịu được vội nói với hai bạn học một tiếng, hai bạn học nói khách sáo mấy câu rồi cũng muốn nhanh chóng ra về.

Một nhóm bốn người, lúc đi ra bên ngoài hai bạn học đi phía sau có chút thắc mắc, nhỏ giọng nói: “Ồi, sao quán rượu không tới tính tiền bàn chúng ta?”

“Không có à? Tiểu Nhiễm không tính tiền ư?”

“Toàn bộ quá trình cô ấy đều ngồi phía đối diện chúng ta, cậu thấy cậu ấy đi tính tiền lúc nào hả?”

Nói lời này về mặt hai bạn học đều thay đổi, không nhận được nhìn lại phòng ăn phía sau lưng, rất sợ lúc này đối phương sẽ đuổi theo tính hóa đơn, đến lúc đó thì rất xấu hổ.

Kết quả lúc quay đầu nhìn lại thì phát hiện một người như là quản lý mang theo mấy nhân viên phục vụ, đang đứng trước cửa cúi đầu chào bọn họ.

Hai bạn học nhìn mặt nhìn cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Chờ xuống tới lầu, thời gian này thật sự không dễ dàng gọi taxi, hơn nữa chỗ các cô ở không giống nhau, thế nào cũng phải đón hai chiếc taxi mới được.

Hai bạn học liền hỏi Đỗ Tiểu Nhiễm: “Tiểu Nhiễm, bây giờ cậu ở đâu, lát nữa muốn thuê chung xe không?”

Đỗ Tiểu Nhiễm đang hết sức chăm chú nhìn taxi bên đường.

Cũng vừa lúc nhóm người từ trong quán rượu phía bên kia đường lục tục đi ra ngoài.

Chính là Triệu Vi Vi lúc này trách mắng cô giáo Triệu, cùng mấy bạn học cũ đang vây quanh Triệu Vi Vi.

Khu phố buôn bán kiểu này khoảng cách không hề xa nhau mấy, hơn nữa thời gian đã muộn, bỗng nhiên có đám người đứng tụ tập bên ngoài sẽ rất gây sự chú ý.

Đầu kia Triệu Vi Vi hiển nhiên cũng thấy bên này.

Bên phía cô ta sớm có nhân viên phục vụ lái xe tới, Triệu Vi Vi thấy bên Đỗ Tiểu Nhiễm còn chưa gọi được xe, cố ý lên xe đóng cửa xe nhanh chóng đánh tay lái, cũng không quan vì phạm không tuân quy tắc giao thông, trực tiếp vọt qua đường cái tới trước mặt đám bọn cô.

Sau đó quay cửa kính xe xuống cố ý hỏi bọn cô: “Sao vậy, các người nhiều người như vậy ngay cả chiếc xe cũng không có hả, ra ngoài tụ tập không phải vẫn ngồi xe buýt đấy chứ? Cô Triệu, cô nói cô bao nhiêu tuổi rồi, làm giáo viên nhân dân cả đời mà Mercedes-Benz mua không nổi, chiếc xe nhỏ mấy vạn đồng mà cũng không có, thật là nghèo khó.”

Lời nói này khiến hai bạn học đỏ mặt, cô giáo Triệu càng tức giận tới mức tay run rẩy.

Khỏe mắt Đỗ Tiểu Nhiễm sớm liếc thấy có một chiếc xe không xa, trước kia cô không cảm thấy quen biết Vu Kỳ chẳng có gì đặc biệt, hiện giờ ngược lại cô cảm thấy xe này đến quá đúng lúc.

Đỗ Tiểu Nhiễm vội nói: “Phiền cô lái xe ra xa một chút, xe cô chiếm chỗ bạn tôi lái xe không qua được.”

“Xe gì?” Triệu Vi Vi đang muốn giễu cợt mấy câu, với loại người như Đỗ Tiểu Nhiễm còn không biết có thể quen được bạn bè như thế nào, đoán chừng cũng chính là xe liên doanh chạy đầy ngoài đường thường gặp.

Vừa thấy ký hiệu chiếc xe Triệu Vi Vi cho là mình hoa mắt, hơn nữa tới không chỉ một chiếc.

Thấy Triệu Vi Vi như bị ngu đi cũng không biết lái xe ra chỗ khác, Đỗ Tiểu Nhiễm đành phải diu cô Triệu lùi về sau mấy bước.

Những chiếc xe kia dừng lại hẳn, từ bên trong về mặt tài xế khẩn trương nhanh chóng mở cửa xe đi ra.

“Ngại quá cô Đỗ, vừa mới rồi bị kẹt xe đầu đường kia.”

Nói xong tài xế đi về phía cửa sau, rất cẩn thận mở cửa xe đón chờ.

Đỗ Tiểu Nhiễm vội nói: “Không sao, cũng không đợi lâu, phiền anh lái xe chậm một chút, đưa cô giáo Triệu và hai bạn học của tôi về nhà.”

Nói xong Đỗ Tiểu Nhiễm xoay người lại nói với hai bạn học đi theo phía sau: “Các cậu đứng đó, tý nữa lên xe nói với tài xế, về đến nhà nhớ nhắn tin cho mình, để mình yên tâm.”

“Tiểu Nhiễm...” Hai bạn học có cảm giác như lọt vào trong phim ảnh, “Chúng mình có thể ngồi vào hả?”

“Dĩ nhiên có thể.” Đỗ Tiểu Nhiễm cười cười, nhìn cô Triệu lên xe, vội đẩy hai bạn học ngồi vào.

Dù cho cô Triệu lớn tuổi nhưng không am hiểu về xe cộ, chỉ biết là nhìn bề ngoài xe này rất có phong cách, ngồi vào ghế rất thoải mái, không gian cũng rộng.

Ngược lại hai bạn học cẩn thận từng tí.

Chờ tiễn bạn học và cô giáo đi rồi Đỗ Tiểu Nhiễm mới phát hiện Triệu Vi Vi vẫn còn chưa đi.

Cô cũng không thêm để ý tới tình hình Triệu Vi Vi thế nào, trực tiếp ngồi vào chiếc xe kia.

Chờ lúc về đến nhà cô vừa mở cửa phòng thì phát hiện đèn phòng khách đang sáng.

Nhìn vào xa hơn thì thấy có một người ngồi ngay ngắn trên ghế salon trong phòng khách.

Con người Vu Kỳ, có lẽ từ nhỏ tiếp thu nền giáo dục tinh anh, cho nên dù một mình ngồi ở nhà cũng ngồi rất nghiêm chỉnh.

Đỗ Tiểu Nhiễm vừa đi vào vừa đưa tay đóng cửa phòng: “Vu tiên sinh, xin hỏi anh có chìa khóa nhà em từ lúc nào?”

“Từ ngày trở thành bạn trai em.” Anh cười quay đầu chỉ vào đôi dép trên đất, “Đưa cho em một đôi dép mới, em xem thử đi.”

Đỗ Tiểu Nhiễm vốn một bụng giận hờn muốn phát ra, nhưng vừa nhìn thấy đôi dép đáng yêu khiến người ta yêu thích, chợt cơn tức biến mất hơn nửa.

Quả thực rất đáng yêu, giống như một món đồ chơi bằng lông tơ, có chút không đành lòng giẫm dưới chân.

Cô do dự mới xỏ chân vào giẫm lên dép.

Chờ lúc đi vào tới thì thấy trên chân anh cũng đi một đôi dép ở nhà đáng yêu y như vậy, chỉ là nhìn rộng hơn một chút, màu sắc cũng thiên về phái nam.

Đỗ Tiểu Nhiễm bĩu môi hỏi anh: “Giờ này anh tới làm gì? Cảnh cáo anh, đừng nghĩ tới chuyện động tay động chân với em!”

Anh không để ý lời cô nói, trực tiếp lúi cô lên ghế salon, ngược lại anh không động tay động chân, chỉ tràn đầy hứng thú hỏi cô, “Hôm nay liên hoan thế nào, chơi vui không?”

“Bạn học tụ tập có gì mà chơi vui, anh cũng không phải là...”

Vốn muốn nói anh cũng không phải chưa từng tham gia, nhưng nghĩ lại anh quả thật chưa chắc có dịp tham gia tụ tập bạn học gì đó.

Đỗ Tiểu Nhiễm nói đầu đuôi gốc ngọn ra: “Cho nên bây giờ con người thật sự hợm hĩnh.”

Nói xong câu này cô mới nhớ tới, cũng không biết cô giáo Triệu và hai bạn học đã về đến nhà chưa.

Cô vội lấy di động ra nhìn, vừa mới nhìn thì thấy trong group đám bạn học đã sớm bùng nổ.

Cũng không biết là ai nhanh tay lại nhanh tay chụp bức ảnh chiếc xe cô ngồi lúc nãy gửi lên group.

Trong chốc lát đủ loại bàn tán, có lẽ là quá hưng phấn, có một số người dường như không biết cô cũng có trong group.

Vốn chỉ vì muốn tụ tập mới tham gia group, lúc này ngược lại thành việc phỏng tay khó giải quyết, Đỗ Tiểu Nhiễm đang muốn thoát khỏi group thì điện thoại chợt vang lên.

Bạn học nam đã rất nhiều năm không liên lạc, không biết làm thế nào tìm được số của cô, gọi qua.

Đỗ Tiểu Nhiễm khó hiểu bắt máy, chợt nghe bạn học nam nói: “Đỗ Tiểu Nhiễm cậu thật là lợi hại, giấu diếm gió thổi không lọt, đúng rồi, đón cậu là xe của ai vậy, đóng bảo hiểm ở đâu, gần đây mình làm bên bảo hiểm đấy, nói cho cậu...”

“Thật xin lỗi, thời gian muộn rồi.” Đỗ Tiểu Nhiễm vội nhấn tắt máy.

Chỉ là vừa tắt cuộc này thì lại có điện thoại gọi lại.

Đỗ Tiểu Nhiễm vừa nhìn thấy số xa lạ cũng biết nhất định là những người trong group bạn học nghĩ thấy mùi vị nên gọi tới.

Cô vội vàng nhấn nút chỉnh điện thoại về chế độ im lặng rồi để xuống một bên, buồn rầu nhìn Vu Kỳ: “Chính là đám bạn học.”

Đang buồn bực Vu Kỳ đưa tay xoa tóc cô.

Tóc cô lúc nào cũng xử lý rất gọn gàng, bàn tay anh xoa loạn mái tóc cô thành như tổ quạ.

“Điều này cũng gọi là có chuyện sao?” Anh nhẹ nhàng dựa sát vào cô, Đỗ Tiểu Nhiễm cũng cảm thấy hình như anh muốn đột kích hôn mình.

Nhưng anh chỉ cười tiếp tục xoa mái tóc cô: “Anh đã sớm nói rồi, những người em không thích có thể không cần để ý, ngay cả cho có lệ cũng không cần, đừng nghĩ tới những thứ đó nữa, suy nghĩ ngày mai chúng ta nên hẹn hò thế nào đi.”

Hết chương 47

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Edit: Ngọc Hân

Buổi tối Đỗ Tiểu Nhiễm ngủ rất yên ổn, sáng hôm sau vừa sáng sớm đã nghe tiếng động bên ngoài.

Cô lặng lẽ mở cửa phòng ngủ, đi vào phòng rửa mặt phải đi qua phòng khách.

Mà trong phòng khách lúc này có một người đang nghênh ngang đứng sắp bữa ăn sáng.

Cô nhìn từ trên người mình nhìn xuống, dép lông đi ở nhà, áo ngủ gấu Poor... Do dự một lát cô vội thay quần áo bình thường đi ra ngoài, ăn mặc gọn gàng mới cúi đầu mở cửa, đi chậm chậm vào phòng rửa mặt.

Vu Kỳ sớm nhận ra cô, lúc cô vừa mở khe hở nhìn ra ngoài cũng biết, lúc này thấy cô chạy tới, ăn mặc rất chỉnh tề thì anh cảm thấy buồn cười.

Đỗ Tiểu Nhiễm vừa vào phòng rửa mặt, đang muốn dùng đồ rửa mặt của mình thì Vu Kỳ đi tới, dựa lưng vào cánh cửa mỉm cười nhìn cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm không biết vì sao đồ mặt, giả vờ không vui nói: “Anh tới đây làm gì hả!”

“Em ăn mặc nghiêm chỉnh như vậy làm gì?” Vu Kỳ cười trêu chọc cô.

Mặt Đỗ Tiểu Nhiễm càng đỏ hơn, mạnh miệng trả lời, “Bình thường em đều như vậy mà.”

Đang muốn tìm bàn chải đánh răng lại phát hiện không những bàn chải của mình đã chuẩn bị đầy đủ mà phía trên còn có người quét kem giúp cô rồi.

Cô cúi đầu cầm lên, hướng về bồn rửa mặt bắt đầu đánh răng.

Lúc cúi đầu đánh răng vẫn có thể cảm giác được anh đang đứng bên cạnh cửa.

Đỗ Tiểu Nhiễm đỏ mặt, đánh răng hoàn toàn dựa vào quán tính.

Thật may là anh chỉ trêu cô một tý rồi quay lại dọn dẹp bữa sáng, chờ lúc Đỗ Tiểu Nhiễm xử lý ổn thỏa đi ra ngoài đã thấy Vu Kỳ bày biện xong hết cả, ngay cả ghế ăn cơm cũng đã chuẩn bị sẵn trước cho cô.

Chỉ là lúc ăn cơm Vu Kỳ lại nhắc tới chuyện hẹn hò.

Trong lòng Đỗ Tiểu Nhiễm hồi hộp, thật ra thì cũng không muốn từ chối, song chân chừ nói: “Sáng sớm thứ hai đã hẹn hò? Hình như yêu nhau bình thường cũng không phải như vậy mà?”

Rõ ràng là thời gian này mọi người bận rộn đi làm hoặc đi học.

Vu Kỳ ăn rất nhanh, hiện giờ anh đang chờ Đỗ Tiểu Nhiễm.

Nghe lời này chỉ nhướn mày lên: “Từ chỗ nào em nhìn thấy chúng ta là tình nhân bình thường.”

Nói xong anh từ trên ghế đứng lên, Đỗ Tiểu Nhiễm có chút buồn bực nhìn anh.

Chợt thấy anh không chút kiêng kỵ đi vào phòng ngủ của cô, Đỗ Tiểu Nhiễm sợ hết hồn vội vàng đuổi theo.

Lúc đi vào thấy anh mở tủ treo đồ tìm quần áo.

Đỗ Tiểu Nhiễm không hiểu hỏi anh: “Này, anh muốn làm gì vậy? Lục lọi tủ quần áo của em làm gì?”

“Em mặc như vậy mà đi hẹn hò?” Anh lần nữa quay đầu quan sát cô, “Cũng không phải đi nộp đơn.”

Nói xong cuối cùng cũng tìm được bộ quần áo đưa cho cô: “Ăn xong bữa sáng nhớ thay bộ này.”

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không thật sự tức giận, mặc dù sớm biết anh có phong cách gia trưởng, cũng không nghĩ tới ăn, mặc, ở, đi lại đều do anh sắp xếp.

Chờ tới lúc dùng xong bữa sáng Đỗ Tiểu Nhiễm thay quần áo đi ra ngoài, không ngờ tới anh cũng đổi quần áo thoải mái, mặc dù không phải là đồ tình nhân nhưng hai người đứng chung một chỗ, quả thực cũng rất hài hòa.

Trong tay cô có cái túi nhỏ, bên trong đựng ví tiền và điện thoại di động.

Ngược lại hai tay anh trống trơn, thấy cô ra ngoài mới nói: “Có muốn đi chỗ nào không, nếu không có thì nghe theo sự sắp xếp của anh.”

“Sắp xếp của anh, anh sắp xếp gì?” Về mặt Đỗ Tiểu Nhiễm cảnh giác, người này chưa từng nói chuyện yêu đương, hơn nữa vừa nghĩ tới quá trình trưởng thành của anh, trái tim cô liền cảm thấy run rẩy.

Quả nhiên!

“Xem phim, ăn cơm trưa, ăn đồ ăn ngọt, dẫn em đi mua quần áo, hoặc là em thích đi hát hơn?”

“Sáng sớm xem phim hả?” Đỗ Tiểu Nhiễm vội vàng lắc đầu, “Hơn nữa quần áo của em đã nhiều lắm rồi, cũng không cần thiết phải đi ra ngoài để anh mua quần áo cho em đâu.”

Im lặng một lúc, trong lúc nhất thời cũng có chút khó khăn, suy cho cùng nam nữ hẹn hò trong thành phố không phải đều làm như thế sao.

“Đừng rồi!” Cô chợt nghĩ tới gì đó, vẻ mặt có chút hớn hờ: “Em vừa nghĩ tới một chỗ hay, trước kia sớm muốn đi, giờ đoán chừng chắc đã mở cửa, anh đi theo em.”

Thấy cô hăng hái như vậy, dĩ nhiên Vu Kỳ cũng chiều theo ý cô.

Bảo tài xế dưới lầu đưa bọn họ đi, mới đầu Đỗ Tiểu Nhiễm chỉ nói địa danh, cũng không nói cụ thể muốn đi đâu.

Nhưng chờ khi tới Vu Kỳ liền biết.

Nơi này là phố buôn bán thú cưng, vừa đúng thời gian, các cửa hàng đã lục tục mở cửa.

Thức ăn thú cưng, các món đồ chơi, còn có một ít chó mèo chuột đồng rắn mối...

Đỗ Tiểu Nhiễm cảm thấy hứng thú đi vào trong cửa hàng, trước kia cô không đi học thì là đi thực tập, làm gì có thời gian chăm sóc thú cưng.

Hiện giờ mới nhớ tới mình rất có thời gian rảnh, tại sao không tự thỏa mãn thú vui của mình.

Nhưng cụ thể là nuôi mèo hay nuôi chó, trong lúc nhất thời cô chưa có chủ ý.

Chủ cửa hàng thấy sáng sớm đã có khách vào vội nhiệt tình chào hỏi: “Chào cô, đã có ý định gì chưa, hay là xem đã ạ?”

“Tùy tiện xem đã.” Đỗ Tiểu Nhiễm đi vào trong, chủ cửa hàng đi theo phía sau, thấy người đàn ông đi theo sau lưng khách nữ rất có phong độ.

Cũng biết vị khách này nhất định không thiếu tiền.

Vừa thấy Đỗ Tiểu Nhiễm dừng trước lồng nhốt mèo, ông ta vội giới thiệu: “Đây là mèo lai, gần đây rất thịnh hành, vô cùng xinh đẹp, đây là mèo tai cụp, vô cùng ngoan, làm thú cưng vô cùng thích hợp.”

Đỗ Tiểu Nhiễm nhìn thoáng qua, mặc dù rất đáng yêu nhưng cũng không phải kiểu yêu vừa nhìn thấy đã thích.

Cô chân chừ nghiêng đầu nhìn lồng bên cạnh, ở đó có một chú thỏ.

“Đây là là cụp tai, thỏ Angola lông mềm...”

Đỗ Tiểu Nhiễm gật đầu nghiêng đầu nhìn về phía sau lưng.

Ngược lại Vu Kỳ rất có kiên nhẫn chờ cô, cô cười áy náy, lúc này mới nhớ tới Vu Kỳ rất mong chờ cuộc hẹn này, còn mình lại muốn mua thú cưng cho mình trước.

Cô chợt có chút ngại ngùng vội đi tới nhỏ giọng nói: “Nếu không thì chúng ta đi xem phim đi.”

Nếu không thật sự thích thú cưng nào, đến lúc nuôi nó cũng không mấy thú vị.

Vu Kỳ nhéo gương mặt cô: “Chọn việc em thích nhất mà làm, anh nói rồi ở cùng với anh em không cần nghĩ cho anh, chỉ cần em vui vẻ, tất nhiên anh cũng sẽ vui vẻ.”

Đỗ Tiểu Nhiễm đỏ mặt không nói gì, ngược lại chủ cửa hàng nhiệt tình nói xen vào: “Thưa cô, bạn trai cô đối xử với cô rất tốt, ở đây chúng tôi có giống chó quân đội đất đỏ, vô cùng thích hợp cho những người yêu nhau nuôi, nếu không cô tới xem một chút, đến lúc đó anh đây cũng có thể theo cô cùng nuôi.”

Đỗ Tiểu Nhiễm khẽ cười, vì không có gì thích hợp nên kéo Vu Kỳ đi ra khỏi tiệm.

Mấy cửa hàng bên cạnh gần như cũng na ná như nhau, ngoại trừ có bán thần lằn rắn mỗi, phần lớn đều là bán thú cưng.

Đỗ Tiểu Nhiễm có chút mờ mịt, không nhận được nói: “Em vẫn rất muốn mua một con vật đáng yêu làm bạn, cũng chẳng biết tại sao mới vừa nhìn nhiều loại như vậy lại cảm thấy không biết chọn con nào, cũng không có cảm giác nóng vội như trước kia.”

Còn nhớ rõ lúc đi học, nằm mơ cũng muốn nuôi một con thú cưng.

Thậm chí có một lần còn nghĩ chờ công việc rảnh rồi một chút nhất định phải nuôi một con.

“Có lẽ em đã có người tốt nhất ở bên cạnh.” Vu Kỳ dặt tay cô, buổi sáng thứ hai phố buôn bán thú cưng có chút vắng vẻ, khách khứa rất ít ỏi.

Đỗ Tiểu Nhiễm đi theo anh trong chốc lát mới cười khẽ, cố ý trêu chọc anh: “Cũng đúng, so với những con mèo con chó đó, có ai ngoan hơn anh đâu.”

Nói xong vốn muốn đùa nghịch sờ tóc anh, ai ngờ anh thế mà rất phối hợp cúi đầu, trong nháy mắt ngón tay cô chạm vào đầu anh, anh hơi híp mắt mang theo nụ cười nhìn cô.

Hết chương 48

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 49: (Kết thúc)

Edit: Ngọc Hân

Cũng không thể nói là từ xa lạ đến quen thuộc, song bây giờ lúc mở cửa nhìn thấy Vu Kỳ, Đỗ Tiểu Nhiễm sớm không còn cảm thấy kinh ngạc.

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, người kia rất tự nhiên thích hợp xuất hiện trong cuộc sống của mình.

Nhưng tính tình vẫn còn rất gia trưởng, chỉ là khá hơn hồi trước một chút, biết tôn trọng ý kiến của cô.

Những chuyện yêu nhau rồi kết hôn, dường như thời gian trôi qua nhanh hơn trước, cũng đã tổ chức, chẳng qua hôn lễ chỉ mới tiến hành một nửa đã kết thúc. Ngày đó Đỗ Tiểu Nhiễm ăn xong cơm tối đang ngồi trên salon xem chương trình nghệ thuật, thì cảm thấy hình như Vu Kỳ nhìn mình rất lâu, cô kinh ngạc liếc mắt nhìn người kia: “Anh không xem tivi nhìn em làm gì?”

“Em nói xem lúc nào thì chúng ta kết hôn?” Anh hỏi câu này quá tự nhiên, thế nên mới đầu Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không kịp phản ứng.

Dừng một lát Đỗ Tiểu Nhiễm mới nói: “Anh xác định còn muốn?”

Lần đó gây chuyện âm ỉ không vui, hơn nữa kinh động nhiều người như vậy.

“Em không thích nhiều người, cũng phải có nơi hưởng tuần trăng mật chứ.” Anh cười ghé sát vào cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm chợt cảnh giác, lùi người về phía sau, mắng anh: “Anh đừng thừa dịp ý chí em yếu ớt mà động tay động chân.”

Lần trước thiếu chút nữa tin lời anh nói, hiện tại anh sẽ không làm khó mình, nhưng cũng chẳng biết anh học kỹ xảo trên chộc gái ở đâu ra, rõ ràng dụ dỗ người ở khắp mọi nơi.

Lần nào cũng sẽ bắt tri bắt giác bị anh chiếm tiện nghi.

Anh cười vuốt xuôi cái mũi cô: “Chúng ta cũng không thể cả đời như vậy, bất kể con trai hay con gái, chúng ta như vậy cũng không có cách nào sinh người thừa kế cho nhà họ Vu.”

“Muốn em làm mấy đẻ sao?” Đỗ Tiểu Nhiễm có ý trêu chọc anh, “Em thật sự chưa từng nghĩ qua chuyện sinh con, em cảm thấy hiện giờ rất tốt, tự do tự tại cũng không có người ràng buộc, nếu anh muốn sinh mà nói thì sớm nói rõ ràng một chút....”

Anh cũng không cắt ngang lời cô mà chỉ cười híp mắt nhìn cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm chỉ nói trong thoáng chốc đã không nhịn nổi nữa, dường như không thể kiềm chế bật cười, đồng thời cũng vuốt xuôi lỗ mũi anh, “Anh đó, cũng không biết phối hợp hả? Sao biết lời em nói không phải là thật?”

Anh cầm tay cô: “Em vẫn luôn muốn có một gia đình, cũng muốn có đứa bé, nếu như anh đoán không sai em muốn không chỉ một đứa.”

Đỗ Tiểu Nhiễm cũng không biết nên nói cái gì, anh thế mà hiểu mình quá.

Im lặng một lúc cô nói: “Trước kia thỉnh thoảng cảm thấy mình rất có lòng tham, muốn có người yêu em, còn phải có đứa bé ngoan ngoãn, không nghĩ tới bắt tri bắt giác không phải là giấc mộng... Có lẽ...”

Đồng thời nhìn anh, có chút ranh ma tiến gần anh, gần đến mức như bất cứ lúc nào cũng có thể hôn anh.

Lúc gần kề sát vào anh rất tự nhiên nhắm mắt lại, chờ nụ hôn của cô phủ xuống.

Đỗ Tiểu Nhiễm vội cười né tránh, nhanh chóng từ trên ghế salon ngồi dậy, vừa chạy vào phòng ngủ mình vừa nói: “Còn có người nào say mê như anh nữa chứ, hôn môi cũng phải nhắm mắt lại.”

Nhưng vừa chạy được hai bước đã bị anh đuổi kịp, anh vừa đẩy cửa phòng ngủ ra vừa nghiêm túc dạy dỗ cô: “Có một số chuyện không thể mang ra đùa giỡn, phải giáo dục em một chút xiu mới được.”

Đỗ Tiểu Nhiễm biết hỏng rồi, cô hoảng sợ dứt khoát nói: “Em sai rồi, em sai rồi, anh đừng làm loạn nữa....”

Chờ đến buổi sáng Đỗ Tiểu Nhiễm mới biết chính là anh cố ý.

Buồn bực nằm trong chăn, nghe tiếng động bên ngoài biết anh đang chuẩn bị bữa ăn sáng.

Cô đỏ mặt, chờ chưa đầy một lát có tiếng mở cửa phòng ngủ, anh cho rằng cô vẫn chưa tỉnh nên rón rén đi vào.

Đỗ Tiểu Nhiễm có chút xấu hổ, cô vội giả vờ như còn đang ngủ, nhắm chặt hai mắt lại.

Anh đứng cạnh mép giường thấy cô vẫn còn ngủ say giấc cũng không đánh thức cô.

Chỉ là thấy chân cô lộ ra ngoài chăn, anh cẩn thận bỏ vào dưới chăn mỏng giúp cô.

Lúc anh đi ra mới cẩn thận cúi người hôn cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm chờ sau khi anh đi ra mới mở mắt, cô lăn qua lăn lại trên giường có chút lười biếng, tuy nói là buổi sáng nhưng thật ra thì mặt trời đã mọc cao lắm rồi.

Rèm cửa sổ màu sáng có thể ngăn ánh sáng bên ngoài, nhưng lại không ngăn được những tia sáng chói chang.

Ánh sáng xuyên qua rèm cửa sổ chiếu rọi vào rắc đầy phòng ngủ.

Bên ngoài đã không còn tiếng động nào, chắc là anh lo đánh thức cô cho nên rất cẩn thận.

Cô nằm im một lát rồi mới từ trên giường đứng dậy mặc áo ngủ, lúc cô mở cửa phòng đi ra thì thấy Vu Kỳ đang ngồi bên cạnh bàn ăn, mặt hướng về phía phòng ngủ.

Trong nháy mắt cô mở cửa anh liền thấy cô.

Đỗ Tiểu Nhiễm đỏ mặt đi ra, “Em đi rửa mặt, anh ăn trước đi.”

Sợ anh không nghe lời lúc cô vào phòng rửa mặt, lại dặn thêm một câu: “Anh dậy sớm, đừng lần nào cũng chờ em như thế.”

Phòng ăn có cửa sổ không lớn không nhỏ, lúc này ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào.

Chờ Đỗ Tiểu Nhiễm thu thập thỏa đáng đi ra ngoài đã thấy Vu Kỳ tắm dưới ánh mặt trời.

Trước kia mình hoàn toàn chưa từng nghĩ sau này sẽ có một ngày như vậy...

Nhưng rất lâu về trước, sau giữa trưa, cô từng thấy ánh mặt trời rắc trên người anh, khi đó cô vẫn chưa quen biết anh.

Còn bây giờ bọn họ đã trở thành một phần trong sinh mạng của nhau, vĩnh viễn không chia cách.

Hết!

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tổng Chủ, Tạm Biệt Tổng Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.